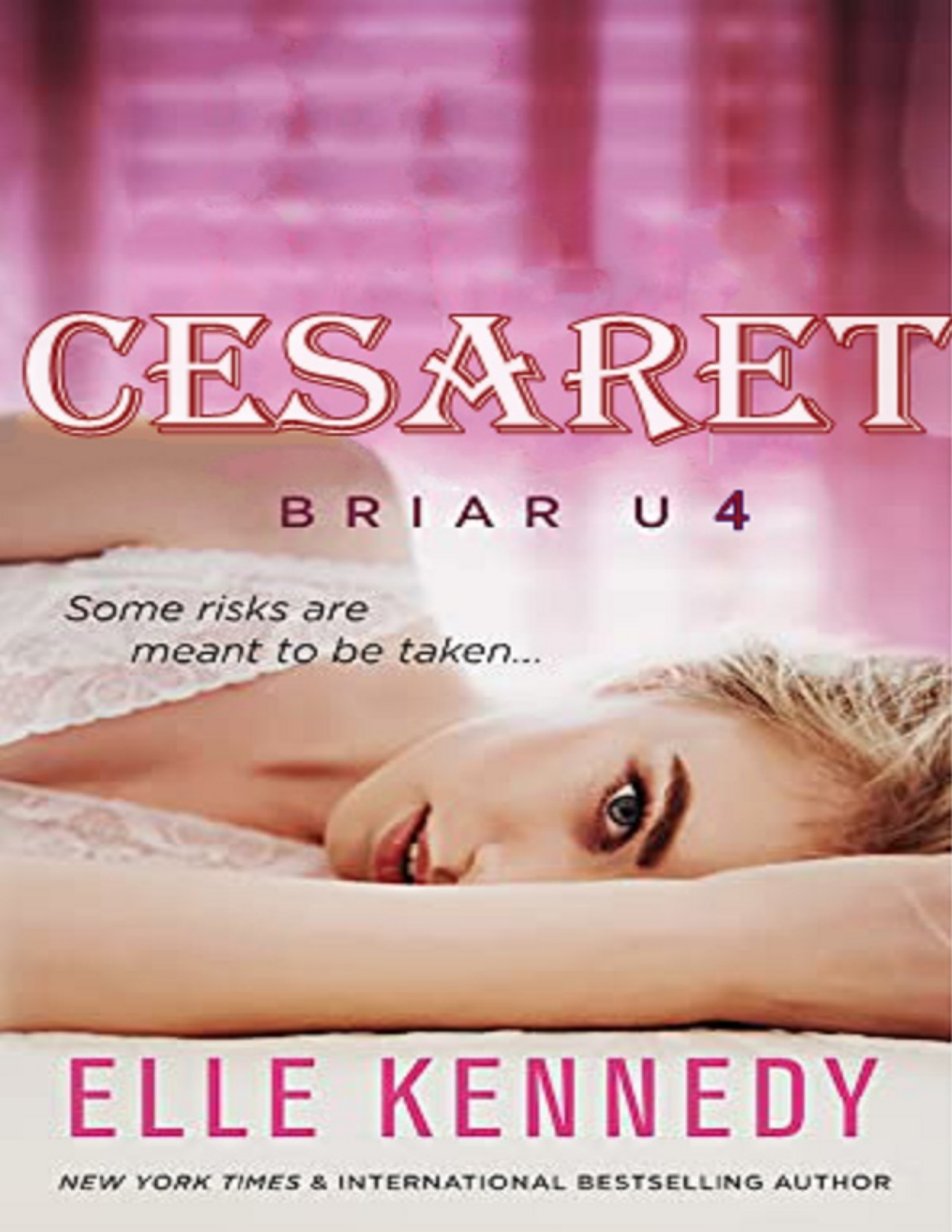

CESARET
BRIAR U 4
Some risks are
meant to be taken...
ELLE KENNEDY
NEW YORK TIMES & INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

CESARET

***New York Times* ve uluslararası çok satan yazar Elle Kennedy'den tıkınırcasına bir başka romantizme hazır olun !**

Bazı riskler alınmak içindir...

Kolej, çirkin ördek yavrusu kompleksimden kurtulup kanatlarımı açmam için bir şans olmalıydı. Bunun yerine, ortalama kızlarla dolu bir kız öğrenci yurdunda kaldım. Zaten uyum sağlamakta zorlanıyorum, bu yüzden Kappa Chi kız kardeşlerim meydan okumaya başladığında hayır diyemem.

Cesaret: küçükler sınıfındaki en ateşli yeni hokey oyuncusunu baştan çıkarın.

Conor Edwards, Greek Row partilerinde ve Greek Row kız öğrenci yurdu yataklarında müdavimdir. Onun gibi erkeklerin benim gibi kızlara ikinci kez bakmadığını öğrenmeden önce aşık olduğun kişi o. Bay Popular'ın bana laf atması dışında - yüzüme gülmek yerine, meşgulmüşüz gibi davranmam için onu yukarı çıkarmama izin vererek beni sağlamlaştırıyor.

Daha da çılgınca, şimdi numara yapmaya devam etmek istiyor. Conor'un oyunları sevdiği ortaya çıktı ve çılgın düşmanlarımın gözlerinin üzerine çullanmanın eğlenceli olduğunu düşünüyor.

Ama onun kolay çekiciliğine ve sörfçü çocuk seksiliğine direnmek neredeyse imkansız. Conor'un hikayesinde hayran kulübünün görebileceğinden çok daha fazlası olduğunu fark ediyorum.

Ve bu aptalca oyun ne kadar uzun sürerse, yüzümde patlama tehlikesi o kadar büyük olur.

İÇİNDEKİLER

1. Taylor
2. Conor
3. Taylor
4. Taylor
5. Conor
6. Taylor
7. Taylor
8. Taylor
9. Conor
10. Taylor
11. Taylor
12. Conor
13. Taylor
14. Conor
15. Taylor
16. Conor
17. Taylor
18. Conor
19. Taylor
20. Conor
21. Taylor
22. Conor
23. Conor
24. Taylor
25. Taylor
26. Conor
27. Taylor
28. Conor
29. Taylor
30. Taylor
31. Conor
32. Taylor
33. Taylor
34. Conor
35. Taylor
36. Conor

37. Taylor
38. Taylor
39. Conor
40. Taylor
41. Conor
42. Taylor
43. Taylor
sonsöz
Elle Kennedy'nin Diğer Eserleri
yazar hakkında

1
TAYLOR

Cuma gecesi ve kuşağımın en büyük beyinlerinin Jöle atışları ve on galonluk boya kovalarından servis edilen mavi karışımlar tarafından yok edilmesini izliyorum. Yarı çıplak kıvranan, çıldırmış, elektronik uyarılmanın bilinçaltı dalgalarıyla hipnotize edilmiş ter boncuklu bedenler. Ev, gelecekteki MBA'lerden şüphelenmeyen ebeveyn kızgınlıklarını sergileyen duvardan duvara psikanaliz uzmanlarıdır. Poli-bilim öğrencileri, on yıl sonra yazacakları şantaj çeklerinin tohumlarını atıyor.

AKA, tipik Greek Row partiniz.

"Dans müziğinin sarhoş insanları seks yaparken dinlemeye ne kadar benzediğini hiç fark ettiniz mi?" Sasha Lennox'un açıklamaları. Mobilyalara en iyi şekilde uyum sağlamak için kendimizi büyükbaba saati ile bir ayaklı lamba arasına sıkıştırdığımız köşede yanımda duruyor.

Anladı.

Bahar tatilinden dönen ilk hafta sonu ve bu, Kappa Chi kız öğrenci yurdumuzdaki yıllık Bahar Tatili Akşamdan Kalma partisi anlamına geliyor. Sasha ve benim zorunlu eğlence olarak adlandırdığımız birçok olaydan biri. Kappalar olarak, varlığımızın işlevselden çok dekoratif olduğu anlamına gelse bile katılmamız gerekiyor.

“En azından bir melodi olsaydı bu kadar rahatsız edici olmazdı. Bu..." Sasha burnunu kırıştırıyor ve başı, sarsıcı bir bas hattı gümbürdemeden önce surround ses sisteminden yükselen siren çığlığına dönüşüyor. "Bu, CIA'in dopingli MKUltra test deneklerinde kullandığı bir bok."

Boğuk bir kahkaha atarak, son bir saattir emzirdiğim YouTube parti yumruğu tarifinin bardağı neredeyse boğuluyordum. Bir müzik uzmanı olan Sasha, canlı enstrümanlarla yapılmayan hiçbir şeye karşı neredeyse dini bir isteksizliğe sahiptir. Bir dans kulübünün yanıp sönen tekno kaleydoskopu altında ölü olarak yakalanmaktansa, bir dalış barında bir konserde ön sırada olmayı, Gibson Les Paul'ün yankısının kulaklarında çınlamayı tercih ederdi.

Beni yanlış anlama, Sasha ve ben kesinlikle eğlenceden hoşlanmayız. Kampüs barlarında takılırız, kasabada karaoke yaparız (evet, ben onu gölgelerin güvenliğinden neşelendirirken o yapıyor). Kahretsin, bir keresinde Boston Common'da sabahın üçünde taş gibi ayıkken kaybolmuştuk. O kadar karanlıktı ki, Sasha yanlışlıkla gölete düştü ve

neredeyse bir kuğu tarafından taciz edildi. İnan bana, nasıl asılacağını biliyoruz.

Ancak, sarhoşluğu çekicilik ve ketlenmeyi kişilik olarak karıştırana kadar birbirlerini zihin değiştiren maddelerle uğraşan üniversiteli çocukların ritüel uygulaması, iyi vakit geçirme konusundaki en iyi fikrimiz değil.

"Bak." Girişten gelen bağırış ve ıslık sesleriyle Sasha dirseğiyle beni dürttü. "Sorun başlıyor."

Utanmaz bir erkeklik duvarı ön kapıdan *"Briar! Briar!"*

Kara Kale'ye saldıran Yabanıllar gibi, Briar Universityhokey takımının dev devleri kalın omuzları ve geniş sandıklarıyla evi çiğneyip geçerler.

"Hepiniz galip gelen kahramanları selamlayın," diyorum alaylı bir şekilde, Sasha başparmağının yan tarafıyla alaycı bir sırıtış bastırırken.

Hokey takımı bu geceki maçını kazanarak onları ulusal şampiyonanın ilk turuna çıkardı. Bunu biliyorum çünkü Kappa kızkardeşimiz Linley bir tezgah ısıtıcısıyla çıkıyor, bu yüzden burada bizimle tuvaletleri temizlemek, elektrikli süpürgeyi süpürmek ve parti için içki karıştırmak yerine oyunda snapchat yapıyordu. Kraliyetle çıkmanın ayrıcalıkları. Dördüncü oyuncu tam olarak Prens Harry olmasa da, prensle komşu olan birinin kokain bağımlısı oğluna daha yakın bir yerde olabilir.

Sasha, deriyi saran suni deri taytının bel kısmından telefonunu çıkarır ve saate bakar.

Ekrana bakıyorum ve inliyorum. Ah dostum, saat daha on bir mi? Zaten bir migrenin geldiğini hissediyorum.

Hayır, bu iyi, diyor. "Yirmi dakika düz ve o serseriler fıçıyı öldürecek. Sonra likörden geriye kalanları üfleyecekler. Benim için ayrılma vakti geldi diyebilirim. Yarım saat, en fazla."

Dernek başkanımız Charlotte Cagney, katılım şartımızı yerine getirmek için ne kadar kalmamız gerektiğini açıkça belirtmedi. Genellikle, içecekler bir kez kuruduğunda, insanlar bir sonraki partiyi aramaya başlar ve bu noktada fark edilmeden gizlice dışarı çıkmak kolaydır. Şansım yaver giderse gece yarısına kadar daireme ve pijamalarımla döneceğim . HastingsSasha'yı tanıyan, arabaya binecek Bostonve canlı bir gösteri bulacak.

O ve ben birlikte Kappa Chi'nin dışlanmış üvey kız kardeşleriyiz. Her birimiz kendi kötü düşünülmüş nedenlerimiz için onların saflarına katıldık. Sasha için aileydi. Annesi ve annesinin annesi ve annesinin

annesinin annesi vb. hepsi Kappa'lardı, bu yüzden Sasha'nın akademik kariyerinin mirası sürdürmeyi içermesi asla bir soru değildi. Ya öyleydi ya da bir müzik büyük vedası olarak "anlamsız ve kendini beğenmiş" bir şey öpücüğüydü. Doktor bir aileden geliyor, bu yüzden kararları zaten yoğun bir şekilde tartışılıyor.

Benim için, eh, sanırım bir kolej parlaması için büyük tasarımlarım vardı. Lise kaybedeninden üniversiteye It Crowd'a. Yeniden icat. Toplam yaşam makyajı. Mesele şu ki, kulüplerine katılmak, mektuplarını giymek ve haftalarca kutsal beyin yıkamalarına katlanmak istenen etkileri olmadı. Diğer taraftan parlak ve yeni çıkmadım. Sanki herkes Kool-Aid içip güzel renkleri görmüş gibiydi ama ben karanlıkta bir bardak su ve kırmızı gıda boyasıyla öylece kalakaldım.

"Hey!" Gözleri şişmiş bir adam bizi selamlıyor, sendeleyerek göğüslerimle konuşurken Sasha'nın yanına yanaşıyor. Yan yana dururken mükemmel arzulanan bir dişi yaratma eğilimindeyiz. Enfes yüz simetrisi ve ince figürü ve benim devasa rafım. "İçmek ister misin?"

"Biz iyiyiz," diye bağırıyor Sasha, vurucu müziğin üzerinden. İkimiz de çoğunlukla dolu bardaklarımızı tutuyoruz. Azgın kardeş kardeşlerini uzak tutmak için stratejik bir cihaz.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu sonra, sanki bir fast food arabasında kutuya konuşuyormuş gibi göğsüme doğru eğildi.

"Üzgünüm," diye karşılık verdim, "dans etmezler."

Beni duyuyor mu yoksa küçümsediğimi anlıyor mu bilmiyorum ama aynı şekilde başını sallayıp uzaklaştı.

Sasha burnundan soluyarak, "Göğüslerin sadece ahmakları çeken bir yerçekimi kuvvetine sahip," dedi.

"Hiçbir fikrin yok."

Bir gün uyandım ve göğsümde iki büyük tümör patlamış gibiydi. Ortaokuldan beri, her yere benden on dakika önce ulaşan bu şeylerle dolaşmak zorunda kaldım. Hangimizin birbirimiz için daha büyük tehlike olduğundan emin değilim, ben mi yoksa Sasha mı? Göğüslerim ya da yüzü. Kütüphaneye girerken ortalığı karıştırdı. Adamlar onun huzurunda durmak ve kendi isimlerini unutmak için tökezliyorlar.

yüksek bir gürültü *patlar* ve herkesin sinmesine ve kulaklarını kapatmasına neden olur. Kargaşada sessizlik başlar, kulak zarlarımız kulak çınlamasının kalıcı yankılarında boğulur.

“Hoparlör patladı!” Kardeşlerimizden biri yan odadan bağırıyor.

Boos evi doldurur.

Kappalar, huzursuz konuklarımız isyan etmeden önce partiyi kurtarmak için hızlı bir çözüm bulmaya çalışırken çılgın bir kapışma başlar. Sasha heyecanını saklamaya bile çalışmıyor. Ne de olsa bu partiden erken kaçabileceğimizi söyleyen bir bakışla bana baktı.

Sonra Abigail Hobbes olur.

Sıkıca paketlenmiş kalabalığın arasından sıska küçük siyah bir elbise, platin saçları mükemmel bukleler halinde kıvrılmış halde görüyoruz. Ellerini çırpıyor ve camı kesebilecek bir sesle tüm dikkatin parlak kırmızı dudaklarına düşmesini istiyor.

"Herkes dinleyin! Cesaret mi Cesaret mi oynamanın zamanı geldi."

Oturma odası daha fazla cesetle şişerken, tepki olarak tezahüratlar yükseliyor. Oyun popüler bir Kappa geleneğidir ve kulağa tam olarak böyle geliyor. Biri size bir şey yapmaya cesaret eder ve siz onu yaparsınız - doğruluk seçeneği yoktur. Bazen eğlenceli ve çoğu zaman acımasız olan bu olay, birkaç tutuklamadan, en az bir ihraçla sonuçlandı ve söylentilere göre, birkaç bebek bile.

"Şimdi bir bakalım..." Başkan yardımcımız manikürlü bir parmağını çenesine koyuyor ve odayı incelemek için yavaş bir daire çizerek ilk kurbanına karar veriyor. "Kim olacak?"

Elbette şeytani yeşil gözleri tam olarak Sasha ve benim duvara yapıştırdığımız yere dikildi. Abigail saf şekerli kötülükle bize doğru geliyor.

Ah, tatlım, dedi bana, çok fazla içmiş bir kızın cam gibi bakışlarıyla. "Gevşe, bu bir parti. Yeni bir çatlak daha bulmuş gibisin."

Abigail kötü bir sarhoş ve ben onun favori hedefiyim. Ondan buna alışkınım, ama vücudumu bir yumruk çizgisi olarak her kullandığında ortaya çıkardığı kahkahalar asla bir yara izi bırakmıyor. Eğrilerim on iki yaşımdan beri varlığımın baş belası oldu.

"Ah, tatlım," diye taklit ediyor Sasha, ona kuşu gömme gösterisi yapıyor. "Bir an önce gitmeye ne dersin?"

Aww, hadi, dedi Abigail alaycı bir bebek sesiyle. "Tay-Tay şaka yaptığımı biliyor." Sanki lanet olası bir Pillsbury Doughgirl'mişim gibi midemi dürterek ifadesini noktalıyor.

"İncelenen saç çizgini aklımızda tutuyoruz, Abs."

Sasha'nın cevabına gülmemek için alt dudağımı çiğnemem gerekiyor. Çatışmaların ortasında dağıldığımı biliyor ve savunmamda dikenleri takas etme şansından asla çekinmiyor.

Abigail alaycı bir kahkahayla cevap verir.

"Oynuyor muyuz oynamıyor muyuz?" Abigail'in yardımcısı Jules Munn'ı istiyor. Uzun boylu esmer bıkkın bir bakış atarak yanımıza geldi. "Sorun ne? Sasha, Harvest Bash'de yaptığı gibi tekrar cesaret etmekten vazgeçmeye mi çalışıyor?"

"Siktir git," diye karşılık veriyor Sasha. "Dekanın penceresinden bir tuğla atmam için bana meydan okudun. Bir çocuk kız öğrenci yurdu oyunu yüzünden okuldan atılmak üzere değildim."

Jules tek kaşını kaldırıyor. "Az önce çok eski bir geleneğe hakaret mi etti, Abs? Çünkü bence yaptı."

"Ah, yaptı. Ama endişelenme, işte kurtuluş şansın Sasha," dedi Abigail tatlı bir şekilde, sonra duraksadı. "Hmm. Sana meydan okuyorum…" Cesaretini düşünürken izleyicilerine dönüyor. Dikkat çekmek için içinde değilse hiçbir şey değildir. Sonra Sasha ile yüzleşmek için arkasını döner. "Double Double'ı yap, sonra bölüm senfonisini söyle."

En iyi arkadaşım burnunu çekiyor ve sanki "*Hepsi bu kadar mı? " der gibi omuz silkiyor*.

Abigail, "Baş aşağı ve geriye," diye ekliyor.

Sasha dudaklarını kıvırdı ve ona bir çeşit hırladı, bu da odadaki adamların eğlence içinde yuhalamalarına neden oldu. Arkadaşlar kız kavgalarını sever.

"Her neyse." Gözlerini deviren Sasha öne çıktı ve kavgaya hazırlanan bir boksör gibi kollarını iki yana salladı.

Double Double, etrafta yatan her şeyin iki duble atışını, ardından on saniyelik bir bira bongunu ve ardından on saniyelik bir fıçı standını içeren bir başka Kappa partisi geleneğidir. Aramızdaki en sıkı içiciler bile, eldiveni nadiren aşıyor. Ev şarkısını tersten söylerken üstüne amuda kalkmak, Abigail'in kinci bir kaltak olmasından başka bir şey değil.

Ama onu okuldan atmadığı sürece, Sasha asla bir meydan okumadan geri adım atmaz. Kalın siyah saçlarını atkuyruğu şeklinde topluyor ve birdenbire ortaya çıkan shot bardağını kabul ediyor, görev bilinciyle önce birini sonra diğerini geri savuruyor. Birkaç Theta erkeği onun için huniyi tutarken, etrafındaki kalabalık cesaret verici çığlıklar atarken, o bira bongunu içiyor. Bir tezahürat kakofonisi eşliğinde, bacaklarını havada

tutan altı-üç hokey oyuncusuyla fıçı standını kasarak geçiyor. Tekrar sağ tarafı yukarı kalktığında, herkes onun ayakta durabildiğini görmekten çok etkilendi, çok daha az kaba görünmek ve sabit durmak. O kız bir savaşçı.

"Geri çekil!" Sasha, insanları uzaktaki duvardan temizleyerek ilan eder.

Bir jimnastikçinin gösterişliliğiyle kollarını havaya kaldırır ve ardından bir amuda arka tarafı duvara yaslı olacak şekilde yarım çember gibi döner. Yüksek sesle ve kendinden emin bir şekilde, ev şarkımızın sözlerini tersten söylerken, geri kalanımız aptalca onun doğru olduğundan emin olmak için aklımızda kalmaya çalışıyoruz.

Ardından, işi bittiğinde, Sasha zarif bir iniş yaparak ayağa kalkar ve kalabalığı büyük alkışlarla selamlar.

"Sen kahrolası bir robotsun," diyorum, zavallılarımızın köşesinde kambur durduğu yere geri dönmek için atladığında gülerek. "Güzel iniş."

"Yapamayacağım bir inişle hiç karşılaşmadım." Birinci sınıf öğrencisi Sasha, buzda kayarak dizini kırmadan önce dünyanın en iyi atlamacılarından biri olarak Olimpiyat elemelerine gidiyordu ve jimnastik kariyeri için bu kadardı.

Gölgede kalmamak için Abigail gözlerini bana dikti. "Sıra sende Taylor."

Derin bir nefes alıyorum. Kalbim yarışıyor. Yanaklarımın kızardığını şimdiden hissediyorum. Abigail, sıkıntı içinde kıvranan bir fokun titreşimlerini fark eden bir köpekbalığı gibi, rahatsızlığıma gülümsüyor. Benim için hazırladığı her türlü şeytani girişim için kendimi hazırlıyorum.

"Sana meydan okuyorum..." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Daha ağzını açmadan gözlerinde yaklaşan aşağılanmamı görüyorum. "Seni yukarı çıkarması için benim seçtiğim bir adam bul."

Orospu.

Hâlâ bu kadın saldırganlığı gösterisini izleyen erkeklerden şehvetli yuhalamalar ve ıslık sesleri yükseliyor.

"Hadi Abs. Randevu tecavüzüne uğramak bir parti oyunu değil." Sasha öne çıkıp vücuduyla beni koruyor.

Abigail gözlerini devirdi. "Ah, bu kadar dramatik olma. İyi birini seçeceğim. Herkesin birlikte terlemek isteyeceği biri. Taylor'ı bile."

Tanrım, lütfen beni bunu yapmak zorunda bırakma .

Tam bir rahatlama için, yardım Taylor Swift şeklinde geliyor.

"Onu düzeltti!" Bir kız kardeş, tıpkı müzik bir kez daha evi doldururken bağırır.

T-Swift'in “Blank Space”i, Abigail'in aptal oyunundan dikkatleri başka yöne çeken heyecanlı bir tezahürat dalgasına neden olur. Kalabalık hemen içkilerini doldurmak ve dansın ritmik ön sevişmesine geri dönmek için dağılır.

Teşekkürler, daha seksi ve daha sıska Taylor.

Korkunç bir şekilde, Abigail yılmadı. “Hmm, şanslı çocuk kim olacak…”

bir hıçkırık tutuyorum. Onu bırakacağını düşünecek kadar saftım. Bir kez cesaret verildikten sonra, görevi elinden gelenin en iyisiyle tamamlayamayan herhangi bir kız kardeş, bazı zavallı sapık onun yerini alacak kadar şanssız olana kadar acımasızca cezalandırılır. Ve eğer Abigail istediğini elde ederse, bu sonsuza kadar üç hafta sonra olur. Diğer kız kardeşlerle uyum sağlamakta zaten zorlanıyorum. Bu beni bir parya yapar.

Odayı tarıyor, parmak uçlarında durarak insanların kafalarının üzerinden bakıyor ve mevcut seçeneklere ayrıntılı bir göz atıyor. Tekrar bana döndüğünde yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Conor Edwards'ı baştan çıkarmaya cesaret ediyorum."

Kahretsin.

Lanet olsun.

Evet, Conor'un kim olduğunu biliyorum. Herkes yapar. Hokey takımında ve Greek Row'daki partilerde düzenli bir yüz. Greek Row'daki kız öğrenci yurdu yataklarında da normal bir yüz. Ancak asıl şöhret iddiası, muhtemelen genç sınıftaki en seksi yeni adam olmaktır. Bu da onu benim ligimin dışına itiyor. Bu cesaretin amacı, yüzüme gülen bir adam tarafından yankılanan bir şekilde reddedilmekten tamamen aşağılanmamsa, mükemmel bir seçim.

Abigail, "Rachel hâlâ Daytona'da," diye ekliyor. "Onun yatak odasını kullanabilirsin."

Abigail, lütfen, dedim, bunu bırakması için yalvardım. Ama benim ricam onu sadece cesaretlendiriyor.

"Sorun ne Tay-Tay? Cesaretle diğer erkekleri öpmekte sorun yaşadığını hatırlamıyorum. Yoksa senin tuhaflığın sadece kızların erkek arkadaşlarıyla mı takılıyor?”

Çünkü Abigail'in her zaman geri döndüğü şey bu: intikam ve ikinci sınıftan beri her gün bana ödettiği hata. Ne kadar özür dilesem de ya da onu incittiğim için ne kadar içtenlikle pişmanlık duysam da, hayatım Abigail'i çektiğim acılarla eğlendirmekten başka bir şey değil.

"Kızgın orospu için bir doktora görünmelisin," diye karşılık verdi Sasha.

Ah, zavallı Taylor, ne kadar da iffetli. Arkanı dönme yoksa ahbapını çalar," diyor Abigail. Jules şarkıya eşlik etmek için atladığında alay konusu bir koroya dönüşür.

Alay etme hareketleri gözlerimin arkasındaki sinirlere saplanıyor ve parmaklarımı uyuşturuyor. Yere büzülmek istiyorum. Duvarın içinde kaybol. Kendiliğinden alevler içinde patlayın ve parti kasesine yerleşen kül haline gelin. Benden başka her şey, burada, şimdi. İstenmeyen ilgiden *nefret ediyorum* ve onların alay konusu etrafımızdaki birkaç sarhoş yüzün gözlerini yeniden ele geçirdi. Birkaç saniye sonra bütün ev, en kötü kabusumdaki korkunç bir sahne gibi, nasıl iffetli biri olduğumu anlatan bir şarkıyla patlayacak.

"İyi!" patladım. Sadece durdurmak için. Onları susturmak için herhangi bir şey. "Her neyse. Cesaret edeceğim."

Abigail zaferle gülümser. Salyası akıyorsa daha belirgin olamazdı. "O zaman git erkeğini al," diyor zarif elini arkasından uzatarak.

Dudağımı ısırdım ve ince kolunu takip ettim ve sonunda yemek odasındaki bira pong masasının yanında Conor'u gördüm.

Kahretsin, o uzun. Ve omuzları inanılmayacak kadar geniş. Gözlerini göremiyorum ama yontulmuş profilini ve alnından kaymış uzun sarı saçlarını net bir şekilde görebiliyorum. Birinin bu kadar yakışıklı olması yasa dışı olmalı.

Büyük kız pantolonu, Taylor.

Derin bir nefesle sinirlerimi güçlendiriyor ve hiçbir şeyden şüphelenmeyen Conor Edwards'a doğru ilerliyorum.

2
CONOR

Çocuklar bu gece kesinlikle yırtılıyorlar. Yirmi dakikadır bu kardeşlik partisindeydik ve Gavin ve Alec gömleklerini çıplak elleriyle yırtıp açtılar ve bira pong masasının etrafında bir çift barbar gibi yürüyorlar. Yine de kabul etmeliyim ki playoff oyunumuzu kazandıktan sonra kendimi oldukça ilkel hissediyorum. İki zafer daha ve Frozen Four'a kaldı. Takıma uğursuzluk getirme korkusuyla kimse bunu yüksek sesle söylemese de, bu yıl bizim yılımızmış gibi hissediyorum.

"Con, buraya gel, pislik." Hunter, kendisinin ve bazı adamların sıra sıra kurşun dizildikleri odanın karşısından bana sesleniyor. "Bu iki ahmak kafalıyı da yanında getir."

Yüzü kıpkırmızı, adrenalini yüksek ekip arkadaşlarımızla bir araya geliyoruz. Kaptanımız Hunter Davenport bir konuşma yaparken her birimiz birer shot bardağı tutuyoruz. Bağırmasına bile gerek yok çünkü müzik yaklaşık on dakika önce durdu. Oturma odasındaki hoparlör sistemine girip çıkan panik halindeki kız öğrenci yurdu kızlarını sürekli görüyorum.

Hunter'ın bakışları herkesi süzer. "Takım olarak bu sezon gösterdiğimiz azimle hepimizle gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Birbirimizin arkasını kolladık ve herkes elinden gelenin en iyisini yaptı. İki tane daha var çocuklar. İki tane daha ve avdayız. O yüzden bu gecenin tadını çıkar. Açalım. Ve sonra, son hamle için başınızı geri getirmenin zamanı geldi."

Hala bazen gerçek gelmiyor. Serseri kıçım bir Sarmaşık okulunda, eski paranın ve kurucu babaların iyi yetiştirilmiş oğulları ve kızları arasına karışıyor. Oğullarımla bile, annemden sonra aileme en yakın şey, bazen omzumun üzerinden kontrol etmekten kendimi alamıyorum. Her gün olduğu gibi şimdi beni anlayacaklar.

"Briar hokey!" diye bağırdıktan sonra. atışlarımızı geri atıyoruz. Bucky, hepimiz kahkahayı patlatana kadar herkesi şaşırtan gırtlaktan gelen bir savaş çığlığını yutar ve çıkarır.

"Sakin ol katil. Onu buz için sakla," dedim ona.

Bucky umursamıyor. Çok gergin. Bu gece genç, aptal ve kötü niyetlerle dolu. Eminim genç bir bayanı çok mutlu edecektir.

Bayanlardan bahsetmişken, başka bir oyun oynamaya başladığımızda bira pong masasının etrafında birleşmeleri uzun sürmüyor. Bu sefer Hunter ve kız arkadaşı Demi bana ve Foster'a karşı. Ve Hunter'ın kızı pis

oynuyor. Fermuarlı kapüşonlusunu çıkardı ve şimdi siyah bir sutyen üzerine sadece ince beyaz bir kolsuz bluz giyiyor, stratejik bir etkiyle göğüslerini dikkatimizi dağıtmak için yüzümüze doğru itmek için kullanıyor. Ve lanet olasıca çalışıyor. Foster göğüsleri kör olur ve vuruşuyla masayı tamamen ıskalar.

"Siktir, Demi," diye homurdandım, "o şeyleri kaldır."

"Ne, bunlar mı?" İki avuç tutuyor ve masum görünmek için en kötü girişimi yaparken onları neredeyse boynuna kaldırıyor.

Hunter, atışını bardaklarımızdan birine kolayca indiriyor.

Demi bana göz kırpıyor. "Üzgünüm, üzgün değilim."

Foster, Hunter'dan yükselmeye çalışırken, "Kız arkadaşın üstünü çıkarmak isterse, şimdi kaybederim," diyor.

O çok kolay. Mağara adamı modu etkinleştirildiğinde, Hunter tişörtünü kafasına çekip Demi'nin üzerine indirerek üzerinde bol bir elbise gibi görünmesini sağlar. "Gözler bardaklarda, sik kafa."

Demi Davis'in çuval çuval giyse bile seksi görüneceğini söylememeye karar vererek bir kahkaha attım. Bunu vurabileceğim bir zaman vardı, ama Hunter bunu bilmeden önce, takım kaptanımızın o kız için zaten aptal olduğunu görebiliyorduk. Bu ikisini kavramak biraz daha uzun sürdü.

Şimdiye kadar, bu geceki beklentilerim pek iyi değil. Güzel kızlar tabi. Bir esmer, bir sonraki atışı Hunter ve Demi'nin bardaklarından birine batırdığımda bana tırmanmaya ve boynuma bir öpücük kondurmaya çalışıyor. Ama bu piliçlerin susamış bir havası var ve şimdiye kadar kimse bunu benim için yapmıyor.

Gerçeği söylemek gerekirse, tüm kadınlar kafamda bulanıklaşmaya başlıyor. Geçen sonbaharda Briar'a transfer olduğumdan beri birçoğuyla yattım. Bir kadının dünyasını sallamak, onu özel hissettirmek benim yeteneğimdir. Ama -ve bunu oğullarıma itiraf edersem amansızca alay konusu olurdum- takıldığım piliçlerin hiçbiri *beni* özel hissettirmeye tenezzül etmezdi. Birkaçı beni tanımak istiyormuş gibi davranıyor, ama çoğu zaman onlar için bir zaferim, arkadaşlarının kıskanç yüzlerinde dalgalanacakları parlak bir ödül. Çoğu zaman küçük bir konuşma yapmaya bile çalışmıyorlar. Dillerini boğazıma soktular ve ellerini pantolonuma soktular.

En azından bir adama çiçek al. Ya da cehennem, iyi bir şaka ile yola çıkın. Ama olan bu, sanırım.

Ayrıca, bir ilişki için piyasada değilim. Kadınlara bir gece ya da bir hafta, hatta belki bir ay boyunca iyi vakit geçirtebilirim ama her iki taraf da kimsenin uzun vadeli seçeneği olmadığımın tamamen farkında. Hangisi iyi. Kolayca sıkılırdım ve ilişkiler sıkıcılığın özüdür.

Ama bu gece, bira pong masasının önünden geçen, yan göğüsleriyle kolumu pek de masum olmayan bir şekilde sıyıran civcivlerin geçit töreninden de aynı derecede sıkıldım. Evet, şu anda bu kızların hiçbirini hissetmiyorum. Hep aynı şekilde biten bu yorgun, eski çiftleşme ritüelinden bıktım. Artık onları kovalamama bile gerek yok ve bu eğlencenin yarısı.

Müzik tekrar başladığında evde bir alkış kopuyor. Bir piliç beni dansa çekerek avantaj sağlamaya çalışıyor ama ben başımı sallayıp oyuna yeniden odaklanmaya çalışıyorum. Yine de biraz zor, çünkü ön bahçedeki bazı kargaşa artık herkesin dikkatini cumbalı pencereye çekti. Dikkati dağılmış bir Foster atışını tamamen mahvetti ve çevresel görüşüm bir hareket bulanıklığı yakaladığında onu cezalandırmak üzereyim.

Korkmuş, paniğe kapılmış görünen sarışın bir kızın bize doğru koştuğunu görmek için oturma odasına dönüyorum. Aç bir tilki gördükten sonra çukurunun güvenliği için kaçan bir tavşan gibi. İlk başta dışarıda olup bitenlere bakmak için pencereye koşacağını düşünüyorum ama sonra gerçekten tuhaf bir şey oluyor.

Hemen geldi, kolumdan tuttu ve kulağıma konuşabilmesi için beni aşağı çekti.

"Bunun için çok üzgünüm ve benim tam bir psikopat olduğumu düşüneceksin, ama yardımına ihtiyacım var, lütfen sadece oyna," diye mırıldandı, o kadar hızlı ki ayak uydurmakta zorlanıyorum. "Benimle yukarı gelmene ve takılacakmışız gibi yapmana ihtiyacım var, ama aslında penisine falan dokunmak istemiyorum."

Ya da her neyse?

"Bu aptalca bir cüret ve bana bu kadar katı davranırsan sana büyük bir iyilik borçlu olacağım," diye fısıldadı hızla. "Bu konuda garip olmayacağıma söz veriyorum."

İtiraf etmeliyim ki ilgimi çekiyor. "Yani, eğer seni doğru duyduysam, benimle takılmak istemiyor musun?" Eğlencemi gizleyemeden tekrar fısıldadım.

"Yapmıyorum. Ben yapıyormuş gibi yapmak istiyorum."

Peki. Kesinlikle artık sıkılmıyorum.

Ona iyi bakınca sevimli bir yüzü var. Demi gibi çılgın bir sersemletici değil, ama hoş. Bedeni ama. Sik beni. Yürüyen bir pinup kızı gibi. Bir omzundan düşen büyük boy bir süveterin altında, bütün gece sikimi aralarına kaydırarak geçirebileceğim bir dizi meme var. Kıçına bir göz atıyorum ve onu yatağıma yatırmayı düşünmeden edemiyorum.

Ama onun yalvaran turkuaz gözleriyle bana baktığını gördüğümde tüm bunlar uçup gidiyor ve kalbimdeki bir şey parçalanıyor. Kurtulmaya çok ihtiyacı olan bir kadına sırt çevirecek kadar salak olurdum.

Bakışlarımı pinup kızdan ayırmadan, Alec, diye seslendim.

"Yo," takım arkadaşım geri çağırıyor.

"Seni içeri alıyorum. Benim için kaptanı ve onun kötü kız arkadaşının kıçını tekmele."

"Üstünde."

Demi'nin yüksek sesle homurdanması ile birlikte Hunter ve Foster'ın bilmiş kıkırdamalarını özlemiyorum.

Sarışının kararsız gözleri omzumdan geçerek Alec'in benim yerimi aldığı bira pong masasına gitti. "Bu bir evet mi?" diye mırıldandı.

Cevap olarak, birkaç tutam saçını kulağının arkasına süpürdüm ve konuşmak için dudaklarımı tenine sürttüm. Çünkü bu zavallı kıza kim eziyet ediyorsa şu anda kesinlikle bizi izliyor ve bok yiyebilirler.

"Yolu göster bebeğim."

Gözleri kocaman oldu ve bir an için sabit diskinin bozulduğunu düşündüm. Bu benim huzurumda ilk kez olmuyor. Bu yüzden elini tuttum ve ardından arkamızda birkaç şok nefesi bırakarak, evin her tarafında başıboş dolaşan ceset labirentinde ona rehberlik ettim. Gerçek şu ki, bu yerdeki yolumu yeterince iyi biliyorum.

Merdivenleri çıkarken, gözlerin bizi takip ettiğini hissediyorum. Beyni yeniden çalışmaya başlarken elimi biraz daha sıkı tutuyor. İkinci katta bizi henüz ziyaret etmediğim bir odaya çekiyor ve kapıyı arkamızdan kilitliyor.

"Teşekkür ederim," yalnız kaldığımız anda nefes aldı.

"Sorun yok. Rahat etmemin bir sakıncası var mı?"

"Ee, evet. Olmaz diyorum. umursamıyorum. İstersen otur. Veya - vay, tamam, yatıyorsun."

Görünür gerginliğine gülümsüyorum. O şirin. Ben bir buçuk metrelik bedenimi peluş hayvanların ve yataktaki dekoratif yastıkların arasına uzatırken, o kapıya yapışmış ve derin bir nefes alıp veren ürkmüş tavşan olarak kaldı.

"Dürüst olmalıyım," dedim ellerimi başımın arkasında birleştirip, "benimle bir yatak odasına kapatılmaktan bu kadar mutsuz bir kız görmemiştim."

Bu, omuzlarını gevşetmek ve hatta utangaç bir gülümsemeye yol açmak gibi arzu edilen bir etkiye sahiptir. "Hiç şüphem yok."

"Bu arada ben Conor."

Gözlerini deviriyor. "Evet biliyorum."

"Göz merceği ne için?" soruyorum, yaralı oynuyorum.

"Hayır, üzgünüm, bununla bir şey demek istemedim. Sadece, kim olduğunu biliyorum. Kampüs ünlüsü gibisin."

Elleri iki yanında kapıya dayamış, bir dizini bükük, kirli sarı saçları biraz dağınık ve bir omzunun üzerine dökülmüş onu daha çok izledikçe, vücudunu keşfederken kollarını başının üstünde tuttuğumu hayal etmekten kendimi alamıyorum. ağzımla. Çok öpülesi bir cildi var.

Taylor Marsh, diye pat diye ağzından çıktı ve o zamana kadar ne kadar sessiz kaldığımızı bilmediğimi fark ettim.

Yatağın diğer ucuna kayıyorum ve yanıma ayırıcı olarak bir yastık koyuyorum. "Haydi. Bir süre burada kalacaksak, en azından arkadaş olalım."

Taylor bir nefes verir ve onunla birlikte biraz daha fazla gerginlik bırakır. Güzel bir gülümsemesi var. Parlak, sıcak. Ancak onu yatağa atmak için biraz daha ikna etmek gerekiyor.

Aramızdaki yastık duvarda devriye gezmek için doldurulmuş hayvan muhafızlarını sıraya sokarken, "Bu bir hareket gibi değil," dedi. "Erkekleri onunla yatağa girmeleri için kandıran ve sonra onları hırpalayan bir çeşit tuhaf değilim."

"Elbette." Sahte bir ciddiyetle başımı salladım. "Ama biraz hırpalamak iyi olur."

"Hayır." Başını çok fazla animasyonla sallıyor ve sanırım kabuğunu kırmak üzereydim. "Kırmak yok. En iyi davranışımda olacağım."

"Öyleyse söyle bana, muhtemelen arkadaşın olması gereken biri seni neden açıkça bir kabus senaryosuna soksun?"

Taylor derin bir iç çekti. Doldurulmuş bir kaplumbağa alır ve göğsüne yapışır. "Çünkü Abigail birinci sınıf bir kaltak. Ondan çok nefret ediyorum."

"Neden öyle? Oradaki hikaye nedir?"

Bana güvenip güvenmeyeceğini açıkça tartışarak bana şüpheli bir bakış attı.

"Kalbimi geç" diyorum. "Burası güvenli bir alan."

Gözlerini deviriyor ama şakacı bir gülümseme sergiliyor. "Geçen yıl. Bunun gibi bir partiydi. Rastgele bir adama doğru yürümeye ve onunla sevişmeye cesaret ettim."

kıs kıs gülüyorum. "Bir örüntü seziyorum."

"Evet, şey, o zamanlar ben de bu konuda daha hevesli değildim. Ama bu onların meselesi. Kız kardeşler. Erkeklere yaklaşmaktan çekindiğimi biliyorlar, bu yüzden güvensizliklerimi dürtmeyi seviyorlar. En azından sürtükler."

"Kızlar çok cana yakın."

"Dostum, hiçbir fikrin yok."

Kendimi tamamen ona bakacak şekilde yatakta ayarlıyorum. "Tamam, öyleyse devam et. Bir erkekle sevişmek zorundasın."

"Doğru, şey..." Kaplumbağanın küçük plastik göz küresi ile oynuyor ve onu parmaklarının arasında büküyor. "Üzerime kusacak kadar sarhoş olmayan ilk adama doğru yürüdüm. Yüzünü tuttum, bir tanesini üzerine koydum ve bilirsiniz, gözlerimi kapadım ve bunun için gittim."

"Birinin yaptığı gibi."

"Eh, geri çekildiğimde Abigail vardı. Sanki uykusunda saçını kesmiş gibiyim. Hançerlere bakan demek istiyorum. Görünüşe göre ağzına saldırdığım adam onun erkek arkadaşıymış."

"Kahretsin, T. Bu buz gibi."

Hüzünlü, somurtkan bir dudakla o karayip mavisi gözlerini kırpıştırıyor bana. Konuşmasını izlerken, sağ yanağındaki Marilyn Monroe güzellik işaretine kafayı taktım.

"Bilmiyordum! Abigail erkek arkadaşlarının üzerinden mısır gevreği kutusu gibi geçer. Onun aşk hayatına ayak uyduramıyordum.

"Yani iyi karşılamadı," diyorum.

"Kıyamete gitti. Partide büyük bir olay yarattı. Benimle haftalarca konuşmadı ve sonra sadece küçümseyici sözler ve hakaretlerle. O zamandan beri neredeyse can düşmanıyız ve şimdi beni küçük düşürmek için her fırsatı değerlendiriyor. Bu nedenle, bu gecenin uygunsuz teklifi. Beni muhteşem bir şekilde geri çevirmene güveniyordu."

Lanet etmek. Bu kız için kötü hissediyorum. Erkekler salaktır ve takımda bile birbirimizle uğraşmanın her türlü kötü yolunu buluruz, ama

hepsi eğlencelidir. Bu Abigail piliç başka bir şey. Tüm partinin önünde vahşice reddedileceği ve utanacağı umuduyla Taylor'a bir yabancıyı almaya cesaret etmek… Şimdi *bu* buz gibi.

Bağırsaklarımda mantıksız bir koruyuculuk sancısı atmaya başlıyor. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Taylor bana bir arkadaşına bu kadar duygusuzca ihanet edecek türden bir kız gibi gelmiyor.

"En kötü yanı, ondan önce aslında arkadaştık. Birinci sınıfta rehin haftasında en yakın müttefikimdi. Neredeyse bir düzine kez bırakıyordum ve bunu atlatmamda bana yardım eden oydu. Ama ben kampüsten ayrıldıktan sonra, bir şekilde ayrıldık."

Odanın dışındaki sesler Taylor'ın dikkatini çeker. Kapının altında gölgelerin hareket ettiğini fark ettiğimde etrafa bakıp kaşlarımı çattım.

"Öf. Bu o," diye mırıldandı. Artık sesindeki korkuyu tanımaya başladım. Beyazlıyor ve nabzı gözle görülür şekilde boynunda atıyor. "Kahretsin, dinliyorlar."

İzleyicilerimizin kaybolması için bağırma dürtüsüne direniyorum. Bunu yaparsam, Abigail ve Co., Taylor ve benim pislik yapmadığımızı anlayacaklar, aksi takdirde yatak odası kapısı yerine lazerle birbirimize odaklanmış olacağız. Yine de, meraklı küçük pisliklerin bir ders alması gerekiyor. Taylor'ın bu kızlarla olan sorununu çözemesem de ona bu geceyi verebilirim.

"Umarım dikkat ediyorlardır," dedim şeytani bir gülümsemeyle.

Sonra dizlerimin üzerine atladım ve iki elimi de başlığın üstüne koydum. Taylor bana şüpheyle bakıyor, ben yine sırıtıp vücudumu itmeye, yatak başlığını duvara sürmeye başladım.

Patlama. Patlama. Patlama.

"Siktir, bebeğim, çok sıkısın," diye çok yüksek sesle inledim.

Taylor elini ağzına kapattı. Koyu sarı kaşları alnına doğru fırlıyor.

"Çok iyi hissediyorsun!"

Duvar, yatak başlığına yapılan her darbede sallanıyor. Dizlerimin üzerinde zıplayarak karyolayı protesto etmek için gıcırdatıyorum. İyi bir zaman için gerekli tüm sesler.

"Ne yapıyorsun?" eğlenmiş bir korkuyla fısıldıyor.

"İyi bir gösteri yapmak. Beni askıda bırakma, T. Burada elimi becerdiğimi düşünecekler."

Başını sallıyor. Zavallı korkmuş tavşan.

"Ah, kahretsin bebeğim, o kadar hızlı değil, beni buraya getireceksin!"

Tam onu fazla itmiş olabileceğimi düşünürken, Taylor başını arkaya atıyor, gözlerini kapatıyor ve hiç duymadığım en seksi gürültüyü içimden bile duymadığım bir kadından çıkarıyor.

"Uh, işte orada. İşte orada," diye sesleniyor. "Aman Tanrım, çok yakınım. Durma. Durma."

Histerik bir şekilde gülerek ritmimi kaybediyorum. İkimiz pancar gibiyiz ve yatakta kıvranıyoruz.

"Mmmm, bu kadar bebeğim. Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Çok iyi," diye inliyor. "Durma. Daha hızlı Conor."

"Bunu beğendin mi?"

"Bayıldım."

"Evet?"

"Ah, evet, kıçıma sok onu!" yalvarır.

Yere yığıldım ve alnımı kahrolası yatak başlığına vurdum. Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Ne? Çok fazla?" diye soruyor bana, gözleri faltaşı gibi açılmış masum.

Bu lanet kız. O başka bir şey. "Evet, biraz geri çevir," diye tısladım.

Ama nefes almak zorlaştıkça gülmeden edemiyoruz ve şehvetli iniltilere ayak uydurmak için mücadele ediyoruz. Muhtemelen gereğinden uzun bir süre sonra nihayet pes ediyoruz. Hâlâ kahkahalarla titriyor, başını yastığa gömüyor, kıçını havaya kaldırarak eğiliyor ve birden neden sadece numara yaptığımızı hatırlamakta güçlük çekiyorum.

"Senin için iyi miydi?" diye soruyorum, sırtıma yayılarak. Saçlarım terden ıslanmıştı ve Taylor yanıma yatarken parmaklarımla gözlerimi taradım.

Bana bir bakışla bakıyor. Bu gece ondan görmediğim biri - ağır kapaklı gözlerinin altında bana bakan dudakları inlerken onları ısırmaktan kıpkırmızı ve şişmişti. O maskenin ardında kulaçlar var, keşfetmeye daha hevesli olduğum büyüleyici derinlikler. Bir an için onu öpmemi istediğini düşünüyorum. Sonra gözlerini kırpıyor ve o an gitti.

"Conor Edwards, sen iyi bir adamsın."

Daha kötü çağrıldım. Bu, benimle yüzleşmek için yana yattığında göğüs dekoltesinin ne kadar leziz göründüğünü fark etmediğim anlamına gelmiyor. "Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi sahte seksti," dedim ciddiyetle.

O kıkırdar.

Bakışlarım kızarmış yanaklarında, kusursuz, parlak teninde geziniyor. Sonra yine muhteşem göğüs dekoltesine dalıyor. Daha soruyu bile dile getirmeden ne söyleyeceğini biliyorum ama ne olursa olsun ağzımdan kayıp gidiyor.

"Yani, dalga geçmek mi istiyorsun?"

3
TAYLOR

O ciddi değil. Onun olmadığını biliyorum. Küçük performansımızdan sonra beni önermek, Conor'ın boktan bir durum hakkında beni daha iyi hissettirme yöntemi. Çene boyu sarı saçlarının, çelik gibi gri gözlerinin ve yontulmuş vücudunun altında yumuşak bir kalbe sahip olduğunun bir başka kanıtı. Bu da duygularımı yakalamadan buradan defolup gitmem için daha fazla sebep. Çünkü Conor Edwards, benim gibi kızların onun gibi erkekleri elde edemediğini öğrenmeden önce kesinlikle aşık olduğun adam.

"Üzgünüm, zarar vermeme konusunda katı bir politika üzerinde anlaşmıştık," dedim kesin bir dille.

Kalbimin ritmini kaybetmesine neden olan çarpık bir yarım gülümsemeyle yanıp sönüyor. “Denediği için bir adamı suçlayamam.”

"Neyse. Eğlenceliydi," dedim yataktan fırlayarak, "ama ben-"

"Hatta beklemek." Conor elimi tuttu. Bir sinir enerjisi dalgası kolumdan yukarı fırladı ve boynumun arkasını karıncalandırdı. "Bana bir iyilik borçlu olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet," diyorum dikkatli bir şekilde.

“Pekala, işaretçinizi arıyorum. Sadece beş dakikadır buradayız. Bir bayana nasıl iyi vakit geçirileceğini bilmediğimi düşünen insanları alt katta tutamam.” Bir kaşını kaldırıyor. "Uzakta kal. İtibarımı sağlam tutmama yardım et.”

"Egonu korumak için bana ihtiyacın yok. Merak etme, benden sıkıldığını düşünecekler.”

“Çabuk sıkılırım,” diye kabul ediyor, “ama şanslısın, T. Can sıkıntısı şu anda hissettiğim son şey. Sen yıllardır konuştuğum en ilginç insansın.”

"Pek dışarı çıkmamalısın," diye mırıldandım.

"Haydi," diye ikna etti, "beni henüz alt kata geri döndürme. Orası çok susamış. Bütün civcivler et pazarındaki son biftek benmişim gibi davranıyor.”

“Dikkatinizi çeken kadınlar mı? Seni zavallı şey." Ve onu bir et parçası olarak düşünmemeye çalışsam da, onun inanılmaz bir örnek olduğunu inkar edemem. Eller aşağı, şimdiye kadar karşılaştığım en güzel adam. En seksisinden bahsetmiyorum bile. Hâlâ elimi tutuyor ve vücudunun açısı, yontulmuş kolunun her kasının baştan çıkarıcı bir şekilde şişmesine neden oluyor.

"Hadi, kal ve benimle konuş."

"Arkadaşlarından ne haber?" ona hatırlatırım.

"Onları her gün antrenmanda görüyorum." Başparmağı bileğimin iç kısmına yumuşak bir daire çiziyor ve işim bitiyor. "Taylor. Lütfen kal."

Bu korkunç bir fikir. Adımı değiştirdikten, saçımı boyadıktan ve Schenectady'de bir lokantada Olga'nın yanına gitmeye başladığımdan bir yıl sonra geriye dönüp bakacağım an şimdi. Ama yalvaran gözleri, teni benimkiyle, gitmeme izin vermiyorlar.

"Peki." Conor Edwards'a karşı hiç şansım olmadı. "Sadece konuşmak için."

Birlikte tekrar yatağa yerleştik, aramızdaki yastık kale, zıplama ve çarpmalarla parçalandı. Ve Conor'un çekiciliği. Yatağın ucuna göç etmiş olan doldurulmuş kaplumbağayı alır ve komodinin üzerine bırakır. Burada daha önce bulunduğumdan emin değilim, şimdi düşünüyorum da. Rachel'ın odası... çok fazla. Bir VSCO kızı ve bir anne blog yazarı bir Disney prensesine kustu gibi.

"Seni çözmeme yardım et." Conor seksi kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu senin odan değil, değil mi?"

"Hayır, önce sen," diye ısrar ediyorum. Onu eğlendireceksem, küçük bir karşılık olmalı. "Konuşmayı tekelleştirdiğimi hissediyorum. *Seni* çözmeme yardım et ."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Herhangi bir şey. Her şey." *Çıplak neye benziyorsun...* Ama hayır, bunu sormama izin yok. Kampüsteki en seksi adamla yatakta yatıyor olabilirim ama kıyafetlerimiz üzerinde kalıyor. Özellikle benim.

"Ah, peki..." Ayakkabılarını çıkararak onları yataktan attı. Ona o kadar uzun kalmadığımızı söylemek üzereyim ama sonra devam ediyor. "Hokey oynuyorum, ama sanırım bunu anladın."

cevap olarak başımı sallıyorum.

"Geçen dönem LA'den buraya transfer oldum."

"Tamam. Bu birçok şeyi açıklıyor."

"Şimdi mi?" Sahte bir saldırı ifadesi takınıyor.

"Kötü anlamda değil. Yani, sen *sörfçü ahbap'ın dergi kapağı tanımısın* ama bu sana yakışıyor."

"Bunu bir iltifat olarak almayı seçeceğim," diyor ve dirseğiyle beni dürtüyor.

Göğsümü mutlu bir şekilde gıdıklayan küçük titremeyi görmezden geliyorum. Oyuncu tavırları fazlasıyla çekici. "Bir batı yakası çocuğu nasıl oldu da tüm spor dallarından hokey oynamaya başladı?"

"Batı kıyısında insanlar hokey oynuyor," dedi kuru bir sesle. "Bu sadece bir doğu sahili meselesi değil. Ben de ortaokulda futbol oynadım ama hokey daha eğlenceliydi ve bunda daha iyiydim."

"Peki doğuya gelmek istemene ne sebep oldu?" New England kışları kazanılmış bir tattır. Altı gün boyunca diz boyu karda kalan ve Tampa'ya giden bir uçağa binen bir kız kardeş birinci sınıf öğrencisiydik. Eşyalarını eve postalamak zorunda kaldık.

Conor'un yüzünde bir şeyler titriyor. Gri gözleri bir an için odaklanmamış, uzaklaşmıştı. Onu daha iyi tanısaydım, sinirimi bozduğumu düşünürdüm. Cevap verdiğinde, sesi önceki oyunculuğunun bir kısmını kaybetti.

"Sadece bir manzara değişikliğine ihtiyacım vardı. Briar'a transfer olma fırsatı çıktı ve ben de aldım. Biliyorsun evde yaşıyordum ve biraz sıkışık olmaya başladı."

"Erkekkardeşler ve kızkardeşler?"

"Hayır, uzun süre sadece ben ve annem vardı. Ben altı yaşındayken babam bizi terk etti."

Sempati sesimi yumuşatıyor. "Bu korkunç. Üzgünüm."

"Eee olma. Onu zar zor hatırlıyorum. Annem yaklaşık altı yıl önce diğer adamla Max ile evlendi."

"Ve ne yani, siz ikiniz anlaşamıyor musunuz?"

İçini çeker, tavana bakarken yastıklara daha da gömülür. Alnında gergin bir çizgi oluşur. Geri adım atmak, ona bu konuda konuşması gerekmediğini ve amacımın gözetlemek olmadığını söylemek için cazip geliyorum. Konunun onu rahatsız ettiğini görebiliyorum, ama o devam ediyor.

"O iyi. Tanıştıklarında annem ve ben boktan küçük bir kiralık evde yaşıyorduk. Bize bakmak için haftada altmış saat kuaför olarak çalışıyordu. Sonra bu kurnaz, zengin iş adamı gelir ve bizi sefaletimizden Huntington Sahili'ne götürür. Sanki sana havanın ne kadar güzel koktuğunu bile söyleyemem. İlk fark ettiğim bu oldu." Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Devlet okulu özel okulla takas edildi. Annem çalışma saatlerini kesti ve sonunda işini bıraktı. Tüm hayatımızı değiştirdi." Bir duraklama var. "O ona iyi. O onun tüm dünyası. O ve ben,

ama biz bağlantı kurmuyoruz. O ödüldü; Dolapta unutulan bayat mısır gevreğiydim."

"Sen bayat mısır gevreği değilsin," diyorum ona. Herhangi bir çocuğun kendini bu şekilde düşünerek büyüyüp gelişmesi kalbimi kırıyor ve bu havalı, rahat kişiliğin, aksi halde terk edilmiş hissetmenin yaralarından nasıl kurtulduğunu merak ediyorum. "Bazı insanların çocuklarla arası pek iyi değil, biliyor musun?"

"Evet." Başını salladı, ifadesi alaycıydı ve ikimiz de bunun benim basit laflarımla iyileştirilemeyecek bir yara olduğunu biliyoruz.

Conor'un üzerine bir gölge gibi inen huysuz havayı dağıtmak için konuyu değiştirerek, "Ben ve annem de hep öyleydik," dedim. "Ben ateşli, küçük, tek gecelik bir ilişkinin ürünüydüm."

"Peki." Conor'un gözleri parlıyor. Bana bakmak için yan döndü ve bir eliyle başını kaldırdı. "Şimdi bir yere varıyoruz."

"Ah evet, Iris Marsh sokaklarda bir inek ve çarşaflarda ucubeydi."

Boğuk kahkahası başka bir titremeye neden oluyor. Onun bu kadar... *farkında* olmayı bırakmam gerek . Sanki vücudum onun frekansına kilitlenmiş ve şimdi her hareketine, her sese tepki veriyor.

"O bir MIT nükleer bilim ve mühendislik profesörü ve yirmi iki yıl önce New York'ta bir konferansta bu büyük Rus bilim adamıyla tanıştı. Tek bir romantik araya girdiler ve sonra Rusya'ya geri döndü ve annem Cambridge'e geri döndü. Sonra yaklaşık altı ay sonra, bir araba kazasında öldüğünde *Times'da* bunu okumak zorunda kaldı ."

"Vay be." Başını yukarı kaldırıyor. "Sence baban Rus hükümeti tarafından suikasta uğradı mı?"

Güldüm. "Ne?"

"Dostum, ya baban ciddi bir casus bokunun içindeyse? Ve KGB onun bir CIA varlığı olduğunu öğrendi, bu yüzden onu dövdüler mi?"

"Vuruldu mu? Bence sen laflarını karıştırıyorsun. Moblar insanları döver. Ve KGB'nin hala bir şey olduğundan emin değilim."

"Tabii, öyle düşünmeni istiyorlar." Sonra gözleri genişliyor. "Vay, ya sen bir Rus uyuyan ajanıysan?"

Aktif bir hayal gücü var, ona bunu vereceğim. Ama en azından ruh hali düzeldi.

"Pekala," dedim düşünceli bir şekilde, "gördüğüm kadarıyla, bu iki şeyden biri anlamına gelir: Ya kendimin farkına varırsam, yakında ölüme damga vuracağım."

"Ah lanet olsun." Etkileyici bir çeviklikle Conor yataktan fırlıyor ve panjurları ve ışığı kapatmadan önce komik bir şekilde pencereden dışarı bakıyor.

Artık ikimiz sadece Rachel'ın kaplumbağa gece lambası ve panjurların arasından süzülen sokak lambalarının parıltısıyla aydınlanıyoruz.

Gülerek yatağa geri döner. "Merak etme bebeğim, seni yakaladım."

bir gülümseme kırıyorum. "Ya da ikincisi, sırrımı keşfettiğin için seni öldürmem gerekir."

"Ya da, *ya da* beni bir dinleyin: beni kaslı ve yakışıklı yardımcınız olarak kabul edin ve biz de talihli askerler olarak yola çıktık."

"Hmm." Düşünerek, onu inceliyormuş gibi yapıyorum. "İlgi çekici teklif, yoldaş."

"Ama önce, muhtemelen kabloları kontrol etmek için birbirimizi soyarak aramalıyız. Bilirsin, güven tesis etmek için."

Doyumsuz bir köpek yavrusu türünde çok sevimli. "Evet, hayır."

"Hiç eğlenceli değilsin."

Bu adamı okuyamıyorum. O tatlı, çekici, komik - erkeklerin onları medeni bir şeye dönüştürebileceğimize inandıran tüm o sinsi nitelikleri. Ama aynı zamanda, kolejde neredeyse hiç kimsenin olmadığı bir şekilde cesur, ham ve tamamen iddiasız. Hepimiz cesur bir yüz takınırken kendimizi keşfederken tökezliyoruz. Peki, bu bilgi Conor Edwards ile nasıl örtüşüyor? Hokey sopasında Ocak ayındaki kar tanelerinden daha fazla çentik olan adam. Gerçek Conor Edwards kim?

Neden umursayayım?

"Peki, senin branşın ne?" Bir klişe gibi hissederek soruyorum.

Başı geriye düşer ve bir nefes verir. "Maliye sanırım."

Tamam, beklediğim gibi değil. "Tahmin et?"

"Yani, gerçekten hissetmiyorum. Bu benim fikrim değildi."

"Kimin fikriydi?"

"Üvey babam. Mezun olduktan sonra onun için çalışacağımı kafasına koydu. Şirketini nasıl yöneteceğinizi öğrenin."

"Bu konuda heyecanlı görünmüyorsun," dedim sadece onun için batı sahili jargonu fırlatarak. Bana bir kahkaha kazandırıyor.

"Hayır, gergin değil," diye kabul ediyor. "Bir takım elbise giyip bütün gün elektronik tablolara bakmaktansa taşaklarıma asılmayı tercih ederim."

"Hangi alanda uzmanlaşmak istersin?"

"İşte bu. Hiç bir fikrim yok. Sanırım sonunda finans konusunda pes ettim çünkü daha iyi bir bahane bulamadım. Başka büyük bir ilgim varmış gibi davranamazdım, bu yüzden…”

"Hiç bir şey?" basıyorum.

Benim için pek çok olasılık tarafından parçalandım. Bazıları çocukluktan kalma bir arkeolog veya astronot olmakla ilgili artık fantezilerdi, ama yine de. Hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğime karar verme zamanı geldiğinde, seçenek sıkıntısı çekmedim.

"Büyüme şeklim, fazla bir şey beklemeye hakkım yok gibi," diyor sert bir şekilde. “Üniversiteye gitmek yerine, etiketli asgari ücretle ya da hapiste çalışmayı düşündüm. Bu yüzden asla gerçekten fazla düşünmedim. ”

Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorum. Geleceğinize bakmak ve kendiniz için hiçbir umudunuz olmamak. İstediğim her şey olabileceğim söylenerek büyüdüğüm için ne kadar ayrıcalıklı olduğumu ve bunu desteklemek için paranın ve erişimin orada olduğunu bilmek bana ne kadar ayrıcalıklı olduğumu hatırlatıyor.

"Hapishane?" Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Kendine daha fazla kredi ver dostum. Yüzün ve vücudunla pornoda bir cinayet işleyebilirdin.”

"Vücudumu seviyorsun?" Uzun, kaslı vücudunu işaret ederek sırıtıyor. "Hepsi senin, T. Uçağa bin."

Tanrım, diliyorum. Sertçe yutkundum ve sıcaklığından etkilenmemiş gibi yaptım. "Geçmek."

"Ne dersen de *dostum* ."

gözlerimi deviriyorum.

"Senden ne haber?" O sorar. "Ana dalın ne? Hayır bekle. Tahmin etmeme izin ver." Conor gözlerini kıstı, cevap için beni inceledi. "Sanat Tarihi."

başımı sallıyorum.

"Gazetecilik."

Başka bir sallama.

"Hmm..." Dudağını ısırarak daha sert baktı. Tanrım, en seksi ağza sahip. "Psikolog derdim ama onlardan birini tanıyorum ve sen o değilsin."

"İlköğretim. Öğretmen olmak istiyorum."

Tek kaşını kaldırdı, sonra neredeyse...aç gibi bir bakışla beni taradı. "Bu sıcak."

"Bunun neresi sıcak?" talep ediyorum, inanılmaz.

"Her erkek bir öğretmenle yatmayı hayal eder. Bu bir şey."

"Erkekler tuhaf."

Conor omuz silkiyor, yine de bu açlık yüzünü hâlâ renklendiriyor. "Bana bir şey söyle...neden burada birisiyle değilsin?"

"Ne demek istedin?"

"Resimde bir yerde erkek yok mu?"

Konudan uzaklaşma sırası bende. Muhtemelen on üçüncü yüzyıl tekstilleriyle ilgili olarak flört etmekten daha fazlasını söyleyebilirim. Ve kendimi bir akşam için yeterince utandırdığım için, var olmayan aşk hayatımın ayrıntılarını paylaşarak aşağılanmamı artırmamayı tercih ederim.

Demek orada bir hikaye var, dedi Conor, çekingenliğimi çekingenlikle yanlış anlayarak. "Hadi duyalım."

"Senden ne haber?" geri voleliyorum. "Henüz o özel gruba karar vermedin mi?"

Benim alaycı tavrımdan rahatsız olmadan omuz silkiyor. "Gerçekten kız arkadaş yapmayın."

"Uh, kulağa sümüksü geliyor."

"Hayır, sadece birkaç haftadan fazla kimseyle çıkmadım demek istiyorum. Orada değilse, orada değildir, anlıyor musun?"

Ah, tipini biliyorum. Sıkıntılar kolay. Sürekli omzunun üzerinden bir sonraki şeye bakıyor. Ette yürüyen bir meme.

Rakamlar. Güzeller her zaman özgürlükleri için can atıyorlar.

Dikkatimi dağıttığını düşünme, dedi bana bilmiş bir gülümsemeyle. "Soruyu cevapla."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Hayır çocuklar. Hikaye yok." Bir ilişkinin tanımını zar zor yerine getiren, dikkat çekici olmayan bir karışıklık ikinci sınıfta, bahsetmeyi hak etmeyecek kadar acıklı.

"Haydi. Göründüğüm kadar aptal değilim. Ne, kalbini mi kırdın? Kız öğrenci yurdunun önündeki kaldırımda uyuyarak altı ay mı geçirdi?

"Neden bir erkeğin yağmurda ve sulu karda ağlayabileceği türden bir kız olduğumu düşünüyorsun?"

"Dalga geçiyorsun?" Gümüşi gözleri üzerimde geziniyor, bakışlarımla buluşmak için geri dönmeden önce vücudumun çeşitli yerlerinde oyalanıyor. Baktığı her yer şimdi deli gibi titriyordu. "Bebeğim, karanlıktan sonra erkeklerin kafalarında çarşafların altında oluşturdukları türden bir vücuda sahipsin."

"Bunu yapma," dedim ona, arkamı dönmeye başladığımda sesimdeki tüm mizah tükendi. "Benimle alay etme. Bu hoş değil."

"Taylor."

Elimi tuttuğunda geriliyorum, hala yüz yüze olmamız için beni yerinde tutuyor. Nabzım hızlanmaya başlayınca titreyen elimi göğsüne bastırdı. Vücudu sıcak, sağlam. Kalbi avucumun altında hızlı, sabit bir ritimle atıyor.

Conor Edwards'ın göğsüne dokunuyorum.

Şu an neler oluyor? Kappa Chi Bahar Tatili Akşamdan Kalma partisinin bu şekilde biteceğini asla en çılgın rüyalarımda hayal etmemiştim.

"İçtenlikle söyledim." Sesi kalınlaşıyor. "Bütün gece burada oturup senin hakkında pis düşüncelere daldım. Davranışlarımı kayıtsızlıkla karıştırmayın."

Dudaklarımın kenarlarını isteksiz bir gülümseme kaplıyor. "Görgü, ha?" Ona inandığımdan emin değilim. Ya da kafasında benim oynadığım bir porno klibin iltifat sayıldığını. Gerçi bence önemli olan düşünce.

"Annem bir alçak yetiştirmedi, ama eğer sen seviyorsan, tamamen uygunsuz olabilirim."

"Peki batı kıyısında uygunsuz olarak kabul edilen nedir?" diye sordum, arsızken üst dudağının nasıl seğirdiğini fark ederek.

"Pekala..." Tüm tavrı değişti. Gözler dar. Solunum yavaşlar. Conor dudaklarını yalıyor. "Bir centilmen olmasaydım, saçını kulağının arkasına itmek gibi bir şey deneyebilirdim." Parmak uçlarını saçlarımda gezdiriyor. Sonra boynumun sütunundan aşağı. Sadece ten tene nazik bir fısıltı.

Boynum heyecanlı küçük yumrular halinde patlıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Ve parmağımı omzunun üzerinde gezdiriyorum."

Bunu yapıyor, nabzımı hızlandırıyor. İçimde bir acı büyüyor.

"Ve ta ki-" Sutyen askıma uzanıyor. V yakalı kazağım omzumdan sarkarken ortaya çıktığını fark etmemiştim.

"Peki. Aşağı oğlum." Aklımı yeniden kazanarak elini kaldırdım ve kolumu düzelttim. Tanrım, bu adam bir uyarı etiketiyle gelmeli. "Sanırım şimdi anladım."

"Gülünç derecede çekicisin, Taylor." Bu sefer konuştuğunda samimiyetinden, belki de aklından şüphe duymuyorum. Sanırım onun gibi biri çok seçici olmakla ortalıkta dolaşmıyor. "Aksine inanmak için daha fazla zaman harcama."

Önümüzdeki birkaç saat için, istemiyorum. Bunun yerine, Conor Edwards gibi birinin gerçekten benden hoşlanıyormuş gibi davranmasına izin veriyorum.

Rachel'ın doldurulmuş hayvan koleksiyonunun gülünç kozasına uzanmış, sanki yıllardır arkadaşmışız gibi konuşuyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde söylenecek söz sıkıntısı yok, konuşmada gecikme yok. En sevdiğimiz yiyecekler ve bilimkurgu filmlerine karşı ortak takdirimiz gibi banal konulardan, kız kardeşler arasında kendimi ne kadar yersiz hissettiğim gibi daha ciddi konulara, onun on altı yaşındaki serseri gibi komik konulara geçiyoruz. eşek kendi kendine San Francisco'daki bir yol maçından sonra sarhoş oldu ve Alcatraz'a yüzmek niyetiyle körfeze daldı.

"Lanet olası Sahil Güvenlik geldi ve..." Cümlesinin ortasında yüksek sesle esneyerek sözünü kesti. "Kahretsin, gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum."

Bulaşıcı esnemesini yakaladım ve açık kalan ağzımı kolumla kapattım. Ben de, dedim uykulu uykulu. "Ama o hikayeyi bitirmeden bu odadan çıkmayacağız çünkü lanet olsun, sen aptal bir çocuktun."

Bu, yanımdaki İskandinav tanrısından bir kahkaha dalgasını tetikledi. "Bunu ilk kez duymuyorum ve son olmayacak."

Öyküyü bitirdiğinde, bir döngüde esniyor, uyanık kalmaya çalışmak için hızla göz kırpıyoruz. Biz ayağa kalkacak gücü bulmaya çalışırken, en aptalca, en uykulu tartışma başlar.

"Aşağıya inmeliyiz," diye mırıldandım.

"Mmm-hmmm," diye mırıldandı.

"Şimdiki gibi."

"Hımm, iyi fikir."

"Ya da belki beş dakika içinde." esniyorum.

"Beş dakika, evet." Esnedi.

"Tamam, o halde beş dakika gözlerimizi kapatacağız ve sonra kalkacağız."

"Gözlerimizi dinlendirelim. Bilirsin, gözler yorulur."

"Onlar yapar."

"Yorgun gözler," diye mırıldanıyor kalın kirpiklerin altından, "ve bu gece bir oyun oynadım, biraz morardım, o yüzden sadece..."

Cümlesinin geri kalanını duymuyorum çünkü ikimiz de uyuyakalmışız.

4
TAYLOR

vur

.

vur .

Vur!

VUR!

Kapıdaki son pound beni ayağa kaldırıyor. Gözlerimi kısıp odanın her tarafına yayılan ışık huzmelerinden koruyorum. Ne oluyor be?

Gün ışığı. Sabah. Ağzım kuru, dilimde acı bir tat var. Uyuduğumu hatırlamıyorum. Bir esnemede uzuvlarımı geriyorum, kasların gevşediğini hissediyorum. Sonra başka bir ses kalbimi durduruyor.

Horlama. Benim yanımda.

Lanet kaplumbağalar.

Karnının üzerine yayılmış Conor, gömleksiz ve sadece boxer'ı içinde yatıyor.

"Hey! Kapıyı aç! Bu benim odam!"

Daha fazla vur. Vurma.

Bok. Rachel'ın evi.

"Uyanmak." Conor'u sallıyorum. O kıpırdamıyor. "Dostum, kalk. Ayrılman lazım."

Nasıl hala burada olduğunu ya da dün gece ne zaman uyuyakaldığımı anlamıyorum. Hızlı bir bakış, hala giyinik olduğumu ve ayakkabılarımı giydiğimi gösteriyor, öyleyse Conor neden neredeyse çıplak?

"Defolun buradan, pislikler!" Her an Rachel kapıyı tekmelemeye başlayabilir.

"Hadi kalk." Conor'a sırtının küçük kısmına sert bir şaplak atıyorum, bu da onun kasvetli bir kafa karışıklığı içinde zıplamasına neden oluyor.

"Mrrrmm?" tutarsız bir şekilde mırıldanır.

"Uyuyakaldık. Kız kardeşim evde ve odasını geri istiyor," diye fısıldadım aceleyle. "Giyinmen gerek."

Conor yataktan düşer. Biraz dengesiz duruyor, hala nefesinin altında saçma sapan şeyler mırıldanıyor. Korkarak, öfkeli Rachel'ın koridorda öfkeyle durduğu kapının kilidini açıp açıyorum. Arkasında, tüm ev uyanık, pijamalarında ve yatak saçlarında kahve fincanları ve soğuk Pop-

Tart'larla dolaşıyorlar. Sasha ortalıkta görünmüyor, o yüzden Boston'da bir konser bulup şehirde arkadaşlarıyla kaza yaptığını varsayıyorum.

"Ne var Taylor? Kapım neden kilitliydi?”

Salonu dolduran yüzler arasında Abigail'in zalim sırıtışını görüyorum. "Üzgünüm ben-"

Bitirmeme izin vermeden Rachel kapıyı iterek açtı ve içeri daldı ve herkesin kot pantolonunun düğmelerini ilikleyen Conor'a gömleksiz bir şekilde bakmasını sağladı.

"Ah," diye ciyaklıyor. Öfkesi Conor'un kusursuz vücudunu görünce neredeyse anında bastırıldı.

Alay ettiği için onu suçlamıyorum. O mükemmel. Geniş omuzlar ve tanımlanmış kaslar. Göğsünün kusursuz pürüzsüz, davetkar düzlemleri. Onun yanında uyuduğuma inanamıyorum ve hiçbirini hatırlamıyorum.

Günaydın, dedi Conor sırıtarak. Odanın dışındaki diğer kız kardeşlere başını salladı. "Hanımlar."

Misafirin olduğunu bilmiyordum, dedi Rachel benimle ama gözlerini ona dikti.

"Benim hatam," dedi kolayca ve sonra gömleğini oymalı göğsünün üzerine çekti. Ayakkabılarına giriyor. "Bunun için üzgünüm." Bana, kapıya giderken göz kırpıyor. "Beni ara."

Ve aniden iki olası müttefik olduğumuz gibi, ayrıldı. Her bir bakış, kot pantolonunun sardığı gergin kıçına yapıştırılmış halde kalıyor, sonunda gözden kaybolana kadar, merdivenlerden aşağı ağır ayak sesleri gelene kadar.

Konuşmadan önce birkaç kez yutkunuyorum. "Rachel, ben-"

"İçinde olduğunu düşünmemiştim, Marsh." Şaşırmış görünüyor tabii. Ama aynı zamanda etkilendim. "Bir dahaki sefere odamda bir ejderha öldürürsen, kahvaltıdan önce dışarı çık. 'Kay?

"Elbette. Üzgünüm," diyorum rahatlayarak. En kötüsü önlendi, sanırım. Daha iyi savaşlar vermek için yaşıyorum. Ve ben ona kur yapsam da yapmasam da, bu, toplumsal konumum için benden bir parça daha haysiyetimi koparsa da almasa da, en azından bugün için bütün bu kızlar benim sözde başarılarıma vekâleten yaşayacaklar.

Sonra Abigail var.

Diğerleri sabah çizgi filmlerine ve Cinnamon Toast Crunch'a dönerken o merdivenlerin başında beni bekliyor. Onu itip geçmek, onu görmezden

gelmek, belki onu merdivenlerden biraz aşağı indirmek istiyorum. Bunun yerine, bir aptal gibi orada durup onunla göz göze geldim.

"Kendinden oldukça memnun olmalısın," diyor mükemmel bir şekilde cımbızla alınmış kaşını kaldırarak.

"Hayır, Abigail, sadece yorgun."

"Dün gece bir şeyi kanıtladığını sanıyorsan yanılıyorsun. Conor ona gülümserse ıslak bir çorabı sikerdi. Bunun seni özel kıldığını düşünme, Tay-Tay."

Bu sefer onun yanından geçiyorum. "Hayal kurmazdım."

---

tek bir hamle YAPMADI MI?" Sasha, Pazar sabahı, Cuma gecesinin istismarları hakkında onu doldurmamı bitirdikten sonra talep ediyor.

Benden farklı olarak, Sasha hala Kappa Chi evinde yaşıyor, bu yüzden kasabadaki Della's Diner'da kahvaltı için benimle buluşmaya geldi. Genelde Hastings'e gelemeyecek kadar tembeldir ve beni Briar'ın yemekhanelerinden birinde buluşmaya zorlar, ama sanırım dün ona yazdığım belirsiz mesajım - *"Seni gördüğümde sana söylerim"* - en iyi arkadaşımın merakını tatmin etmede yetersizdi. . En azından şimdi tembel kıçını kampüsten çıkarmak için ne gerektiğini biliyorum: kirli ayrıntılar.

Veya eksikliği.

"Hayır," diye onaylıyorum. "Hiçbir hareket yok." Sasha'nın Kappa'lardan herhangi birine laf atması beni endişelendirmiyor. Ona tamamen güveniyorum ve en yakın arkadaşımın kötü şöhretli bir playboy ile takıldığımı düşünmesine izin veremezdim. Bakire olduğumu bile bilen tek kişi o.

"Seni öpmeye çalışmadı mı?"

"Hayır." Tam buğday ekmeğinden bir lokma yavaşça çiğniyorum. Della's'ta her zaman aynı hüzünlü kahvaltı ürünlerini sipariş ediyorum: esmer tost, yumurta beyazı omlet ve küçük bir meyve kasesi. Kalori sayma bir kariyer seçeneği olsaydı, Jeff Bezos'tan daha zengin olurdum.

"Bunu şok edici buluyorum" diyor. "Yani, itibarı ondan önce geliyor."

Su bardağıma uzanarak, "Eh, biraz flört etti," diye itiraf ettim. "Ve vücudumu beğeniyormuş gibi yaptı."

Gözlerini deviriyor. "Taylor, *rol* yapmadığını garanti ederim . Erkeklerin sadece sopa kadınlardan sertleştiğini düşündüğünü biliyorum ama inan bana, yanılıyorsun. Eğriler onları çılgına çevirir."

"Evet, kıvrımlar. Rulo değil."

“Rulolarınız yok.”

Neyse ki, şu anda değil. Tatillerde aşırı şımarttıktan ve yaklaşık on kilo aldıktan sonra Yeni Yıldan beri sağlıklı beslenme konusunda gayretliyim. Üç ay içinde, mutlu olduğum on kişiden dokuzunu döktüm, ama daha fazlasını kaybetmeyi çok isterim.

İdeal vücut hedefim Kate Upton ve Ashley Graham arasında bir yerde; İkisi arasında gidip geliyorum ama Kate boyutuna inebilseydim çok heyecanlanırdım. Gerçekten tüm vücut tiplerinin güzel olduğuna inanıyorum. Sadece aynaya baktığımda unutuyorum. Kilom hayatım boyunca bir stres ve güvensizlik kaynağı oldu, bu yüzden kilomu korumak benim için bir öncelik.

Sasha'nın kahvaltısının ne kadar lezzetli olduğunu fark etmemiş gibi yaparak omletimin son lokmasını yutuyorum. Şekerli şurup denizinde yıkanmış ağız sulandıran bir çikolata parçalı krep yığını.

Her şeyi yiyebilen ve bir kilo bile alamayan şanslı kızlardan biri. Bu arada, bir çizburger ısırık alıyorum ve bir gecede on kilo alıyorum. Vücudum böyle ve ben bunu kabul ettim. Çizburger ve kreplerin tadı o an harika ama uzun vadede benim için buna değmezler.

"Her neyse," diye devam ediyorum, "gerçekten bir beyefendiydi."

Bir ağız dolusu krepin arasından, Buna hala inanamıyorum, dedi. Çabuk çiğniyor. "Ve sana onu aramanı mı söyledi?"

Başımla onayladım. "Ama belli ki öyle demek istemedi."

“Neden bu açık?”

"Çünkü o Conor Edwards ve ben Taylor Marsh?" gözlerimi deviriyorum. "Ayrıca? Bana numarasını vermedi.”

Kaşlarını çattı. Ha, bu onu çabucak kapadı.

"Evet, yani o güzel kafanda ne tür bir fantezi romantizm uyduruyorsan onu unutabilirsin. Conor geçen gece bana bir iyilik yaptı." Omuz silkmeyi teklif ediyorum. "Bundan başka bir şey yok."

5
CONOR

Eğer herhangi birimiz NCAA Division One şampiyonasında yarı finallere yerleştikten sonra Koç Jensen'ın bizim için rahat edebileceğine dair fikirlere sahipsek, Pazartesi sabahı paten için buzu aldığımızda bu yanılgı çabucak sona eriyor. İlk düdükten itibaren, koç Jake Connelly'nin kızını falan hamile bıraktığını öğrenmiş gibi ortalığı dağıttı. İlk saati ayak tırnaklarımız kanayana kadar paten yaparak sürat antrenmanı yaparak geçiriyoruz. Sonra bir dizi atış talimi diyor ve ağda o kadar çok atış yapıyorum ki kollarım yuvalarından eriyecek gibi geliyor.

Düdük , paten. *Düdük* , atış. *Islık çal* , öldür beni.

Koç, maç görüntülerini incelememiz için medya odasına gitmemizi istediğinde, buzdan sürünerek çıkıyorum. Takım kaptanı olarak olumlu tavrını sürdürmek için elinden gelenin en iyisini yapan Hunter bile, annesini arayıp onu almasını istiyor gibi görünmeye başlıyor. Tünelde acınası bir bakışı paylaşıyoruz. *Aynı dostum.*

Bir şişe Gatorade ve o jöle beslenme tüplerinden sonra, en azından yarı canlı hissediyorum. Medya odasında üç adet yarım daire pelüş sandalye bulunuyor ve ben Hunter ve Bucky ile ilk sıradayım. Herkes yorgunluktan yere yığılır.

Koç, Minnesota'ya karşı oynadığımız maçın statik görüntüsü yüzüne kanayarak projektör ekranının önünde durmak için yürüyor. Boğazını temizlerken çıkardığı ses bile beni tedirgin ediyor.

“Bazılarınız zor kısmın bittiğini düşünüyor gibi görünüyor. Sadece bir şampiyonaya yelken açacağını ve bundan sonra her şeyin şampanya ve partilerden ibaret olduğunu. Pekala, sana haberlerim var." Elini iki kez duvara çarptı ve yemin ederim bütün bina sallandı. Hepimiz koltuklarımızda dimdik oturuyoruz, tamamen uyanık. “İşin başladığı zaman şimdi. Bugüne kadar eğitim tekerlekleri üzerinde koşuyordunuz. Şimdi baban seni tepenin tepesine sürüklüyor ve kıçını güzelce dürtüyor."

Görüntüler ekranda ağır çekimde yuvarlanıyor. D-çizgisi bir kaçışta pozisyonunu kaybeder ve direğe ping atan bir şut çeker. Soldaki benim ve aptal kıçımı tetikçiyi kovalamak için çabalarken izlemek midemi bulandırıyor.

"Tam burada," diyor Koç. “Zihinsel olarak kontrol ettik. Disk izlerken yakalandım. Odaklanmayı kaybetmek sadece bir saniye sürer ve sonra *bam* , yakalamaca oynuyoruz.”

Kaseti hızlı ileri sarıyor. Bu sefer geçişlerini bir araya getiremeyenler Hunter, Foster ve Jesse'dir.

"Hadi hanımlar. Bu, beş yaşından beri yaptığın temel şeyler. Yumuşak eller. Takım arkadaşlarınızın nerede olduğunu görselleştirin. Açılın. Harfi harfine yerine getirmek."

Odanın içinde hepimiz aşırı şişirilmiş egolarımıza darbe alıyoruz. Koçla ilgili olan şey bu; divalara uğramaz. Birkaç haftadır zirveye tırmanırken kendimizi neredeyse yenilmez hissettik. Artık önümüzde en azılı rakipler olduğuna göre, ayaklarımızı yere basmanın zamanı geldi. Bu, pratikte yalamalarımızı almak anlamına gelir.

Koç, "O disk nerede olursa olsun, onu almaya hazır üç adam istiyorum," diye devam ediyor. “Etrafta açık bir adam arayan birini görmek istemiyorum. Brown veya Minnesota'ya denk gelmek istiyorsak oyunumuzu oynamamız gerekiyor. Hızlı geçişler. Yüksek basınç. Sopanın arkasındaki güveni görmek istiyorum.”

Los Angeles'taki koçum tam bir orospu çocuğuydu. Çığlık atarak ve bağırarak bir odaya giren, kapıları çarparak sandalyeleri fırlatan türden bir adam. Sezonda en az iki kez bir maçtan atılırdı, sonra bir sonraki antrenmana gelir ve her şeyi bizden çıkarırdı. Bazen hak ettik. Diğer zamanlarda, kırk yıllık utancı ve yetersizliği bir avuç aptal çocuktan kovması gerekiyordu sanki. Hokey programının boktan olmasına şaşmamalı.

Onun yüzünden Briar'a transfer olduğumda neredeyse takım için dışarı çıkma zahmetine girmedim ama programın itibarını biliyordum ve iyi şeyler duymuştum. Koç Jensen bir rahatlama oldu. Bize karşı sert olabilir, ama asla kötü niyetli değildir. Gerçek insanlara koçluk yaptığını unutacak kadar spora asla odaklanmaz. Hiç şüphe duymadığım bir şey var ki, Koç Jensen bu adamların her birini önemsiyor. Hatta Hunter'ı geçen sömestr hapisten çıkardı. Bunun için onu her yerde takip ederdik, ayak tırnakları kahretsin.

"Tamam bugünlük bu kadar. Herkesin beslenme uzmanına danışmasını ve önümüzdeki birkaç hafta için yemek planlarını netleştirmesini istiyorum. Kendimizi tüm sezondan daha fazla zorlayacağız. Bu, bedenlerinize iyi bakmanızı istediğim anlamına geliyor. Kaküлleriniz ve çarpmalarınız varsa, eğitmenlerle görüşün ve değerlendirmelerini sağlayın. Şimdi herhangi bir sorunu gizlemenin zamanı değil. Her erkeğin yanındaki adama güvenebileceğini bilmesi gerekir. Peki?"

"Merhaba, Koç?" Avcı konuşur. İçini çekiyor, ağlıyor. "Adamlar maskot durumu hakkında bir güncelleme alıp alamayacağımızı merak ediyorlardı."

"Domuz? Siz salaklar hâlâ lanet domuz hakkında mı konuşuyorsunuz?"

"Oh evet. Pablo Eggscobar'ın yokluğunda, bazı çocuklar geri çekilme yaşıyor."

Nefesimin altından kıkırdıyorum. Yalan söylemeyeceğim, aptal yumurta maskotumuzu da özlüyorum. Havalı bir adamdı.

"İsa Mesih. Evet, lanet evcil hayvanını alıyorsun. En son ağustosta duydum. Tarım dışı amaçlar için bir domuzun satın alınmasıyla ilgili saçma bir miktarda evrak işi var. Peki? Memnun kaldınız mı Davenport?"

"Evet evet. Teşekkürler Koç."

Hepimiz ayrılmak için kalkmaya başladık, çocuklar kapılara yönelirken sohbetler başladı.

"Oh, bekle," diye gürledi Koç.

Küçük iyi askerler gibi herkes durur.

"Neredeyse unuttum. Cumartesi öğleden sonra bazı mezunlar için sıkı sıkıya sarılmaya katılmamızın gerekli olduğuna dair üst düzey yöneticilerden haberler geliyor."

Kahkahalar ve protestolar patlıyor.

"Ne neden?" Matt Anderson odanın arkasından sesleniyor.

Haydi ama Koç, diye sızlanıyor Foster.

Yanımda Gavin sinirli. "Bu çok saçma."

"Tut ve sırıtma nedir?" diye sorar. "Onları otuzbir çekmemiz gerekiyor gibi görünüyor."

"Esasen," diye yanıtlıyor Koç. "Dinle, ben de bu şeylerden nefret ediyorum. Ama müdür atla dediğinde, atletizm direktörü ne kadar yükseğe diyor."

"Ama atlamayı yapan biziz," diye itiraz ediyor Alec.

"Şimdi anlıyorsun. Bunların hepsi para için kıç öpmekle ilgili. Üniversite, atletizm gibi şeyleri desteklemek ve siz prensesler için gösterişli eğitim tesisleri inşa etmek için bu küçük köpek ve midilli şovlarına güveniyor. O yüzden takım elbiselerinizi ütüleyin, saçınızı tarayın, Allah aşkına ve en iyi tavrınızı takın."

"Bu, zengin pumalar tarafından kıçımı çimdikleyeceğim anlamına mı geliyor?" Jesse konuşmak için elini kaldırdığında bütün oda gülüyor. "Çünkü takım için bir tane almakta iyiyim, ama kız arkadaşım kıskanç bir

tip ve bana bunu sorarsa antetli kağıda bir nota ya da başka bir şeye ihtiyacım olacak."

"Bu önermeyi cinsiyetçi ve sömürücü bulduğumu belirterek kayda geçmek istiyorum," diye araya giriyor Bucky.

Bizim bokumuzdan bıktığını gösteren düz bir tonda, Koç parmaklarını gözlerine gömüyor ve Briar'ın davranış kuralları olduğunu varsaydığım şeyi okuyor.

"Hiçbir öğrencinin etik olmayan veya ahlaka aykırı veya içtenlikle sahip olduğu dini veya manevi inançlarıyla çelişebilecek davranışlarda bulunmasının istenmemesi üniversite politikasıdır. Üniversite, yüksek akademik başarıya dayalı bir fırsat eşitliği kurumudur ve cinsiyet, cinsel yönelim, ekonomik durum, din veya bunların eksikliği veya kız arkadaşınızın mizacına göre ayrımcılık yapmaz. Memnun kaldınız mı?"

"Teşekkürler, Koç!" Bucky abartılı bir başparmak yukarıya söylüyor. Dostum bu günlerden birinde ona anevrizma geçirecek.

Ama Jesse ve Bucky o kadar da temelden uzak değiller. Hala fahişeler gibi muamele görmemiz için yılda elli bin dolar ödememize neden olan bir sistemde temelde bozuk bir şey var. En azından burada bedava yolculuk yapmayan bizler, benim gibi.

İyi olduğum bir şey varsa o da çocuk oyuncağı oynamaktır.

Bu serseriler için bu kadarını SÖYLEYECEĞİM , GÜZELCE TEMİZLENDİĞİMİZDEN EMİN OLABİLİRSİNİZ. Takım Cumartesi öğleden sonra en iyi kıyafetlerimizle geldi. Sakallar kesilmiş. Saç jöleli. Bucky, hepimizi bilgilendirdiğinden emin olduğu için burun kıllarını bile yoldu.

Mezunlar öğle yemeği, kampüsteki Woolsey Hall'da düzenleniyor. Şimdiye kadar, bir grup insanın ayağa kalkıp Briar'ın onları nasıl bugün oldukları erkekler ve kadınlar haline getirdiği hakkında konuşmasını dinlemekten ibaretti. Atanan oturma kartları, atletizm departmanını, Yunanlılar, öğrenci hükümeti ve bir avuç diğer önemli öğrenci organizasyonu temsilcileriyle birlikte mezunlar ile çok sayıda masa arasında paylaştırdı. Çoğunlukla gülümseyin, başınızı sallayın, kötü şakalarına gülün ve onlara deyin ki, *evet efendim, bu yıl şampiyonluğu alıyoruz* .

Yine de her şey kötü değil. Yemekler iyi ve bol bol bedava içki var. Yani en azından biraz uğultu var.

Takım elbise içinde ne kadar güzel görünürsem görüneyim, yine de üzerimde kokusunu alabileceklerini hissediyorum. Yoksulluğun kokusu. Hastane yeni para kokuyor. Muhtemelen üniversite yıllarının çoğunu, ataları köle ticaretine bulaştığından beri faiz getiren vakıf fonlarından yüz dolarlık banknotları koklayarak geçiren tüm bu zengin pislikler.

Yedi ay önce Briar'da Los Angeles'tan serseri bir çocukla karşılaştım. Tam da Ivy kurumlarının iyi insanlarının derslere katılmak yerine yerlerini paspaslamayı tercih ettiği türden. Bununla birlikte, derin cepleri olan bir üvey baba, kabul kurulunun gözünde kişinin imajında harikalar yaratır.

Evet, güzelce temizlerim ama bunun gibi şeyler bana onlardan biri olmadığımı hatırlatıyor. Asla onlardan biri olmayacağım.

"Bay. Edward'lar." Yanımda oturan yaşlı kadının boynunda Kraliçe'nin mücevherlerinin tamamı asılı gibi duruyor. Kemikli elini uyluğumun üzerine kaydırdı ve bana doğru eğildi. "Sevgili biri olup bir cin tonik alıp bir bayanı hışırdatabilecek misin bir bakar mısın? Şarap başımı ağrıtıyor." Sigara, naneli sakız ve pahalı parfüm gibi kokuyor.

"Tabi ki." Rahatlamamı anlamayacağını umarak, biraz uzaklaştığım için şükrederek masadan izin alıyorum.

Ana balo salonunun dışında Hunter, Foster ve Bucky'yi kokteyl barda buldum, orada yemek personeli ordövr resepsiyonundan sonra toplanıyor.

"Seni bir cin tonik için rahatsız edebilir miyim?" barmene soruyorum.

"Evet sorun değil." İçeceği dökmeye başlar. "Daha çok şişe boşaltırım, buradan daha az şey çıkarmam gerekir."

"Cin tonik? Kardeşim, ne zaman benim büyükannem oldun?" Bucky şakaları.

"Benim için değil. Pumam için."

Hunter burnunu çeker ve birasını yudumlar.

"Lütfen gülme. Birkaç cin tonik daha ve sikimin üstüne atlamaya çalışıyor olacak. Barmene izin vermesi için başımı salladım, sonra yerde bir kutuda oturan Stella'lardan birini çaldım.

"Duyduğuma göre," diyor Foster, "sikin bu hafta oldukça meşgulmüş."

Sağ orta parmağıma taktığım yüzükle biramın kapağını açıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Duyduğuma göre, geçen Cuma geceyi bir Kappa ile geçirdin ve Perşembe günü bir Tri-Delt ile yatağa atladın."

Böyle söyleyince kulağa kaba geliyor. Ama evet, sanırım böyle görünüyor. Taylor'la güzel bir platonik sohbet akşamı paylaştığımızı

bilmiyor tabii ki. Ve kimliğini de ifşa etmeden onurunu savunamam. Bu adamlara güveniyorum ama söylediğim her şeyin kızlarına geri dönmesi ve insanların konuşması kaçınılmaz.

"Delta bağlantısını sana kim söyledi?" Merakla sordum çünkü Natalie beni gece yarısından sonra kız öğrenci yurduna gizlice sokmuştu. Görünüşe göre Delta evinin uyuyan erkeklerle ilgili saçma sapan bir kuralı var.

"Yaptı," diye yanıtlıyor Foster, sırıtarak.

kaşımı çatıyorum. "Ha?"

Bucky telefonunu cebinden çıkardı. "Ah evet, hepimiz o resmi gördük. Devam etmek." Ekrana birkaç kez dokunuyor. "Evet, işte burada."

Bucky'nin Instagram akışına bakıyorum. Ve evet, ben kadrajın alt köşesinde, derin bir uykudayken, Natalie bir selfiede kameraya başparmaklarını işaret ederken var. Altında, " *Kimin gol* attığına bakın" yazıyor . #*Briarhockeyhottie* #*StickIt* #*BuzzerBeater* #*Goooaaaallll*

Gerçekten iyi.

Foster gülerek, "Işıklandırma ve kompozisyon için yüksek puanlar veriyorum" diyor. Ahmak.

"Hashtag puckbunny," diye ekliyor Bucky. "Başlık etiketi-"

Barmenden cin toniği alıp teslim etmek için içeri geri döndüm ve çıkarken adamlara orta parmak vurdum.

Beni rahatsız eden nervür değil. Ya da resim bile, gerçekten. Kendimi biraz... ucuz hissediyorum. Birisi beğeniler için sikişiyor. Biraz karışık olabilirim ama kadınlara fetih gibi davranmıyorum. Herkesin istediğini aldığı ve yalan söylenmediği basit bir fiziksel zevk alışverişi tamamen sağlıklıdır. Neden gidip diğer insanı bir et parçası gibi hissettiriyorsun?

Sonra tekrar, sanırım hak ettiğimden fazlası değil. Sikici gibi davran, sikici gibi davran.

Balo salonuna döndüğümde konser caz grubu çalıyor ve öğle yemeğinden kalan tabaklar temizlenmiş. Mücevherli pumam da dahil olmak üzere konukların çoğu şimdi dans pistine gitti. İçkiyi masaya koydum ve kimsenin gelip beni dans etmeye zorlamaması için dua ederek oturdum. Çok uzak çok iyi. Biramı yudumlayıp insanları izliyorum. Çok geçmeden kulağıma birkaç masa ötede bir konuşma geliyor.

"Ah lütfen. Ona bu kadar itibar etme. Bu bir cesaretti, tamam mı? Ona asılıyormuş gibi değil."

"Güven bana," diye yanıtlıyor bir kız sesi, "Orada neler olduğunu duydum. O porno yıldızı göğüslerini ve kıçını gördü ve muhtemelen onu arkadan becerdiği sürece onun yağlı yüzüne bakmak zorunda kalmayacağını düşündü."

Bir adam, "Taylor'ın vücuduna senin yüzünle vururum," diye yanıtlıyor.

Parmaklarım bira şişesinin üzerinde sıkılaştı. Bu pislikler Taylor hakkında mı konuşuyor?

"Şaka mı yapıyorsun Kevin? Bunu bir daha söyle, taşaklarını yassı demirime sokayım."

"Lanet olsun Abigail, şaka yapıyorum. Aşağı kızım."

Abigail. Taylor'ın ona bu aptal cesareti göstermesini sağlayan kız öğrenci yurdundaki kız kardeşi mi?

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış atıyorum. Evet, bu o. O sabah utançtan yürüyüşümü yaparken Kappa evinin koridorunda dikildiğini hatırlıyorum. Partiden tanıdığım bir grup Kappa ve diğer birkaç adamla oturuyor. Taylor haklıydı; O bir A sınıfı kaltak.

Onun buralarda bir yerde olduğunu varsayarak, odayı Taylor için taradım ama onu bulamıyorum.

"Öğretmen olmak istediğini biliyor musun?" diyor başka bir kız. "Sonu kesinlikle öğrencilerine çakarken hamile kalan hatunlardan biri gibi olacak."

Adamlardan biri, "Ah, ahbap, öğretmen pornosu yapmalı" diye yanıtlıyor. "Bu çift D'ler çılgınca para kazanırdı."

"İnsan hala pornodan nasıl para kazanıyor? Bu bok artık bedava değil mi?"

"Rehin haftasından videoda sahip olduğumuz şeyleri görmelisin. Şaplak bankanızı çökertir."

Puma cin tonik almak için geri dönene ve yanağımda lekeli bir ruj izi bırakana kadar yumruklarımın masanın altında sıkılı olduğunu ve nefesimi tuttuğumu fark ettim. Bundan ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Bu insanlar berbat, evet, ama neden bir geceliğine tanıdığım bir kız hakkında kafamı karıştırıyorum? Takım arkadaşlarım her zaman, hiçbir şeyin beni korkutmadığı konusunda şaka yapar ve normalde haklıdırlar—omuzlarımdan bir bokun kaymasına izin vermekte çok iyiyimdir. Özellikle doğrudan benimle ilgili değilse.

Ama tüm bu konuşma beni sinirlendiriyor.

“Delta'nın Insta'daki gönderisini görüyor musun? Conor, Taylor'a saniyeler içinde bile gelmiyordu."

"Bazı kızlar sadece tek gecelik ilişkiler için yaratılmıştır. Burası onun yeri," dedi Abigail, kendini beğenmiş bir ses tonuyla. "Conor gibi bir adamı indirmek Taylor için ulaşılmaz bir hedef. Bunu ne kadar erken anlarsa o kadar mutlu olur. Üzücü, gerçekten."

"Omitanrı! Bahse girerim şimdiden defterlerine *Taylor Loves Conor'ı karalamaya* başlamıştır."

" *Taylor Edwards'ı* günlüğüne kanla yazıyor."

Gülüyorlar, kendi kendilerine yuvarlanıyorlar. Götler.

Oraya gitmek, onlarla yüzleşmek aklımdan geçiyor. Taylor bu boku hak edecek hiçbir şey yapmadı. O harika bir piliç. Akıllı, komik. Bütün bir geceyi tamamen bir yabancıyla konuşarak geçirmek istemeyeli uzun zaman oldu. Ve acıma vakası olduğundan ya da bir mazerete ihtiyacım olduğundan değil. Onunla yasal olarak iyi vakit geçirdim. Bu pisliklerin saçma sapan konuşmalarına izin yok...

Şeytanın konuşması.

Taylor'ın bana doğru geldiğini gördüğümde omuzlarım kaskatı kesildi. Başı eğik, telefonuyla meşgul. Diz boyu siyah bir elbise giyiyor, boynuna kadar düğmeli kısa pembe bir hırka ve ensesinde dağınık bir topuz saçları var.

Kıvrımları hakkında nasıl yakındığını hatırlıyorum ve gerçekten anlamıyorum. Taylor'ın vücudu bana, diyelim ki Abigail'in sıska vücudundan bin kat daha çekici geliyor. Kadınların yumuşak, kıvrımlı ve sıkılabilir olması gerekiyor. Aksini düşünmek için ne zaman beyinleri yıkandı bilmiyorum.

Taylor yaklaşırken ağzım biraz kurudu. Bu gece gerçekten çok iyi görünüyor. Seksi. Şık.

Bu insanların küçümsemesini hak etmiyor.

Bir şey beni zorluyor. Adalet duygusu, belki. İyinin kötü üzerindeki zaferi. Boynumun arkasında aptalca bir fikrim olduğunu söyleyen bir gıdıklanıyor.

Yanımdaki masanın yanından geçerken, burada oturduğumdan habersiz, onu yakalamak için ayağa fırladım.

"Taylor, hey! Beni neden aramadın?" Abigail ve grubunun dikkatini iki masa öteye çekecek kadar yüksek sesle söylüyorum.

Taylor gözlerini kırpıştırdı, sersemledi ve haklı olarak kafası karıştı.

Hadi bebeğim. Birlikte oynayın .

Kendimi tekrar ederken gözlerimle ona yalvarıyorum, sesim fazladan üzgün. "Beni neden aramadın?"

6
TAYLOR

Conor'ın bana söylediklerini dinlemeye çalışıyorum ama onu takım elbise içinde görmek konsantrasyonumu etkiliyor. Büyük omuzları ve geniş göğsü, o lacivert ceketi kimsenin işi gibi doldurmuyor. Popo durumunu değerlendirebilmem için ondan küçük bir dönüş yapmasını istemek cazip geliyor. Kıçının harika göründüğüne bahse girerim.

Taylor, dedi sabırsızca.

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. "Connor, merhaba. Pardon, ne?"

Garip bir hevesle, Bir hafta oldu, dedi. "Beni aramadın. Partide birlikte iyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum."

Ağzım açık kalıyor. Şu an ciddi mi? Yani, evet, Cumartesi sabahı ayrılırken teknik olarak "beni ara" dedi ama bu performansın bir parçasıydı, değil mi? Telefon numarasını bile vermemişti!

"Ah, tekrar özür mü?" alnımı buruşturuyorum. "Sanırım tellerimizi birbirine bağladık."

"Benden mi kaçınıyorsun?" Talep ediyor.

"Ne? Tabii ki değil."

Garip davranıyor. Ve bir çeşit mızmız. Birdenbire bunun bir tür kişilik bozukluğu olayı olup olmadığını merak ettim.

Ya da belki sarhoş? Bu şeyde bir sürü bedava içki var. Bu yüzden, birdenbire hamle yapıp beni tuzağa düşürmeden önce tuvalete gitmeye çalışıyordum.

"Seni düşünmeden edemiyorum, Taylor. Yemek yiyemez, uyuyamaz." Tedirgin bir elini saçlarının arasından geçirir. "O gece bir bağlantı kurduğumuzu sanıyordum. Havalı oynamak istedim, biliyorsun. Çok agresif çıkma. Ama seni özlüyorum bebeğim."

Bu bir şakaysa, komik değil.

Yumruklarımı iki yanıma sıkarak bir adım geri çekildim. "Tamam, bunun ne olduğunu bilmiyorum ama buna değer, Instagram'da bir kızla yatakta paylaştığın gönderiyi gördüm. Bu yüzden gayet iyi başa çıktığını söyleyebilirim."

"Çünkü kafamı karıştırdın." Acı dolu bir inilti bırakıyor. "Bak, batırdığımı biliyorum. Zayıfım. Ama birlikte geçirdiğimiz o muhteşem gecenin senin için hiçbir şey ifade etmediğini düşünerek çok kırıldığım için."

Şimdi onun için endişeleniyorum.

Çaresizlik beni tekrar ileri adım attırıyor. "Conor, sen..."

Beni uyarmadan yakalıyor. Beni kollarına sardı, yüzünü boynumun kıvrımına gömmek için eğilirken büyük ellerini belime soktu. Donup kaldım, sersemledim ve dürüst olmak gerekirse şu anda olanlardan biraz korkuyorum.

Kulağıma fısıldayana kadar.

"Garip biri olmadığıma söz veriyorum ama yardımına ihtiyacım var ve penisine dokunmayacağım. Sadece onunla git, T."

Bir anlık aciliyet ve bir mizah parıltısı görerek gözleriyle buluşmak için geri çekildim. Yine de neler olduğundan emin değilim. Geçen hafta sonu ona yaptığım şey için benden intikam almaya mı çalışıyor? Bu bir şakamı? Aptal bir geri arama mı?

"Dolandırıcı, adamım, zavallı kızı rahat bırak," dedi neşeli bir ses.

Konuşan koyu saçlı adama döndüm - ve o zaman Abigail ve Jules'u fark ettim. Kardeşlerim erkek arkadaşlarıyla ve Sigma'daki bazı adamlarla oturuyorlar ve tüm bunlar daha anlamlı gelmeye başladı.

Kalbim biraz eriyor. Dünya Conor Edwards'ı hak etmiyor.

Kaybol, Kaptan, dedi Conor arkasını dönmeden. "Kadınıma kur yapıyorum."

bir kahkaha atıyorum.

Bana göz kırptı ve güven verircesine elimi sıktı. Sonra, tam bir dehşete düşerek, dizlerinin üzerine düşüyor. Aman Tanrım, daha önce bize bakmayan herkesin *şimdi* bize baktığından eminiz .

İyi mizahım tehlikeli bir şekilde buharlaşmaya yaklaşıyor. Kalbi durduran yüzüyle, Conor'un ilgi odağı olmaya alışkın olduğundan eminim. Ben, tırnaklarımın altına odun kıymıkları sokmayı tercih ederim. Ama Abigail'in gözlerinin lazer ışınlarını üzerime attığını hissedebiliyorum, bu da zayıflığı ifade edemediğim anlamına geliyor. Şu anda midemi pil asidi gibi tüketen endişenin izini bile gösteremiyorum.

"Lütfen, Taylor. Yalvarırım. Beni sefaletten çıkar. Sensiz mahvoldum."

"Gerçek cehennemde neler oluyor?" başka bir erkek soruyor.

İlk adam, "Kapa çeneni Matty," diye uyarıyor. "Bunun nereye gittiğini görmek için ölüyorum."

Conor arkadaşlarını görmezden gelmeye devam ediyor. Gri gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Benimle çık. Bir tarih."

"Hım, sanmıyorum," diye yanıtlıyorum.

Kappa masasının yakınından şok bir nefes sesi geliyor.

"Hadi T," diye yalvarıyor. "Kendimi kanıtlamam için bana bir şans ver."

Gülmemek için yanağımın içini ısırmam gerekiyor. Histerik yaşlar gözlerimde iyi. Uzun süre tereddüt ettiğimde bunun nedeni dram ve gerilim yaratmaya çalıştığım değildir. Ağzımı açarsam ya kahkahalara boğulacağım ya da utançtan hıçkıra hıçkıra ağlayacağımdan endişeleniyorum.

"İyi," sonunda omuz silkerek yumuşadım. Daha da mesafeli görünmek için, sanki tüm bu konuşmadan sıkılmışım gibi bakışlarımı sahneye çevirdim. "Bir randevu. Sanırım."

Bütün yüzü aydınlanıyor. "Teşekkür ederim. Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Zaten yaptım.

Conor'un büyük performansından sonra mezunlar ziyafetinde fazla KALMIYORUZ . İlk başta gitmek istemediğimi düşünürsek, ayrıldığım için minnettarım.

Geçen yıl Sasha ve ben sarhoş olmuştuk ve çok eğlenmiştik ama bu sefer katılamadı çünkü bahar gösterisi için son dakika provası vardı. Bu da demek oluyor ki son birkaç saatimi, ya benden nefret eden ya da sadece kayıtsız olan Kappa'larla gülümseyerek, kaynaşarak ve en yakın arkadaş gibi davranarak geçirdim. Giydiğim bu aptal hırkadan bahsetmiyorum bile; Göğüs dekoltesime yöneltilen tüm o bakışlardan bıktıktan sonra daha önce giymiştim ve deli gibi terliyordum.

Conor, ikimiz de Hastings'te yaşadığımız için beni daireme geri bırakmayı teklif ediyor, ama onun bir tür sinsi akıl büyücüsü olduğu ortaya çıktı çünkü bir şekilde onun yerine kendimiz buluyoruz. Beni akşam yemeğine ve bir filme katılmaya neyin zorladığını bilmiyorum. Kendimi tamamen ayık hissetsem de, ziyafette içtiğim iki bardak şampanyayı suçlamaya karar verdim.

"Adil uyarı," diyor, ağaçlarla çevrili sakin bir sokakta bir şehir evinin önünde dururken, "oda arkadaşlarım biraz heyecanlı olabilir."

"Bacağımı heyecanlı bir şekilde kamburlaştırmaya çalışmak ya da kolayca ürküp yüksek seslerden korkmak gibi mi?

"İkisindende biraz. Kontrolden çıkarlarsa burunlarına şaplak atın."

Başımı sallayıp omuzlarımı dikiyorum. "Anladım."

İki düzine altı yaşındaki çocukla dolup taşan bir sınıfla baş edebilirsem, dört hokey oyuncusunu evcilleştirme görevine hazırım demektir. Gerçi puding kaplarım olsaydı muhtemelen daha kolay olurdu.

"Con, sen misin?" girdiğimizde biri arıyor. “Tahıl kasenizde ne istiyorsunuz?”

Conor, kapının yanındaki kancalardan birine asmak için paltomu alıyor. "Herkes çükünü kaldırsın," diye duyuruyor. "Misafirimiz var."

“Tahıl kasesi mi?” soruyorum, kafam karıştı.

“Takım beslenme kuralları. Hepimiz fare gibi yiyoruz. Boşa harcanan kalori yok.” Iç çekiyor.

Bu hissi biliyorum.

Beni köşeyi dönünce, ikisi Xbox oynayan üç heybetli figürün kanepelere yayıldığı oturma odasına götürüyor.

Kargaşanın çeşitli aşamalarında olsalar da hala ziyafetten sonra takım elbiselerinde, kravatları ve gömlekleri çözülmüş durumdalar. Birlikte , görünüşte Vegas'ta modaya uygun bir erkek gecesinden sonrasını tasvir etmeye çalışan bir *GQ kolonya reklamına* benziyorlar . Eksik olan tek şey, omuzlarını örten topuklu, bedensiz kadın bacakları ve belki de kol dayama yerine zarif bir şekilde asılmış bir çift dantelli kırmızı iç çamaşırı.

"Arkadaşlar, bu Taylor. Taylor, bunlar adamlar." Conor takım elbisesinin ceketini çıkarıyor ve bir sandalyenin arkasına fırlatıyor.

Bir an için donup kaldım, kaslarının gömleğinin gevrek beyaz kumaşına baskısını izliyorum. Göğsü düğmelere çarpıyor. Takım elbise için beni mahvetmiş olabilir.

Hep bir ağızdan, sanki hepimiz bir şakanın içindeymişiz gibi, "Merhaba Taylor" yanıtını veriyorlar.

"Merhaba millet." El sallıyorum, şimdi garip hissediyorum. Dahası, çünkü bu oda çok sıcak ve ben gerçekten, gerçekten süveterimi çıkarmak istiyorum.

Ama giydiğim elbise dün yıkamada küçülmüş olmalı çünkü memelerim bütün öğleden sonra onu hapisten kaçırmaya çalışıyor. Eski Beyaz Saray yetkilileri, Nobel ödüllü ve Fortune 500 CEO'larıyla dolu bir odada dolaşmak ve kardeşlik günlerinden bu yana bir kadının gözlerinin içine bakmayı hala mükemmelleştirmediklerini bulmak cesaret kırıcı.

Erkekler başarısız bir türdür.

"Yani sensin." Elinde oyun kumandasıyla öne eğilmiş oda arkadaşlarından biri bana kaşını kaldırdı. Yakışıklı, arkasında vücut bırakan gamzeleri var.

Onu ziyafetten Conor'un takım kaptanının yanında duran adam olarak tanıdım. Conor'u evinde yenmişti, ama bu benim hatam - bayanlara vurmam gerekiyordu ve replikler çok kötüydü.

"Neyi?" Soruyorum, aptalı oynuyorum.

"Con'u dizlerinin üstüne çökerten ve onu salyalı, aşk ilan eden bir budalaya dönüştüren mi?" Bay Dimples beklentiyle bana bakıyor, boşlukları doldurmamı bekliyor.

"Ah kahretsin, *sen miydin* ?" başka bir adam talep ediyor. "Büyük gösteriden önce atladığımıza inanamıyorum." Yanındaki adama suçlayıcı bir bakış attı. "Sana bir içki için daha kalmamız gerektiğini söylemiştim."

Conor, "Misafirlerimi sorgulamak yok Matt," diye homurdandı. "Aynı kural hepiniz için geçerli."

"Sen bizim yeni annemiz misin?" Üçüncü adam aptal yavru köpek bakışlarıyla gülümseyerek bir bira açıyor ve ben de gülmeden edemiyorum.

"Tamam, bu kadar yeter." Conor, Matt'i iki kanepeden küçüğünden indirdi ve oturmamı işaret etti. "Bu yüzden siz aptallar ziyaretçi almıyorsunuz."

Onların evi benim küçük daireme kıyasla çok büyük. Eski deri kanepeler ve birkaç yatar sandalye bulunan büyük bir oturma odası. En az dört farklı oyun konsolunun bağlı olduğu devasa bir düz ekran TV. Conor dört oda arkadaşıyla yaşadığını söylediğinde, insan kokuları, pizza kutuları ve kirli çamaşırlarla dolu kabus gibi bir mağaraya girmeyi bekliyordum ama burası aslında oldukça düzenli ve ayak ve erkek osurukları gibi kokmuyor.

"Hey, ziyaretçi?" Oturma odasını mutfaktan ayıran kapıda dördüncü bir yüz beliriyor. "Freshy Bowl'dan ne istiyorsun?" talep ediyor, kulağına bir cep telefonu dayadı.

"Izgara tavuk salatası lütfen," diye seslendim gecikmeden. Hastings'in tek sağlıklı beslenme seçeneklerinden birinin menüsüne çok aşinayım.

"Üzerimde," diye mırıldandı Conor, araya girebilmek için çantama uzandığımda.

göz gezdiriyorum. "Teşekkürler. Bir sonrakini alacağım."

Bir *sonraki* ? Sanki Conor Edwards'ın evinde yemek yerken bu ender olay tekerrür edecek mi? Halley kuyruklu yıldızının planlanandan birkaç on yıl önce ortaya çıkma şansı daha yüksek.

Ve bu beklenmedik olaylara hayret eden bir tek ben değilim. Birkaç dakika sonra Sasha mesaj atıp ona nerede olduğumu söylediğimde, beni ona şaka yapmakla suçluyor.

Conor ve oda arkadaşları hangi filmin izleneceğini tartışırken ben gizlice en iyi arkadaşıma mesaj attım.

BEN *: Şaka değil yemin ederim.*

HER: *Aslında onun EVİNDEsin????*

BEN: *İmzalı Ariana Grande posterim üzerine yemin et.*

Sasha'nın hayran kalmama izin verdiği tek pop yıldızı bu. Genellikle "dudak senkronizasyonu olmadan veya otomatik tunerlerini kullanmadan canlı şarkı söyleyemezlerse, o zaman gerçek bir müzisyen değillerdir, falan filan."

HER: *%50'm hala bana yalan söylediğini düşünüyor. sadece ikiniz mi?*

BEN *: Altı kişiyiz. Ben + Con + 4 oda arkadaşı.*

HER: *Con???? ŞİMDİ TAKMA ADI BAZINDA MIYIZ?*

ME: *Hayır, mesajlaşma kolaylığı sağlamak için adını kısaltıyoruz.*

Telefon rastgele bir şekilde elimden kapıldığında bunu bir göz kırpma emojisiyle noktalamak üzereyim.

Hey, geri ver, diye itiraz ettim ama Conor şeytani bir sırıtışla sırıttı ve Sasha ile olan tüm metin konuşmamı oda arkadaşlarına *yüksek sesle okumaya devam* etti.

"Ariana Grande'nin imzalı bir posteri var mı?" Alec talep ediyor. En azından Alec olduğunu düşünüyorum. Hâlâ tüm isimlerini öğrenmeye çalışıyorum.

"Yatmadan önce iyi geceler öpücüğü veriyor musun?" Matt'i soruyor, bu da diğerlerinden bir kahkaha uğultusunu uyandırıyor.

Conor'a baktım. "Hain."

Göz kırpıyor. "Hey, ortaokul öğretmenim Bayan Dillard'ın her zaman uyardığı gibi, sizi Coğrafya'da not yazarken yakalarsa, tüm sınıfa yüksek sesle okur."

"Hanım. Dillard bir sadist gibi geliyor. Sen de öylesin." Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum. "Ya korkunç dönem kramplarım hakkında mesaj atıyor olsaydım?"

Alec'in yanında Gavin ağlar. Telefonu geri ver Con. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

Conor'un gri gözleri ekrana geri döndü. "Ama T'nin arkadaşı hepimizin takıldığına inanmıyor. Bekle, makbuzları gösterelim. Gülün çocuklar."

Sonra bir fotoğraf çekme cesareti var. Dört oda arkadaşım da pazılarını kameraya doğru esnettiğinde çenem düşüyor.

"İşte," dedi Conor tatmin olmuş bir şekilde başını sallayarak. "Gönderilmiş."

Telefonu onun aptal elinden zorla aldım. Tabii ki, o resmi Sasha'ya göndermişti. Ve onun yanıtı hemen.

HER *: OMFG. Matt Anderson'ın gamzelerini yalamak istiyorum.*

HER: *Ve sonra onun sikini em.*

Bir kahkaha patlattım, bu da Conor'un telefonumu tekrar çalmaya çalışmasına neden oldu. Bu sefer savaşı kazandım ve kimse kirli ellerini ele geçirmeden önce iPhone'u sıkıca çantama tıktım.

"Bunu gör?" Deri çantayı kaldırarak odaya söylüyorum. "Burası kutsal bir yer. Bir kadının çantasını karıştırmaya cüret eden her erkek, Torba Kasabı tarafından uykusunda öldürülecek."

Conor kıkırdıyor. "Lanet olsun bebeğim. Seri katiliniz ortaya çıkıyor."

Ona sadece sakarin bir gülümseme gönderdim. Sonra nihayet hırkamı çıkardım çünkü tüm bu büyük erkek bedenleri çılgınca bir ısı üretiyor.

Malzeme omuzlarımdan kaydığı anda birden fazla gözün göğsümde gezindiğini hissediyorum. Yanaklarımda bir kızarıklık yükseldi ama bunu görmezden gelip dudaklarımı büzdüm.

"Orada her şey yolunda mı?" Kahverengi gözleri tamamen parlamış olan Gavin'e soruyorum.

"Eh, evet, her şey yolunda. Ben…sen…ah…elbiseni beğendim."

Matt, yatar koltuklardan birinin üzerindeki yeni tünekten kıs kıs gülüyor. "Dilini yerden kaldır, aşık çocuk."

Bu, Gavin'i sersemliğinden kurtarır. Ve başlangıçtaki şaşkınlıklarına rağmen, diğer adamlar normal davranmaya geri döndüler, ki bunu takdir ediyorum. Onlara tam olarak mükemmel beyler diyemem ama onlar da leş çuval değil.

Yemek geldiğinde, çocuklar *DeepStar Six'i yayınlar* . Izgara tavuk salatamı yiyorum ve sualtı donanma istasyonunun dev bir yengeç canavarı tarafından saldırıya uğramasını izliyorum, bir yandan da Conor Edwards'la takılmak için nasıl hipnotize edildiğimi merak ediyorum.

Tam olarak umursadığımdan değil. O eğlenceli. Tatlı hatta. Ama hala açısını çözemedim. Erkekler ve sebepsiz arkadaşlıklar söz konusu olduğunda, şüpheciliğe meylediyorum. Arabada Abigail ve arkadaşlarının önünde neden o büyük gösteriyi yaptığını sorardım ve o sadece omuz silkip "Çünkü Yunanlılarla uğraşmak eğlenceli" dedi.

Onlarla uğraşırken eğlendiğine inanıyorum, ama hikayenin daha fazlası olduğunu da biliyorum. Ona oda arkadaşlarının önünde soramam. Bu da beni bilip bilmediğini merak ediyor ve bu yüzden onları bir kalkan olarak kullanıyor, böylece hiçbir soruya cevap vermek zorunda kalmıyor.

"Yani bu nasıl mantıklı geliyor?" Bana ona Foster dememi söyleyen Joe, La-Z-Boy'a yaslanırken bir bong çalıyor. "Böyle aşırı derinlikler arasındaki basınç farkı, yükselmeden önce birkaç saat dekompresyon gerektirecektir."

Matt, "Dostum, mini denizaltılarını yemeye çalışan dev bir yengeç canavarı var" diyor. "Fazla düşünüyorsun."

"Hayır, dostum. Bu çok saçma. Önermelerini ciddiye almamı bekliyorlarsa, bazı temel fizik yasalarına bağlı kalmaları gerekir. Hadi ama. Hikaye anlatıcılığına adanmışlık nerede?"

Conor, aşk koltuğunda yanımda, gözle görülür bir şekilde gülerek başını sallıyor. O kadar gülünç derecede çekici ki, film yıldızı yüzünün mükemmel simetrisi olan çenesinin yontulmuş kesiminden başka bir şeye konsantre olmak zor. Bana her baktığında, kalbim mutlu bir yunus gibi atıyor ve kendimi sakin olmaya zorlamak zorunda kalıyorum.

Foster'a "Bence bunu biraz zorluyorsun" diyor.

"Tek istediğim birinin yaptığı işten biraz gurur duyması, tamam mı? Bir su altı istasyonu hakkında nasıl bir film yaparsınız ve kuralların geçerli olmadığına nasıl karar verirsiniz? Vakumun olmadığı, herkesin uzay giysisi olmadan nefes alabildiği bir uzay filmi mi çekeceksiniz? Hayır, çünkü bu çok aptalca."

Gavin kanepeden, "Bir nargile daha al," diye tavsiyede bulunuyor ve ardından bir çatal dolusu yemeği ağzına tıkıyor. "Ayık olduğunuzda huysuz oluyorsunuz."

"Evet, peki, yapacağım." Foster uzun bir darbe alır, bir duman tüttürür, sonra kinoasını öfkeyle yerken somurtmaya geri döner.

O tuhaf biri. Ama sıcak. Ve açıkçası oldukça zeki - film başlamadan önce Foster'ın Moleküler Biyofizik alanında uzmanlaştığı konusunda bilgilendirildim. Bu da onu bir bilim meraklısı/hokey oyuncusu/taşçı yapıyor, kombinasyonların en tuhafı.

“Uyuşturucu testi yapmadınız mı?” Conor'a soruyorum.

"Evet, ancak alımı minimumda tuttuğumuz ve çok sık olmadığı sürece, sidik testinde ortaya çıkmıyor" diyor.

"Güven bana," diye mırıldandı, kol dayama yerini örten ve bilinci tamamen kapalı olan Alec. Film başlar başlamaz Gavin'in yanındaki kanepede uyuyakalmıştı. "Foster'ı otsuz tanımak istemezsin."

"Kıçımı ısır," diye havlıyor Foster.

"Siz ahmaklar, şirketin önünde kendinizi rezil etmemeyi deneyebilir misiniz?" Conor chides. "Üzgünüm, eve uğramamışlar."

sırıtırım. "Onlardan hoşlanıyorum."

"Şunu gör Con," diye karşılık veriyor Matt. "Bizden hoşlanıyor."

Evet, siktir git, dedi Gavin neşeyle.

Keşke Kappa evinde yaşamak daha çok böyle olsaydı. Kardeşliği ummuştum ve bunun yerine kendi Chanel Number *One'ımla Scream Queens'in birinci sezonunu aldım.* Kızların hepsi Abigail kadar dayanılmaz değildi ama bu çok fazlaydı. Gürültü, sürekli kargaşa. Hayatın her detayı bir grup etkinliğidir.

Ben tek çocuğum ve bir süredir kardeşlerimin olması, hayatımda orada olduğunu bilmediğim bir boşluğu dolduracağı fikriyle eğlendim. Pekala, bazı insanların bir banyoyu paylaşmak için inşa edildiğini ve bazılarının bir sabah daha on civcivin saçlarını fırçalamayı bitirmesini beklemektense ormana kaka yapacağını çok çabuk öğrendim.

Film bittiğinde, adamlar bir sonraki korku filmi için uğraşıyorlar, ama Conor başka bir film gibi hissetmediğini söylüyor ve beni kanepeden çekiyor.

"Hadi," dedi ve kalbim birkaç kez daha ters takla attı. "Hadi yukarı çıkalım."

7
TAYLOR

Conor ve ben, adamlardan ıslık ve anlamlı homurtular almak için odasına çekildik. Yabani tavuklardan evrimsel ölçekte sadece bir veya iki adımdırlar, ancak kesinlikle sıkıcı değiller. Yukarı çıkıp seks yapacağımızı düşündüklerini biliyorum ama aklımda farklı bir amaç var.

"Artık seni yalnız bıraktığıma göre..." dedim Conor kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra.

Koyu ahşap çerçeveli bir kral yatak için yeterince büyük olan ana yatak odası, odanın karşısında bir aşk koltuğu ve başka bir büyük TV'li eğlence merkezi var. Ayrıca en-suite banyosu ve duvarın yarısını kaplayan ve kış karının çoğunun nihayet eridiği küçük bir arka bahçeye bakan büyük bir penceresi var.

"Evet bebeğim, oynuyorum." Conor gömleğinin yakasından kravatını çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattı.

gözlerimi deviriyorum. "Bu değil."

"Alay etmek."

Yatağına, karyolaya karşı oturdum ve yastıklarından birini en son kendimizi bir odada baş başa bulduğumuzda yaptığı gibi aramıza koydum. Mavi ekose yatak takımı, annesinin Neiman Marcus'ta onun için erkeksi bir şey seçtiğini söylüyor. Çok yumuşak ve onun gibi kokuyor - okyanusun tuzlu esintileriyle sandal ağacı.

"Bilmek istiyorum - ziyafetteki o gösteri *gerçekten neyle* ilgiliydi?"

"Ben zaten söyledim."

"Evet ve bence hikayede daha fazlası var. Yani dökül."

"Çıkmak istemez miydin?" Yanımdaki şilteye tırmanıyor ve birden yatak çok, çok küçücük hissettiriyor. Bu gerçekten bir kral boy mu? Çünkü o *tam orada* ve küçük bir yastık beni onun atletik vücudunun sıcaklığından ve tıraş sonrası kokusundan koruyamayacak.

Bana fırlattığı seksi sırıtıştan etkilenmemek için kendimi zorluyorum. “Conor,” diyorum, birinci sınıf öğrencilerimden biri boya kalemlerini paylaşmadığında kullandığım tonla.

Çapkın gülümsemesi uçup gidiyor. "Bilmek istemediğini söyleseydim, bana güvenip her şeyi bırakır mıydın?"

"Numara." Bakışlarıyla kafa kafaya karşılaşıyorum. "Mezunlar ziyafetinde yaptığın şeyi neden yaptığını söyle bana."

Derin bir iç çekerek ellerini yüzünü ovuşturuyor ve saçlarını gözünün önünden çekiyor. "Sana zarar vermek istemiyorum." İtiraf bir mırıltı içinde çıkıyor.

"Ben büyük bir kızım. Bana saygı duyuyorsan, bana doğruyu söyle."

"Kahretsin, T. Çok iyi hissettiriyor."

Bana öyle acı dolu gözlerle bakıyor ki, en kötüsüne hazırlanmak zorundayım. Belki de Abigail her şeyi ona yaptırdı, birlikte planladılar. O ilk cesaret, Woolsey Hall'daki aşk bombalaması... hepsi ona karşı hisler beslememi sağlamak için büyük bir plandı. Sadece şimdi mi pişmanlık duyuyor? Bu utanç verici bir senaryo ama aynı zamanda Abigail'in şimdiye kadar yaptığı en kötü şey de olmazdı.

"İyi. Ama unutmayın, bunlar onların sözleri, benim değil."

Abigail ve Jules'un daha önce erkek arkadaşlarıyla Conor'la olan "ilişkimiz" hakkında konuşurken kulak misafiri olduğunu anlatıyor. Mutsuz bir tonda konuşmalarının, diğer kazıların yanı sıra bir porno oyuncusu olarak potansiyelim hakkında tartışmayı içerdiğini açıklayınca irkildim.

Sevimli.

Haklı, kanlı ayrıntılar olmadan yaşayabilirdim.

Daha o konuşmayı bırakmadan midem bulanıyor. Conor'ın benim hakkımda tüm o saçmalıkları söylediklerini duyunca midem bulanıyor.

"Hedefimdeki porno yıldızı kilomdan hala yirmi kiloyum" diye şaka yapıyorum kendi pahasına.

Çoğu zaman, önce kendinle dalga geçersen, bu şişmanlatan yelkenlerdeki tüm rüzgarı alır. İnsanlara kendinizin farkında olduğunuzu göstermek, onların tombul bir arkadaşa sahip olma isteksizliklerini yumuşatır. Çünkü yerimizi bilmemiz herkes için önemlidir.

"Bunu yapma." Conor kısılmış gözlerle beni hizaya getirmek için oturdu. "Görünüşünüzde bir sorun yok."

"Sorun değil. Beni daha iyi hissettirmene gerek yok. İnsanların beni nasıl gördüğüne dair bir hayalim yok." İğneler her seferinde iner, ancak şimdiye kadar sinir uçları çoğunlukla ölüdür. En azından ben kendime böyle söylüyorum. "Tombul bir çocuktum. Ben tombul bir gençtim." omuz silkiyorum. "Hayatım boyunca kilo ile mücadele ettim. Ben böyleyim ve bunu kabul ettim."

"Hayır, anlamıyorsun Taylor." Hayal kırıklığı ifadesini geçer. "Vücudunuz bahane üretmeniz gereken bir şey değil. Bunu daha önce

söylediğimi biliyorum ve sanırım bana inanana kadar söylemeye devam edeceğim ama çok ateşlisin. Bana izin verseydin, seni hemen şimdi altı farklı şekilde yapardım."

"Bütün yüzünü kapat." Güldüm.

Benimle gülmüyor. Daha doğrusu yataktan kalkıp bana sırtını döndü.

Kahretsin. Ona susmasını söylediğim için kızgın mı? Şaka yapıyoruz sanıyordum. Bizim meselemiz bu, değil mi? Beklemek. Bir şeye sahip olmak için birbirimizi yeterince tanıyor muyuz? *Kahretsin* .

"Kon-"

Ben kırdığım şeyi tamir edemeden Conor gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, sonra onu omuzlarından soydu.

Şaşkın, çıplak sırtına hayranlıkla oturuyorum. Uzun, yağsız kasların üzerinde bronz bir cilt. Tanrım, kürek kemiklerinin arasındaki o noktaya ağzımı bastırıp dilimle keşfetmek istiyorum. Bu fikir içimi titreten bir ürperti gönderiyor. Tamamen uygunsuz bir ses çıkarmamak için dudağımı ısırdım.

Gömleği odanın diğer ucuna fırlatır, sonra pantolonunu çözer. Sert ahşaba çarptılar ve şimdi elinde gördüğüm en dar popoya yapışan siyah çoraplar ve boxer külotlardan başka bir şey kalmadı.

"Ne yapıyorsun?" Sesim düşündüğümden daha soluk çıkıyor.

"Kıyafetlerini çıkar." Arkasını döner ve şiddetli bir kararlılıkla yatağa geri döner.

"Affedersiniz?" Dizlerimin üzerinde şiltenin uzak ucuna koştum.

Conor, "Çıplak olun," diye emretti.

"Kesinlikle yapmayacağım."

"Dinle, Taylor. Bunu halledeceğiz ve sonra başka tartışma olmayacak."

"Tam olarak neyi halledelim?"

"Beynini sikeceğim ve sikimin sana tamamen aşık olduğunu kanıtlayacağım."

Affedersiniz?

Ağzım açık ona bakarken bile, bakışlarım farkında olmadan kasıklarına indi. O esnek siyah kumaşın altındaki şişkinliğin sert mi yoksa normal eski paketi mi olduğunu anlayamıyorum. Her iki durumda da, Conor'un beyanı o kadar akıl almaz ki, bağırsaklarımın derinliklerinden yüksek sesli, isterik bir kahkaha havlaması çağırıyor.

Sonra bir başkası.

Ve başka.

Yakında nefes alamaz oldum, acı veren bir nöbetle iki büklüm oldum. Sadece durmayacak. Yüzüne her baktığımda, yeni bir kahkaha dalgası beni yakalıyor ve yanaklarımdan yaşlar dökülüyor. O çok fena.

"Taylor." Conor iki elini saçlarından geçirdi. "Taylor, bana gülmeyi kes."

“Yapamam!”

"Burada egoma onarılamaz bir zarar veriyorsun."

Nefes nefese, derin nefesler alıyorum. Sonunda kahkahalar kahkahalara dönüşüyor. "Teşekkür ederim," diye bağırmayı başardım. "Buna ihtiyacım vardı."

"Biliyor musun?" diye hırlıyor, yüzünde huysuz bir kaş çatma. "Hepsini geri alıyorum. Sen sik kriptonitsin."

"Aww. Gel buraya." Yatağa geri tırmanıp yanımdaki yeri okşadım.

Normal bir insan olmak yerine uzanıp başını ve omuzlarını kucağıma indirmeyi kendine görev edindi.

Artık üzerimde bol dökümlü boxer'ları olan seksi bir adamın olması benden kaçmıyor. Ve onunla böyle, şey, böyle bakarken odaklanmak *zor* . Conor'u ilk kez yarı çıplak görmüyorum ve yine de etkisi daha az etkileyici değil. Erkeklerin ağırlık kaldırırken ve spor salonu selfieleri için uğraşırken aynada hayal ettikleri şey o. Kolsuz bluzdaki her salak kendini Conor Lanet Edwards sanıyor.

"Çıplak olmadığına inanamıyorum," diye homurdandı suçlamada.

"Üzgünüm. Bu çok tatlı bir davetti ama saygıyla reddediyorum.”

"Pekala, bu seni benim ilkim yapıyor."

Conor o muhteşem gri gözleriyle bana baktı ve bir anlığına aklımda bir görüntü belirdi. Ben, eğilerek. O, yüzümün kenarını avuçlayarak. Aramızdaki boşlukta buluşan dudaklarımız…

Onu öpme, Taylor!

İçimdeki alarm sistemi devreye girerek aptal kız öğrenci öpüşme fantezimin göründüğü kadar çabuk dağılmasına neden oldu.

"Ben senin ilk neyinim?" Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışarak soruyorum. Conor Edwards *kucağımda* ve bu gerçekten oldukça dikkat dağıtıcı.

"Sikimi reddeden ilk kız."

"İlk defa da değil," diye hatırlattım ona.

"Evet, teşekkürler Taylor. Beni beceriksiz buluyorsun. Anladım." Conor tek kaşını kaldırdı. "Ayıp olurdu ama."

Saçları parmak istiyor. Onları yumuşak tellerden sürüklemek için. Dokunmak. Elim bu dileği yerine getirme dürtüsüyle kaşınıyor. "Ne ayıp?"

"Durma." O konuşana kadar parmaklarımın kendiliğinden aktığını fark etmem. "Bu iyi hissettiriyor."

Bu yüzden parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek devam ettim. Tırnaklarımı nazikçe saç derisine doğru çekiyorum. "Ne ayıp?"

"Eh, zaten çok büyük bir temel attık. Birlikte akıllara durgunluk veren bir seks gecesi geçirdim. Herkes beni sana aşık olmaya ikna ettiğini düşünüyor. Tüm bunların boşa gitmesine izin vermek talihsizlik mi?"

Ona şüpheyle bakıyorum. "Ne öneriyorsun?"

"Hadi onu dışarı çıkaralım."

"Dışarda bin." Kafamdaki fikirle oynuyorum, onu tersine çeviriyorum. Bu, elbette, son derece samimiyetsiz ve olgunlaşmamış bir öneridir. Yani doğal olarak merak ediyorum. "Hangi sona?"

"Evlilik, ölüm veya mezuniyet" diyor. "Hangisi önce gelirse."

"Peki. Ama neden? Senin için ne var?"

"Can sıkıntısı için bir çare." Bana gülümsüyor. "Oyunları severim, T. Bu eğlenceli olacakmış gibi geliyor."

"HI-hı. Ama ya mükemmel erkeğim gelip ayaklarımı yerden keserse ve Conor Lanet Edwards'ın kombinezonlarımı koklamasından korkarsa?"

"Birincisi, evet, bana böyle demeye devam et. İkincisi, biraz sağlıklı rekabeti kaldıramıyorsa, o sizin mükemmel erkeğiniz değildir. Bu konuda bana güven bebeğim."

Bana ne zaman *bebeğim* dese, göğsümde bir elektrik akımı sızıyor. Nabzımı hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Ya da belki her kız üzerinde böyle bir etkisi olduğunu çok iyi biliyor ve ben de montaj hattından çıkmış bir oyuncak bebekten başka bir şey değilim. Lot 251 milyar başına. Bana sarıl ve gidişimi izle.

"İyi. Hayranların ne olacak *?* " karşı koyuyorum. "Ya Tri-Delt'ten Natalie bir kez daha gitmek isterse ve aniden sahte bir kız arkadaşın olursa?"

Omuz silkiyor. "Onunla bir kez daha gitmekle ilgilenmiyorum."

"Boğa. Saçını gördün mü? Çok parlak."

Bu bana bir kahkaha kazandırıyor. "Parlak saç bir yana, ciddiyim. Ben uyurken yatağında çıplak bir fotoğrafımı yayınladı. Bu benim için hiç hoş değil. Kabul, biliyor musun?"

"Boğa," diyorum tekrar. "Kendine bak." İki elimle yarı çıplak *Playgirl* fiziğine doğru işaret ettim. "Muhtemelen kameraya gösteriş yapmayı seviyorsun."

"Rızam olmadan olmaz," diye tekrarlıyor ve yüzündeki sert ifade bana Natalie'nin hareketlerinden *gerçekten* hoşlanmadığını söylüyor.

Sanırım onu suçlayamam. Hala Kappa rehin haftası ve yaşlıların bizi filme aldığı tüm utanç verici şeyler hakkında kabuslar görüyorum.

"Her neyse," diye devam ediyor, "belki de seks döngüsüne ara vermem gerekiyor. Toparlanmak için biraz zaman ayırın."

omzuna yumruk atıyorum. " *Seks devresi* mi? Aman Tanrım. Bu kadar iğrenç olmak zorunda mısın?"

Yine o ukala gülümsemesini sunuyor. "İğrenç olduğumu düşünmüyorsun. Yoksa kucağına yatmama izin vermezdin."

Aniden kuruyan boğazımdan yutkunuyorum. "Bu sarılmak sayılmaz," dedim sertçe.

"Tabii öyle, T."

"Kesinlikle değil, *C* ," diye alay ettim. "Ve ne yani, yakın gelecekte seksten uzak duracağını mı söylüyorsun? Çünkü ben bunu satın almam."

Conor dehşete düşmüş görünüyor. "Çekinmek mi? Asla. Her fırsatta seni baştan çıkarmaya çalışacağım."

Ağzımdan bir kahkaha uçuyor. "Sen düzeltilemezsin."

"Neden saçımla oynamayı bıraktın? Güzel hissettim." Alt dudağını ıslatmak için dili dışarı fırladı, nabzımı hızlandıran sevimli bir hareket. "Yani ne diyorsun? Bir süre daha numara yapmaya devam mı edeceğiz?"

"Bu fikri eğlendiriyor olmam, bugün çok fazla içki içtiğimi söylüyor," diye yanıtladım.

"O saatler önceydi. Sarhoş değilsin. Ayrıca, Abigail'in bizi birlikte her gördüğünde yüzündeki ifadenin doğrudan senin ürpertici yerine gitmediğini söyle.

"Birincisi, bir daha böyle deme. İkincisi…" Ona yanıldığını söylemek istiyorum. Böyle küçük eğlencelerin üzerinde olduğumu. Ancak… karıncalanma konusunda tamamen yanılmıyor. "Belki biraz eğlendim," diye itiraf ediyorum.

"Ha! Biliyordum. Oyundan benim kadar zevk alıyorsun."

" *Biraz* ," diye vurguladım.

"Yalancı."

Aniden oturduğunda, hissetmeme izin verilmeyen bir kayıp hissi yaşıyorum. Ama yine de hissediyorum, sıcak vücudunun üzerimdeki ağırlığını ve sarı saçlarının parmaklarımın arasındaki yumuşaklığını özlüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Yataktan atlayıp atılan pantolonunu alırken talep ediyorum.

Yanıma çökerek telefonuyla geri döndü. Başparmağı ekranın üzerinde kayarken... şey, ne yaptığından emin değilim. Meraklı olduğum için, göz atmak için biraz daha eğildim ve onun okulumuzun sosyal medya uygulaması MyBriar'ı çektiğini keşfettim.

Bir ilişkide statüsünü değiştirmesini izlerken gözlerim büyüdü .

“Hey,” diye azarladım, “evet demedim.”

"Temelde evet dedin."

"En iyi ihtimalle yüzde yetmişteydim."

"Velp, son otuzu atlasak iyi olur, çünkü havaya uçuyoruz bebeğim."

Aman tanrım. Bildirim simgesinin üzerindeki küçük balon yanıp sönmeye başlar. On, yirmi, kırk.

"Hadi," diye ikna ediyor. "Sıkıldım. Bu en azından bir gülmek için iyi olacak. En iyi durum senaryosu - için için yanan güzel görünüşüme boyun eğip benimle yatağa giriyorsun."

"Dilersin."

"Gerçekten yaptım. Ama iyi, ikinci en iyi senaryo: Abigail'in seni bir süreliğine işten çıkarmasına neden olabilir. Bu bir şeye değer, değil mi?”

Bu güzel *olurdu* . Özellikle yarın bir Kappa bölüm toplantısı olduğu için ve Abigail'in pasif agresif iğnelemeleriyle beni baştan çıkaracağını biliyorum.

"İstediğini biliyorsun..." Telefonunu baştan çıkarıcı bir şekilde havada salladı.

Bakışlarım orta parmağının etrafındaki kalın gümüş şeride takıldı. "Güzel yüzük. Nereden aldın?"

"LA. Ve saptırıyorsun.” Telefonu bana uzatıyor. "Sana meydan okuyorum."

“İnanılmaz derecede ısrarcısın.”

“Bazıları bunu benim daha iyi niteliklerimden biri olarak görebilir.”

“Ayrıca tamamen iğrenç.”

Conor, "iğrenç" kelimesinin sadece kızların "büyüleyici" olması için kullanılan şifre olduğunu söyleyen kendinden emin sırıtışla parlıyor.

"Taylor Marsh, bana ilişki durumunu güncellemek ve benim sahte kız arkadaşım olmak gibi inanılmaz bir onur bahşeder misin?"

Ve kırmak yapar. Sanki doğaüstü bir varlık tarafından ele geçirilmiş gibi, elim telefonu ondan alıyor. Parmağım MyBri'ından çıkıyor ve sonra benimkine giriyor. Durumumu onunkine uyacak şekilde değiştirirken, iki şeyin belli belirsiz farkındayım:

Birincisi, kendi telefonumu kullanabilirdim ama bu anı mahvederdi.

Ve iki, bu her neyse, dağınık olmaya mahkum.

8
TAYLOR

Conor ve ben bunu "resmi" hale getirdikten yirmi dört saatten kısa bir süre sonra, bölüm başkanımız toplantıyı yönetirken tüm Kappa üyeleri evde toplanır. Gündemin ilk sıralarında gelecek yılki başkan ve başkan yardımcısı için yapılacak bahar seçimleri var. Doğal olarak, Charlotte kıdemli olduğu için, Abigail Başkan Yardımcısı olarak görünen varis. Beni bulaşık beziyle tıka.

Charlotte, "Benim veya başkan yardımcısının üzerinde gereksiz bir etki yaratmamasını sağlamak için," diyor, "Fiona, Willow ve Madison ile birlikte seçim komisyonunu yönetecek. Platform yemeğine ev sahipliği yapacak ve sandık kurulunu koordine edecekler. Yardım etmek isteyen herkes toplantıdan sonra onlarla konuşmalı."

Gerçek şu ki, seçim bir formaliteden başka bir şey değil. Her yıl, giden kıdemli, bir küçüğü başkan yardımcısı olarak adlandırır ve ertesi yıl seçilir. Bir hanedan sistemi altında yaşamadığımıza dair tüm iddialar aşağılayıcıdır. Abigail'e karşı direnişin tek sesi olarak koşan Dani'nin hiç şansı yok. Ama o benim oyumu aldı.

"Fi?" Charlotte sorar.

Uzun boylu kızıl ayağa kalkar. "Evet tamam. Böylece hem Abigail hem de Dani, platform yemeğinde son kampanya konuşmalarını yapacaklar. Format şu şekilde olacak-"

Telefonum uyluğumda titreyerek odağı Fiona'dan uzaklaştırdı. Aşağıya bakıyorum ve Conor'un metnini okuduğumda bir gülümseme sakladım.

HIM: *Seksi bebeğim bu öğleden sonra nasıl?*

Sasha'nın bilmiş bakışlarını üzerimde hissetsem de, gizlice bir yanıt yazdım. Benimkinin yanındaki sandalyede, kuşkusuz yazdıklarımı okumaya çalışıyor.

ME: *Bir bölüm toplantısının ortasında. Şimdi beni öldür.*

HIM: *Seni öldürmek mi?! Ama sonra nasıl sevişeceğiz?*

Kahkahalarla savaşıyorum ve bir göz kırpma emojisi ile cevap veriyorum.

Karın kaslarının bir resmini göndererek bahsi yükseltiyor ve ben yemek masasının her tarafına salyalar akıtmamaya çalışıyorum.

"Sınıfın geri kalanıyla paylaşacak mısın Tay-Tay?" Abigail'in keskin sesi gelir.

Başım dönüyor. "Üzgünüm," diye mırıldandım, telefonumu masanın üstüne koyarken. Fiona'ya ve ardından Charlotte'a özür dileyen bakışlar attım. "Biri mesaj attı ve ben sadece bir toplantının ortasında olduğumu söylemek için mesajlaşıyordum."

" *Biri* mi?" Sasha kahkahalar atarak gülüyor. "Peki bu birinin adı C ile başlayıp Onor ile mi bitiyor?"

ona bakmak için dönüyorum.

Ancak bu sözler şimdiden başkanımızın ilgisini çekti. "Connor?" o yankılanıyor. "Conor Edwards'taki gibi mi?"

Zayıf bir baş sallamayı yönetiyorum.

"Kızım Taylor kendine bir hokey tanrısı buldu," en iyi arkadaşım benim adıma övünüyor ve beni ilgi odağı yaptığı için onu tokatlamak ile beni heyecanlandırdığı için ona teşekkür etmek arasında kaldım. Sasha Lennox, var olan en iyi hype-kadındır. Ayrıca tüm MyBri ilişki durumu olayının saçma sapan olduğunun da gayet iyi farkında, bu yüzden şimdi yalan söylememesi ve bir şekilde gerçeği açıklamaması için dua ediyorum.

Charlotte etkilenmiş görünerek, "Hiç," dedi. "İyi gidiyor, Marsh."

Rachel, Conor Edwards'ın kız arkadaşı olmaktan bir adım uzakta olduğu anlamına geliyormuş gibi, "Odamda sikiştiler," diye böbürleniyor.

"Ah, lanet olasıca şey," dedi Abigail, soluk yeşil gözleri buz gibi soğuktu. " O adamı kim becermedi ? Gerçekten diyorum. Ellerini göster - burada Conor Edwards'la kim yattı?"

Birkaç saniyelik tereddütten sonra üç el kaldırılır. Masanın diğer tarafında mahçup bir Söğüt ve Taryn ve duvara karşı duran yüzü kızaran Laura.

Peki. Dostum etrafta dolaşıyor.

Boğazımda yükselen küçücük kıskançlık yumruğunu yuttum ve onun bir oyuncu olduğunu zaten bildiğimi kendime hatırlattım. Ayrıca, o yetişkin bir adam. Kardeşlerim dahil, istediği kişiyle yatmasına izin verilir.

Rahatsızlığımı hisseden Sasha, Abigail'e dönerek platin sarışını eşit derecede buzlu bir bakışla sabitledi. "Ne diyorsun Abs? Erkeğinin bir geçmişi olduğu için Taylor'ın daha az değerli olduğunu mu ima ediyorsun? Sanki bu bir şey ifade ediyor. Aslında, el hareketi," diye taklit ediyor Sasha, "burada kim Abigail'in salak eski erkek arkadaşlarından biriyle yattı?"

Büyük eğlenceme göre, iki kez el ateş ediyor. Bu doğru—altı Kappa ve hiçbiri bu sefer en ufak bir koyun gibi görünmüyor. Abigail tam bir kaltak

olduğu için bunu kabul etmekten sapık bir zevk aldıklarından şüpheleniyorum.

Abigail'in güvendiği uşağı Jules, kaşlarını çatarak kaşlarını çattı. "Burada hiç kimse kız kodunu duydu mu?"

Sasha kıkırdar. "Sen söyle Julianne. Az önce Duke Jarrett'ı Theta Beta Nu piliçlerinden çalan sen değil miydin?"

Bu Jules'u susturur.

Charlotte boğazını temizliyor. "Pekala, konunun dışına çıktık. Fiona, bize adayların konuşmalarından mı bahsediyordun?"

Fiona cevap vermek için ağzını açarken telefonum yeniden titreyerek ekranı görmek için neredeyse tüm vücudunu yemek masasının üzerine örten Rachel'dan heyecanlı bir çığlık yükseldi.

"Sana FaceTiming yapıyor!"

Kalbim sinir krizi geçiriyor. Çok üzgünüm, dedim Charlotte'a. "Bırakın görmezden geleyim-"

" *Yoksaymak* mı?" Charlotte inanamayarak yankılanır. "Tanrı aşkına Marsh, cevap ver."

Aman Tanrım. Bu benim en kötü kabusum. Ona bir bölüm toplantısında olduğumu söylediğimde *aptal* sahte erkek arkadaşımı FaceTime'a mecbur eden şey neydi? Bunu neden yapsın ki...

"Cevapla!" Lisa Donaldson çığlık atıyor.

Bunun Lisa Donaldson'ın benimle konuştuğu tek zaman olduğundan oldukça eminim.

Kalp atışı, *kabul* düğmesine dokunuyorum. Bir saniye sonra arama bağlanır ve Conor'un muhteşem yüzü ekranı kaplar.

"Bebeğim, merhaba."

Derin sesi Kappa Chi yemek odasını dolduruyor ve birkaç kız kardeşimin Tanrı'ya karşı dürüstçe *titrediğini fark ediyorum* .

"Üzgünüm, toplantıda olduğunu söylediğini biliyorum, ama sadece sana söylemek istedim..." Cümlesinin ortasında durdu, gri gözleri takdirle kısıldı. "Mmmm, kahretsin, T, yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Şu anda olduğumdan daha fazla kızarmanın insanca mümkün olduğundan emin değilim. Bir tutam saçı kulağımın arkasına ittim ve ekrana homurdandım. "Gerçekten? Toplantımı *bunu* söylemek için mi böldün?"

"Hayır, bu değildi."

Küçük bir çocuk sırıtışı sunuyor ve telefonumu net bir şekilde görebilen herkes Viktorya dönemi genç kızları gibi iç çekip baygınlık geçiriyor.

"O zaman neydi?"

Conor göz kırpıyor. "Sadece seni özlediğimi söylemek istedim."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Rachel.

Lanet etmek. Biri onu kalınlaştırıyor. Ben ona cevap veremeden telefonu elinden kapıyor ve beni yeni bir yüz karşılıyor.

"Taylor!" Matt Anderson sevinçle haykırıyor. "Hey, bir dahaki sefere ne zaman geleceksin? Foster bize izleyeceğimiz yeni bir film buldu."

"Kara delikler ve dev mürekkep balıkları var!" Foster'ın belli belirsiz haykırışı gelir.

Matty diye bahsettiğim için beni aramaması için dua ettim . Ama lanet olsun, Conor'un onu kalın bir şekilde bırakmasına izin verildiyse, ben de öyleyim. "Her neyse, şimdi kapatıyorum. Meşgulüm."

Aramayı kapattım, telefonu kapattım ve koca bir oda dolusu gözleri bana çıplak kıskançlıkla bakan kızlarla karşılaştım. Sasha bile etkilenmiş görünüyor ve maskaralığın içinde.

" *Çok* üzgünüm," diyorum beceriksizce. "Bir daha toplantı sırasında asla sözünü kesmemesini sağlayacağım."

"Her şey yolunda," diye bana güvence verdi Charlotte. "Hepimiz bu hokey oyuncularına hayır demenin zor olduğunu biliyoruz. İnan bana, biliyoruz."

Toplantının geri kalanı, Abigail ve Jules'un yönünden gelen ölüm bakışlarını görmezden gelmek zor olsa da, hıçkırık olmadan devam ediyor. Sonra Charlotte manikürlü ellerini çırparak bizi kovuyor, sandalyeler arkaya kazınıyor ve herkes dağılıyor. İzdiham sırasında birine çarptım, Rebecca Locke olduğunu anlayınca hızla uzaklaştım.

Ah, üzgünüm, dedim minyon kıza. "Seni orada görmedim."

"Sorun değil," diye yanıtlıyor gergin bir sesle ve sonra başka bir söz söylemeden fırlıyor.

Onun yukarı acele etmesini izlerken, iç çekiyorum ve Rebecca ile aram daha az garipleşecek mi diye merak ediyorum. Rehin haftasında onu öpmek zorunda kaldım ve bunun ikimiz için de utanç verici bir deneyim olduğunu söylemeye gerek yok. O zamandan beri sadece birkaç kez konuştuk ve asla aynı odada yalnız kalmadık.

"Öğle yemeği yemek ister misin?" Ön kapıya doğru ilerlerken Sasha kolunu benimkinin içinden geçirdi.

"Tabii," diye yanıtlıyorum.

Biz evden çıkamadan biri, "Taylor, bekle," diye seslendi.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Lisa Donaldson ve Olivia Ling bize doğru geliyorlar. "Naber?" kibarca söylüyorum.

"Hastings'te yaşıyorsun, değil mi?" Lisa elini parlak saçlarından geçirdi.

"Evet neden?" Soruyorum ve sonra orada durup, bana asla günün saatini vermeyen iki *hatun , salon randevuları için haftada bir veya iki kez Hastings'te olduklarını ve* benimle bir şeyler atıştırmak istediklerini açıklarken şokumu saklamaya çalışıyorum. Salı gecesi boşsam.

Olivia, kulağa gerçek bir davet gibi gelen bir sesle, "Ve sen de Sasha," dedi. "Genellikle Beth, Robin ve erkek arkadaşlar da bizimle lokantada buluşurlar. Kampüsten ayrılmak ve bazen havayı değiştirmek güzeldir, anlıyor musun?"

"Kampüs dışında yaşamak daha da güzel," dedim sırıtarak.

"Bahse girerim," diye mırıldandı Lisa. Bakışları, oturma odasının uzak köşesinde Jules'la hiddetle fısıldaşan Abigail'e çevrildi. İlginç. Belki de Dani'ye oy vermeyi düşünen tek kişi ben değilimdir.

Salı günü kızlarla buluşmayı kabul ettikten sonra Sasha ve ben evden çıkıyoruz. Dışarıda, ilk bahar havasını soluyorum. Yavaş bir aceleyle bir esinti bırakın.

"Conor Lanet Edwards," diye mırıldandım.

Sasha hafifçe güler. "Adam iyi, ona bunu vereceğim."

"Çok iyi. *Beni özlediğine* bile ikna etti ve bunun doğru olmadığını biliyorum." Kahretsin, o odadaki tüm Kappa'ların ağzından salyaları akıyordu. Ondan bir FaceTime ve aniden beni *yemeğe davet ediyorlar* .

Conor bana oyunları ne kadar sevdiğinden bahsetmişti - peki, bugün oyunlarda da oldukça yetenekli olduğunu kanıtladı. Sorun şu ki, oyunlarda berbatım. Ben her zaman kaybederim. Ve Conor'la olan bu aptalca oyun ne kadar uzun sürerse, her şeyin yüzüme patlaması tehlikesi o kadar büyük oluyor.

9
CONOR

Takım tatbikatlardan geçerken Salı sabahı buzda ürkütücü bir sakinlik var. İki saat boyunca neredeyse hiç kimse tek kelime etmez; boş arenada sadece patenlerimizin sesleri ve koçun düdüğü yankılanıyor.

Turnuva reytingleri dün açıklandı. Bu hafta sonu Buffalo, New York'ta Minnesota Duluth ile karşılaşıyoruz. Kimse söylemek istemiyor ama bence eşleşme herkesi biraz ürküttü. Sinirler geriliyor ve hepimiz tetikte ve makinenin kendi parçalarına aşırı derecede odaklanmış durumdayız.

Hunter, playofflara kaldığımızdan beri her gün geç kalıyor. Kötü istiyor. Bence bunu kaptan olarak başarısının bir yansıması olarak görüyor, bunu bizim için kazanmak tek başına onun işi ve kazanamazsa, o bir başarısızlık gibi. Adamım, onun işini asla yapamam. Genelde beklentileri en aza indirmeyi ve kendimden başka kimsenin sorumluluğunu almamayı bir kural haline getiririm.

Antrenmandan sonra duşa girdik. Spreyin altında duruyorum ve kaynayan suyun ağrıyan omuzlarıma düşmesine izin veriyorum. Bu turnuva benim ölümüm olabilir.

Los Angeles'taki eski takımım berbattı, bu da sezon sonrası için asla endişelenmemize gerek olmadığı anlamına geliyor. Bu kadar yüksek bir rekabet seviyesinde bu kadar uzun süre gitmek vücuduma zarar veriyor. Morluklar, ağrılı kaburgalar, yorgun kaslar. Dürüst olmak gerekirse, profesyonellerin bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Gelecek sezon paten üzerinde ayağa kalkabilirsem bu bir mucize olacak. Profesyonel olmak istediğini düşünen bir sürü adam var. Yarısından azı meşru bir atışa sahip. Ben, hiçbir zaman NHL malzemesi olduğum yanılgısına düşmedim. Ben de olmak istemiyorum. Hokey her zaman bir hobi olmuştur, beni beladan uzak tutacak bir şey olmuştur. Boş eller ve diğerleri. Yakında hayatımın bu kısmı sona erecek.

Sorun şu ki, bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Hey, Kaptan, İlişki Durumu Engizisyonunu toplantıya çağırmak için harekete geçiyorum," diye bağırdı Bucky, duşların gürültüsünün arasından.

Jesse, "Ben bu hareketi destekliyorum," diye geri seslendi.

"Hareket taşır." Hunter ahırda yanımda duruyor. Yüzümün yan tarafına baktığını hissediyorum. “İlişki Durumu Engizisyonunun bu oturumu artık açık. Bucky, ilk tanığınızı çağırın."

"Joe Foster'ı kürsüye çağırıyorum."

"Sunmak!" Foster, odanın diğer ucundaki duş musluğunun spreyinin altında gurulduyor.

"Sizden nefret ediyorum," dedim bir havlu alıp belime sararken.

"Conor Edwards'ın, Instagram Natalie ile takıldığı bilindikten sonra, Kappa Parti Kızı'na aşkını ilan etmek için herkesin önünde ve utanç verici bir şekilde dizlerinin üstüne çöktüğü doğru mu Bay Foster?"

"Bir dakika ne?" Foster boş boş sorar. "Ah, ziyafet olayında. Evet. Çok iğrençti."

"Ve daha sonra o akşam Kappa Parti Kızını eve getirdi mi?"

Gavin, duştan çıkarken onu azarlayarak, "Hey, Bucky, dört heceli sözcükleri kullanabileceğini bilmiyordum," dedi.

Giyinmek için dolabıma yöneliyorum, adamlar boynumdan nefes alıyor.

"Evet, onun yatak odasında uzun zaman geçirdiler. Tek başına." Foster çok yakın bir gelecekte arabasını dildolarla dolu bulacak.

Matt, yüzünde kocaman aptal bir sırıtışla, "Geçen gün FaceTime yaptılar," diye fısıldıyor. " *Onu* aradı . "

Odada bir tur sahte nefesler dolaşıyor.

Sanırım Matt de bazı dildoları dört gözle bekleyebilir.

"Hepiniz bok yiyebilirsiniz," dedim.

"Hatırlıyor gibiyim," diyor Hunter, "benim sik işlerime karışmak için komplo kurduğunu. Geri ödeme bir kaltak."

"En azından onu becermem için kız arkadaşımla sevişmene ihtiyacım yok."

"Ah," Bucky gülüyor. "Seni orada yakaladı, Kaptan."

"Yani bu gerçek bir şey mi?" diye sordu Hunter, aptal bekaret pazarlığındaki baskımdan etkilenmeden. "Sen ve…"

"Taylor. Ve evet, bir nevi."

"Bir çeşit?"

Hayır, teknik olarak gerçek değil. Ve erkeklere yalan söylemek berbat bir şey.

Ama aynı zamanda, onu gerçek *olmayan yapan* nedir? Yani, başka kadınlarla ya da flörtlerle yatmayacağım çünkü bu ne Taylor'a ne de o potansiyel kadınlara saygısızlık olurdu. O kadar yüksek sesle söylemedi, ama bu konuda aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyorum. Yani bu tek eşlilik kutusunu kontrol ediyor.

Ve tamam, evet, sevişmiyoruz, öpüşmüyoruz ya da dokunmuyoruz, ama bu, o şeylere karşı olduğum anlamına gelmez. Sanırım Taylor'ın kendini benim gibi görmesini sağlayabilirsem, vücudunu benim yaptığım gibi takdir etmesini sağlayabilirsem -fuuuuuck, takdir ediyorum- o zaman belki biraz gevşer ve sevişmeye, öpüşmeye ve dokunmaya açık olur. Bölüm. Böylece cazibe kutusunu kontrol eder.

Gerçek şu ki, Taylor'la takılmak eğlenceli ve ben onunla konuşmayı seviyorum. O iddiasız ve biraz komik. En güzeli de benden bir şey beklemiyor. Kafasında uydurduğu bir versiyonum olmak zorunda değilim ya da sadece ikimizi de hayal kırıklığına uğratan çılgın beklentileri karşılamak zorunda değilim. Ve yargılamıyor - bir kez bile beni küçümsediğini ya da seçimlerimden ya da itibarımdan utandığını hissettirmedi. Onaylamasına ihtiyacım yok, sadece kabul et ve beni benim için sevdiği hissine kapılıyorum.

En kötü ihtimalle, anlaşmadan iyi bir arkadaş çıkarırım. En iyi ihtimalle, beynini dağıtırım. Her iki şekilde de kazan-kazan.

"Öyle," diyorum, kapüşonlumu başıma çekerken. "Eğleniyoruz."

Neyse ki, çocuklar, çoğunlukla meyve sineklerinin dikkat süresine sahip oldukları için bırakıyorlar. Matt ve Foster geçen gece hepimizin izlediği kalamar filmini tartışmaya başlarken, Hunter kapıdan çıkarken Demi'ye mesaj atmaya başladı bile.

Hokey tesisinden çıkarken telefonum çaldı. Ekranda *" MOM" yanıp söner.*

Devam et, dedim Matt'e. "Hemen orada olacağım." Takım arkadaşım park yerine doğru yürürken, yürüyüşümü yavaşlattım ve aramayı cevapladım. "Hey anne."

"Merhaba Bayım," diyor annem. Kaç yaşında olursam olayım, onun gözünde hala beş yaşındaymışım gibi. "Senden yıllardır haber almadım. Tundrada her şey yolunda mı?"

kıkırdadım. "Eğer inanabilirsen, bugün güneş gerçekten dışarıda." Sıcaklığın sadece elli derece olduğundan bahsetmiyorum - ve lanet olası Mart ayının sonu. Bahar, New England'a gitmek için tatlı zamanını alıyor.

"Bu iyi. Doğu sahilindeki ilk kışı D vitamini eksikliğiyle bitireceğinden endişelendim."

"Hayır. Burada her şey yolunda. Senden ne haber? Yangınlara ne oluyor?" Orman yangınları son birkaç haftadır batı kıyısında hasara yol

açmıştı. Annemin dışarıda bu saçmalıkları soluduğunu bilmek beni tedirgin ediyor.

"Ah, şey, biliyorsun. Son birkaç haftadır plastik koyuyorum ve dumanı dışarıda tutmak için kapıları ve pencereleri bantlıyorum. Bir atomdan daha büyük her şeyi emmesi gereken dört yeni hava temizleyici satın aldı. Yine de cildimi kuruttuklarını düşünüyorum. Ama belki de sadece son zamanlarda nem eksikliğidir. Her neyse, bu taraftaki yangınlar artık söndü, dediler, yani duman büyük ölçüde temizlendi. Bu iyi, çünkü yeni bir gün doğumu kumsal yoga sınıfına başladım."

"Yoga, anne?"

"Aman Tanrım, biliyorum, değil mi?" Kendi kendine gülüyor. Bu kadar çok özlediğimi fark etmediğim bulaşıcı bir ses. "Fakat Christian'ın ortağı Richie - Christian'ı caddenin karşısından hatırlıyorsunuzdur - derse yeni başladı. Beni davet etti ve ona nasıl hayır diyeceğimi bilemedim, bu yüzden…"

"Demek artık bir yoga kadınısın."

"Doğruyu biliyorum? Kim dusunur ki?"

Kesinlikle ben değilim. Annem haftada altmış, yetmiş saatini bir kuaförde ayakta geçirirdi, sonra eve gelip mahallede kıçımı kovalamak için gelirdi. O zamanlar biri onu gündoğumu plajı yogasına davet etseydi, muhtemelen boğazlarına yumruk atardı. Los Angeles'ta çalışan bekar bir anneden HBC ev hanımına geçiş yapmak onun için zor oldu. Kendisiyle ilgili belirli bir fikre uymaya çalışmak için çok fazla enerji harcadı ve ardından sonuç olarak yetersizliğe içerledi, en azından umursamamayı nasıl bırakacağını bulana kadar.

Paranın mutluluğu satın almadığını söyleyenler onu doğru kullanmıyorlar. Ama hey, eğer annem sabahın köründe saçma sapan şeyler için uyanmaktan biraz zevk alabilecek durumdaysa, onun adına mutluyum.

"Max'e bir müdahalede bulunmak için kredi kartı ekstrelerinde Goop masraflarını görmeye başlarsa söyledim."

"Max nasıl?" Umursadığımdan değil ama umursuyormuş gibi davranmam annemi daha iyi hissettiriyor.

Savunmamda, üvey babamın ona benim hakkımda sadece aynı nedenle - puan kazanmak için sorduğundan eminim. Max annemi sevdiği için bana tahammül ediyor ama beni tanımaya çalışmakla hiç uğraşmadı. Dostum ilk günden beri mesafesini koruyor. Doğu kıyısındaki bir okula transfer olmak

istediğimi söylediğimde rahatladığından şüpheleniyorum. Benden kurtulduğu için o kadar mutluydu ki beni Briar'a sokmak için her yolu denedi.

Ve gitmek için eşit derecede rahatladım. Suçluluk, sen kaçmak için her şeyi yapana kadar seni bastırmanın bir yolu var.

"O harika. Şu an iş için şehir dışında ama Cuma sabahı dönüyor. Bu yüzden ikimiz de Cuma gecesi ruhen seni neşelendireceğiz. Maçın televizyonda yayınlanma ihtimali var mı?"

"Muhtemelen hayır," diye cevapladım otoparka yaklaşırken. "Eğer final turnuvasına kalırsak, o zaman kesin. Her neyse anne, gitmeliyim. Antrenmanı yeni bitirdim ve eve gitmem gerekiyor."

"Peki tatlım. Bu hafta sonu Buffalo'ya gitmeden önce mesaj atın veya arayın."

"Yapacağım."

Hoşçakal diyoruz ve telefonu kapatıyorum ve Matt'le paylaştığım eski püskü siyah cipe yaklaşıyorum. Teknik olarak benim, ama benzin için para ödüyor ve yağ değişimlerini ödüyor, bu da Max'in her ay benim için doldurduğu hesaba girmem gerekmediği anlamına geliyor. Üvey babama bağımlı olmaktan nefret ediyorum ama şu anda başka seçeneğim yok.

"Her şey yolunda?" Matt, yolcu koltuğuna oturduğumda soruyor.

"Evet üzgünüm. Annemle konuşuyordu."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Ne?" gözlerimi kısıyorum.

"Yeni kızın olduğunu söylemeni umuyordum ve sonra seninle biraz daha dalga geçebilirdim. Ama anneler yasak."

kıs kıs gülüyorum. "Ne zamandan beri? Bucky ile her gün pratik olarak annesine çaktığı konusunda dalga geçiyorsun."

"Yeni kızımdan" bahsetmiş olsam da, dün geceden beri ondan haber almadım, komik bir videoya "LOL" dediğinde ona gönderdim. *Sadece* bir LOL. Sörf yapan bir Chihuahua videosuna! Ne oluyor be.

Matt otoparktan çıkarken Taylor'a kısa bir mesaj attım.

BEN: *Ne yapıyorsun, ateşli şeyler mi?*

Yaklaşık otuz dakikadır cevap vermiyor. Sonunda bana döndüğünde evdeyim ve mutfağımda smoothie yapıyorum.

TAYLOR: *Çalışıyorum. Hastings İlkokulunda kooperatifim var.*

Ah doğru. Derece şartının bir parçası olarak öğretmen yardımcısı olarak hizmet ettiğinden bahsetmişti.

BEN: *Akşam yemeği sonra mı?*

: *Yapamam :(*

HER: Lokantada *arkadaşlarınızla planlarınız var. Sonra konuşmak?*

Pekala, kahretsin. Biri benimle çıkmayı reddedeli uzun zaman oldu ve bu bile beni daha hızlı yatağa atabilmesi içindi. Taylor'ın reddedilmesi ne yapacağımı bildiğimden daha fazla acıtıyor, ama hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi yapmakta çok iyiyim. Yapana kadar taklit et, değil mi?

BEN *: Tabii şey.*

10

TAYLOR

Gün sonu zili çaldığında inşaat kağıdından kelebekler ve boru temizleyici tırtıllar arasında boğuluyorum. Çocuklar, sırt çantalarının ve paltolarının saklandığı küçük yavrularına koşmak için makaslarını ve yapışkan çubuklarını düşürürler.

"O kadar hızlı değil," diye hatırlatıyorum onlara. "Gelin malzemelerinizi kaldırın ve projelerinizi kuruması için asın."

"Bayan Marsh?" Kızlardan biri koluma dokunuyor. "Ayakkabımı bulamıyorum."

Bir mor su geçirmez çizme ve bir çizgi film karakteri çorabı içinde kimsesiz duruyor.

"Ayakkabını en son ne zaman aldın, Katy?"

Omuz silkiyor.

"Sen ve Tamara yine ayakkabı mı değiştirdiniz?"

Başka bir omuz silkme. Bu, alt dudağı dışarı fırlamış ve gözleri uyumsuz ayaklarına düşmüş.

bir iç çekiyorum. "Git Tamara'yı bul ve ayakkabını nerede bıraktığına bak."

Katy koşarak uzaklaşır. Kağıt parçalarını toplarken ve masaları uygun düzenlemeye geri iterken ilerlemesini izliyorum. Kendisi ayakkabı giymemiş olan Tamara'nın rehberliğinde, eksik ayakkabıları, okuma köşesinde, Bayan Gardner'ın çocukları sesli okurken karakterleri canlandırması için kullandığı kostümlerle bulurlar.

Birinci sınıf öğrencilerinin olayı, nefes almak kadar kolay yalan söylemeleridir. Henüz bunda pek iyi değiller. Bu ve tüm kıyafetlerini üzerlerinde tutmak neredeyse imkansız. İşimin yarısı, onları eve sadece geldiklerini giyerek göndermemizi sağlamak. Evet. Kayıp ve Buluntu kutusuna karşı nankör ve bitmeyen bir savaş.

"Ayak biti diye bir şey olsaydı," diyor Bayan Gardner, geride kalan sonları gördüğümüzde, "bu sınıf CDC tarafından karantinaya alınırdı."

sırıtırım. "En azından dışarısı hala çorap giyecek kadar soğuk. Havalar ısındığında ne olacağını görmekten nefret ediyorum."

Yıkılmış bir nefes alıyor. "Bu yüzden masamda mantar önleyici sprey bulundururum."

Güzel bir düşünce var.

Hastings İlkokulu, üç katlı apartmanımdan sadece on dakikalık yürüme mesafesindedir. Hastings'de yüksek binalar yok, sadece küçük binalar ve

dükkanlar ve sıra sıra sıra evlerle ya da başıboş eski Victorialılar ile dolu yerleşim sokakları var. Şirin bir kasaba ve her şey yürüme mesafesinde, bunu takdir ediyorum çünkü arabam yok.

Kendimi küçük stüdyoma verdim ve dolaptan bir granola bar aldım. Onu yerken boştaki elimle Sasha'ya mesaj attım.

BEN: *Akşam yemeği için giyinmeme gerek yok, değil mi??*

Aslında Lisa ve o kızlarla hiç çıkmadım, bu yüzden ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Ama biz sadece lokantada buluşuyoruz, yani, gerçekten, ne kadar süslü olabilir ki?

SASHA: Giyinmek *?? Değilim. Kot + tank + deri ceket + bot = ben.*

BEN: *Tamam, iyi. Ben de öyle tutuyorum.*

HER: *C'yi mi getiriyorsun? :P*

BEN: *Neden C'yi getireyim ki?*

HER: *Lisa, sevgililerin hoş karşılandığını söyledi…*

BEN: *Ahaha.*

Sasha, Conor'un aslında benim erkek arkadaşım olmadığını çok iyi biliyor ama benimle bu konuda dalga geçmekten zevk alıyor. Ya da belki ondan yeterince erkek arkadaşım olarak bahsederse, sihirli bir şekilde taklitten gerçeğe dönüşeceğini düşünüyor. Zavallı, saf Sasha. Conor'un yakında sıkılacağından şüphem yok, bu da maskaralığın daha uzun süreceği anlamına geliyor. Yazık, gerçekten, çünkü sözde aşk ilişkimiz Abigail'i fena halde kızdırmaya devam ediyor.

Dün gece zorunlu bir ev yemeğinde, Abigail'in erkek arkadaşı, bariz bir şekilde göğüslerime bakarken yutkunduğum tüm "jock cock"lardan vazgeçmedi. Tatlı sırasında Marilyn Monroe'ya sadece " *ekstra kıvrımlı* " göründüğümü söyledi ve bu noktada Sasha ona mikropenisle yaşamanın nasıl bir şey olduğunu sordu. Bu arada Abigail, Conor'un adı her geçtiğinde teni kırmızı ve ham olana ve üzerinden pul pul dökülene kadar boynunun kenarını kaşımaya devam etti. Kıskançlık kovanlarına yakalanmak mümkün mü?

Tabii ki, bu tür küçüklük tamamen benim altımda olurdu.

Baştan sona.

BEN: *Lisa'nın Abigail'i davet ettiğini düşünmüyorsun, değil mi?*

SASHA: *Tanrım, umarım değildir. O cadıyla arka arkaya 2 akşam yemeği yemeye sabrım yok. Eğer oradaysa, dönüp hemen dışarı çıkarız, anlaştık mı?*

BEN: *Anlaşma .*

Neyse ki, o gece Sasha ve ben lokantaya girdiğimizde Abigail ve onun şımarık erkek arkadaşı Kevin ortalıkta görünmüyor. Ancak Lisa, erkek arkadaşı Cory'yi getirdi ve Robin, kendisini "Shep" olarak tanıtan bir adamla oturuyor. Olivia yalnız geldi ve ben de diğer tarafımda Sasha ile onun yanına oturdum.

Kızlar bana saldırmaya başlamadan önce BLT'mden zar zor bir ısırık alıyorum.

"Tamam, ama o nasıl çuvalda?" diye soruyor Lisa, erkek arkadaşının huzursuz kıvranmasını tamamen görmezden gelerek. Açıkça Conor Edwards'ın kahramanlıklarının ortasında durmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ederdi.

Sen de ben de kardeşim .

"O ne kadar büyük?" Olivia talep ediyor.

"Sünnetli mi?"

"Yetiştirici mi yoksa duş mu?"

"Yapamaz mıyız?" Sasha, tavuk parmağını havada sallayarak söylüyor. "Yemek yerken sikler hakkında bir şeyler duymak istemiyorum."

" *Teşekkür* ederim," diye mırıldandı Cory.

"İyi ama iyi öpüşüyor mu?" Olivia telefonunu çıkardı, açıkça Conor'un Instagram'ında salyaları akıyor. Erkek arkadaşlar bu noktada hadım edilmiş bir sessizlik içinde hamburgerlerini çiğnemeye indirgendiler. "İyi bir öpüşecek gibi görünüyor. Çok fazla ağız yok."

"Çok fazla ağız ne anlama geliyor?" gülerek soruyorum.

“Bilirsin, dudaklarını yutmaya çalıştıklarında. Öpücüğün herhangi bir kısmını çenemde hissetmek istemiyorum. Olivia dirseklerini masaya dayadı, bir yumruğunda çatal. "Dök, Taylor. Pis detaylar istiyorum."

"Öpüşü..." Bir gizem. Kesinleşmemiş. Beni ilgilendirmez. "Uygun."

"Aptal, diyor." Sasha gülümseyerek başını sallar. “Sadece sen öpüşmeye 'uygun' diyebilirsin.”

"Bilmiyorum, öpüşüyor." Çaresizce omuz silkiyorum.

Konu hakkında söylenecek ne kadar var? Aslında tamamen uydurma bir deneyim üzerinde çalışırken hiçbir şey. Bu fikir biraz çekici gelmiyor değil. Conor inanılmaz derecede çekici ve gerçekten çok güzel dudakları var. Dolgun, erkeksi bir şekilde. Öpüşmeyi bir araç olarak değil, kendi amacı olarak gören bir adama benziyor.

Dürüst olmak gerekirse, pek fazla insanla öpüşmedim - tam olarak sadece dördü ve bu dördünden üçü korkunç deneyimlerdi. Lisenin ilk yılı

benim ilk öpücüğümdü ve ikimiz de buna bayıldık. Waaaay çok fazla dil. Ondan sonra birkaç kez öpüştük ama daha iyi olmadı.

Sonra üniversitenin birinci yılı geldi, rehin haftasında Rebecca'yı öpmeye zorlandım ve ikinci yıl, yanlışlıkla Abigail'in erkek arkadaşını bir cesaretle öptüm.

Dördüncü öpüşme deneyimim fena değildi. Dünyayı sarsıcı da değildi ama en azından kovalarca salya ya da zorla temas içermiyordu. Dört ay boyunca Andrew adında bir adamla çıktım ve o iyi öpüşüyordu. Yine de kuru bir çabadan daha ileri gitmedik, muhtemelen bu yüzden ayrıldık. Ona "açılamadığım" için olduğunu iddia etti ve sanırım bunda da rol oynadı, ama ikimiz de cinsiyetsiz kısmın onu kesmediğini biliyorduk. Ben sadece... Onunla bunu yaparken rahat hissetmiyordum.

Bazen, tüm kıyafetlerimi onun önünde çıkaracak kadar güvende hissetmemi sağlayan bir adamla tanışıp tanışamayacağımı merak ediyorum.

"Aman Tanrım." Olivia masanın altına dalıyor. Yanında, Lisa gazozunu yutuyor ve bir akciğeri parçalamaya başlıyor.

Onları bu kadar uyumlu hale getiren şeyin ne olduğunu görmek için arkamı dönüyorum.

Conor Lanet Edwards.

Ben niye şaşırmadım? Piliçler penisini tartıştığında onu uyaran Örümcek duyuları varmış gibi hissediyorum.

Onun altı fit ve iki inçlik kısmı lokantadan masamıza doğru ilerliyor. Siyah-gümüş Briar Hokey ceketi ve uzun bacaklarını saran koyu mavi kot pantolonu içinde. Bir elini uzun sarı saçlarının arasından tararken, çelik gibi gri gözleri yaramazlıkla parıldıyor. Bakışları üzerime düştüğünde, dolu, geniş gülümsemesindeki heyecan kafamda bir numara yapıyor. Ve nabzım.

Aman Tanrım. Erkekler bu kadar güzel olmamalı.

"Bebeğim, seni özledim." Conor beni koltuğumdan kaptı ve kollarına sardı.

Çok güzel kokuyor. Ne tür ürünler kullandığını bilmiyorum ama her zaman belli belirsiz okyanus kokuyor. Ve hindistan cevizi. Hindistan cevizi seviyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Kız arkadaşımla yemek yiyoruz," dedi, hiçbir işe yaramadığını gösteren sinsi bir sırıtışla. Conor masaya, "Beni bütün gün yatak odasında

kilitli tutmaya çalışıyor," dedi, "ama arkadaşlarıyla tanışmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

Korkunç bir an için beni öpmek için eğildiğini düşündüm ve dudaklarımı yalayıp yavaşça nefes aldım, tüm vücudum gergin ve gergindi.

Bunun yerine dudaklarının en hafif dokunuşunu burnumun ucuna bastırdı. Sonrasında, hayal kırıklığına uğradım mı yoksa rahatladım mı bilmiyorum.

"Yani bu çok hızlı oldu." Olivia, Conor'a bir sandalye çekip benimle onun arasına oturması için yer açtı. Onun aç bakışlarının her hareketini takip etmesini özlemiyorum.

"Partiden önce birbirinizi tanıyor muydunuz?" diye sorar. Gözleri muhtemelen erkek arkadaşını daha fazla küçük düşürmemek için o kadar açgözlü değil ama Olivia kadar Conor'a odaklanmış durumda.

“Hayır, yapmadık,” diye yanıtlıyorum onun yerine. "O gece ilk kez karşılaştık."

"Aklımı başımdan aldı." Conor kolunu omzuma atıyor ve parmak uçlarıyla minik desenler çiziyor. "Zaman görecelidir."

Sırf onunla sevişmek için elimi uyluğuna koydum ve gruba, "Beni onun yanıma taşınmasına izin vermem için ikna etmeye çalışıyor" dedim.

Ama kahrolası girişimim geri tepiyor. Öncelikle, uyluğu avucumun altında kaya gibi sert. İkincisi…peki, şu anda ikinci bir şey düşünemiyorum çünkü elim Conor Edwards'ın uyluğunda.

Elimi çekmeden önce, Conor büyük bir avuç içiyle parmak eklemlerimi kapatarak beni orada sıkıştırdı. Dokunuşunun sıcaklığı beni sıcak bir ürperti ile savaşıyor.

"Açıkçası kızım çok erken olduğunu düşünüyor," dedi ciddi bir şekilde. "Ama katılmıyorum. Ne kadar kararlı olduğunu göstermek için asla çok erken değil, değil mi?” Bunu, köpek kulübesine düşmemek için çılgınca bir kavgada klişeler ağzından kaçıran erkek arkadaşlara yönlendiriyor.

Cory, “Evet, olması gerekiyorsa, olması gerekiyor” diyor.

Shep, "Bildiğin zaman biliyorsun," diye kabul ediyor.

Sasha yüksek sesle burnunu çekiyor, sonra sodasından bir yudum alıyor.

"Conor bağlılığı sever," diye açıkladım. “Küçüklüğünden beri düğününü planlıyor. Değil mi bebeğim?"

"Doğru." Başparmağımı sertçe çimdikliyor ama ifadesi tamamen masum.

Hatta onlardan birine sahip, sen buna ne diyorsun Con? Bir aşk tahtası mı?”

"Bu sadece bir Pinterest hesabı bebeğim." Masanın etrafına bakıyor. "Seçim yapacak seçeneklerim yoksa, ne tür düğün resepsiyonu süslerinden hoşlandığımı nasıl bileceğim, amiright?"

Olivia, Lisa ve Robin neredeyse külotlarını çıkarıp Conor'un güzel kafasına fırlatırlar. Bu arada Sasha gülmemek için mücadele ediyor gibi görünüyor.

"Evleniyor musun, Con?" yeni bir ses çekiyor. "Ne, davetiyem postada mı kayboldu?"

Masaya doğru yürüyen, siyahlar içinde çarpıcı bir kadın görüyorum. Kalçasıyla Conor'un omzuna hafifçe vuruyor, dolgun kırmızı dudaklarında alaycı bir gülümseme oynuyor.

Bu piliç çok güzel. Siyah saçlar, kara gözler, o cadaloz dudaklar. Ve benim sadece hayal edebileceğim türden mükemmel bir vücudu sallıyor - ince bel, uzun uzuvlar ve mükemmel orantılı göğüsler.

Tozluklarımda ve bol beyaz kazağımda hemen kendimi bilinçli hissediyorum. Tek omzundan düşen büyük beden gömlekler giyme eğilimindeyim, çünkü altlarındaki kıvrımları gizliyorlar ama yine de biraz teni gösteriyorlar. Çıplak omuzlar güvenli bir cilt türüdür. Gerisi gizli kalır.

"Üzgünüm Bren, davetli değilsin," diye geri çekildi Conor. "Çok fazla sorun yapıyorsun."

"Mmm-hmmm, tabii. Başı belada olan *benim* ." Bakışları yüzüme kilitlenmeden önce yüzüme ve Conor'un birleştiği ellere kaydı. "Ve sen?"

“Taylor,” Conor kolayca yanıtlıyor ve yaptığına memnunum çünkü ses tellerim dondu.

Ve SEN kimsin ? talep etmek istiyorum. Demek istediğim, onun eski sevgilisi olduğunu - ya da en azından eski bir sevgilisi olduğunu - ve boğazımı kaplayan kıskançlık, tarafsız bir ifade korumamı zorlaştırıyor. Elbette bu, Conor'un cezbedeceği türden bir kadın. O mükemmel.

Bebeğim, bu Brenna, dedi Conor. "O benim koçumun kızı."

Daha da kötüsü. Şimdi aklımdan geçen yasak aşkla ilgili porno senaryolar var. Koçun kızı ve yakışıklı yıldız oyuncu. Onu soyunma odasında üfler ve sonra babanın masasında seks yaparlar.

"Bekle, seni tanıyorum. Brenna Jensen. Jake Connelly ile çıkıyorsun!" Lisa aniden patladı.

Koyu saçlı tanrıça gözlerini kısıyor. "Evet, yani?"

"Yani, bu... çok şanslısın," diye nefes alıyor Lisa. "Jake Connelly..."

"Nedir?" erkek arkadaşı Cory'nin talep ettiği ses tonu, sevgilisinin bütün gece boyunca sergilediği davranıştan resmen bıktığını ortaya koyuyor. "Cümleyi bitir, Lisa - o ne?"

Sanırım Lisa, onu çok fazla zorladığını biliyor çünkü sanki bir Olimpiyat etkinliğiymiş gibi geri pedal çeviriyor. "NHL'deki en iyi oyunculardan biri," diye bitiriyor.

"Biri?" Brenna alay ediyor. "Hayır tatlım, o en *iyisi* ."

Conor hafifçe kıkırdar. "Burada ne işin var, B?"

"Babam ve benim için akşam yemeği almak. Yemek yapamıyor ve onu her ziyaret ettiğimde yanmış yemek yemekten bıktım. Yemekten bahsetmişken..." Bakışları kasadaki garsonlardan birinin Brenna'ya işaret ettiği tezgaha kaydı. "Gecenin geri kalanının tadını çıkar Con. Antrenörünüze önceden söylemeden kaçmamaya çalışın."

Herkes onun gidişini izliyor ve bu sefer gözleri parlayan Cory ve Shep. Brenna seksin kişileştirilmiş halidir. O kadar kendinden emin bir şekilde yürüyor ki, bir erkek arkadaşı olduğunu ve bu nedenle sahte ilişkim için bir tehdit olmadığını bilmeme rağmen bir kez daha kıskançlıkla yüzüyorum.

"Hey," diye azarladı Lisa, Cory'nin koluna şaplak atarak.

Geri ödeme bir fahişe, değil mi?

Sasha kız öğrenci yurdundaki kızkardeşimize sırıtıyor. "Seni orada tuttu, Lisa."

Olivia, "Pekala, Conor'ın Pinterest'teki düğün panosuna geri dönelim," dedi.

"Hayır," diyor Conor, "bu resimler sadece Taylor için. Gerçi… İlham almak için bazı elbise örnekleri eklememiz gerekebilir, ha bebeğim?"

bir kahkaha atıyorum. "Kesinlikle *bebeğim* ."

"Bu..." Olivia'nın bakışları aramızda geziniyor, "ciddileşiyor mu?"

Conor bana bakıyor. Her zamanki baş döndürücü yaramazlık ve neşesini bekliyorum ve kesinlikle orada - ama bu sefer başka bir şey daha var. Alnının kıvrımında ve dudaklarının düz çizgisinde geçici bir yoğunluk.

Olivia'ya "Oraya geliyor" diyor. Ama bakışları benden ayrılmıyor.

11

TAYLOR

Lokantadaki akşam yemeği, kasabanın spor barı Malone's'de içeceklere dönüşüyor. Conor, ekipten bazı adamları bize katılmaya davet ediyor. Aynı şekilde, diğer Kappa kardeşlerimden bazıları da ortaya çıkıyor. Arka odada bilardo masalarının ve dart tahtalarının yanında, genişleyen grubumuza uyum sağlamak için birkaç masayı bir araya getiriyoruz. Conor'un takım arkadaşlarının endişe edecekleri playofflar olsa da ve alkol tüketimini minimumda tutarken, kızların böyle bir kısıtlaması yok.

Kappa arkadaşlarım hormonları tarafından cesaretlendirildi ve yüklenme yolundalar. Diyet kola sipariş eden Rebecca hariç. Birkaç koltuk ötede ve bir kez bile yüzüme bakmadı. Bu gece dışarı çıkmasına bile şaşırdım ama sanırım Lisa onu davet ettiğinde burada olduğumu bilmiyordu. Rehin haftasından beri, geldiğimi her gördüğünde başka yöne koşuyor.

"Kızmadın, değil mi?" Conor, bardan yeni aldığı içkilerimizle yanıma oturdu. Gözlerinde biraz korku var. Belki de akşam yemeğini bozmanın ve kendini içkiye davet etmenin çekici olmaktan çok istilacı olduğunu yeni fark etmiş gibi.

"Kızgın değil, hayır." İçeceğimin kenarından ona bakıyorum. "Meraklı ama."

"Ah?" Kendine özgü oyuncu gülümsemesinden bir parça yeniden ortaya çıkıyor. "Hakkında?"

"Seni beni avlamaya ve kendini kardeşlik kız kardeşlerimin kuduz aç bakışlarına maruz bırakmaya iten şey neydi? Elbette yapacak daha iyi işlerin vardır."

"Görünüşe ayak uydurmalıyız, değil mi?" Sevimli olmaya çalışıyor, arsız sırıtışı ve çapkın cazibesini sergiliyor ama bu sefer kabul etmiyorum. Onunla ilgili bir sorun var. Tavrında kendisine uymayan bir gerilim var.

"Ben ciddiyim," diye ısrar ediyorum. "Gerçek bir cevap istiyorum."

Masadaki yüksek bir patlamayla yarıda kaldık. Sadece otuz dakika önce ortaya çıkan ve şimdiden herkesten daha çakırkeyif olan kardeşlik kız kardeşim Beth Bradley'in izniyle.

Herkesin dikkatini çekene kadar masaya vurarak, Cesaret mi Cesaret mi oynamalıyız, dedi. Bana tek kaşını kaldırarak dudağını edepsizce ısırdı.

Lisa ve Olivia, Abigail hayranı gibi görünmese de, Beth'in onunla biraz samimi olduğunu biliyorum, bu da anında tetikte olduğum anlamına geliyor.

"Yeni bir oyun almalıyız," diye kuru kuru yanıtladım.

"Cesaret mi Cesaret mi?" Masanın karşısında, Foster az önce gönüllü olmak gibi en büyük günahı işledi. Zavallı piç kurusu.

"Pekala," diyor Beth, "sana meydan okuyorum ve bunu ölüm cezasıyla tamamlaman gerekiyor."

Diğer adamlar kıkırdar.

"Kulağa yoğun geliyor" diyor Matt.

Yarısını bilmiyorsun, dedim ona.

Boğazımda küçük bir yumru oluşurken Rebecca'nın yönüne bakmadan edemiyorum. Sahip olabileceğimiz potansiyel arkadaşlık ne olursa olsun, bu aptal oyunun bir başka zayiatıydı.

"Burada." Sasha önüme bir el ateş ediyor. Bara yaptığı geziden yeni döndü, benimle Matt arasında sıkışıp kaldı. İkisi bütün gece oldukça rahat görünüyordu.

Bardağa ihtiyatla bakıyorum. Bunu içmek korkunç bir fikir olurdu. Birincisi, ben likörü iyi kullanmıyorum ve ikincisi, Conor söz konusu olduğunda, aklımı kendimde tutmalıyım. Her yerde tuzaklar ve tuzaklar var, beni kazığa oturtmayı bekleyen bilenmiş bambu mızraklarla dolu delikler.

Devam et, diye ısrar ediyor Sasha. "Kenarını kaldıracak."

Bu yüzden geri atıyorum. Tarçın sakızı ve meyan kökü gibi tadı var ve iyi bir şekilde değil.

"Sadece seni görmek istedim." Conor kulağıma mırıldanarak konuşmamıza hiç durmamış gibi devam etti.

Kanımı ısıtan içki ve boynumdaki sıcak nefesinin birleşimi kafamı biraz bulanıklaştırdı. Yaklaştım, kendimi sabit tutmak için kolumu uyluğunun üzerine örttüm. "Niye ya?" diye mırıldanıyorum.

Bu sefer konuşma durur. Dikkati, aptalca Beth'in blöfünü arayan takım arkadaşına çevrildi.

"Devam et o zaman," diyor Foster. "Bana en iyi atışını göster."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Conor. "Yaptıkları işi gördüm."

"Oh hayır, tatlı bir sarışınla yatmaya cesaret etme." Sürtünmeleri teşvik edin. "Bu şimdiye kadarki en kötü şey olurdu."

"Peki." Beth dimdik oturdu ve gözlerini ona dikti. "Bu barda herhangi bir kadını belinden bir atış yapması için ikna etmen için sana meydan okuyorum."

Conor ve çocuklar kahkahayı patlattı.

"Ah kahretsin dostum. Bunun için FaceTime Gavin'e izin ver." Matt telefonunu çıkardı, kaslı kolu Sasha'nın omzundan aşağı kaydı.

"Evet, güzel." Foster ayağa fırlar, Lisa ise gerekli atış emrini vermeye gider. "Nasıl yani Beth. Susadın mı?"

"Hı-ıh. Bu kadar kolay olamaz. Avlanmaya başlasan iyi olur, koca oğlan. Beş dakikan var yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Lisa atışla geri döner dönmez, Foster sinsi sinsi ilerliyor. Endişelenecek düşmanca et kafalı erkek arkadaşları yok gibi görünen kız grupları için odayı tarayarak başlıyor. Matt ve Bucky sandalyelerinden fırlarlar ve ahlaki destek ve zaferini kaydetmek için onu takip ederler.

"Tik tak!" Hepimiz onun ilerlemesini izlerken Olivia onunla alay ediyor. "Acele etsen iyi olur."

Kısacası, Foster'ın dizlerinin üzerinde bir kızıl var. Kızın atış yapıp dudaklarının arasında bir kirazla ortaya çıkışını kocaman, etkilenmiş gözlerle izliyorum. Chick'in hamleleri var.

Birkaç saniye sonra, Foster aptal bir sırıtışla masamıza geri döndü ve göğsü şişti.

"Çok kolay," diyor ve birasını yudumluyor. "Şimdi benim sıram. Beth."

Ona gülümsüyor. "Bana en iyi atışını göster."

Foster ve takım arkadaşları, iki kız sutyen takas ederken Beth'i kendi seçtiği bir kızla sevişmeye cesaret etmeden önce bir konferans düzenler. Beth, en ufak bir tereddüt etmeden, bu gece keşfettiğim gibi, oldukça iyi bir mizah anlayışının yanı sıra vahşi bir çizgiye sahip olan Olivia'yı işe alıyor. Neden daha önce hiç takılmadık bilmiyorum.

Hiç vakit kaybetmeden iki Kappa ayağa kalkıp dudaklarını kilitlerken her biri kollarını gömleklerinin içine sokarak sutyenlerini çözüp onları kollarından çıkarıp yenisini giydiler. O kadar hızlı oluyor ki erkekler suskun ve aval aval bakıyorlar.

"Az önce ne oldu?" Cory aptalca sorar.

Conor yanımda, "Bu bir çeşit büyücülük," dedi.

Tekrar Rebecca'ya bakma hatasına düşüyorum ve bu sefer o gerçekten geriye bakıyor. Ardından gelen, insanlık tarihindeki en garip göz kilitlemesidir. Birinin "Taylor" dediğini duyduğumda görsel teması kesiyorum.

"Ha?" Adımın sesiyle arkamı döndüm.

Olivia bir çizgi film kötü adamı gibi parmaklarını birbirine vuruyor. "Senin sıran. sana meydan okuyorum…"

Ah, doğru. *Bu* yüzden görüşmüyoruz. Çünkü beni iyi tanıyan ve arkadaş olarak gördüğüm biri beni bu duruma düşürmez.

Sasha yüzümdeki paniği okumalı. "Ah, hadi ama. Taylor yeterince şey yapmadı mı? Emekliliğini hak ettiğini düşünüyorum."

"...Conor'a kucak dansı yapmak için," diye bitirdi Olivia neşeyle.

Hayatımı sikeyim.

Conor sertleşiyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ifadesi hiçbir şey ifade etmese de endişesini hissedebiliyorum. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz, ama bu utanç verici cesareti kabul etmektense ölüm cezasını kabul etmeyi tercih edeceğimi bilecek kadar anlayışlı.

"Hayır," dedi ayağa fırlayarak. "Kız arkadaşıma bakan bir grup sarhoş sapık istemiyorum."

Şok oldum, kapşonlusunu çıkardı. Şimdi, yontulmuş kollarını ve çamaşır tahtası absini gösteren dar beyaz bir kolsuz bluz içinde kaldı. Olivia sesli bir şekilde nefesini tuttu.

Aniden başını iki yana salladı, yüzüne yavaş bir sırıtış yayıldı. "Güzel. Müziği bile benim tarafımda tutuyor," diye çiziyor. Sonra sandalyemi biraz geri çekiyor ve benimle masa arasında duruyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Aklını esiyor." Bana göz kırpıyor.

Barın ses sisteminden patlayan şarkıyı tanıdığımda mideme korku doldu. Def Leppard'ın "Üzerime Biraz Şeker Dökün". Ah siktir et beni.

"Yapma," diye yalvardım Conor, sesim titreyerek. "Lütfen yapma."

Yalvarışlarıma kulak vermek yerine dudaklarını yalıyor, kalçalarını sallıyor ve şehvetli bir performans sergiliyor.

Aman tanrım.

Sahte erkek arkadaşım bana gerçek bir kucak dansı yapıyor.

"Çalış bebeğim!" Olivia ve diğer kızlar kalp gözlü emojinin canlı kişileşmesine dönüşürken Beth sesleniyor.

Gözlerimi kapatmaya çalıştığımda ellerimi çekip karın kaslarına indirdi. Sonra tüm bar izlemek için dururken tezahürat ve ıslık çalmak için önümde dönüp dururken onları kıçına bastırıyor.

Dikkat çekici olduğu kadar, Conor bu konuda garip bir şekilde iyidir. Ve ilk korku azaldıktan sonra, seksi olmaktan çok aptalca oynaması oldukça komik hale geliyor. Foster ve Bucky şarkının nakaratını haykırmaya başlarken kendimi herkesle birlikte gülerken buluyorum.

Olana kadar hepsi eğlence ve oyun. Çünkü o zaman gözlerimi kırpıyorum ve Conor'un yakışıklısındaki mizah daha sert bir şeye dönüşüyor. Ağır kapaklı gri gözleri bana sabitlendi, hafifçe eğildi ve bir elini saçlarımdan geçirdi. Uzun parmaklar kalın tellere dolanır.

Zaman durur.

Artık dans etmiyor. Hareket etmiyor. Onun dışında hareket ediyor . Bana yaklaşıyor ve ne yapacağını biliyorum. Beni öpecek. Beni *burada* , Malone'da herkesin önünde mi öpecek? Hiçbir yolu yok. Oyunları sevdiğini söyledi ama bu sefer kontrolden çıktı.

Dudaklarını benimkilere bastıramadan sandalyemden öyle hızlı fırladım ki neredeyse yere düşecekti. Arka koridora doğru koşmadan önce onun şaşkın bakışlarından sadece bir saniye yakalayabildim. Oradaki kapı, park yerinin yanındaki ara sokağa çıkıyor ve oraya rastladım, boş olduğunu görünce rahatladım.

Kalbim deli gibi çarparak, Malone'un arkasındaki tuğla duvara yaslandım ve soğuk havanın tenime hücum etmesine izin vermek için süveterimi çıkardım. Nefesim beyaz tüyler halinde çıkıyor, ama ter göğsümde boncuk gibi boncuk boncuk işlemeye devam ediyor. Hava donma noktasının biraz üzerinde, ama sadece kaşkorseyle hala yanıyorum.

"Taylor!" Kapı uçarak açılıyor. "Taylor, burada mısın?"

Binanın gölgesinde saklanarak tek kelime etmiyorum. Sadece gitmesini istiyorum.

"Siktir, işte buradasın." Conor, kusursuz yüzüne kazınmış endişeyle önümde beliriyor. "Sorun nedir? Ne oldu?"

"Neden bunu yapasın?" diye mırıldanıyorum, yere bakarak.

"Ne? anlamıyorum." Bana uzanıyor ve ben onun elinden kurtuluyorum. "Neyi yanlış yaptım? Sadece söyle ki düzeltebileyim."

"Bunu yapamam. Artık sana oyun olmak istemiyorum."

"Sen bir oyun değilsin," diye itiraz ediyor.

"Saçmalık. Bana sıkıldığını ve oyunları sevdiğini söyledin. Bu yüzden aptal MyBri durumunu değiştirip bu akşam lokantaya geldin. Bu senin için tuhaf bir eğlence şekli." başımı sallıyorum. "Eh, artık eğlenmiyorum."

"Taylor-"

"Üzgünüm. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum ve Kappa partisinde seni bu işe ben çektim ama işim bitti. Oyun bitti." Yanından geçmeye çalışıyorum ama yolumu engelliyor. "Konor. Hareket."

"Numara."

"Lütfen. Sadece hareket. Artık benden hoşlanıyormuş gibi davranmana gerek yok."

"Hayır," diye tekrarlıyor. "Beni dinle. Sen bir oyun değilsin. Demek istediğim, evet, kız öğrenci yurdundaki kardeşlerinle yatmanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm ve düğün vizyon panoları ve tüm o çılgın zırvalıklar hakkında konuşmanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama senden hoşlanıyormuş gibi davranmıyorum. Tanıştığımız gece sana ne kadar seksi olduğunu düşündüğümü söylemiştim."

Gözlerine bakmadan hiçbir şey söylemedim.

"Kim izliyor diye bu gece dışarı çıkmadım. Geldim çünkü evde oturmuş seni düşünüyordum ve bir dakika daha dayanamadım."

Yavaşça başımı kaldırıyorum. "Saçmalık," diye tekrar suçladım.

"Tanrıya karşı dürüst gerçek. Senin etrafında olmayı seviyorum. Seninle konuşmayı seviyorum."

"Öyleyse neden bu kadar aptalca bir şey yapıp beni öpmeye çalışarak her şeyi mahvediyorsun?"

"Çünkü seni öpmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istedim ve asla öğrenemeyeceğimizden korktum." Ağzının kenarı yukarı kıvrılıyor. "Halkın içinde denersem daha iyi bir şansım olduğunu düşündüm, çünkü o zaman görünüş için beni öpebilirsin."

"Bu aptalca bir sebep."

"Biliyorum." Usulca bana doğru bir adım attı.

Bu sefer elimi tutmak için uzandığında izin verdim.

"Az önce yardım ettiğimi sanıyordum," dedi mahcup bir şekilde. "Seni bu saçma cüretten koruduğumu sanıyordum ve gülüyorduk. Yanlış okudum ve bunun için üzgünüm." Sesi kalınlaşıyor. "Ama *bunu yanlış* okumadığımı biliyorum ." Başparmağı avucumun içini ovuşturdu ve yutkundum. "Beni sevdin mi."

Ah. Bunların hepsi birkaç gün önce çok basitti. Değil miydi? Arkadaşlar arasında küçük bir şaka. Şimdi karşıya geçtik ve geri dönüş yok. Cinsel gerilimin bir şaka olduğunu, gündelik flörtün hiçbir şey ifade etmediğini, birinin incinmeyeceğini iddia edemeyiz.

Bu durumda "birisi" beni ifade eder.

"Buradan nereye gideceğimi bilmiyorum," diye beceriksizce başladım, "belki de artık takılmasak daha iyi olur."

"Numara."

"Numara?"

"Evet, bu öneriyi veto ediyorum."

"Veto hakkınız yok. Artık seninle takılmak istemiyorum dersem, o zaman kahretsin. Bu böyle."

"Bence seni öpmeme izin vermelisin."

"Çünkü muhtemelen çocukken kafanın üzerine düşmüştün," diye tersledim.

Bunun üzerine Conor gülümser. Bir nefes verdi ve elimi sıktı, sonra göğsüne dayadı. Avucumun altında, kalbi şiddetle çarpıyor.

"Sanırım burada bir şey var." Sesinde bir meydan okuma var. "Ve bence sen ne olduğunu öğrenmekten korkuyorsun. Neden olduğundan emin değilim. Belki de hak etmediğini düşünüyorsun, bilmiyorum. Ama bu kahrolası bir trajedi, çünkü hepiniz mutlu olmayı hak ediyorsunuz. İşte burada: Bana yapma demedikçe seni öpeceğim. Peki?"

Buna pişman olacağım. Dudaklarımı yalayıp başımı eğdiğimde bile buna pişman olacağımı biliyorum. Ama "hayır" kelimesi ağzımdan çıkmayı reddediyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum sonunda.

Dudaklarını benimkilere değdirmek için eğilerek, benim rızamdan tam anlamıyla yararlandı.

İlk başta bu okşamaların en hafifiydi ama öpücüğünün derin ve acil bir hal alması uzun sürmedi. Kollarımı omuzlarında ördüğümde ve parmaklarımı saçlarına taradığımda ağzıma karşı en seksi sesi çıkarıyor. Yarı inleme, yarı iç çekiş.

Tüm vücudunun benimkine yapıştığını hissediyorum. Elleri kalçalarıma gitti, parmakları çıplak tenimi ısırdı ve aramızda hiç ışık kalmayana kadar beni duvara bastırdı.

Ağzı, çok nazik ama aç, vücudunun sıcaklığı ve kaslarının beni kafesleme hissi… gerçeküstü, heyecan verici. Arzu damarlarımda gezinirken onu umutsuzca öpüyorum. kendimi unutuyorum. Nerede olduğumuzu ve bunu yapmamamız için tüm nedenleri unuttum.

"Tarçın gibi tadın," diye mırıldandı ve sonra dili yeniden keşfediyor, benimkinin üzerinde kayıyor ve boğazımın derinliklerinden bir inilti çağırıyor.

Ona yapıştım, ağzının benimkiyle olan hissine tamamen ve tamamen bağımlıydım. Dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdirdim ve göğsündeki iniltiyi duymak yerine hissettim. Elleri göğüslerimin hemen altına gelene kadar kaburgalarımdan yukarı kaydırdı ve gömleğimin altını itti.

Birdenbire kazağımı çıkarmamış olmayı, tenimle Conor'un baştan çıkarıcı dokunuşu arasında fazladan bir koruma tabakası olmasını diledim.

"Beni çok yakıyorsun, Taylor."

Dudakları boynumu buldu ve sonra onu emerek bir ürpertiyi tetikledi. Alt bedeni benimkine çarpıyor, kalçaları tekrar inlememe neden olan yavaş ve şehvetli bir dürtü veriyor.

Beni tekrar öpüyor, dili dudaklarımın dikişiyle alay ediyor. Sonra geri çekildi ve gözlerinde bana yansıyan aynı muhtaç, aç şehveti görüyorum.

Conor Lanet Edwards, "Bu gece benimle eve gel," diye fısıldıyor.

Ve büyüyü bozan da bu.

Zorlukla nefes alarak ellerimi geniş omuzlarından indirdim ve yanlarımda sallanmasına izin verdim.

Kahretsin. *Lanet* olsun, benim sorunum ne? Ben bir kahin değilim, ama tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek için biri olmam gerekmiyor.

Onun yerine geri dönüyorum.

Bekaretimi onun yüzünden kaybediyorum.

Harika bir gece için dünyamı sallıyor.

Ve sonra gelecek hafta, onunla kimin takıldığı sorulduğunda, diğer fetihleriyle birlikte elimi kaldıran başka bir üzgün sapım.

"Taylor?" Hala beni izliyor. Beklemek.

dudağımı ısırırım. Vücudunun sıcaklığından uzaklaşarak yavaşça başımı salladım ve "Beni eve bırakır mısın?" dedim.

12

CONOR

Taylor'ı okuyamıyorum. Barın dışında bir bağlantımız olduğunu sanıyordum. Bazen aptal olabilirim ama bir kızın beni öptüğünü anlarım. Kesinlikle bir şeyler hissetti. Ama durduğumuz an, tekrar kapattı, suratıma bir kapıyı çarptı ve şimdi bana yine kızgın olduğu izlenimiyle onu evine götürüyorum.

Benden ne istediğini anlayamıyorum. Taylor'ın gerçekten istediğinin bu olduğuna inansaydım, onu yalnız bırakır, hayatından uzak dururdum, ama durumun böyle olduğunu sanmıyorum.

"Seni öpmekle hata mı ettim?" diye sordum yolcu tarafına bakarak.

Kazağını tekrar giydi, bu çok yazık. Daha önce giydiği ipeksi bluz cehennem gibi sıcaktı. Sikim hala onun için ağrıyor.

Uzun bir süre sessiz kaldı, benden yeterince uzaklaşamıyormuş gibi pencereden dışarı baktı. Sonunda bana kısa bir bakış attı ve "Hoş bir öpücüktü" dedi.

Güzel?

Pekala, siktir et beni. Bu şimdiye kadar aldığım bir öpücüğe verilen en ılık cevaptı. Ve soruma cevap verdiğinden emin değilim.

"O zaman sorun ne?" basıyorum.

"Bu sadece..." Bir iç çekti. "Yani, barda bize bakan onca insanı bir düşün."

Açıkçası, başka kimseyi fark etmedim bile. Onunlayken sadece Taylor'ı izliyorum. Biri beni kendine çekiyor ve bu sadece vücudumun ona hazır olması değil. Evet, beynini patlatmak isterdim ama daha önce yemeğe davetsiz gelmemin sebebi bu değildi.

Taylor Marsh'ın ne kadar havalı olduğu hakkında hiçbir fikri yok ve bu çok yazık.

"Seni utandırdıysam özür dilerim," dedim sert bir şekilde. "Niyetim bu değildi."

"Hayır biliyorum. Ama hadi ama, benim gibi biriyle senin gibi biri hakkında insanların ne diyeceğini bilmek zorundasın."

"Neyi kastettiğinden emin değilim."

"Lanet olsun Conor, bariz değilmiş gibi davranma. Anlıyorum, beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun ve bu çok hoş ama gerçek olalım. İnsanlar bizi görüyor ve *onunla ne* yapıyor *diye düşünüyorlar* . Biz bir yumruk hattıyız."

"Saçmalık. Buna inanmıyorum."

“Aman Tanrım, ziyafette kendin duydun! Abigail ve şımarık ordusunun bizim hakkımızda söylediği her şeyi *duydun* . "

"Ne olmuş? Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil.” Hayatımı başkalarının fikirlerine göre ya da kendimden başka kimseyi memnun etmek için yaşamıyorum. Bana izin verseydi, ben de Taylor'ı memnun etmeyi denemek isterim.

"Pekala, belki de yapmalısın. Çünkü sizi temin ederim, bizim hakkımızda iyi şeyler düşünmüyorlar."

Sesinde ondan daha önce hiç duymadığım buz var. Hatta nefret. Bana yönelik değil ama güvensizliklerinin ne kadar derine indiğini anlamaya başlıyorum.

Bir sonraki nefesim düzensiz, sinirli çıkıyor. "İçime işleyene kadar bunu söylemeye devam edeceğim ama sende bir sorun yok Taylor. Aramızda rastgele bir hiyerarşi yok. seni *istiyorum* _ Seni o partide karşıdan karşıya geçerken gördüğüm andan beri istiyorum."

Turkuaz gözleri hafifçe büyüdü.

"Ciddiyim," diyorum. "Senin hakkında her gün binlerce pis düşüncem var. O gece odamda sen parmaklarını saçlarımda gezdirirken, orada öylece yatarken biraz zorlandım."

Taylor'ın apartmanının önüne park edip Jeep'i parka atıyorum. Yüzüm ona dönük olacak şekilde vücudumu eğiyorum ama gözleri ileriye sabitlenmiş durumda.

Hayal kırıklığı yeniden artıyor. "Anladım. Vücut sorunlarınız var. Hayatında her ne yaşadıysan, görünüşünden nefret etmene ve kendini taytlara ve bol kazaklara saklamana neden oldu.”

Sonunda başını çevirir. "Ben olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedi düz bir sesle.

"Yapmıyorum. Ama bence birazcık kendini kabul etmeye çalışırsan, herkesin kendine ait güvensizlikleri olduğunu anlayabilirsin. Ve belki bir adam sana çılgınca ilgi duyduğunu söylediğinde inanırsın." omuz silkiyorum. "Ne istersen onu giy, Taylor. Ama vücudun inanılmaz ve onunla hava atabilmelisin, hayatını bir kese kağıdı içinde yaşamamalısın."

Aniden emniyet kemerini çıkarıyor ve kapı kolunu tutuyor.

"Taylor-"

"İyi geceler Conor. Yolculuk için teşekkürler.”

Sonra kapıyı çarparak gitti.

Yaptım mı?

Dışarı çıkıp peşinden koşmak istiyorum ama beni buna zorlayan iç sesi tanıyorum. Kafamın arkasındaki o ses, gerçekten aptalca fikirlerimin geldiği yer. İyi, kolay ve saf olan her şeyi alan, kendine zarar veren, kendini küçümseyen budala, dişleriyle onu parçalamaya başlar.

Gerçek şu ki, Taylor beni hiç tanımıyor. Los Angeles'a döndüğüm bok kafalılardan ya da uyum sağlamak için yaptığım boklardan haberi yok. Çoğu zaman buraya, oraya ya da herhangi bir yere *hala uymadığım hakkında hiçbir fikri yok.* Altımda nasıl göründüğümü neredeyse unutana kadar yıllardır maskeler üzerinde çalışıyorum. Sonuçtan asla memnun değil.

Taylor'ı sakin olmaya, vücudunu ve kim olduğunu takdir etmeye ikna etmeye çalışıyorum ama kendimi bile ikna edemiyorum. O halde, onun gibi bir kızla - benim saçmalıklarıma ihtiyacı olmayan iyi bir insanla - daha kendimi bile çözememişken ne halt ediyorum?

İç çekerek vitese uzanıyorum. Taylor'ın peşinden koşmak yerine eve sürüyorum. Ve kendime bunun en iyisi olduğunu söylüyorum.

13

TAYLOR

Annem Perşembe günü öğle yemeği için Cambridge'den geldiğinde rahatladım. Conor'un aramalarından ve Sasha'nın geçen gece olanlarla ilgili sorularından iki gün sonra, dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var.

Hastings'deki yeni vegan mekana uğradık. Kısmen annem lokantada başka bir yağlı yemeği boğma fikrine homurdandığı için ve çoğunlukla onun önünde karbonhidrat yemek her zaman beni endişelendirdiği için. Bazı Avrupa tıp spa reklamlarının Öncesi ve Sonrası çekimlerinde annemin "önceki" görüntüsüne benziyorum. Iris Marsh uzun, sıska ve son derece güzel. Ergenlik döneminde bana her gün uyanıp onun genç klonu gibi görüneceğime dair umut vermişti. Bana çarpmadan önce on altı yaşındaydım, bu olmayacaktı. Sanırım sadece babamın genlerini aldım.

"Derslerin nasıl gidiyor?" Biz yemeklerimizi yerken paltosunu sandalyesinin arkasına örterek sordu. “Kooperatifinizden keyif alıyor musunuz?”

"Evet, harika. Kesinlikle ilköğretimin olmak istediğim yer olduğunu biliyorum. Çocuklar harika." Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Ve çok hızlı öğreniyorlar. Bu kadar kısa bir süre içinde gelişimlerini izlemek inanılmaz.”

Öğretmen olmak istediğimi hep biliyordum. Annem kısaca beni onun gibi bir profesörlük yolunda ilerlemeye ikna etmeye çalıştı ama bu başlangıç değildi. Her gün üniversiteli çocuklarla dolu bir odanın önünde ayağa kalkıp, onların incelemeleri altında parçalara ayrılma fikri - kurdeşenlere kapılıyor olurdum. Hayır, küçük çocuklar öğretmenleri önce otorite figürü olarak görecek şekilde tasarlanmıştır. Onlara adaletle, şefkat ve merhametle davranırsan, seni severler. Elbette, her zaman veletler ve zorbalar vardır, ancak o yaşta çocuklar neredeyse yargılayıcı değildir.

"Senden ne haber?" Soruyorum. "İş nasıl?"

Annem alaycı bir gülümseme sunuyor. “ *Çernobil* etkisinin neredeyse en kötüsünü yaşıyoruz . Ne yazık ki, bu aynı zamanda araştırma talihinin büyük ölçüde kuruduğu anlamına da geliyor. Yine de sürdüğü sürece güzel.”

cevap olarak gülüyorum. HBO dizisi, Fukushima'dan beri annemin MIT'deki nükleer bilim ve mühendislik bölümünün başına gelen en iyi ve en kötü şeydi. Ani popülerlik, kampüs yakınında veya konferanslar dışında toplanmaya başlayan nükleer karşıtı göstericilere yenilenmiş bir enerji getirdi. Aynı zamanda, dünyayı kurtaracağını düşünen her hayranla

birlikte araştırma hibelerinin de yağdığı anlamına geliyordu. Ancak o zaman robotik, otomasyon ve havacılık mühendisliğinde çok daha fazla para olduğunu fark ederler ve ebeveynleri okul ücretlerinin *Scary Movie 4'ü* yazan adamın fantezilerini beslediğini öğrenmeden önce ana dallarını değiştirirler . İyi gösteri ama.

“Sonunda Dr. Matsoukas'ın eski pozisyonunu da doldurduk. Michigan Eyaletinde Alexis ile birlikte çalışan Surinamlı genç bir kadın tuttuk.”

Dr. Alexis Branchaud ya da MIT'deki dersleri ziyaret ederken bizde kaldığı zamanki adıyla Alexis Teyze, annemin şeytani Fransız ikizi gibidir. İkisi bir şişe Bacardi 151 ile doğal bir felaketti. Bir süre, annemle nadiren çıkmamın nedeni Alexis Teyze'nin olup olmadığını merak ettim.

"Departman ilk kez kadınlardan oluşacak."

"Güzel. Atomları parçalamak ve ataerkillik. Peki ya ders dışı dersler?” Soruyorum.

O sırıtıyor. "Biliyorsun, normal çocuklar annelerinin seks hayatlarını duymak istemezler."

"Peki bu kimin suçu?"

"Haklısın."

"Bunu söylemen büyük bir incelik."

“Dürüst olmak gerekirse,” diyor, “işle dolup taşıyorum. Bölüm, gelecek yılki yüksek lisans tezi için müfredatı elden geçiriyor ve Dr. Rapp ve ben Dr. Matsoukas'ın danışmanlarıyla ilgileniyoruz. Elaine geçen ay beni kocasının raketboldaki partneriyle ayarladı ama ben hala tırnaklarını ısıran orta yaşlı erkeklere karşı sert bir çizgi çekiyorum.”

"Sahte bir erkek arkadaşım var."

Bunu neden ağzımdan kaçırdığımı bilmiyorum. Muhtemelen düşük kan şekeri. Bu sabah kahvaltı yapmadım ve dün gece teşhis ve düzeltici okuma stratejileri quizi için çalışırken akşam yemeğinde sadece bir kase üzüm yedim.

"Peki." Annem haklı olarak şaşırmış görünüyor. "Sahte erkek arkadaşı tanımla."

"Eh, bir cesaret olarak başladı ve sonra bir tür şakaya dönüştü. Artık arkadaş olmayabiliriz çünkü benden gerçekten hoşlanmaya çalıştığı için ona kızmış olabilirim ve onun kısa mesajlarını görmezden gelip duruyorum.”

“Uh-huh” onun yanıtıdır. Okyanus mavisi gözleri, bir bulmacayı değerlendirirken yaptığı gibi kısılıyor. Annem her zaman harika olmuştur.

Kolayca tanıdığım en zeki insan. Ama bana gelince, aynı okuma materyali üzerinde çalıştığımızı hiç hissetmedim. "Onu tekrar sevmeyi denedin mi?"

"Kesinlikle hayır."

Tamam, belki bu doğru değil. Kendime izin verirsem Conor'a karşı kesinlikle hisler geliştireceğimi biliyorum. Beni eve bıraktığı andan beri öpüşmemizi kafamda tekrar tekrar oynuyorum. Dün gece ders çalışmaya zar zor odaklanabildim çünkü dudaklarının sıkılığını, vücudunun ısısını, kaya gibi sert horozunun karnıma bastırdığı hissi düşünmeden edemiyordum.

O gece beni istediği inkar edilemezdi. Onunla eve gitmemi istedi çünkü beni becermek istiyordu, buna hiç şüphe yok.

Ama sorun bu. Biliyorum, teslim olduğum anda Conor bu hayalden uyanacak ve çok daha seksi biriyle olması gerektiğini fark edecek. Takımındaki erkeklerin çıktığı kızları gördüm - şişko bir başparmak gibi dışarı çıkıyordum.

Conor bunu anladığında ikincil zarar olmakla ilgilenmiyorum.

"Ee, ne için kavga ettiniz?" Annem merakla soruyor.

"Önemli değil. Bunu benim gündeme getirmem bile aptalca." Çatalımı kasemdeki karnabahar pirinci kalıntılarının etrafında gezdiriyorum ve bitirdiğim için kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Zaten birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz. Kappa partisinde yumruk kasesini suçluyorum. Beş galonluk bir boya kovasından içmekten daha iyisini bilmeliyim."

"Evet," diyor sırıtarak, "sanırım seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Yine de arabasına doğru yürürken, aklımın bir köşesinden bir şey koptu.

"Anne?"

"Evet?"

"Sence ben…" *Çantalı bir hanımefendi gibi mi giyineyim? Bir edebiyat okulunun moda anlayışına sahip misiniz? Hayatımı bir kız kurusu olarak yaşamaya mahkum muyum?* "Giyinme şeklim, görünüşümden utandığımı mı söylüyor?"

Arabanın yanında duruyor ve anlayışla gözlerimi karşılıyor. Genelde siyahlar, beyazlar ve grilerden oluşan daha minimalist tarzıyla bile her zaman çok şık ve kombinlenmiş görünüyor. Kolay, sanırım, kıyafetler tam olarak vücut tipinize göre tasarlandığında.

Onun gibi bir anneyle büyümek her zaman zordu. Denemediğinden değil - o benim mükemmel amigo kızım ve özgüvenimi artırıcıydı. Bana

sürekli olarak ne kadar güzel olduğumu, benimle ne kadar gurur duyduğunu, saçlarının benimki kadar kalın ve parlak olmasını nasıl *dilediğini anlatıyordu.* Ama tüm çabalarına rağmen, kısır bir kendi kendine yenilgi döngüsü içinde kendimi onunla karşılaştırmadan edemedim.

Annem nezaketle, "Giysilerin zekan, nezaketin, zekân ve mizahın hakkında hiçbir şey söylemiyor," dedi. "Bence kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle giyinmelisin. Bununla birlikte…giyinme şekliniz konusunda kendinizi rahat hissetmiyorsanız, belki de bu, dolabınızdan ziyade kalbinizle yapmanız gereken bir konuşmadır."

Pekala, bu annemden gelen çanta kadın sütununda bir oy.

DOĞRU YÜRÜRKEN kurşunu ısırıp Conor'a mesaj atmaya karar verdim.

BEN: *Evde misin?*

Gönder'e bastığımda bağırsaklarımda bir endişe yumağı dönüyor. Onu iki gün görmezden geldikten sonra, şimdiye kadar beni silmeye hakkı vardı. Geçen gece biraz kaltaktım, bunun gayet iyi farkındayım. Sosyal zarafetten yoksun olmasına rağmen, Conor beni gücendirmek niyetinde değildi ve benim yaptığım gibi kaçmak için hiçbir neden yoktu. Hiçbiri, kendimi güvensiz ve savunmasız hissetmem ve genellikle kendimden bıkmam dışında, bu yüzden nasıl hissettiğimi açıklamak yerine ondan çıkardım.

Ekran aydınlanıyor.

CONOR: *Evet.*

BEN: *Geliyor musun, k?*

CONOR: *Evet.*

Arka arkaya "evet" tam olarak umut verici değil, ama en azından hayalet olmadı.

On dakika sonra kapıya cevap verdiğinde, aceleyle bir tişörtü bu çıplak göğsün üzerine indirdiğinde, öpüşmemiz sırasında hissettiğim arzunun aynı çırpıntısıyla vuruldum, elektrik iğneleri omurgamı sıkıştırıyormuş gibi. Dudaklarım onunkini hatırlıyor. Ellerinin kaburgalarımdan yukarı kaymasının hatırasıyla tenim uğuldadı. Ah oğlum. Bu beklediğimden çok daha zor olacak.

Hey, dedim çünkü beynim hâlâ Malone'unkinin dışındaki otoparkta yarı yarıya duruyor.

"Hey." Conor kapıyı açık tutuyor ve girmem için başıyla onaylıyor. Oda arkadaşları ya dışarıdalar ya da beni yukarı yatak odasına götürürken saklanıyorlar.

Kahretsin. Odasının kokusunu bile özlemiştim. Okyanus gibi kokan şampuanı ve Salı gecesi giydiği kolonya gibi.

"Taylor, ben-"

"Numara." Aramızda hava kalmasın diye elimi uzatarak onu durdurdum. O benim balonumdayken düzgün düşünemiyorum. "Önce ben."

"Tamam o zaman." Ben sinirlerimi toplarken omuz silkerek küçük ikili koltuğa oturdu.

"Geçen gece sana boktan davrandım," dedim kederle. "Ve üzgünüm. Haklıydın - utandım. Dikkat çekmeyi sevmiyorum - iyi ya da kötü. Yani bir oda dolusu insanın bana bakması en kötüsü gibi. Ama o aptal kucak dansını sadece beni çok daha kötü bir kaderden kurtardığını düşündüğün için yaptın ve ben sana teşekkür etmedim ya da en azından denediğin için sana biraz kredi vermedim. Bu adil değildi. Ve sonra…" Bir şekilde, inlemeden "öp" diyebileceğimi sanmıyorum, "…dış şeyler, panikledim. Bu senin hatan değildi."

"Eh, moda tavsiyesiyle başladığım zamanlar hariç," dedi kendini küçümseyen bir gülümsemeyle.

"Evet, hayır, o tamamen sendin, pislik surat. Daha iyi bilmeliydin."

"Güven bana, biliyorum. Hem Demi'den hem de Summer'dan şimdiden kulak kabarttım. Arkadaşların kız arkadaşları," diye açıklıyor boş bakışımı fark edince.

"Arkadaşlarının kız arkadaşlarıyla kavgamız hakkında mı konuştun?" Nedense tuhaf bir şekilde duygulandım.

"Evet." Sevimli bir şekilde omuz silkiyor. "Bana nerede çuvalladığımı söyleyecek birine ihtiyacım vardı. Görünüşe göre kıyafet eleştirisi senin kadınlığına karşı işlenmiş bir suçmuş."

burnumu çekiyorum

Conor teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Ayrıca söylemek istediğim şey bu değildi. Sonra beynim kısa devre yaptı…" Beni biraz taklit ederek göz kırpıyor ve " *dış şeyler* ve daha iyi karar verme yeteneğimin tüm kontrolünü kaybettim ya da kendimi kıçımı yapmaktan alıkoyan kısım" diyor. Kalbimi hızlandırmakta asla başarısız olmayan o arsız gülümsemeyi gösteriyor. "Beni affet?"

"Affedildin." duraklıyorum. "Seni kırdığım için beni bağışla?"

"Affedildin." Tedirgin bir şekilde ayağa kalkarak bana doğru yaklaşıyor. Atletik yapısıyla beni benden alıyor. "Böyle. Tekrar arkadaşlar?"

"Arkadaşlar."

Conor sarılmak için beni kendine çekiyor ve sanki kollarından hiç ayrılmamışım gibi. Durmasını istiyor muyum bilmiyorum. Nasıl yaptığını bilmiyorum, sadece bir kucaklama ya da bir gülümsemeyle beni çok rahat hissettiriyor.

"Benimle kampüse gitmek ister misin? Bir saat sonra dersim var. Kahve alabilir miyiz?"

"Kulağa iyi geliyor." O giyinip eşyalarını toplamak için banyoya girip çıkarken yatağına oturdum. "Bir şeyi merak ediyordum."

"Evet?" Ağzında diş fırçasıyla kapıda duruyor.

"Bu hafta sonu takılmak ister misin? Belki benimle Boston'a alışverişe gelirsin?"

Conor bir parmağını kaldırır ve gözden kaybolur. Birkaç saniye sonra ağzını bir bezle silerek geri döndü. "Yapamam bebeğim. Buffalo'da yarı final maçım var."

"Ah, kahretsin, doğru. Bunu biliyordum. Hayır. Başka bir-"

"Jipimi al." Conor, bezi çamaşır sepetine fırlattı.

"Ne?"

Evet, oyunuma gel, dedi gözleri parlayarak. "Sen benim cipimle Buffalo'ya gidiyorsun ve ben de geri dönmek için otobüse binmek için Koç'tan izin isteyeceğim. Fazladan bir gece kalıp alışverişe gidebiliriz, takılabiliriz, her neyse."

"Emin misin? Bunun büyük bir soru olduğunu hissediyorum."

Çarpık sırıtışını bana yöneltiyor. Ağır silahları çıkardığını görüyorum. "Kazanırsak, bizimle kutlamak için orada olmanı istiyorum. Kaybedersek beni sarhoş edebilir ve daha iyi hissetmeme yardım edebilirsiniz."

"Ah evet? Gerektirecek türden bir ego okşamaya hazır mıyım bilmiyorum."

İfadeye gülüyor. Tekrar şakalaşabilmek iyi hissettiriyor. Tek yapmamız gereken o aptal öpücüğün hiç olmamış gibi davranmak ve her şey eskisi gibi olabilir.

Yani, ikimiz de birlikte şehir dışında bir hafta sonu geçirmenin etkilerini görmezden gelirsek.

"Yani bu bir plan mı?" O sorar.

"Bunu kaçırmazdım," dedim hafifçe.

"Güzel." Sırt çantasını topluyor ve biz ön salona iniyoruz. Conor kapıyı açtı ve önce benim çıkmamı işaret etti. "Yani, davet için minnettar olmadığımdan değil ama neden alışverişe gidiyoruz?"

Omzumun üzerinden ona göz kırpıyorum. "Kendime makyaj yapıyorum."

14

CONOR

Minnesota'ya karşı yarı final, ilk düdükten bir kafa vuruşu. Sosyal medyada konuşulan bazı saçmalıklar sayesinde, ekibimiz Cuma gecesi sıcak ve akşam yemeğinde o götleri yemeye hazır bir şekilde oyuna giriyor. Yine de oyun planımıza bağlıyız - yüksek basın, fiziksel olun. Minnesota teknik bir ekip ama altmış dakika boyunca baskımızı kaldıramayacaklar. Boyunlarından nefes aldığımızı hissetmeden paka dokunmalarına izin vermeyeceğiz. Her geçişte onlara canımızı yakacağımızı bildireceğiz.

İlk periyodu golsüz bitirdik. Daha sonra, ikinci anda kapıdan çıkıp, Hunter diski koparıyor ve ilk önce bizi tahtaya koymak için ağa ateş ediyor.

"Saldıran çocuk!" Antrenör yedek kulübesinden gümbürdeyerek panosunu Pleksi'ye vuruyor.

Hattın değiştirilmesini istiyor ve Hunter ve ben duvarın üzerinden atlıyoruz ve Gatorade logosunu taşıyan şişelerden ağzımıza su fışkırtıyoruz. Grubumuzun geri kalanı bankta oturuyor, tüm gözler buza yapıştırılmış. Briar D-men Minnesota'yı bölgemizden uzak tutmak için mücadele ediyor, Koç onları bir araya getirmeleri için havlıyor.

Bucky, Hunter'a, "Dostum, aynı hareketi tekrar yapman gerekiyor," diyor. "Şu kızıl saçlı pisliği deke ve sadece rezervasyon yap - sana ayak uyduracak kadar hızlı değil."

Bucky haklı. Hunter bu gece buzdaki en hızlı adam. Onu kimse durduramaz.

Ben ve kaptan yerine Alec ve Gavin'i alarak anında değişiyoruz. Buza sert vurduk, liderliğimizi başka bir golle genişletmeye hazırız. Ancak Minnesota hayatlarının gözlerinin önünden geçtiğini görüyor olmalı, çünkü Hunter bir dahaki sefere pas aldığında, Minnesota için on dokuz numara onu tahtalara çarpar. Takım kaptanımın buza çarpmasını izlerken kıpkırmızı görüyorum ve düdük çalmadan önce o pisliği cama dayadım.

"İn üstümden güzel çocuk," diye hırladı.

"Beni yap."

Bazı yumruk ve dirsekleri değiştiriyoruz. Bir noktada, her iki sıra da kavgada taraf tutmak için açıkken, birinin kaburgalarıma yumruklar atarak üzerimde ağladığını hissediyorum. Nihayetinde, ondokuz ve ben, kavga için kendi ceza alanlarımızda oturuyoruz. Buna değer.

Minnesota, ikinci periyot sona ererken, bir forvetinden bilek vuruşu ile golü atıyor. 1-1'lik skorun ağırlığını omuzlarımızda hissederek soyunma odamıza girdik.

"Kabul edilemez!" Kapı açılıp kapandığı anda D-menlerimize Koç Jensen biniyor. "Son üç dakikada bize hükmetmelerine izin verdik. Savunmamız neredeydi, ha? Köşede mastürbasyon mu yapıyorsun?"

Tüm sezon savunmanın en skorer ismi olan Matt, utanç içinde başını öne eğdi. "Üzgünüm, Koç. Bu benden. Bu geçişi engelleyemedi."

Anladık, Koç, dedi Hunter, çelik gibi gözleriyle. "Onları üçüncüde bitireceğiz."

Ancak üçüncü periyotta her şey ters gider.

Gavin bir hamstring ile birdenbire buza buruştu ve oyundan çıkmak zorunda kaldı. Matt daha sonra büyük bir cezayla günah kutusuna atılıyor. Onu öldürmeyi başardık, ancak saat yavaşlarken Minnesota bizi ayırıyor gibi görünüyor. Yarımız gaz verirken onlar ikinci rüzgarlarını yakalıyorlar. Yüksek basıncı korumak daha da zorlaşıyor ve savunmamızda çatlaklar oluşuyor. Hücum, top kaybı veya kaçış için herhangi bir açıklık bulamıyor.

Oyun bizim için yokuş yukarı, acımasız bir savaşa dönüşüyor. Rakibimiz artık daha hızlı ve daha agresif ve işte o zaman oluyor. Minnesota dört kesintisiz pas atıyor ve hepimizi çok yavaş bir adım yakalıyor. Sol kanat oyuncusu, Minnesota'yı bir puan öne çıkarmak için kalecimiz Boris'in eldivenini geçerek pakı tokatlıyor.

Bir puan çok fazla.

Geri dönüş yolumuzu tırmalayamayız. Zil üçüncünün sonunu bildirmek için çalar. Oyunun sonu.

Elendik.

SOYUNMA ODASINDA, lanet olası bir uyanış gibi. Kimse tek kelime etmiyor, hatta birbirine bakmıyor. Gavin, uyluğuna buz bantlanmış bir şekilde, odanın diğer ucuna bir çöp tenekesi fırlatır ve yankılanan çarpışma herkesin ürkmesine neden olur. Bir kıdemli olarak, bu onun şampiyonluk için son şansıydı ve oyunu bitiremedi bile. Kim ne derse desin, hayatının geri kalanında bir fark yaratabileceğine ikna olacak. Aynı şey, o cezayı almanın bize, onu bağlamak için sahip olabileceğimiz ivmeye mal olduğu suçluluğuyla kendine işkence edecek olan Matt için de aynı şey.

Koç Jensen içeri girdiğinde, oda sessiz ama köşede dönen fan vızıltısı dışında.

Bu acıtıyor, dedi düz bir sesle, çenesini ovuşturarak. Neredeyse hepimiz kadar terliyor.

Olumsuz duygular soluduğumuz havayı kirletir. Öfke, hayal kırıklığı, hayal kırıklığı. Ve bu kadar uzun süre yüksek seviyede oynamanın yorgunluğu yavaş yavaş kemiklerimize işliyor, omuzların sarkmasına ve çenelerin düşmesine neden oluyor.

Koç, "Dışarı çıkmak istediğimiz bu değildi," diye devam ediyor. "Yaşlılar için, sizi büyük dansa götürmek istedim - bu gece yoktu. Diğer herkes için, gelecek yıl hepsini tekrar yapacağız."

Gelecek yıl.

Hunter ve ben kararlı bir şekilde birbirimize baktık. Gençler olarak, Briar'a miras bırakmak için son bir şansımız var. Altın ve zafer ve hepsi bu.

Her zamanki kısa ve hiç de tatlı olmayan tarzından uzaklaşan Koç, bu akşamki oyun tarzımızın ve sezonun başından beri kaydettiğimiz ilerlemenin cesaret verdiğini söylemeye devam ediyor.

Daha iyi günlerin geleceğine inanmayı seçiyorum çünkü şu anda bu odadaki duygu sefil. Bu gece bir rüya öldü. Ve sanırım çoğumuz bu unvanın elimizde olduğuna tamamen ikna olduğumuzu ancak şimdi fark ediyoruz. Finalde oynayacağımız hiç aklımıza gelmezdi. Şimdi eve gidiyoruz ve içimizi kemirmiyormuş gibi yapıyoruz.

Kaybetmekten nefret ediyorum.

15

TAYLOR

Cuma gecesi zordu. Briar'ın destansı kaybından sonra, çocuklar mini bara sert bir şekilde vurdular ve ertesi gün öğlene kadar çöktüler.

Maçtan sonra saatlerimi Hunter Davenport'un oda arkadaşlarından Brenna Jensen ve Summer Di Laurentis ve Hunter'ın kız arkadaşı Demi Davis'le içki içerek nasıl geçirdiğime göre Conor'un neden ta Buffalo'ya gitmemi istediğinden tam olarak emin değilim. . Dördümüz uygun bir kızlar gecesi geçirdik. Otel barında harika zaman geçirdik ve oyun sırasında onlarla oturmanın ne kadar yararlı olduğunu inkar etmeyeceğim, çünkü anlamadığım bir şey olduğunda kuralları açıklayabiliyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, ofsaytın ne anlama geldiğini veya buzlanmayı neyin oluşturduğunu hala söyleyemedim. Conor'ın bir adamla uğraşmak için zaman aşımına uğramasını kendi kendime anladım. Ama Brenna hokey argosunun geri kalanı bir profesyonel gibi kafamı karıştırıyordu. Anladığım kadarıyla, hokey temelde bir grup birinci sınıf öğrencisinin küçük bir siyah disk için kavga ederken hakem onların birbirlerini öldürmelerini engellemeye çalışmasıdır. O şirin.

Koç Jensen, Buffalo'da kalmak isteyen herkese bir çeşit teselli hediyesi verdi, bu yüzden Conor'un takım arkadaşlarının birçoğu otelde fazladan bir gece için para ödedi. Pazar gününe kadar odam var, neyse ki Briar oyuncularından başka bir katta. Bu sabah otelin küçük fitness merkezinde Demi'ye rastladım ve ona göre, beşinci katın tamamı dün geceki aşırı alkol tüketiminden dolayı zıplıyordu. O ve Hunter'ın bir an olsun uyuyamadıklarını söyledi.

Conor geçen gün teselliye ihtiyacı olacağını söylemesine rağmen, maçtan sonra zar zor on kelime konuştuk. Anladığım kadarıyla takım arkadaşlarıyla dertleşiyordu. Ama kızların bana arkadaşlık ettikleri için minnettarım.

Bu sabah herkesin morali daha iyi görünüyor. Otelin restoranında, geride kalan birkaç kişiyle birlikte, brunch için Conor ile buluşuyorum.

"Brenna ve Summer nerede?" Conor'ın yanındaki koltuğa oturdum ve büfeden yeni topladığım yemek tabağını masaya koydum. Yemek derken esmer tost ve bir adet haşlanmış yumurtayı kastediyorum. Yum. "Ve Demi," diye ekledim Hunter'ın yalnız oturduğunu fark ettiğimde.

Bucky, "Brenna erkek arkadaşıyla Skyping yapıyor" diyor. "Benimkinin yanındaki odada ve onları duvardan duydum."

Conor bir parça pastırmayı çiğnerken, Sapık, dedi.

Hey, bu otelin kağıt inceliğinde duvarları var benim suçum değil.

Hunter, "Yaz, Demi'yi bir iş için sürükledi," dedi. "Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Mesele nedir?" Foster bana gülümsüyor. "Sosis partisindeki tek piliç olmaktan hoşlanmıyor musun?" Bunu belirtmek için tabağından yağlı bir sosis alıyor ve dişleriyle gülünç bir parça alıyor.

gülmekten patladım. "Az önce yaptığın şeyle ilgili o kadar çok bilinçaltı bok var ki, paketini açmaya başlayamıyorum bile."

Masanın karşısında, Hunter kahve fincanını kaldırıyor ve hızlı bir yudum alıyor. "Peki bugün ne yapıyoruz?"

Conor o tembel fısıltısıyla, "T ve ben bir alışveriş merkezine gidiyoruz," diye yanıtlıyor.

"Tatlı. Gelebilir miyim?" Bucky boruları yukarı çekiyor. "Çorap lazım. Annemin bana Noel için aldıklarını çoktan kaybettim."

Hunter, "Ben de varım" diyor. "Kız arkadaşım beni terk etti ve ben sıkıldım."

Bir parça tostu yavaşça çiğneyip yutuyorum. "Hım." Garip hissederek Conor'a, sonra da takım arkadaşlarına baktım. "Bu tam olarak bir grup etkinliği olayı değil."

Avcı tek kaşını kaldırıyor. "Alışveriş merkezi uygun bir grup etkinliği değil mi?"

Foster, "Seks oyuncakları alacaklar," dedi. "Garanti edin."

"Seks oyuncakları almıyoruz!" Püskürtüyorum, sonra yan masadaki her kafanın bana döndüğünü fark ettiğimde pancardan daha kırmızı oluyorum. Foster'a kızgınım. "Sen en kötüsüsün."

"Yoksa ben en iyisi miyim?" o karşılar.

Hayır, sen en kötüsün, dedi Hunter sırıtarak.

"Eğer bilmen gerekiyorsa, yeni kıyafetlere ihtiyacım var," dedim iç çekerek. "Conor biraz seçmeme yardım edecek."

"Ne yani, biz de katılıp yardım edemeyiz mi?" Bucky'i talep eder. Yüzündeki yaralı ifadenin gerçek olup olmadığını anlayamıyorum. "Tarzımız olmadığını mı söylüyorsun?"

Ah, benim tarzım var, dedi Hunter, kollarını göğsünde çaprazlayarak.

Foster aynı maço duruşu sergiliyor. "O kadar çok tarzım var ki, bilemezsin."

"Haklısın, bilmiyorum," dedim kuru bir sesle, Foster'ın ateş denizi üzerinde ejderhaya binen bir kurdun çizgi film görüntüsünü içeren tişörtüne sivri bir bakış fırlatarak. Ejderha ateşi olup olmadığı belirsizdir.

Foster sosisinin geri kalanını parlatıyor. "Tamam mürettebat. Hadi yapalım şu pisliği."

VE BU şekilde, Bloomingdale'deki soyunma odamın dışında duran dört yüksek, heybetli adam, sanki zamanlanmış bir üniversite olayıymış gibi bana kıyafet fırlatırken, otelden birkaç mil ötedeki alışveriş merkezine geldim.

Bir gömlek ve elbise çığı kapıdan düşmeden önce bir çift tasarımcı sıkıntılı skinny jean pantolonumdan zar zor çıkıyorum.

"Sanırım buradaki tekilliğe ulaşıyoruz çocuklar," dedim dehşet içinde.

Conor kapıdan, "Daha hızlı değiş," diye bağırıyor.

Hunter bir tehdit gibi, "Foster az önce payetlerle dolu bir duvar buldu," diye ekliyor.

"Gardırobumda fazla bir şeye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum..." Bir başka gelgit elbise dalgası yere düşüyor. "Bu kadar. Bazı temel kurallar koymamız gerekiyor."

Göğüslerimin altından geçen ve beli genişleyen uzun kollu ekose bir gömlek ve uyumlu bir çift koyu yıkama skinny jean pantolonla soyunma odasından çıktım. Yorganımı giymiş yataktan fırlamış gibi görünmeden paylaşmamayı tercih ettiğim kısımları saklamayı başarmak kötü bir görüntü değil.

Conor bana tek kaşını kaldırdı. Hunter ve Bucky kibarca golf alkışlar. Üçü de tam oturmamış smokinleriyle orada duruyorlar.

Onlara aval aval baktım, gülemeyecek kadar şaşkındım. "Ne-neden-neden smokin giyiyorsun?"

"Neden?" Bucky'nin tepkisi ve bu sefer dökülen kahkaha fırtınalarını durduramıyorum. Tanrım. Bu palyaçoların beni kumaşa gömerken nasıl kıyafet değiştirmeye vakitleri oldu?

Conor, "O kıyafeti alıyorsun," diyor ve gözlerinin arkasında her türlü niyet var. Bakışlarını vücudumun üzerinde gezdirmesi tamamen uygunsuz. Seyirciyle, daha az değil.

Yine de, onun incelemesi altında, başkalarıyla yaptığım gibi kendimi bilinçli hissetmiyorum. Conor benimleyken sinirlerimi rahatlatıyor.

"Evet, bunu beğendim," diye itiraf ediyorum. Sonra kaşlarımı çattım. “Bununla birlikte, burada dizlerimin üzerindeyim, sizi manyaklar. Her birini iki kıyafetle sınırlamaya çalışalım, olur mu?”

Bucky, "Aww, hadi ama, daha gece kıyafetlerini konuşmadık bile," diye somurttu.

"Ya da atkılar. Kaç tane atkıya ihtiyacın olacağını düşünüyorsun?” Avcı sorar.

“Bildiri mücevherleri bakmamız gereken bir şey mi?” Foster, iki kucak dolusu kokteyl elbisesiyle grubun önüne çıkıyor.

"Bardak ölçünüz kaç?"

Conor, Bucky'nin kafasının arkasına bir şaplak indiriyor. "Kız arkadaşıma fincan büyüklüğünü soramazsın, sik kafa."

Kalbim biraz çarpıyor. Dövüşümüzden beri ilk kez G kelimesini söyledi. Hala bunu yaptığımızdan emin değildim, bu yüzden bunu duymak kafamı karıştırıyor.

"Burada." Ayaklarımın dibindeki yığınları toplayıp çocuklara doğru itiyorum. "Kısıtlama önlemleri alındı"

Nefesinin altından “faşist” diye mırıldanan birine kapıyı kapatıyorum.

Bloomingdale'in kaldırabileceği tüm hasarı verdikten sonra, Conor'ın iki alışveriş çantamı taşıyarak alışveriş merkezinden geçiyoruz.

Adamların her birinin seçtiği tarzlardaki farkı görmek ilginç. Conor beni en iyi tanıyor gibi görünüyor, ya da en azından daha sıradan seçenekleri seçtiği için zevklerimiz birbirine en çok uyuyor. Çok Kaliforniya. Hunter, çok fazla siyah ile daha keskin bir görünüme yönelir. Bucky'nin çabucak uzak durduğum bir tür tiki fetiş var ve Foster'ın görevi anladığından emin değilim. Ancak öğrendiğim şey, hangi görünümün favorileri olduğu konusunda neredeyse hiçbirinin aynı fikirde olmadığı. Taylor Barbie'nin ideal versiyonunu mühendislik açısından beklediğim gibi değil.

Bir noktada, Conor'un takım arkadaşları bizi *BT* maskeleriyle müşterileri korkuttuğumuz için kovdurmadan önce birkaç ortaokul öğrencisini ışın kılıcı savaşına davet ettikleri oyuncak mağazasına sürüklediler. Yemek katındaki öğle yemeğinden sonra, çocuklar alışveriş merkezine olan heveslerini tükettiler ve yeni bela bulmak için dışarı çıktılar, Conor ve beni gün boyu ilk kez yalnız bıraktılar.

İlk durağımız bir sörf ve paten dükkanı. Benim de onunla giydirme oynamam adil görünüyor, bu yüzden bir düzine şortla onu soyunma odasına ittim.

"Yaz için planın ne?" kapıdan sorar.

“Annemin Cambridge'deki evine geri dönelim. Yaz dönemi için sadece bir semineri var, bu yüzden bir yere, belki Avrupa'ya bir gezi yapmayı düşünüyorduk. Eve, California'ya mı gidiyorsun?"

"En azından bir süreliğine." Soyunma odasında derin bir iç çekiş var. “Bu, sudan yaşadığım en uzak mesafe. Hemen hemen her gün sahile gider ve sörf yapardım. Briar'a transfer olduğumdan beri birkaç kez kıyıya çıkmayı denedim ama aynı değil."

Conor, şort şortlarının ilk seçiminde öne çıkıyor.

Kendimi ona atmamak için her türlü irade gücü gerekiyor. Orada üstsüz duruyor, soyunma odasının kapısına yaslanmış ve kesinlikle yenebilir görünüyordu. Belinde kaybolan derin kas vadisi bana bir şeyler yapıyor. Bu adil değil.

"Fena değil," diyorum küstahça.

"Turuncu benim rengim değil."

"Kabul etmek. Sonraki."

Tekrar içeri giriyor ve üzerini değiştirirken atılan sandıkları bana fırlatıyor. "Gelmelisin."

"Neresi? Kaliforniya'ya mı?"

"Evet. Uzun bir hafta sonu ya da başka bir şey için dışarı çıkın. Turist boku yapıp sahilde takılabiliriz. Sadece soğuk."

"Bana sörf yapmayı mı öğreteceksin?" Alay ediyorum.

Başka bir şortla ortaya çıkıyor. Kumaşın renklerini ve desenlerini umursamayı bıraktım ve onun zayıf kaslı fiziğine ve konuşurken karın kaslarının sıkılaşmasına bariz bir şekilde aval aval bakmaya başladım.

Onu yalamak uygunsuz olur mu?

“Bunu seveceksin” diyor bana. "Adamım, keşke geri dönüp ilk dalgamda yeniden canlanabilseydim. Bir dalga için sıraya girmek, onun tahtanızın altında yükseldiğini hissetmek dünyanın en güzel hissi. Ayağa kalktığınızda ve ikiniz de – siz ve okyanusun gücü – birbirine bağlı olduğunuzda, bu simbiyozdur. Bu özgürlük bebeğim. Enerjinin mükemmel uyumu.”

"Aşıksın."

Çocuksu bir sırıtışla kendi kendine gülüyor. "İlk aşkım." Tekrar soyunma odası bölmesine geri adım attı. "Geçen yaz, San Diego'dan San Francisco'ya kadar olan sahili dolaşan gönüllülerle bir ay geçirdim."

alnımı buruşturuyorum. "Ne yapıyorsun?"

“Plajları temizlemek ve kıyıya yakın suları çöp için süpürmek. Hayatımın en güzel aylarından biriydi. Her gün okyanustan ve kumdan yüzlerce kilo çöp çıkarırdık, sonra bütün gece sörf yapar ve bir şenlik ateşinin etrafında takılırdık. Bir şeyler başarıyormuşuz gibi hissettim.”

"Bu konuda tutkulusun," diyorum, onun bu yönüne hayran kalarak. Hokey ve sörf dışındaki ilgi alanlarından ilk kez bahsediyor. “Üniversiteden sonra yapmak istediğin bir şey mi bu?”

"Ne demek istedin?" Başka bir takım elbiseyle çıkıyor.

"Pekala, bundan bir kariyer yapabilirsin. Muhtemelen batı kıyısında okyanus temizleme çabalarında çalışan düzinelerce çevresel kar amacı gütmeyen kuruluş var. ” tek kaşımı kaldırıyorum. "Madalları finanstan kar amacı gütmeyen yönetime değiştirmek ve yine de zamanında mezun olmak için çok geç olmayabilir."

"Eminim üvey babam buna bayılır."

"Neden fark eder?"

Conor'un üzerinde yorgun bir ifade beliriyor. Sadece yüzünü değil, her şeyini. Konunun ağırlığı üzerine biniyormuş gibi kambur duruyor, omuzlarını kamburlaştırıyor.

"Max her şeyi ödüyor," diye itiraf ediyor. "Eğitimim, hokeyim, kiram - hepsi. O olmasaydı, annemle benim birlikte ovmak için zar zor iki sentimiz olurdu. Bu yüzden, onun gibi finans okumamı önerdiğinde, annem meseleyi halletti ve hepsi bu kadar."

"Tamam, çantanın iplerini elinde tuttuğunu anlıyorum ama bu senin hayatın. Bir noktada, istediğini savunmak zorundasın. Başka kimse olmayacak.”

“Bilmiyorum, onunla tartışmak nankörlük mü hissettim? Sanki parasını alıp ona defolup gitmesini söyleyecek bir pislikmişim gibi."

"Evet, 'siktir git' kelimelerini kullanmak biraz sert olabilir ama hayatının geri kalanını nasıl geçirmek istediğine dair samimi bir konuşma haddini aşmaz."

"Ama mesele şu ki, konuşmuyoruz. Annemi sevdiğini ve ona iyi davrandığını biliyorum, ama bana gelince, bence hâlâ Los Angeles'lı bir serseri, zamanını ayırmaya değmez."

"Ve neden böyle düşünsün ki?" sessizce soruyorum.

“Çocukken bazı kötü şeylere bulaştım. Aptaldım ve arkadaşlarım ne yapıyorsa onu yapıyordum, ki bu genellikle kafayı bulmak, hırsızlık yapmak, terk edilmiş binalara girmek, her neyse.” Conor bana suçlulukla bakıyor. Hatta ayıp. "O zamanlar biraz pisliktim."

İfadesinden, onu farklı görmemden korktuğu açık, ama bunların hiçbiri onun şu anki halini değiştirmiyor. "Eh, bana öyle geliyor ki artık küçük bir bok değilsin. Bu yüzden umarım üvey baban hâlâ böyle olduğunu düşünmüyordur ve eğer öyleyse gerçekten üzgünüm."

Conor omuz silkiyor ve hikayede onun paylaşmak isteyeceğinden çok daha fazlası olduğu hissine kapılıyorum. Üvey babasıyla olan ilişkisi, açıkçası gerçek bir güvensizlik ve hayal kırıklığı kaynağıdır.

"Beni ne neşelendirirdi biliyor musun?" birdenbire diyor.

Gözlerinde muzip bir pırıltı parlıyor ve şüphelerimi ateşliyor. "Ne?"

Soyunma odasının yanındaki iade rafından eksik siyah bir mayo çıkarmak için yanımdan geçiyor. "Bunu giy."

"Mümkün değil. Bana uymuyor,” diye uyarıyorum.

"Seni daha iyi hissettirecekse soyunacağım?"

"Bu beni nasıl daha iyi hissettirir?"

Bu sefer şeytani bir sırıtışla tekrar omuz silkti. "Her zaman diğer kızlar üzerinde çalışıyor gibi görünüyor."

Gözlerimi devirerek takım elbiseyi uzattığı elinden alıp bir sonraki bölmeye geçtim. Bunu başka biri için yapmayı asla ama asla hayal etmem, ama biliyorum ki bununla bir şaka yapıp Conor için küçük bir podyum dönüşü, onun ruh halini çökertmekle tehdit eden kara bulutu ortadan kaldıracaktır. Günümüzün geri kalanını kurtarmak için tozluklarımı ve kazağımı çıkarıp lanet olası tek parçayı giydim.

Önde derin bir V ve arkada çapraz askılar ile kalçalarımda düşük kesimli. Tahmin edildiği gibi, çok küçük. Göt yanaklarım zar zor tutuluyor ve göğüslerim saldıran bir Moğol sürüsü gibi duvarlara tırmanmaya çalışıyor. Yine de derin bir nefes alıp soyunma odasından çıktım.

Conor dışarıda beni bekliyor, üzerinde hala sadece bir şort şort var, uzun sarı saçları yüzünden geriye doğru taranmış.

Ağzı şokla açılır.

"Burada. Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme,” dedim ona.

O kadar hızlı ki elimden kaçan çığlığı tutamıyorum, Conor sendeleyerek öne atıldı ve bizi bölmeye geri iterek kapıyı kilitledi.

"Bu da ne-"

Bitirmeden önce ağzı benimkilerde. Aç, yırtıcı. Aynaya bastırılırken iri avuçlarım kalçalarıma dolanıyor. Dili dudaklarımı ayırdı ve parmaklarım saçlarına dolanırken tüm korkum uçup gitti. Ben ondan bunaldım. Ten tene karşı, bizi çok az ayırıyor. Vücudu benimkine karşı sıcak ve sıkı.

"Siktir, Taylor," diye fısıldıyor nefes nefese. "Şimdi ne kadar ateşli olduğunu anladın mı?"

O mideme karşı sert. Onun her santimini uzun ve sert hissediyorum ve bu, kafama fikirler sokuyor. Tehlikeli fikirler. Elimi belinin altına kaydırıp sıcak, ağır ereksiyonunu kavramak istiyorum. Adımı inleyene ve kalçalarını itene kadar onu okşarken dilini ağzımda hissetmek istiyorum ve...

Güçlü bir vuruş bizi ürkütür.

Ayrıldık ve Conor, koridorda duran asık suratlı pazarlamacıya kapıyı açmadan önce, mayomun üzerine kıyafetlerimi geçirmek için acele ettim.

Sahte erkek arkadaşım hiç utanmadan çıplak göğsünü kaşıdı ve "Üzgünüm hanımefendi. Kız arkadaşımın bir fikre ihtiyacı vardı."

Bir kahkaha dalgasını bastırıyorum. "Üzgünüm," demeyi başardım.

Hrmmmph, diye mırıldandı, sonra orada durup Conor kıyafetlerini giymek için gözden kaybolmasını bekler.

Ben mayonun etiketini çekerken, o kendine has sırıtışıyla şortunu ona uzatıyor.

Neşeli bakışlarından kaçınarak satış görevlisine sesleniyorum. "Bu mayoyu satın almak istiyorum lütfen," dedim ciddi bir şekilde.

Kıyafetlerimin altındaki uygunsuz mayoyu ödediğim için ikimiz de kasada histerik durumdayız. Sonra ikimiz de bir şey çalmış gibi dükkândan fırladık ve cipine kadar gülerek döndük. O soyunma odasında hissettiğim sıcaklık ve açlıktan sonra, bu hafifliğe çok ihtiyaç var. Levi, iyi. Açlık, kötü.

Evet, Conor Edwards'a acıkmak çok ama çok kötü.

Çünkü o tam olarak kalbimi kıracak türden bir adam. Öyle demek istemese bile.

16

CONOR

Hunter barda elinde bir shot bardağı tutuyor, dün geceki yarı finallerdeki zorlu kayıp hakkında dokunaklı bir konuşma olduğuna eminim ve geri kalanımız gelecek yıl daha iyi günlere bakarken son sınıflara iyi dileklerde bulunuyor. Ne yazık ki, bu kulüpte müzik yüzünden hiçbir şey duyamıyorum. Bas, yanımdaki boş bardaktaki buzu sallıyor. Ayaklarımın altında titreyen zemin taşaklarıma kadar bir gıdıklama gönderiyor.

Hunter konuşmayı bıraktığında, hepimiz atışlarımızı yaptık ve bir birayla iğneyi kovaladık. Dostum, bu pislikleri özleyeceğim.

Foster koluma vurdu ve bana bir şey söyledi ama hâlâ tek kelime duyamadım, bu yüzden kulağımı işaret edip başımı salladım. "Kadının nerede?" diye bağırmak için eğiliyor.

İyi soru. Taylor ve ben daha önce otele döndüğümüzde Summer'dan, alışveriş gezisine neden davet edilmediğini öğrenmek için büyük harflerle bir mesaj aldım. Ona, onun ve Demi'nin ayak işlerini yapmak için brunch'ı atladıklarını hatırlattım ve bana "onu alışveriş merkezlerinden uzak tutmak için yaptığım komplonun bugün sona erdiğini" söyledi.

Summer'ın çılgın bir insan olduğundan bahsetmiş miydim?

Taylor'ı kulüpteki gecemize hazırlanmak için Summer'ın moda tutkunlarının ellerine bırakmamı isteyen bir takip mesajı çabucak ortaya çıktı. Sanırım Taylor, kızların dışlanmış hissedebilecekleri için kendini kötü hissetti, bu yüzden tüm kız olayını onlarla yapmayı ve daha sonra benimle burada buluşmayı kabul etti.

Yalan söylemeyeceğim - onu o piliçlerle bırakmak konusunda endişeliydim. Taylor, erkeklere uyum sağlama konusunda çok başarılı. Hunter'ın oda arkadaşları ise bir avuç dolusu insan. Onu Summer, Brenna ve Demi'nin pençelerinde bırakmamın nedeni, saçını kesmeye çalışırlarsa beni aramaları için bazı endişeler ve bir uyarıydı.

Şimdi bir saattir kulüpteyiz ve bir arama partisi düzenlemeli miyim diye düşünmeye başladım.

Burası duvardan duvara çarpılmış. Hatta bazı Minnesota oyuncuları, New York City'den başka bir takımla birlikte geldi. Barda on dokuz numarayı gördüğümde, bana bir içki ısmarlamayı teklif ediyor ve ben de kabul ediyorum çünkü gururum asla bedava içkinin önüne geçmiyor. Çoğunlukla el işaretleri ve baş sallamalarla iletişim kurmaya mahkum

olsak da, sığır eti ezmeyi başardığımızı düşünüyorum. Nasılsa gelecek sezona kadar.

Sonunda, ekiplerimiz barın sonunda birleşiyor ve sırayla DJ'in set listesi üzerinden birbirlerini dürtüyor ve savaş hikayeleri bağırıyor. Onlardan ne kadar nefret etmek istesek de Minnesotalılar havalı görünüyor. Yine de gelecek yıl onların acıma içeceklerini alan biz olursak kendimi çok daha iyi hissedeceğim.

Omzumun üzerinden ellinci kez Taylor'ı aramak için girişe doğru bakarken gözüme bir yüz çarptı. Sadece bir saniye, ama sonra gitti. Lanet olsun, onu yanıp sönen ışıklar ve titreşen bedenler arasında gördüğümden bile emin değilim. Karnımdaki düğüme, ani adrenalin patlamasına rağmen, gözlerimin bana oyun oynadığından emindim.

üzerinden bağırmaya çalıştığında adını duyamadığım on dokuz numara, “Tanrım,” diye haykırıyor .

Foster onun bakışlarını takip eder ve keskin bir kurt düdüğü verir. "Siktir, Con. Bunu görüyor musun?”

Kaşlarım çatık. Arkamı dönüyorum ama neye baktıklarını anlayamıyorum. Ta ki geniş bir ışık huzmesi içinde iki sarışın kafa dikkatimi çekene kadar.

Summer ve Taylor kalabalığın arasından ilerliyorlar. Brenna ve Demi tarafından takip ediliyorlar ama adı Taylor olmayan herkes benim için artık yok.

Sanırım bardağımı düşürüyorum. Bir tane bile tutuyor muydum? UV ışıklarının altında parlayan küçük beyaz bir elbise içinde bana doğru yürüyen Taylor olana kadar her şey karanlığa süzülür. Saçları dalgalı, makyajı yapılmış. Ağzının üstündeki, onu modern bir Marilyn Monroe gibi gösteren seksi güzellik işareti. Bu benim kızarkadaşım.

Sertleşmeyi saklamaya çalışırken ona doğru yürüyen tam bir ahmak gibi görünüyor olmalıyım, ama siktir et beni çok güzel görünüyor.

"Benimle dans et," diyorum kulağına, bir kolumu beline dolayarak.

Cevap olarak dudağını ısırır ve başını sallar. Sadece bu küçük şey sikimi seğiriyor ve ben onun elbisesini yırtmadan buradan nasıl çıkacağımızdan emin değilim.

Summer'ın "Rica ederim," dediğini duydum ama onu umursamadan Taylor'ı dansçı kalabalığına doğru çektim.

Dans etmekte berbatım, dedi Taylor, onu kollarıma alırken.

"Umurumda değil," diye mırıldanıyorum. Sadece ona dokunmak, onu tutmak istiyorum. Vücudu bana karşı erirken ereksiyonumu hissedebildiğini biliyorum. Ona bu konuda ne yapmak istediğini sormak istiyorum ama henüz o kadar sarhoş değilim, o yüzden dilimi tutuyorum.

Aptal gibi görünmeme izin verme, dedi, topuklu ayakkabı giydiği için kulağıma konuşmayı daha kolay bularak.

"Hiçbir zaman."

Boynuna bir öpücük konduruyorum, tepki olarak derisinin tüylerinin diken diken olduğunu hissediyorum. Sonra yüzünü benden uzağa çeviriyor, dans ederken kıçını bana bastırıyor ve yanağımı o kadar sert ısırıyorum ki kan tadı alıyorum.

"Beni öldürüyorsun," diye inledim, ellerimi vücudunda yavaşça kaydırarak, her seksi kıvrımın tadını çıkardım.

Taylor omzunun üzerinden bakıp göz kırpıyor. "Sen başlattın."

Biri aniden omzuma dokundu, koyu renk saçlı bir adam gözümün ucuyla fark ettim. Sanırım araya girmek istiyor ve bağırsaklarımdaki o düğüm geri döndüğünde ona siktir olup gitmesini söylemeye hazırım.

Geçmişten bir ses, "Hey Con," dedi. "Seninle burada tanışmak ne güzel."

Midem düşüyor, bir mide bulantısı dalgası üzerimi kaplıyor. Gözlerimi kapatıp yüzüme tamamen ifadesiz bir maske yapıştırdım.

"Kai," dedim sakince. "Burada ne yapıyorsun?"

Bütün gece yaptığım hareketi yapıyor - beni duyamadığının sinyalini veriyor. Gidip şurada konuşalım, dedi omzumun ötesindeki bir yeri işaret ederek.

Bunun için üzgünüm, diye mırıldandım Taylor'ın kulağına.

"Ne için özür dilerim?" Kai'yi kulübün arka tarafındaki daha küçük bara kadar takip ederken elimi sıkıca tutarak huzursuz görünüyordu. Hala burada olduğuna inanamıyorum. Lanet olsun Kai Turner, hala sıska ve ot kokuyor. Yaptığımız şeyden uzaklaşmak için ülkenin öbür ucuna taşındığımdan beri onu görmedim.

Beni Buffalo'daki rastgele bir yere kadar takip etmiş olması, bu birleşmeden iyi bir şey çıkmayacağını söylüyor.

Taylor'ın eli elimde, hayatıma tutunuyorum. Yarısı, beni alt etmesinden korktuğum için. Yarısı çünkü yalnız kalırsak bu çocuğa ne yapacağımdan emin değilim.

"Burada ne işin var Kai?" İstiyorum.

Sırıtıyor. Bu bakışı çok iyi biliyorum. Biz gençken daha çok işe yarardı. Şimdi size sırt çantasından altın kaplama saatler satmaya çalışan adam gibi görünüyor.

"Ben de seni görmek güzel kardeşim." Omzuma tokat atıyor. "Bu kahrolası bir tesadüf değil mi?"

Elini üzerimden çekiyorum. "Saçmalık." Kai söz konusu olduğunda tesadüfler veya mutlu tesadüfler yoktur. Ortaokulda olduğumuzdan beri, her zaman bir açısı vardı. O zamanlar ben de öyleydim. "Beni nasıl buldun?"

Yalancı gözleri, yanımda küçülen Taylor'a kaydı. Ona bakışıyla ilgili her şey onu ortaya çıkarmak istememe neden oluyor.

"Tamam, beni yakaladın. Şimdi Big Apple'da yaşıyorum. Oğullarımdan bazıları turnuvada oynuyordu ve seninle karşılaşabileceğimi düşündüm, ben de eşlik ettim. Sana vurmaya çalıştım. Garip ama." Keskin bakışları bana döndü. "Numaranızın bağlantısı kesildi."

"Yeni bir tane aldım." Onun gibi insanları kaybetmek.

Taylor kolumu kavradı ve iri turkuaz gözleriyle beni sorguladı.

Tanrım, onu ondan uzaklaştırmak istiyorum. Bizi takip edeceğini düşünmeseydim giderdim. Ve açıkçası, kulübün dışında nelerin beklediğine güvenemiyorum. Hunter ve arkadaşlarının benim için can atacağını biliyorum ama onların dikkatini çekmenin hiçbir yolu yok, bu da şu anda tek başıma olduğum anlamına geliyor.

"Bu senin kızın mı?" Kai rahatsızlığımı gördü ve sırf tenimin altına girmek için Taylor'a odaklandı. Kavga mı istiyor yoksa tanık olmaması için onu ekmemi mi istiyor anlayamıyorum. "Sanırım doğu kıyısına gittin. "

"Bunun anlamı bu mu?" diye soruyorum, yumruklar sıkılı. Bu noktada kulüpten atılmak umurumda değil. Taylor'ı koruması için bir adım arkama attım.

"Hayır, hiçbir şey adamım. O kıçı döverdim. Ve eminim harika bir kişiliğe sahiptir." Dişlek bir sırıtış atıyor. "Eskiden standartların vardı."

Taylor elimi bıraktı. Bok.

"Siktir git pislik. Kaybol." Kai'nin göğsünü ittim ve sonra tekrar Taylor'a ulaşmaya çalıştım.

"Gideceğim," diyor aceleyle.

"Lütfen. Beni bekle, T. Ben..."

Haydi bebeğim, onunla dalga geçiyorum, diye bağırdı Kai, Taylor'ın ardından ama o çoktan gitmişti.

Görüş alanımı kırmızı bir sis kaplıyor. "Beni dinle," diye hırladım. Bir elimi Kai'nin omzuna koydum ve onu bar ile duvar arasına sıkıştırdım. "Biz arkadaş değiliz. Biz hiçbir şey değiliz. Benden uzak dur."

"Yani sahte kıçının şimdi biraz parası ve süslü bir okulu var ve gerçek arkadaşlarını unutuyorsun, ha? Hala poz veriyorsun Con. Nereden geldiğini ve kim olduğunu biliyorum."

"Dalga geçmiyorum Kai. Yine yanıma gel ve ne olduğunu gör."

"Hayır, adamım." Elimi itti ve bana doğru döndü. Zar zor 5'9"da omuzlarıma bile ulaşmıyor. "Sen ve benim bir geçmişimiz var. Bazı şeyleri biliyorum, hatırladın mı? Birinin üvey babanın malikanesine girip orayı çöpe atmasına yardım eden kişi gibi. Elini bu kadar kolay yıkayamazsın."

Ona vurmak istiyorum. Beni bulduğun için. Onun dramını hayatıma geri soktuğun için. Bana hatırlattığın için, eskiden alay ettiğimiz süslü çocuklara uyuyormuş gibi yapan serseri bir pislik parçasıyım.

Ama onun yerine Taylor'ın peşinden giderim.

17

TAYLOR

Kendimi tam bir ahmak gibi hissediyorum.

Tuvaletlerin dışındaki bir koridorda zonklayan müzikten ve titreşen ışıklardan kaçarak kendimi bir köşeye sıkıştırıp derin bir nefes almaya çalışıyorum. Burası çok sıcak, çok kalabalık. Burası ciğerlerimdeki havayı çekiyor.

Summer'ın beni bu aptal elbiseyi ödünç almaya ikna etmesine izin verirken ne düşünüyordum ki?

Ve saç.

Makyaj.

Gümüş stilettolar.

Bu kişi gerçek değil. O ben değilim. Elbette, odanın karşısında beni gördüğünde Conor'un yüzündeki ifadeyi görmeye değer görünüyordu. Ama iyi bir kılık bile ne olduğumu gizleyemez: bir şaka. Conor'un yardım davası.

O bunu göremeyecek kadar nazik.

"Siktir, Taylor. Üzgünüm."

İyi niyetli şeytandan bahset. Conor tuvalete doğru tökezleyen adamların yanından geçerken ve önümde durduğunda başım kalktı.

Gözlerinde gerçek bir panik var. Benim yüzümden mi yoksa o adam arkada kim varsa, bilmiyorum. Ve umursamayacak kadar yorgunum. Ben tamamen kavgadan çıktım. Bunların hiçbiri onun suçu değil ama artık rol yapamam.

"Gitmek istiyorum," dedim ona dürüstçe.

Başını asıyor. "Evet tamam. Bizi otele geri bırakacağım."

Sessiz bir yolculuk. Her dakika aramızdaki uçurumun genişlediğini, kapandığımı hissediyorum.

Benim hatam, onu umursamadığıma ve aptal anlaşmamızın her zaman geçici olacağı gerçeğine inanmama izin vermekti. Abigail'e bağlı kalmak, onu Buffalo'ya altı saat kadar takip etmem nasıl oldu bilmiyorum ama bunun olmasına izin vermem benim hatam. Annem beni peri masallarıyla büyütmedi ve ben kendi kötü tasarlanmış oyunuma kandığım için aptaldım.

Otel odama vardığımızda Conor tekrar, Özür dilerim, dedi. İfadesi, kelimeler için kendi kaybımı yansıtıyor. Bunu söylemesine gerek yok - ikimiz de biliyoruz ki her şey olması gerektiği gibi yüzümüzde patladı. "Girebilir miyim?"

Hayır demeli ve uzun bir “seni tanımak güzeldi” ızdırabından kendimi kurtarmalıyım. Zayıfım ama. Daha yeni onardığımız arkadaşlığı kaybetmeye gönülsüzdü ve ilk gece Abigail'e karşı duracak kadar cesur olamadığım için hayal kırıklığına uğradım. Öyle olsaydım, şimdi kendimi kalp ağrısından ve aşağılanmadan kurtarırdım.

"Evet," diye mırıldandım kapıyı açarken. "Elbette."

İçeride, yeni topuklularımı tekmeledim, mini bardan altı dolarlık bir şişe su aldım ve kıvranmaya başladım. Arkamı döndüğümde Conor kraliçe yatakta, yastıklar yanında bir bariyer oluşturacak şekilde dizilmişti.

Tanıştığımız gece aynı şeyi nasıl yaptığımı, Rachel'ın pelüş hayvan koleksiyonunu aramızdaki yatağın üzerine nasıl düzenlediğimi hatırlayınca, neredeyse bir gülümseme belirdi.

"Benimle oturur musun?" Sesi kaba, her zamanki rahat tonlamasından yoksun.

Başımla onayladım. Sadece ayaklarım ağrıdığı için ve orada onun için teşhirde dikilirken çok utangaç olduğum için.

"Üzgünsün," diye başlıyor. "Ve nedenini biliyorum."

Yastık duvarının diğer tarafına uzanıyorum, kısa elbisem çok fazla uyluk gösterecek şekilde yukarı çıkıyor. Kendimi terli ve yorgun hissediyorum ve eminim ki saçlarım da karışık dalgalardan oluşan çılgın bir karmaşadır. Peki Conor nasıl oluyor da siyah bir tişört ve koyu renk kot pantolonun üzerinde kömür düğmeli bir aptal papatya kadar taze görünüyor?

Conor, "Arkadaki adam tam bir aptal ve ağzından çıkan aptalca şeyler hakkında endişelenerek bir saniye bile harcamamalısın," dedi. "Yanımda kimin durduğunun bir önemi yoktu, inan bana. Kai onlara hakaret etmenin bir yolunu bulurdu. Benden bir yükselişe geçeceğini bildiği için seni seçti." iç çektiğini duyuyorum. "Bu senin için adil değil. Bu çok kötü ve olduğu için üzgünüm ama lütfen bunun hafta sonunuzu mahvetmesine izin vermeyin.”

"Bir sinire vurdu," diye fısıldarken buluyorum kendimi.

"Biliyorum bebeğim. Ve onu benim gibi tanısaydın, o topuklardan biriyle onu çıldırır ve hiç düşünmeden hayatına devam ederdin.”

"Bok." Hüzünlü bir kahkaha patlatıyorum. "Bunu neden düşünemedim?"

"Çünkü inceliğin var."

Ona yandan bir bakış atıyorum.

"Çoğu zaman," dedi sırıtarak. "Demek istediğim, o pisliğin ne dediğini unut. Bu gece harika görünüyorsun."

"Hep bunu söylüyorsun."

"Her zaman doğrudur."

Yanaklarıma bir kızarıklık yükseliyor. Bunu yapmasının, benden fiziksel bir yanıt almasının bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum.

Bariyerden yastıklardan birini alıp göğsüme sarılıyorum. "O senin için kim? California'dan bir arkadaşım, anladım mı?"

Conor uzun bir iç çektikten sonra başı yatak başlığına düşüyor. Sanki bana ne kadarını anlatacağına karar veriyormuş gibi, hikayenin yüzüne yansımasını izleyerek bekliyorum.

Sonunda, "Kai, büyürken en iyi arkadaşımdı" dedi. "Eski mahalleme döndüm. Birlikte kaykay yapar, sörf yapar, ot tüttürürdük. Annem evlendiğinde ve Huntington Sahili'ne taşındığımızda, onu ara sıra görmeye devam eder, sörf yapmak için buluşurdum ama artık aynı okula gitmiyorsanız bu çok zor, anlıyor musunuz? Böylece ayrı düştük. Üniversiteye geldiğimde, mesajlarına geri dönmeyi bırakmıştım ve hepsi bu kadar."

Conor'u iyi tanımıyorum, kesinlikle Kai ile ilişkisini okuyacak kadar iyi değil. Ama sanırım son zamanlarda onunla ne zaman bir şeyleri geri tuttuğunu anlayacak kadar vakit geçirdim. Orada bir yara var, derin bir şey. Her ne ise, görmeme izin vermek için çok uzak bir adım.

"Senin izini sadece merhaba demek için bulduğuna ikna olmadın, ha?"

"Şans değil." Sesinde bir kenar var. "Kai'yi hayatımın çoğunda tanıdım. Hiçbir zaman bir şeyin peşinde olmadı."

"Peki onun neyin peşinde olduğunu düşünüyorsun?"

Conor bunu çiğniyor, çenesi çalışıyor. Boynundaki kaslar seğiriyor. "Biliyor musun? Benim sorunum değil ve bilmek de istemiyorum." Benimle yüzleşmek için yan dönüyor. Canlı gri gözlerinde, dudaklarıma bakarken dudaklarının ayrılmasında bir şeyler her seferinde kafamı kurcalıyor. "İşimiz yarıda kesilmeden önce harika bir gece geçiriyordum."

Yeniden kızardığımı hissedebiliyorum. Sadece rol yapmama izin verdiğimde her zaman bekleyen acıyı kendime hatırlatmak için dudağımı biraz fazla ısırdım. Yine de kendimi "Ben de" demekten alıkoyamıyorum.

"Nereye gittiğini gerçekten görmek isterdim."

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Ah oğlum. Bu gırtlaktan gelen ses gerçekten bana mı ait?

Bakışları erimiş oluyor. "Eğer ilgileniyorsan, bin fikrim var."

İçinde miyim?

Tabii ki aşığım. Ben çok işin içindeyim ve bu zor kısım. Çünkü şu an karar vereceğim - Conor'la tamamen duygusal yıkıma gir ya da sonsuza kadar temiz bir ara ver.

Neden bu kadar güzel kokmak zorunda?

"Sana bir şey söylemem gerek," dedim yastığı göğsüme bastırıp ayak parmaklarıma bakarak. "Ben bir korkağım. Derin bir nefes alıyorum ve tekrar deniyorum. "Ben hiç kimseyle birlikte olmadım. Hiç gibi. Eh, biraz yaptım. Ama çok değil."

"Ah," onun yanıtıdır.

O çileden çıkaran küçük hece orada asılı duruyor. Odayı doldururken büyüyen bir duman parçası gibi.

Sonra, "Ben de bir zamanlar bakireydim."

Onu dirsekle dürtüyorum.

"Bir bakireyle birlikte olmayalı uzun zaman oldu."

Başka bir yumruk.

"Hiç kimseye çok hızlı geldiğini söylemeyeceğim."

Yastığı yüzüne doğru sallıyorum. Bu komik değil, pislik, dedim kendime rağmen gülerek. “Şu anda inanılmaz derecede savunmasızım.”

"Bebeğim." Yastıkları yatağın ucuna fırlattı ve üstüme tırmandı, dizlerinin üzerine çömelmiş halde bacaklarımın arasına yerleşti. Dokunmuyoruz bile, ama onun üzerimdeki görüntüsü, kaslı vücudundan yayılan sıcaklık… Hayatımda hiç bu kadar erotik bir şey yaşamamıştım. “Geçmişte bir sikici olduğumu biliyorum. Ama seninle o adam olmak istemiyorum."

"Bunu nasıl bilebilirim?" dürüstçe soruyorum.

"Çünkü sana hiç yalan söylemedim. yapmazdım. Birbirimizi o kadar uzun süredir tanımıyor olsak da, beni tanıdığım herkesten daha iyi görüyorsun.” Derin sesinin titrediğini duyunca irkildim. "Beni tanıyorsun Taylor. Buna güvenin.”

Eğilip dudaklarını nazikçe benimkilere bastırıyor. Öpücük yumuşak, telaşsız, sanki o da benim gibi bu mükemmel anın tadını çıkarıyormuş gibi. Geri çekildiğinde, gözlerinde şehvet ve çıplak ihtiyaç görüyorum, aynı benimki de çalkalanıyor.

"Yavaş gideceğim," diye söz veriyor. "Eğer izin verirsen."

Vücudum daha iyi karar vermeme galip geliyor. Ona uzanıyorum, başka bir öpücük için onu aşağı çekiyorum. Onu uyluğumda hissediyorum ve karşılık olarak çekirdeğim kasılıyor.

Onun da benim kadar heyecanlı olduğunu biliyorum ama yine de beklentiyi benim dayanabileceğimden daha uzun süre besliyor. Beni derinden öpüyor, ellerini başımın iki yanına yatağın üzerine koyarak beni altına hapsediyor. Bacağımı kalçasına doladım, onu daha da yakına çekmeye, ona doğru itmeye çalıştım... Ne olduğunu bile bilmiyorum. İçimdeki bu acıyı hafifletecek bir şey.

"Dokun bana," diye fısıldadım ağzına doğru.

"Sana nereye dokunmamı istersin?" diye sordu dudaklarını boynumdan aşağı sürükleyerek.

Nasıl olacağımı bilmiyorum, bilmiyorum, *seksi* . Bu yüzden ona neye ihtiyacım olduğunu söylemek için vücudumu kullanıyorum. Diğer bacağımı ona doladım ve kalçalarımı bükerek ereksiyonuna karşı kendimi bastırdım.

Bu hareket, kafasını boynumun kıvrımına gömüp baldırlarımın arasına sıkıştıran Conor'dan bir inilti çıkardı.

“Biraz başardım derken bu ne anlama geliyor?” Göğüs dekoltemi öperken sıcak nefesi köprücük kemiğimi gıdıklıyor.

"Biraz demek." Vücudumu saran duyumların telaşı dikkatimi dağıtarak, onun itici kasıklarına karşı sallanıyorum.

“Bunu hiç yapan var mı?” diye sordu ve sonra göğüslerimi biraz daha ortaya çıkarmak için elbisemin düşük yuvarlak yakasını çekiştirdi. Onları kucaklıyor, başparmakları nazikçe okşuyor.

"Evet. Ama *bu değil* .” Ona daha fazla erişim sağlamak için omzumdan bir spagetti kayışı çekiyorum, bu da meme uçlarımı ortaya çıkarıyor.

"Tanrım, Taylor." Conor dudaklarını yalıyor. "Seni tatmaya ihtiyacım var."

Kalçalarım tekrar kalkıyor. "Lütfen."

Sert bir meme ucunu yalıyor, sonra onu ağzının derinliklerine çekiyor. Ortaya çıkan şok dalgası doğrudan bacaklarımın arasından geçiyor. Vay *canına* , bu iyi hissettiriyor. Ateşli ağzı göğüslerimi keşfediyor, daha fazlasına ihtiyacım olduğu için kıvranana kadar öpüyor, emiyor ve kemiriyor. Beni bu gergin arzu kancasından kurtarması için.

Çaresizliğime gülüyor, eli bacağımdan aşağı, baldırlarımın arasında geziniyor. Sonra durur. "Buna ne dersin?" törpüler. "Yapabilirmiyim?"

Cevap olarak inliyorum ve parmak uçları klitorisimin üzerinde dans ederek amımı sıyırıyor. Kendi elimi saymazsak, orada bana sadece bir kişi daha dokundu, ama Conor, külotumun lastiğini çekip çıkarmasına izin verdiğim ilk adamdı.

Şimdi resmen çırılçıplaktım, üstüm ve altım açıkta, elbisem belime dolanmış durumda.

Conor bana gözlerinde saf bir açlıkla bakıyor. "Çok ateşlisin. Hiçbir fikrin yok."

Rahatsızlık içinde kıpırdandım, aceleyle gülmeyi başardım. "Bana öyle bakmayı kes."

"Ne gibi?" Alt dudağını yalamak için dili dışarı çıkıyor.

" *Böyle* . Bu beni bilinçli yapıyor." Elbisemi biraz aşağı çekmeye çalışıyorum ama elimi hareketsiz tutuyor, avuç içi eklemlerimi kapatıyor.

"Taylor." Gözlerinde daha önce görmediğim bir yoğunluk var. "Sana baktığımda ne gördüğümü sanıyorsun?"

Çok dar elbiseli tıknaz bir kız .

"Emin değilim," diye yalan söylüyorum. "Ama muhtemelen alışık olduğun o sıska piliçlerden, kusursuz, formda vücutlarıyla görmediğini biliyorum." Garip bir şekilde avucumu yarı açık karnımın üzerine koyuyorum. "Bak, karın kasları yok."

"Onlara kimin ihtiyacı var? İkimize de yetecek kadar karın kasım var."

Kıkırdadım, ama elimi tekrar kapattığında ses kesiliyor, bu sefer avucu karnımdaki avucuna gelecek şekilde iterek uzaklaştırıyor.

Sen tam olarak bir kadında istediğim şeysin, dedi ciddi bir şekilde, iki eli şimdi vücudumu keşfediyor. "Yumuşak ve sıcak… uylukların… kıçın… siktir, bu *kalçalar* —"

Parmakları, inanılmaz derecede geniş erkek doktorumun bir zamanlar "çocuk doğurmaya uygun olmaktan daha fazlası" olarak tanımladığı söz konusu kalçaların etrafında kıvrılıyor.

"Kıvrımların beni öldürüyor, T."

Ben cevap veremeden elimi tuttu ve doğrudan kasıklarına bastırdı. Onun uyarılmasında bir yanlışlık yok.

"Ne kadar sert olduğumu hissediyor musun?" Yumuşak bir şekilde inliyor. "Bu kadar sensin. Sen benim fantezilerimin malzemesisin."

Ya gezegendeki en büyük aktör… ya da söylediği her kelimeyi kastediyor. Her iki durumda da vücudum onun hararetli bakışlarına ve boğuk iltifatlarına tepki veriyor. Yanaklar yanıyor, göğüsler sızlıyor, amcık

ağrıyor. Bana bir daha dokunmaya başlamazsa, kendimi yakmaya meyilliyim.

“Yani…şimdi…ne kadar seksi olduğun konusunda sana güvence vermeye devam edebilirim,” dedi Conor şakacı bir tavırla, “ya da sana orgazm verebilirim. Akıllıca seçim."

Beklenti içimi titretiyor. "Orgazm," diye patladım. "Orgazmı seçiyorum."

O kıkırdar. "İyi karar."

Parmağını içime kaydırdığında dudağımı ısırdım. Çok derin değil, sadece bir ya da iki boğum. Tüm vücudumun ona sarılmasına yetecek kadar.

Kirli bir gülümseme dudaklarını büküyor. Ben daha fazla dayanamayacak duruma gelene kadar benimle oynuyor ve parmaklarına bastırıyor, sessizce daha fazlası için yalvarıyor.

Zorlukla nefes alarak, bacaklarımın arasından bana bakana kadar vücudumdan aşağı kaydı. Conor ellerini baldırlarımda, dizlerimde gezdirdi, dudakları uyluklarımın içini sıyırdı. Amımı öpüyor, dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve içimde yarattığı zevkten haykırıyorum. Battaniyeden avuçlarım ve kıvranmamı durdurmak için kıçımı yatağa bastırdım.

"İyi hissetmek?" diye sorar, sonra bir cevap beklemeden kötü hizmetlerine devam eder.

Sıcak, ıslak ağzının hassas, ağrıyan bedenimi keşfetmesi, dünyadaki en harika histi. Otel odasını nefes kesici sesler ve alçak sızlanmalar dolduruyor ve bunların benden geldiğini anlamam biraz zaman alıyor. Bir sisin içinde kayboldum, tamamen onun getirdiği zevke kapıldım. Hevesli ağzına karşı sallanıyorum, sonra harareti kaybolunca hayal kırıklığı içinde ağlıyorum.

"Lanet olsun, bekle," diye boğuluyor.

Yatak kaymasını hissediyorum, fermuar gibi bir ses duyuyorum. Conor'un bir elini boxerının içine soktuğunu görmek için göz kapaklarım zamanında açıldı. Kendini okşadığını anladığı anda, ağzı amıma geri dönüyor ve beynimi tekrar kısa devre yapıyor.

Serbest eli penisini çalıştırırken, dili ve parmaklarıyla beni tekrar kenara itiyor. Bunu yapmasına yardım eden kişi olmak istiyorum. Sikini ağzımda istiyorum. Onu tatmak istiyorum. Bana yaptığı gibi kontrolünü kaybetmesini sağlamak istiyorum.

Conor aniden benim kedime karşı inledi, kalçaları daha hızlı hareket etti. Klitorisimi emiyor, nefes nefese kalıyor, "Geliyorum" diye nefes veriyor.

Ve içimdeki gerilim ipliğinin kopması için gereken tek şey bu. Daha önce hiç yaşamadığım yoğunlukta bir orgazm, kaslarımı titretiyor. Her sinir ucumu yakalayan nabız gibi atan ısının içinde nefesim kesilirken ayak parmaklarım bile uyuşuyor.

Conor Lanet Edwards.

18

CONOR

Buffalo'daki kaybımızdan sonraki Çarşamba, takım Briar arenasında bir toplantı yapıyor. Sezonumuz sona erdi ve bazı yaşlılar için bu, odaklarını kendilerini hazırlayan NHL ekiplerine kaydırmak ve yaz eğitim kampı için hayatlarının en iyi şeklini almak anlamına geliyor. Diğerleri için, geçen hafta sonu büyük olasılıkla takım elbise giyecekleri son zamandı. Ancak bugün, Koç Jensen için buradayız.

Hunter, küçük bir tören için toplandığımız buzun ortasında duruyor. Bir şeyler olduğunu hisseden Koç, yüzünde şüpheli bir ifadeyle çevremizin hemen dışında oyalanıyor. Brenna Don'u birden fazla kez gördüğüm bir ifade. Coach ve orospu kızının bu kadar benzer olması neredeyse korkutucu.

"Yani," diye başladı Hunter, "sizi bugün buraya getirdik çünkü size teşekkür etmek istedik Koç. Bu yozlaşmış ve holigan sürüsü sensiz bizim kadar gelemezdi ve büyük kupayı senin için eve getiremesek de hepimizi iyileştirdin. Sadece daha iyi hokey oyuncuları değil, daha iyi insanlar. Ve hepimiz sana çok şey borçluyuz."

"Kefalet parası gibi, değil mi Kaptan?" Bucky susuyor, adamlar gülüyor.

"Teşekkürler, Buck." Hunter onu tersler. "Her neyse, hepinize teşekkür ederim. Minnettarlığımızı göstermek için sana küçük bir şey aldık."

Gavin ve Matt, Coach'u neredeyse çemberimizin merkezine çekiyor, böylece Hunter ona takımdaki herkesin satın almak için kullandığı özel oyulmuş Rolex'i sunabiliyor. Yani ebeveynlerimiz yaptı. Annem bana üzerinde üvey babamın adının yazılı olduğu bir açık çek gönderdi ve ben de Hunter'a tutarı yazmasını söyledim. bilmemeyi tercih ederim.

"Dostum, ben, uh..." Koç saate hayran kalıyor, kelimelere bayılıyor. "Bu gerçekten güzel, çocuklar. Ben, umm..." burnunu çekiyor, yüzünü ovuşturuyor. Eğer bilmeseydim, ağlamak üzere olduğunu düşünürdüm. "Bu özel bir grup. Daha önce hiç bu kadar iyi adama sahip olmadığımı söylediğimde bunu kastediyorum."

"Garrett Graham ve John Logan'ın kadroda olduğu yıllardan daha mı iyi?" Foster, Briar'ın en ünlü iki mezununu isimlendiriyor. Graham ve Logan bugünlerde Bruins için oynuyor.

"Şimdi deli olmayalım," diye yanıtlıyor Koç, ama gözlerinde bir pırıltı var. "Hepiniz birbiriniz için çok çalıştınız ve tek isteyebileceğim bu. Teşekkürler. Bu harika."

Foster tezgahtan bir soğutucu bira getiriyor ve şişeleri dağıtırken, hepimiz bu buzun üzerinde birlikte olmanın keyfini çıkarmak için son bir şansımız var. Önümüzdeki yıl güçlü bir takım olacağımızdan şüphem yok. Ama bir daha asla bu olmayacak.

Sekiz ay önce, ani bir pişmanlıkla bu kampüse geldim ve hayatımı baştan başlamak için ülke çapında yaklaşık üç bin mil öteye göndermek gibi düşüncesizce ve düşüncesizce bir karar mı verdim diye merak ettim. Bu yerin sarmaşıklarla kaplı mirasına asla ayak uyduramayacağımdan, Ralph Lauren pololarına boğulacağımdan ve bunların hepsinin doğuştan gelen lüksünden korktum. Sonra bu aptallarla tanıştım.

Daha iyi arkadaşlar isteyemezdim.

Ve Taylor. Onu bir aydan daha az bir süredir tanıyorum, ancak onu güvendiğim kısa insanlar arasında sayıyorum. Daha iyi bir insan olmamı istiyor. Onunla, sonunda bir şeyleri düzeltebileceğimi hissediyorum, sanki şehvet yerine arkadaşlığa dayalı gerçek bir ilişkim olabilirmiş gibi. Bazı arkadaşlarım buna inanmakta güçlük çekse de.

"Tek söylemek istediğim," diye gevezelik eden Foster, eve dönerken Jeep'te, "Con cumartesi gecesi odamıza gelmedi. Yani sen ve Demi ile yatağa atlamadıysa Kaptan, ne yaptığına dair iyi bir fikrim var."

"Dostum, kıskançlık sana yakışmıyor," diye mırıldandım.

"Gerçekten ama." Hunter, Matt'le oturduğu arka koltuktan öne doğru eğiliyor. "Sizin neyin var?"

Cehennem bilsem.

Demek istediğim, Taylor'dan hoşlanıyorum. Çok fazla. Ama aynı zamanda, ilişkimizin şartlarını yeniden müzakere etme konusunu gündeme getirirsem, onu korkutup kaçıracağımdan da oldukça eminim. Henüz reforme olduğuma ikna olduğunu sanmıyorum ve dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda tek eşliliğe geçişime kimse benden daha fazla şaşıramaz. Ancak şu an için keyfim yerinde.

"Bir beyefendi öpüp söylemez," diye yanıt verdim.

Foster homurdanıyor. "Öyleyse bahanen ne?"

Con, sikinde bu kadar kalacaksa Foster'a kira ödemelisin, dedi Hunter sırıtarak.

Hunter'a Demi yüzünden verdiğimiz cehenneme ve dönem başında yaptığı saçma sapan bekarlık anlaşmasına sempati duymaya başlıyorum. Bu bok can sıkıcı. Adamlar kemikli köpekler gibiler ve sezon bittiğinde

daha da kötüleşeceğini ve kıçımı ezmekten başka yapacak bir şeyleri olmadığını hayal edebiliyorum.

Bu yüzden lokantadan öğle yemeği almak için durduğumuzda Hunter beni köşeye sıkıştırdığında, yeni keşfettiğim sempati ona karşı biraz daha açık olmamı sağlıyor.

"Bu ne kadar ciddi?" Biz arabanın yanında Matt ve Foster'ın siparişlerimizi içeriden almasını beklerken sordu.

"Ciddi mi bilmiyorum. Kesinlikle ciddi olmama yolunda." omuz silkiyorum. "Daha seks bile yapmadık," diye itiraf ediyorum çünkü Hunter'ın her şeyi kendine saklayabileceğini biliyorum. "Buffalo, ilk kandırıldığımız zamandı."

"Yine de en iyi kısmı bu, değil mi? Seksten önce. Tek düşündüğün ilk kez sahip olmak olduğunda. Tüm beklenti, biliyor musun? Gerilim yüzünden birbirimizi mahvetmek."

Deneyimden bilemezdim - bu, seks benim için ilk adım değildi. Genellikle ilk ve sondur. "Aslında biraz huysuz olduğunu hatırlıyorum."

"İyi evet." Güler. "Bu da var."

"Taylor iyi bir kız. Harika anlaşıyoruz." Bir an tereddüt ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse, benim bir pislik olduğumu ve benim için fazla zeki olduğunu anlamadan önce ne kadar dayanabileceğimi görmeye çalışıyorum."

Avcı başını sallar. "Biliyor musun, sen kendine pislik çuvalı gibi davranmasaydın belki başkaları da olmazdı."

"Sağol baba."

"Her neyse, sik kafalı."

bir gülümseme gizlerim. Hunter ve benim diğer adamlarla olandan farklı bir ilişkimiz var. Belki ikimiz de son zamanlarda daha iyi insanlar olmaya çalıştığımız içindir. Daha ciddi bir düzeyde konuştuğum tek kişi o, bu yüzden Bay Rogers rutini ile sertleştiğinde, derimin altına girmenin bir yolu var. Eve döndüğümde ve bu sabah anneme döndüğümde, sözleri hâlâ etrafta geziniyor.

"Nerede kaldınız bayım?" diye kızıyor. "Maçtan sonra senden haber alamadım."

"Evet, bunun için üzgünüm. Çılgın bir hafta sonuydu ve geri döndüğümüzde çok yorgundum. Sonra son birkaç gün ders için verilen ödevlere yetişmek zorunda kaldım. "

“Şampiyonada oynayamadığınız için üzgünüm. Ama gelecek yıl, değil mi?”

"Evet. Onunla barışığım.” Bütün bir yıl boyunca böyle saçma sapan şeylere takılan adamlar sinirlerimi bozuyor. Dostum, başka bir hobi bul gibi. "Orada işler nasıl? Max nasıl?"

İç çekişi kulağımı gıdıklıyor. "Yelkenli almak istiyor. Bir tanesine bakmak için Monterey'e gittim.”

"Yüzme yapmayı biliyor mu?"

"Tabii ki hayır, ama bu onu neden durdursun, değil mi?" Yine gülüyor. Sanırım onun daha mantıksız fikirlerini çekici bulması biraz tatlı. “Ona söyledim, akşam yemeği yemek için yeterince evde değilsin, ne zaman yelken açmayı öğreneceksin? Ama orta yaş krizi geçirecekse, daha genç bir kadındansa bir tekneyle olmasını tercih ederim.”

“Kendi tekneni ateşe verdiğin için hapse giremezsin,” diye bilgilendiriyorum onu. "Bunu bir yerde okumuştum."

"Eğer o noktaya gelirse," diye kabul ediyor şaka yaparak. "Her neyse, fazla vaktinizi almak istemiyorum. Seni özledim. Seni seviyorum. Beladan uzak dur."

"Kim ben mi?"

"Evet, ben de öyle düşündüm."

"Seni seviyorum anne. Daha sonra."

Onun mutlu olmasına sevindim. Max'in onu mutlu etmesine ve yelkenli tekne almak gibi saçma sapan şeylerle uğraşacak kadar paraya sahip olmasına sevindim. Yine de telefonu kapattığımda boğazımda ekşi bir tat oluşuyor.

Max hakkında konuşmak, Kai ile karşılaşmayı tekrar aklıma getiriyor. Onu tekrar görmek kırbaç gibiydi ve o zamandan beri kendimi iyi hissetmiyorum. Boynumda bir türlü geçmeyen dırdırcı bir ağrı var.

California'dan çıkmak, her şey kadar Kai'den de uzaklaşmakla ilgiliydi. Ona bir şey borçlu olduğumu düşünürdüm. Uzun bir süre en iyi arkadaşımdı ve eski mahalleden dışarı çıktığımda ve o çıkmadığında, ona bir şekilde ihanet etmiş gibi hissettim. Ama sonra fark ettim ki, Kai için hiçbir zaman sadakat ya da dostlukla ilgili değildi—insanlar onun gözünde sadece birer araçtı. Onun için yapabileceklerimiz kadar iyiyiz.

Geriye dönüp baktığımda, Kai Turner'ın dokunduğu her şeye bulaşan bir çürük olduğunu anlıyorum. Ve umarım onu bir daha asla görmek zorunda kalmam.

Kötü bir ruh halinin içeri girdiğini hissederek, dikkat dağıtmak için Taylor'a mesaj attım.

BEN *: Gelip senin üzerine düşebilir miyim?*

Şaka yapıyorum, ama sadece biraz.

TAYLOR: *Kappa toplantısı. Sonra görüşürüz?*

Teklifimi düşünme emojisiyle bile kabul etmediği için reddedilmiş hissetmeli miyim bilmiyorum. Bir toplantının ortasında olduğunu ve ilk etapta bana mesaj atması gerekmediğini görünce onu biraz rahat bırakmaya karar verdim.

BEN: *Güzel. Bana yaz.*

Telefonu yatağıma fırlattım ve spor şortu bulmak için şifonyere yöneldim. Sahte kız arkadaşımın amını yememe izin bile bulamadığım için sanırım kaçacağım. Kardiyom üzerinde çalışmaya başlamak için asla erken değil.

19

TAYLOR

Conor'dan gelen metni okuduğumda dilimi yutmak üzereyim. Bu adamın Kappa toplantıları sırasında beni hazırlıksız yakalamak gibi çok sinir bozucu bir alışkanlığı var.

"Komik olan ne?" Conor'a bir yanıt gönderdikten sonra Sasha telefonumu elimden aldı. Ona doğru atıldım ama en iyi arkadaşım çok hızlı. Eski jimnastikçi ve hepsi. Orospu.

"'Gelip üzerine düşebilir miyim?'" diye yüksek sesle okur, kaçmak için ayağa fırlar. Onu büyük oturma odasındaki antika sehpanın etrafında bir soğukluğa kadar takip ediyorum. Bu odadaki her şey, bir mezun tarafından aptalca bir nedenden dolayı bağışlanan paha biçilmez bir eser. "Patlıcan emojisi, sıçrama emojisi, şeftali..."

"Kapa çeneni." Telefonu geri çekmek için masaya zıpladım. "Kıçıma gel emojisi göndermedi."

"Bunun adı alt metin, Taylor." Sasha bok yiyen bir sırıtışla bana göz kırpıyor. "Seninle gurur duyuyorum."

İstese Conor Edwards'ın doldurulmuş kaplumbağama binmesine izin verirdim, dedi Rachel.

"Biliyoruz, Rach." Olivia ağzına kusuyormuş gibi yapıyor. "Lanet olası psikopat."

"Evet dedin, değil mi?" Beth, yumuşatıcı bardağına bir pipet alıp veriyor. "Lütfen bana evet dediğini söyle."

"Görmek?" Lisa ciddi bir onayla başını salladı. "Gerçek erkekler kusmuk yer."

"Yine de bunda iyi mi?" Fiona, kadın gafını örtmesi gerekiyormuş gibi kucağına bir yastık koyuyor. "Bunda iyi olacağını hissediyorum. Bunu insanlar için söyleyebilirim."

Sasha ve ben yemek masasındaki koltuklarımıza tekrar yerleşip, tüm açık konseptli alanı görebilmemiz için sandalyelerimizi oturma odasına doğru çeviriyoruz. Birinin bana baktığını hissediyorum ve bir kaç koltuk ötede oturan Rebecca'yı bulmak için baktığımda. Gözlerimiz buluştuğunda kaşlarını çattı ve bakışlarını kaçırdı.

"Susamış fahişe ölçeri biraz aşağı indirebilir miyiz?" Abigail hıçkırıyor, yüzü kıpkırmızı. "Taylor'ın sikici çocuğu hakkında bir şey duymak istemiyorum. Tartışacak işlerimiz var."

"Abigail'in merhemi gibi," diye fısıldıyor Sasha.

“Neden bir seçim yapmakla uğraşmıyorsun, değil mi?” geri fısıldıyorum.

Sasha parmaklarını kafasına koyar ve beynini uçurur.

Bölüm başkanımız seçimle başlamıyor, bunun yerine daha acil bir olayla liderlik ediyor. "Rayna, bizi Bahar Galasında hızlandırmak ister misin?" Charlotte, toplantıyı başka bir kıdemli Rayna'ya devreder.

“Pazartesi günü almaya hazır biletlerimiz olacak. Bu yıl herkesten yirmi tane satmasını istiyoruz. Sponsor olduğumuz Çocuk Hastanesi hayır kurumu ile ilgili tüm detaylar, kıyafet kurallarıyla birlikte e-postanızda. Bir bilet sattığınızda insanlara resmi kıyafetlerin gerekli olduğunu hatırlatın. Ve siyah kravat derken ciddiyim. Dönem. Adamlar papyon ya da göz kamaştırıcı pullu bir elbiseyle gelmezlerse içeri giremezler. Stephanie, seninle konuşuyorum.”

Rayna, suçlu bir sırıtışla zar zor gizleyen kız kardeşe bir bakış atıyor. Geçen yıl Steph'in randevusu Goth Rock Zombie Jesus gibi giyinmiş olarak geldi. Bağış yapan mezunlarla işler iyi gitmedi.

"Bunu bu yıl Boston'da yapabilir miyiz?" Jules sızlanır. Ziyafet salonu komik kokuyordu ve park yeri yoktu. Bahse girerim babamı...”

"Hayır," diye tersledi Rayna. “Bir mekana ne kadar çok harcarsak, hayır kurumlarına o kadar az para gidiyor. Yine Hastings ziyafet salonunda olacağız, ancak bu yıl caddenin karşısındaki kiliseyle otoparklarını taşan park yeri olarak kullanmak için sözleşme yapıyoruz ve yerinde valemiz olacak.”

"Herkes," diye araya girdi Charlotte, "Bahar Galası için bir gönüllü komitesine kaydolması gerekiyor. VIP planlama, süslemeler, her neyse. Listeler Rayna'da. Birinde adın yoksa senin için seçiyorum.”

Sasha beni kaburgalarımdan dürtüyor. Son toplantıda müzik komitesini düşmanca ele geçirmiş ve beni kampanyasına atamıştı. Çoğunlukla bu, belirli bir yaştaki seçkin misafirlerimiz için dans edilebilir ve zararsız arasındaki doğru dengeyi bulmak için Spotify çalma listelerini gözden geçirmemizi içeriyor. Geçen yıl Sasha, DJ'i setine yirmi dakika soktu ve her şeyi telefonundan çalıştırdı.

Söylemeye gerek yok, Sasha'nın istediğini yapmasına izin vermenin daha kolay olduğunu gördük.

Charlotte toplantıyı bitirdikten sonra, Abigail beni holdeki tuvalete giderken köşeye sıkıştırdı. Görünüşe göre çamaşır suyu satıcısına gitmiş.

Saçları artık bir şekilde tüm doğal ışığı emen ve yalnızca kör edici kaltağı yansıtan beyaz bir ton.

İşememe engel olmak için benimle kapı arasında durarak, "Bunlar çok kendini beğenmişsin," diyor. Sırf banyo bariyerlerinin etkileri hakkında bir şey kanıtlamak için onun süslü Louboutin'lerine işemeliyim.

"Seni temin ederim ki değilim. Şimdi izin verirsen-"

"Biliyorsun hokey çocuğu yakında sıkılacak ve seni terk edecek. Hiç kimseyle birkaç haftadan daha uzun süre çıkmadı."

"Neden umurunda?"

"Biz kardeşiz Tay-Tay," diye mırıldanarak başını onu kırık bir kukla gibi gösterecek şekilde eğdi. Çok ürkütücü. Ya da belki de ona kelimeler oluşturma yeteneği kazandırmak için beyninin bir tarafına akan kandır. "Kalbinin kırılmasını istemem."

"Endişelenme." Elimi uzattım ve ileri itebilmek için onu kaçmaya zorladım. "İlişkimiz sadece çok fazla seks yapmaya dayanıyor, bu yüzden..."

Yanından geçip işimi hallediyorum, sonra ellerimi yıkayıp salona geri dönüyorum. Abigail'in hâlâ durduğu yer. Aşk hayatımı kafaya takmaktan başka yapacak daha iyi şeyleri yok mu?

Beni koridorda fuayeye doğru takip ediyor. Ben çıkmak için kapıyı açarken, içeri Abigail'in erkek arkadaşı Kevin'den başkası girmedi. Sevimli. Çok fazla vücut spreyi ve Cheetos gibi kokan.

Kevin beni her gördüğünde kısa bir boş bakış oluyor ve sonra gözleri göğsüme düşüyor ve bu kalabalık bir havaalanında tanıdığınız birini görmek gibi. Yüzü tanıma ile aydınlanır. "Taylor, merhaba."

"Taylor," diye bağırdı Sasha merdivenden bana. "Kıçını kaldır buraya."

Abigail ve iğrenç erkek arkadaşının alaycı bakışlarının yanından geçerken, "Şu yönden bak," diye cıvıldadım, "hokey çocuğuyla işim bittiğinde, şutunu çekebilirsin."

Heyecanlı bir enerjinin heyecanı kanımı dolduruyor. Abigail'e karşı durmak biraz da olsa iyi hissettiriyor. Güçlü, hatta. Taylor Marsh, uzun sürtükleri tek sıçrayışta atlayabiliyor.

Sasha yatak odasına giden merdivenleri çıkarken, "Sağlık görevlilerinin hazır bulunması konusunda Charlotte ile konuşmalıyız," dedi. "Abigail her an kıskançlıktan ölebilir."

"Kıskançlık hakkında bir şey bilmiyorum." Sasha'nın odasında puf koltuğa çöküp saçımı bir omzumun üzerinden attım. "Bence onu çıldırtan şey, zulmünün geri tepmesi ve beni gerçekten mutlu etmesi."

Sasha diğer armut koltukta oturuyor ve bana ciddi bir bakış atıyor. "Yani bu yasal mı? Sen ve Conor artık gerçek bir şey misiniz?"

"Bu bir şey," diyorum daha iyi bir kelime bulamadığım için. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Ama gerçek."

zor yutkunuyorum. "Bence de. Yani, öpüştük falan. Buffalo'da biraz ortalık karıştı."

Bir ganimet çağrısı için yedi saat araba sürdün, dedi Sasha gülerek. "Umarım birazdan fazla olmuştur."

"Altı buçuk saat. Ve iyi, birazdan biraz fazlaydı."

"V-Kartınız hâlâ sizde mi?" o talep ediyor.

"Penisi hakkında henüz bilgi sahibi değilim."

Bu bana horlama kazandırıyor. "Tamam. Böyle. kafan nerede? Bu şimdilik iyi bir şey mi, yoksa doğrusal bir yöne mi gidiyor?"

"Bilmiyorum. Ben işin içindeyim. Aptallık kategorisinde her şey sağlam bir A. Tatlı ve saygılı biri ve beni rahat hissettiriyor."

Ama, dedi Sasha benim için.

"Ama hala tereddütteyim. O benim için harikadan başka bir şey değildi ve yine de onunla seks yaparsam hala çok uzun bir listede bir numara olacağım fikrini aklımdan çıkaramıyorum. Hissediyor..." Kelimeleri bulamayarak uzaklaşıyorum.

"Ataerkilliğin konuşması bu. Kaç kadınla yattığını kim takar? Onları aldattı mı? Onları yatağa atıp gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkmaları için bir yüzük sözü mü verdi? Insta'da seks özçekimleri mi yayınlıyor ve arkadaşlarına ödüller mi veriyor?"

"Bildiğimden değil, hayır."

"Öyleyse siktir et o zaman. Ya da o." Dilini haylazca kıpırdatıyor. "Eğer istersen. Öyle hissettiğinde. Eğer ruh hali bozulursa."

"Tamam," diyorum gözlerimi devirerek. "Anladım."

"Toplum erkeklere böl ve fethet, kızlara da babamızın daha genç bir versiyonu için kendimizi kurtarmalarını söyler. Sadece kafamda hızlı bir matematik yapıyorum ve… evet, bu bir takım ikiyüzlü saçmalıklara dönüşüyor. Özdeğerin vajinana ya da senden önce kaç kızın geldiğine bağlı değil."

"Punto amaçlanmamıştır."
"Tam."

20

CONOR

Liseden beri bir kızı bu kadar parmaklamamıştım.

Taylor yatağımda yan yatıyor, yanakları kızarmış ve dudakları hafifçe aralık. Sütyeni köşedeki masamın üzerine fırlatıldı. Benim için mükemmel göğüslerini ortaya çıkarmak için gömleği yukarı çekildi, kot pantolon sadece elimi cimri beyaz külotunun altına sokmama yetecek kadar aşağı itildi. Bu kızı henüz tamamen çıplak görmedim bile, ama o şimdiye kadar tanık olduğum en erotik şey. Sarı saçları yastığımın üzerine dağılmıştı ve o ellerime karşı kıvranırken sıcak küçük bedeni benimkinin etrafına sarılmıştı. Başparmağımı klitoris üzerinde gezdirdiğimde gözleri daha da sıkılaşıyor. Bunu bütün gün yapabilirdim.

"Durmak." Taylor ağzını benimkilerden çekiyor ve donup kalıyorum. Bok. Çok mu kaba davrandım? Bir bakireyle sevişmeyeli uzun zaman oldu.

"Sana zarar mı veriyorum?" hemen soruyorum.

"Hayır, harika hissettiriyor."

"O zaman sorun ne?"

"Bir yanlış yok. Ben sadece... Sanırım seni aşağılamak istiyorum."

"Sence?" Gülmemi durdurmak için dişlerimi dudağıma bastırdım. Bu konuşmalar genellikle böyle başlamaz. Demek istediğim, dürüst olmak gerekirse, genellikle pek konuşma sayılmaz.

Kafasını salladı, bu fikir kafasında dönüp durdukça kendine daha çok güveniyormuş gibi görünüyordu. Dudaklarını yalıyor ve benim kot pantolonumdaki tünellere yakın benim horozum. "Evet. İstiyorum."

"Gerek yok, biliyorsun." bir kaşımı kaldırıyorum. "Transaksiyonel sekse inanmıyorum."

"Hayır biliyorum." Taylor bana gülümsüyor ve gözünde komplocu bir parıltı var. Bir maceraya atılmak üzere olan bir kız. Garip bir şekilde şirin. Bebeğimin ilk penisi.

"Tamam o zaman." Sırt üstü döndüm ve kollarımı yatağımın arkasında birleştirdim. "Beni bir adam yap, Taylor Marsh."

Hafifçe gülerek vücudumdan aşağı iniyor ve kot pantolonumun düğmelerini çözüyor, boxer'ımla onları aşağı çekiyor. Bir saat önce yatak odama girdiğinden beri zor durumdayım ve aletim merhaba demek için ayağa kalktı.

Taylor beni eline alıp dikkatlice şaftımı okşarken alt dudağını ısırdı. Bir şey söylüyor ama dinlemiyorum çünkü tüm konsantrasyonumu yükümü

savurmamaya adadım. Tanıştığımızdan beri pek çok kez bu ana çektim - ağzını sikime sokuyor, Karayip mavisi gözleri beni emerken bana bakıyor.

"Sana zarar mı veriyorum?" taklit ediyor, bana başka bir nazik vuruş yapıyor. Dalga mı geçiyorsun. "Çünkü acı çekiyormuş gibi görünüyorsun."

"Acı çekiyorum," diye mırıldandım. "Bundan kurtulabileceğimi sanma."

"İyi. Saçıma gelme," diye emretti ve sikimi yaladığında yanıt veren kahkahalarım boğazımda öldü.

Başını tamamen sarkık dudaklarının arasına aldığında, dilinin üzerimde çalışmasıyla işim bitti. Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve onu daha yavaş gitmesi için cesaretlendirdim. Kabul etti, dudaklarının sıcak emmesi beni her seferinde bir milimetre yuttu. Neredeyse boğazının arkasına gömüldüğümde terliyorum.

Tanrı aşkına.

Boştaki elimi alnıma dökülen ter damlalarını kaydırmak için kullanıyorum. Taylor ağzını horozumdan çekmek için aynı eziyetli hızı kullandığında nefesim zorlaşıyor. Dili yavaş, baştan çıkarıcı bir girdapla ucun üzerinde geziniyor ve o anda neredeyse kontrolü kaybediyorum.

Neden yavaş olmanın daha iyi bir fikir olacağını düşündüm? Yavaş, hızlı, önemli değil. Her iki şekilde de devam etmeyeceğim. Bunu nereden aldığını bilmiyorum ama Taylor bana şimdiye kadar aldığım en iyi kafayı veriyor.

"Siktir, bebeğim, yaklaştım," dişlerimi gıcırdatıyorum.

Dudakları nemle parıldadı, Taylor ıslak bir sesle beni bıraktı ve oturdu, hala sikimi okşuyordu. İnleyerek, yatak başlığımdan sarkan tişörtü alıp tüm vücudum gerilip titrerken aletimi ondan alıyorum. Tişörtün içine girdim, Taylor tatlı bir şekilde göğsümü, boynumu öperken ben dudaklarını zorlayana kadar. Dillerimiz buluşuyor ve serbest kalmanın artçı sarsıntıları vücudumda titrerken onu açlıkla öpüyorum.

"İyi miydi?" Utangaç bir şekilde gülümseyerek öpücüğü kesiyor. Bu kızın nasıl bir kuruş açtığı başımı döndürüyor. Masum bakireden çük fısıldayan kişiye ve tekrar geri.

Mutlu bir iç çektim. "Tamamdan daha iyi." Sonra aklıma geliyor. "Ama ben seni bırakmadım. Ben hala-"

"İyiyim." Taylor yanıma yattı, başını göğsüme yasladı. Parmakları tembelce midemde geziniyor. "Bu eğlenceliydi."

Bir dahaki sefere seni iki kez yakalayacağım, dedim ve gömleği odanın diğer ucundaki sepetime atarken alnını öptüm.

Taylor'la takılmak ön sevişmeyi yeniden eğlenceli hale getirdi. Bundan önce, ya bir piliç sikimi almaya o kadar hevesliydi ki adını zar zor anlıyordum ya da ben onu soymaya o kadar hevesliydim ki öpüşmüyorduk bile. Taylor ile hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum. Vücudunun her santimini öğrenmek, ona her deneyimi yaşatmak istiyorum. Ben onun ilkiyim ve bunu doğru yaptığımdan emin olmak istiyorum.

Telefonum Taylor'ın yanındaki komodinin üzerinde titredi. "Bunu alır mısın?" Soruyorum.

Bana uzatıyor. Ekranda bilinmeyen bir numara yanarak kaşlarını çattı.

"Evet?" Elimi Taylor'ın saçında gezdirmeye devam ederek cevap verdim.

" 'Efendim kardeşim.

Vücudumdaki her kas geriliyor. Kai. O orospu çocuğu. "Bu numarayı nasıl aldın?" soğuk bir şekilde soruyorum.

Taylor bana soran gözlerle baktı.

"Kızma kardeşim. Buffalo'daki kulüpteki adamlarınızdan biriyle konuştum." Bucky, bahse girerim. Kibarca isteseydin o çocuk banka şifresini verirdi. "Bir sürü sikik hafif ağırlık, o sporcular."

"Pekala, kaybet. Ben daha önce söyledim-"

"Sakin ol kardeşim. huzurla geliyorum Dinle, bu hafta sonu Boston'da olacağım. Buluşalım, konuşalım. İkimiz için de iyi olur."

Evet, doğru. Kai ile, onun için iyi olan her zaman vardır.

"İlgilenmiyorum." Aramayı sonlandırıp telefonumu yere fırlatıyorum. Lanet olsun.

"Yine o adam mıydı?" Kaygılı görünen Taylor, benim yanımdan sıyrıldı ve oturdu, gömleğini düzeltti ve kot pantolonunun fermuarını çekti. "Kai?"

"Bu iyi. Unut gitsin." Sözleri ona söylüyorum ama aslında kendi kendime konuşuyorum. Turnuvadan sonra Kai o gece tekrar ortaya çıktığından beri midemde düğümlenen korku hissinden kurtulamadım.

"Konor. Bir şeyler sakladığını biliyorum." Taylor bakışlarını bana çevirdiğinde - samimi, savunmasız - kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. "Ve bana söylemeye hazır değilseniz veya bilgi konusunda bana güvenmiyorsanız, sorun değil. Ama yokmuş gibi davranma."

Sik beni.

"Üzgünüm." Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. Taylor sonunda benim aptal kıçım için fazla iyi olduğunu anlayacaksa, er ya da geç olabilir.

“Bir şey söylemek istemedim çünkü olduğumu düşündüğün kişiden hoşlanıyorum.”

Alnına bir oyuk kazıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Bunun anlamı, Taylor onun için neyin iyi olduğunu bilseydi, numaramı engellerdi.

"Yani beni o zamanlar tanısaydın, diğer tarafa kaçmakla akıllılık ederdin."

“Bunun doğru olduğundan şüpheliyim” diyor ve bu beni kesinlikle cesaretlendiriyor. Bu kızın bana çok fazla inancı var. "Söyle bana. Kafamda daha kötü olduğundan eminim."

Kahretsin.

"Son birkaç yılımı Kai'den uzaklaşmaya çalışarak geçirdim çünkü eskiden o bendim," diye itiraf ediyorum. "Çocukluğumuzdan beri onunla boynuma kadar birlikteydim. Beni aptal zırvalara, terk edilmiş binalara girmeye, etiketlemeye, hırsızlık yapmaya ikna etmesine izin vermek." *Dövüşmek, araba camlarını kırmak* . "Lisede Kai ticaret yapmaya başladı. Sadece pot, çoğunlukla. İnsanların yaptığı buydu, biliyor musun? Mesela, o zaman yanlış hissettirmedi. Yine de lise ikinci sınıftayken, ağabeyi araba kesmekten hapse atıldı ve Tommy gittikten sonra Kai de aynı yolda hızlanmaya başlamış gibi görünüyordu. Kardeşinin bazı arkadaşlarıyla takılmak, haftalarca okulu kaçırmak.”

Tüm bunları ona anlatırken Taylor'ın ifadesini okuyamıyorum. Ve hala en kötüsünü kabul edemiyorum çünkü utanıyorum, olduğum şeyden utanıyorum. Her şeyin hala içimde, yüzeyin altında olduğunu bilmek. Halıya bulaşan leke.

“Sonra annem Max ile evlendi ve mahalleden taşındık. Beni özel bir okula gönderdiler.” omuz silkiyorum. "Bu beni çoğunlukla Kai'den uzaklaştırdı. O olmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar kilitli olurdum. Kai'nin başladığı aynı boka battı."

Taylor uzun bir süre bana baktı. Sessiz, dalgın. O nefesini bırakana kadar nefesimi tutacağımı bilmiyorum.

"Bu kadar?"

hayır .

"Evet," diyorum yüksek sesle. "Yani, evet, temelde."

Tanrım, ben bir pisliğim. Bir korkak.

"Herkes bir yerden gelir Conor. Hepimiz çuvalladık, hatalar yaptık." Sesi yumuşak ama inançla çınlıyor. "Daha önce kim olduğun umurumda değil. Sadece şimdi olmayı seçtiğin kişi."

karanlık bir şekilde gülüyorum. "Senin için söylemesi kolay ama. Cambridge'densin."

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Bir gün zavallı olmanın ve ertesi gün özel bir okula loafer'larla ve kravatla bırakmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazsınız. Kahrolası Beamers kullanan ve Louis Vuitton sırt çantaları taşıyan tüm o gösterişçi pisliklerden nefret ettim. Her gün pis bakışlar atıyor, koridorlarda boğuşuyor ve kendi kendime düşünüyordum, adamım, arabalarını krikoyla alıp keyifle gezmeye gitmek ya da öylece bıraktıkları tüm zengin çocuk oyuncaklarını yağmalamak çok kolay olurdu. spor salonu dolaplarında. Bu yüzden California'da bir devlet üniversitesine gittim çünkü ait olamamaktan bıkmıştım." Başımı alaycı bir şekilde sallıyorum. "Sonra Doğu Yakası'ndaki tüm bu eski para tipleriyle burada kalıyorum ve bu aynı bok. Bir odaya her girdiğimde yoksulluk kokuyorlar."

Bu doğru değil, diye ısrar ediyor sesini biraz daha ısırarak. "Zengin olup olmadığın kimsenin umurunda değil. Bunu yapan kimse zaten senin arkadaşın değil, o yüzden siktir et. Sen de herkes kadar buraya aitsin."

Keşke buna inanabilseydim. Belki *bir* süreliğine inandım. Ama Kai hayatıma geri dönerek sevsem de sevmesem de bana gerçekte kim olduğumu hatırlattı.

21

TAYLOR

Nisan ayının ortası olmasına rağmen, hava hangi mevsim olmak istediğine karar vermedi. Gün için dersten ayrılmak, hala kış gibi geliyor; herkes yün paltolara ve eldivenlere sarınmış, elinde kahve fincanları ve büyük beyaz bulutlar solumuştu. Ancak berrak mavi gökyüzü ve meşe ağaçlarının çıplak dallarını kesen altın rengi güneş ışığı sayesinde, Briar çimenliklerindeki kahverengi çimen parçalarını ısıtmak da biraz bahar gibi gelmeye başladı. Bu da yarıyılda sadece bir ay kaldığı anlamına geliyor.

Şimdiye kadar, o gün çok uzak geldi. Ama Bahar Galası yaklaşırken, kooperatifimin değerlendirilmesi ve hazırlanmak için finaller ile öğretim yılının sonu bir izdiham gibi üzerime hücum ediyor. Sanırım hepsi çok gibi geliyor çünkü son zamanlarda dikkatimin daha iyi kısmı başka bir yere odaklandı. Yani, Conor Edwards.

İlişkimizi hala açık terimlerle etiketlemedik. Yine de bununla iyiyim. Harika, hatta. İşler gevşek bir şekilde tanımlandığında, beklentileri karşılamak veya onları ezmek için çok daha az baskı var.

Bununla birlikte, Conor'un bunun nereye gittiğini gördüğünü merak etmeye başlıyorum. Yazın beni California'ya davet etti ama bu konuda ciddi miydi? Arkadaş mı, çıkarları olan arkadaşlar mı, yoksa başka bir şey mi demek istedi? Dönemin sonunu, aramızdaki özel karışıklığın sonucu olarak görürse, ona karşı kullanacağımdan değil. Keşke yaz boyunca statükoya devam etmemizi bekleyip beklemediğini sormanın acısız, tuhaf olmayan bir yolu olsaydı.

Sonra tekrar, cevabı duymak istemeyebilirim.

Kütüphaneye giderken annemden bir telefon aldım. Görüşmeyeli uzun zaman oldu, bu yüzden ondan haber aldığıma sevindim. "Merhaba," diye yanıtlıyorum.

"Selam tatlım. Bir dakikan var mı?"

"Evet, sınıftan yeni çıktım. Naber?" Arnavut kaldırımlı patika boyunca uzanan dövme demir sıralardan birine oturdum.

"Cuma akşamı şehirde olacağım. Siz ücretsiz misiniz?"

"Senin için tabii ki öyleyim. Tayland mekanı daha yeni açıldı, eğer—"

"Aslında," diyor ve sesindeki temkinli notu kaçırmıyorum, "zaten akşam yemeği planlarım var. Bize katılacağınızı umuyordum."

"Ah?" Annem akşam yemeği kadar iyi huylu bir konuda alışılmadık bir şekilde çekingen davranıyor ve bu da aklımı karıştırıyor. "Bizi tanımlayın . "

"Belli olmak gerekirse bir randevum var."

"Buluşma. Hastings'teki biriyle mi?" Bugüne kadar çok meşgul olmaya ne oldu?

"Onunla tanışmanı istiyorum."

Onunla tanış?

O ciddi mi? *Bu* ciddi mi ? Annem her zaman romantik ilişkilerden çok kariyeri ve bilimsel uğraşları tarafından yönlendirildi. Erkekler nadiren onun ilgisini hayatında önemli bir rol oynayacak kadar uzun süre tutarlar.

"Onunla nasıl tanıştınız *?* " İstiyorum.

Bir ara. "Sesin üzgün geliyor."

"Kafam karıştı," diyorum ona. "Hastings'te biriyle tanışmak için ne zaman vaktin oldu? Ve neden onu ilk kez duyuyorum?" Annemin birini getirip benimle tanıştırmasının üzerinden yıllar geçti; ilişkinin ciddi olduğunu hissedene kadar rahatsız etmez. En son ziyaret ettiğinde kimseyi görmüyordu - bu da çok yeni, çok hızlı bir gelişme olduğu anlamına geliyor.

"Geçen ay öğle yemeğinde buluştuktan sonra Briar'da bir meslektaşımı ziyaret etmek için uğradım ve o bizi tanıştırdı."

"Yani bu adam, ne, şimdi erkek arkadaşın gibi mi?"

Garip bir kahkaha atıyor. "Benim yaşımdaki biri için çok çocukça bir terim gibi geliyor ama evet, sanırım öyle."

Tanrım, kadın. Beş dakikalığına gözlerimi ondan ayırıyorum ve o gitti ve kasabalılardan biriyle birlikte oldu. Ya da daha kötüsü, bir profesör. Ya profesörlerimden *biriyse ?* eyw. Bu garip bir şekilde ensest hissettiriyor.

"Onun ismi ne?"

"Çad."

Sanırım ona Profesör Başka Bir Şey demesini beklemek saçmaydı. Doktor herif. Ama sepetteki İsa, Iris Marsh'ın onca insandan oluşan bir *Çad'la* bot çalacağını asla ama asla tasavvur etmemiştim . Her nasılsa, annemin eşsiz zekasına sahip bir kadınla rekabet edebileceğinden şüpheliyim.

Hâlâ biraz düşmanlık seziyorum, dedi temkinli bir sesle.

Evet, sanırım annemin Hastings'e gizli geziler yaptığı ve bir kez bile beni görmek istemediği, hatta arayıp haber vermek için aramadığı fikrine biraz düşmanım.

Bir acı göğsümü sıkıştırıyor. Ne zaman ikinci oldum? Tüm hayatım boyunca dünyaya karşı sadece ikimiz olduk. Şimdi bir Çad var.

"Sadece şaşırdım," diye yalan söyledim.

"İkinizin iyi geçinmesini istiyorum." Bu konuşmanın daha iyi gitmediği konusundaki hayal kırıklığını duyduğum uzun bir duraklama var.

Onun için mutlu olmamı istiyor, bu konuda heyecanlı. Muhtemelen tüm gün, bütün hafta bu konuşmayı düşündü, hayatının bu iki bölümünü bir araya getirmek için doğru zaman olup olmadığı konusunda endişelendi.

Sonraki sözleri şüphelerimi doğruluyor. "Bu benim için çok şey ifade ediyor, Taylor."

Boğazımı tıkayan kırgınlık yumrusunu yuttum. "Evet, yemek kulağa harika geliyor." Duymak istediği bu ve sanırım ona bu kadarını borçluyum. "Bir tarih getirebildiğim sürece."

22

CONOR

Bu yüzden Taylor hakkında öğrendiğim bir şey var - o ani değişimlere pek sıcak bakmıyor. Annesinin yeni erkek arkadaşıyla ilgili bu olayla birlikte, gizli, pusuya yatmış, tam gelişmiş panik A tipi kişilik, gülünç kafasını ortaya çıkardı. Sert ve cipimin yolcu koltuğunda yanıma kıvrılmış, tırnakları kol dayanağına dokunuyor. Ayağını döşeme tahtasındaki hayali gaz pedalına bastırdığını hissedebiliyorum.

Ana Cadde'deki lokantadan uzaklaşırken, Geç kalmayacağız, diyerek onu temin ettim. Tatlı olarak cevizli turta almak için Della'da durmuştuk. "Dostum Hastings'te yaşıyor, değil mi?"

Telefonu yüzünü aydınlatıyor ve penceresinden yansıyor. Haritasındaki rotayı inceliyor. "Evet, ışıklardan sola dön. Hampshire Lane'e doğru gidiyoruz, sonra sağa dönüyoruz - hayır, sola git dedim!" Ben doğrudan kavşaktan geçerken havlıyor.

göz gezdiriyorum. "Bu bize zaman kazandıracak." Az önce geçtiğimiz kavşakta sola dönüş ışığının yaklaşık .04 saniye sürdüğünü ve sonra tekrar değişmesi için altı dakika kadar beklediğinizi biliyorum.

Taylor, "Saat yedi-dokuz," diye homurdandı. "Yedi on beşte orada olmalıyız. Ve sıra bize geldi!"

"Hampshire dedin. Işıklardan kaçınarak ve yerleşim yerlerinin sokaklarını keserek bizi oraya daha hızlı götürebilirim."

Şüpheli ifadesi bana inanmadığını söylüyor. "Burada senden daha uzun süre yaşadım," diye hatırlatıyor bana.

Ve senin araban yok bebeğim, dedim, bu kadar gergin olmasaydı takdir edeceği bir sırıtışla ona döndüm. "Bu yolları biliyorum. Koç yakınlarda yaşıyor. Foster bir ekip yemeğinden esrar içmek için ayrıldığında, Hunter ve ben bu sokakların her birinde bir aşağı bir yukarı dolaşarak bir gece geçirdik. Üç saatliğine kayboldu. Onu yaşlı bir bayanın yer üstü boş havuzunda buldum."

"Yedi-on," diye tersledi.

Taylor ile kazanmak yok. Ve onu bir sinir yumağı olduğu için gerçekten suçlamıyorum. Ben onun koltuğundaydım.

Uzun süre sadece ben ve annemdik - ve sonra aniden bu Max aptal evde haki rengi ve Brooks Brothers gömleğiyle ortaya çıktı ve bana Spor ya da başka bir bok diye seslendi ve neredeyse aklımı kaybettim. Max'in Land Rover'ının jantlarını güçlendirmesi konusunda Kai'yi ikna etmem gerekti,

ancak kaldığı ilk gece Max'in lastiğini kesenin o olduğundan oldukça eminim.

"Adamdan hoşlanmadığına karar verirsen, bana bir işaret ver," dedim ona.

"Ve sonra ne?"

"Bilmiyorum. Şekerini tuzla falan değiştiririm. Ayrıca bütün birasını sidikle değiştirebilirim, ama o zaman bizi eve bırakman gerekir."

"Anlaştık mı. Ama sadece süper bir ahmaksa, yemek odasında asılı bir portresi varmış gibi."

"Ya da duvarında nesli tükenmekte olan hayvan kafaları."

Ya da geri dönüşüm yapmıyor, dedi kıkırdayarak. "Oooh, belki adamlara Cadılar Bayramı maskeleri takarak pencerelere gelmeleri için mesaj atabilirsin."

"Lanet olsun, sen karanlıksın."

Ama gülüyor ve sonunda gerginliğin bir kısmı vücudunu terk ediyor. Bu akşam yemeği onun için çok önemli. Annesi ve ilişkileri için. Taylor'ın bu günden bir süredir korktuğunu hissediyorum - bu an, birisinin annesinin hayatındaki diğer en önemli kişi olacağı ve annesinin bütünlüklü bir insan olduğu fikrine alışması gerekeceği an. Taylor'ı içermeyen hayat. Ya da belki sadece yansıtıyorum.

"Sokağın adı ne?"

"Manchester Yolu."

Sağa Manchester yönüne dönüyorum. Cadde, dalları kahverengi çimenleri süpüren ve mevsimin son karının nihayet eridiği zemini süpüren çıplak ağaçlarla kaplı. Eski Viktorya evleri birkaç sokak ötedekiler kadar büyük değil ama buradaki evler güzel. Bu sokağı biliyorum.

Taylor, "Kırk iki numara," dedi.

Sik beni.

"Bu ne?" Yüzümdeki ifadeden korkmuş bir şekilde bana bakıyor.

"Burası Koç'un evi."

Göz kırpıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Demek istediğim burası Koç Jensen'ın evi. Kırk iki Manchester Yolu."

"Ama burası Chad'in evi."

Boğuk bir kahkaha çıkıyor. "Hey bebeğim, hadi bir oyun oynayalım..."

"Ne saçmalıyorsun?"

" —Bunun adı 'Tahmin Koç Jensen'ın ilk adı.'"

Bir vuruş var. Sonra Taylor'ın yanakları sararır. "Aman Tanrım. ÇAD MI?”

"Bu Chad," içten kıkırdamalar arasında boğuluyorum. Gülmeden duramıyorum. Biliyorum, biliyorum, tam bir çük hareketi ama hadi ama... Lanet olası ihtimal nedir?

Taylor sanki bu benim hatammış gibi bana bir bakış fırlattı ve aklından neler geçtiğini sadece hayal edebiliyorum. Koç Jensen'ın sıradan biri olduğunu biliyorum ama Taylor onu hiç tanımıyor. Şu anda kendine benim gibi birinin, Hunter veya Foster gibi birinin veya diğer hokey kardeşlerin annesinin DM'lerine girmesini isteyip istemediğini sorması gerekiyor.

Dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamam. Hokey adamları kesinlikle bir avuç. Biz hayvanız.

Gösterge panelimdeki sayılar 7:13'ten 7:14'e kadar yanıp sönüyor. Coach'un evine doğru bakıyorum. Perde oturma odası penceresinde hareket eder.

"T?" rica ederim.

Parmaklarını şakaklarına gömüyor, sonra derin bir nefes veriyor. “Bu işi bitirelim” diyor.

Daha verandaya varmadan ön kapı açıldı ve Brenna ortaya çıktı. "Ah, bu mükemmel!" Eğlenmiş bir acıma ifadesiyle başını sallıyor. "Seni aptal."

"Benimle konuşuyor," diye temin ederim Taylor'ı.

"Açıkçası," diye yanıtlıyor kız arkadaşım.

Kızlar birbirlerinin kıyafetlerine sarılır ve iltifat eder. Taylor'ın ne giydiğini çoktan unuttum çünkü annesinin Koç'la evlenip bizi kardeş yapıp yapmadığını anlamaya çalışmakla meşgulüm, ta ki Koç ve benim akraba olmadığımı anlayana kadar. Beynim nötr durumda kaldı.

"Hala kaçmak için zamanın var Con," diye tavsiyede bulunuyor Brenna. "Gitmek. Özgürce koş, seni seksi Viking fatihi."

Taylor beni incelemek için döndü.

"Ne?" İstiyorum.

" Seksi bir Viking fatihi gibi görünüyorsun. " Sonra elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Ve hiçbir yere gitmiyorsun Thor. Sen benim kanat adamımsın, unuttun mu?"

"Annenin Çad'ımı becerdiğini keşfetmeden önce işi kabul ettim."

" *Babama* çakıyor," diye düzeltti Brenna alaycı bir tavırla.

"Anne babamızın seks hayatını tartışmasak olur mu lütfen?" Taylor yalvarır.

"İyi bir nokta." Brenna kapıyı daha da açtı ve paltolarımızı alıp ön koridora astı. "Cidden bilmiyor muydun?" bana soruyor.

"Yaptın mı? Çünkü bir uyarı iyi olurdu." Evin arkasından gelen sesler duydum ve herkesin mutfakta olduğunu anladım.

"Babamın yeni kız arkadaşının çocuğuyla buluşacağımı biliyordum ama onun Taylor olduğunu ya da seni getireceğini bilmiyordum. Bu hayatımın en harika gecesi." Brenna koşarak mutfağa koşuyor, lanet bir gevezelik ediyormuş gibi. "Selam baba! Adamlarınızdan biri burada."

Onu bulmak için köşeyi döndüğümüzde ve tezgâhta peynir tabağını karıştıran ince bir sarışını bulmak için koç şimdiden yüzünü buruşturdu.

yutkunuyorum. "Ah, selam, Koç."

"Burada ne yapıyorsun, Edwards?" Koç homurdanıyor. "Davenport tekrar hapse girerse, ona geceyi burada geçireceğini söyle. Onu tekrar kefaletle kefaletle-" Taylor'ı görünce durdu.

Sarışın kızına tek kaşını kaldırıyor.

"Hey anne. Bu Conor. Conor, bu benim annem. Doktor Iris Marsh."

"Tanıştığıma memnun oldum, Doktor Anne - Doktor Marsh'ı kastediyorum. Kahretsin."

"Dilim!" Brenna beni azarlıyor ve orta parmağımı kaldırmamak için tüm iradem gerekiyor.

Garip tanışmalardan sonra, ben mutfakta Koç'a yardım ederken kadınlar yemek odasına gidiyor. Iris Doctor Mom'ı yüzüne karşı aramaktan nasıl kurtulacağımdan emin değilim. Ailelerle tanışma olayını ortaokuldan beri yapmadım. Ve bu Daphne Cane'in çöp kutularını paten rampası olarak kullandığım için beni garaj yolundan kovalayan babasıydı.

Bir biraya ne dersin, dedim buzdolabını açarken.

Elimden çekip kapıyı iterek kapattı. "Bu gece aptal olma Edwards." Dostum, o ve Brenna birbirine çok benziyor. Korkutucu.

"Yirmi bir yaşındayım," dedim. "Bunu biliyorsun."

"Umurumda değil." Koç sert bir şekilde elini vızıldayan kesiminin üzerinde gezdiriyor. Üzerinde bir parça kolonya ve tıraş losyonu olan bir takım elbise ve kravat giymiş. Ne zaman katılmak için sıkıcı bir kampüs tutuşu olduğunda standart üniforması bu. Koç'un bir randevuda nasıl görünmesini beklediğimden emin değilim, ama bu değildi.

"Bu gece boğazından aşağı inen tek şey su, meyve suyu ya da benim yumruğum," diye uyarıyor.

"Lezzetli geliyor."

Ölümcül bir parıltı gözüme çarpıyor. "Edward. Neden bu akşam yemeğini siz ahmaklardan biriyle oturmakla lanetlendiğimi bilmiyorum - geçmiş hayatımda bir tek boynuzlu atı ezdiğimi veya bir yetimhaneyi ateşe verdiğimi varsayıyorum- ama bu gece bir aptal gibi davranırsanız, Mezuniyete kadar sana her gün çantalı paten yaptıracağım."

Koç'un bu gece hayatta kalmak için müttefikim olacağına dair herhangi bir umudum var.

Ağzımı kapalı tutuyorum. Kahretsin, garip tek boynuzlu at cinayet fantezileri hakkında yorum bile yapmıyorum çünkü çanta paten cezasını önlemek için her şeyi yapacağım. Hayatımda hiç bu kadar çok kusmamıştım, takımın ekipman treylerini arenalarının çatısına kaldırarak Providence Koleji'ne şaka yapmak için Rhode Island'a gittikten sonra geç saatlere kadar antrenman yapmak için akşamdan kalma zamanı geldi. Koç Jensen intihar pateni yaparken bizi gece yarısına kadar buzda tuttu. Zavallı Bucky tökezledi ve kusmuk kutumuzun içine düştü. Bir dahaki sefere antrenmana geldiğimde buzun ortasında büyük bir plastik çöp kutusu olduğunda, ülkeyi yeni terk ediyorum.

Koç, mutfakta kase ve maşa servis etmek için ortalıkta dolanırken gergin görünüyor. Kullanılmış bir kitapçıda bulabileceğiniz 80'lerin yemek kitaplarından fırlamış gibi yapraklı garnitürlerle hazırlanmış tabakları var. Yine de mutfağın güzel koktuğunu inkar edemem. Dumanlı barbekü gibi. Kaburga pişirip pişirmediğini merak ediyorum.

"Ne konuda yardımcı olabilirim?" Soruyorum, çünkü biraz dağınık görünüyor.

"Servis kaşıklarını al. Şuradaki ikinci çekmece."

Çekmecelere doğru ilerlerken sohbet etmeye çalışıyorum. "Yani sen ve Dr. Marsh arasındaki bu şey - ciddi mi?"

"Lanet olsun seni ilgilendirmez" cevabıdır.

Hemen konuşmayı kesiyorum.

Fırındaki zamanlayıcı bip sesi çıkarır.

"Al bunu, olur mu?" diyor ve bana bir bulaşık bezi fırlatıyor.

Fırını açıyorum ve sıcak hava yüzüme çarpıyor. Yangın alarmı çalmadan önce kaşlarımın yanmış olabileceğini düşünecek bir saniyem bile yok.

23

CONOR

"Lanet olası cehennem!" Koç gümbürdeyerek fırına doğru ilerliyor.

Kapıyı kapatmaktan beni alıkoyan şeyin ne olduğundan emin değilim. Muhtemelen kalın bir duman bulutu çıkıyor ve görüş alanımı bozuyor.

"Aman Tanrım! Baba! BU NEDENLE PİŞİRMENİZE İZİN VERMEM!"

Tıpkı Koç bir fırın eldiveni alıp kızartma kabını alıp diğer elini yakarken, Brenna delici alarmın üzerinden elleriyle kulaklarını kapatarak bağırarak mutfağa daldı.

Tepsiyi eğerek sarsılıyor, fırının dibine kızgın sıcak sular fışkırıyor ve bu da kızgın ısıtma elemanını tutuşturuyor.

Vahşi siyah ağızdan alevler fışkırdı.

Brenna, soğuk musluğun altında babasının elini gezdirirken, ben de kahrolası kapıyı kapatacak kadar yaklaşmaya çalışarak, kahramanca alevleri bulaşık beziyle geri püskürttüm. Ancak sıcaklık neredeyse boğucu ve yangın daha da büyüyor.

"Bebeğim, *hareket et* ," diye emretti ve aniden Taylor önüme atladı ve alevlenmenin kaynağına bir yığın patates püresi fırlattı.

Fırından bir duman çıkıyor ve hepimiz yaklaşan itfaiye aracının sesine ve ağaçlardan seken kırmızı ışıkların görüntüsüne koşuyoruz.

"Tay için kim var, doğru muyum?"

"Şimdi değil, Brenna," diye homurdandı Koç. Yaralı elini kucaklayarak, itfaiyecilerin durumu araştırmak için eve girmesini izliyor.

Yanıp sönen ışıklar, Iris Marsh'ın yüzündeki endişeyle parıldıyor. Hasarı kontrol etmek için Koç'un elini göğsünden kaldırıyor.

"Ah, Çad. EMT'lerin buna bakmasını sağlamalısınız."

O itiraz edemeden, elini sallıyor ve büyük bir spor çantası olan bir kadın yanıklarına bakmak için acele ediyor.

Yanımda, Taylor parmaklarını benimkilere doladı ve ısınmak için kolumu tuttu. 42 Manchester Road'un ön bahçesinde titreyen ve mahcup bir görüntüyle zavallıyız. Komşular pencerelerinden dışarı bakıyor ve araba yollarında durup kargaşanın neyle ilgili olduğunu merak ediyor.

"Üzgünüm, Koç," dedim kırmızı avucuna bakarak. "Fırın kapağını kapatmayı denemeliydim."

EMT yanığını dürterken zar zor irkildi. "Senin hatan değil Edwards. Aptalın ben olduğum ortaya çıktı."

"Biliyor musun," diyor Iris, "Tay dili kulağa harika geliyor."

BİRKAÇ SAAT SONRA, bir yangından sonra birkaç ay önce yeniden açılan Tayland restoranında son kalanlar biziz.

Koç ceketini çıkardı, Taylor kravatımı cipte bırakmama izin verdi ve Brenna hâlâ her durumda kullandığı parlak kırmızı rujunu sürüyor.

Koç, Taylor'a sağlam eliyle başka bir yaylı ruloya uzanırken, "Hızlı düşünmeni takdir ediyorum," dedi. Diğeri şimdi bir boks eldiveni gibi sargılı.

Beni patateslere iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum, dedi mahcup bir şekilde. "Yangın söndürücü için lavabonun altına bakmayı düşünerek oraya gittim. Onları her zaman apartmanlara koydukları yer orası. Ama sonra bir kase patates gördüm ve şöyle dedim, bakalım ne olacak."

Hepimizi öldürebilirdim, dedi kendi kendine gülerek. "İyi ki oradaydın."

Neyse ki Jensen mutfağındaki hasar çok kötü değildi. Scorch işaretleri en kötüsüdür. İtfaiyeciler tekrar alevlenmediğinden emin olmak için oraya gittikten sonra ortalığı temizlemek çok zor olacak, ama Koç'a sigortacıların sözünü verdikten sonra adamları yardıma çağıracağımı söyledim. .

Iris, gruba "Taylor her türlü piroteknik felaket konusunda deneyimli" dedi.

"Anne lütfen."

"Yok canım?" Koltuğuna yığılmakta olan Taylor'a bir bakış attım. "Bu yangınları o mu çıkardı?"

"Bilmiyorum," diye düşünüyor Iris, "belki de ilkokuldan ortaokula kadar iki ya da üç yıl, ben ofisimde not defterlerindeyken ya da oturma odasında kitap okurken, Taylor ise kapısı kapalı odasında. Duman alarmı çalmadan hemen önce evin üzerine korkunç bir sessizlik çöker ve halıda yeni bir kömürleşmiş delik ve erimiş bir Barbie bebek birikintisi bulmak için bir yangın söndürücüyle üst kata koşardım."

"Abartıyor." Taylor kendine rağmen sırıtıyor. "Anne, çok dramatiksin. Konu değişikliği lütfen."

"Olmaz," diye itiraz ediyorum. "Cambridge'in piro-anarşisti hakkında daha çok şey duymak istiyorum."

Taylor koluma vurdu ama Iris, minik sarışın terörünün başka bir kızın pijamalarını ateşe verdiği için bir pijama partisinden erken eve gönderildiği zamanı ayrıntılı olarak anlatma davetini kabul etti.

Taylor, "Zar zor şarkı söylüyorlardı," diye ısrar ediyor.

"O hala içlerindeyken," diye bitiriyor Iris.

Koç, Brenna hakkında bir şekilde bana ve takıma yönlendirdiği "bana zamanı hatırlatan" bir söze başlıyor. Ama artık dikkat etmiyorum. Taylor'ın kalçasını hissetmekle çok meşgulüm çünkü onun Ivy Lane'in sessiz, gölgeli sokaklarının tehdidi olduğu fikri beni biraz zorluyor.

"Bilmek isterim..." Brenna bardağından performatif bir yudum su alıyor çünkü sanırım ilgi odağı olmayalı tam beş dakika oldu ve can sıkıntısı başlarsa kendi kendini yok ediyor. "Genç adam, sevgili kızımızla niyetin ne?" Brenna'nın kara gözleri beni incelerken şeytani bir parıltıya büründü.

Taylor'ın annesi, "Mükemmel soru," diye aynı fikirde. Iris ve Brenna ikinci şişe şaraplarını neredeyse cilaladılar ve bu noktada içimin rahat olmadığına inandığım kutsal olmayan bir ittifak yarattılar.

Ah, daha bu gece tanıştık, dedim Taylor'a göz kırparak.

"Evet, o benim Uber şoförümdü."

"Bana bakın, bu kulağa çılgınca gelecek ama inanılmaz zengin ve eksantrik büyük amcam öldü ve mirastan payımı almak için bu aile yemeğine bir erkek arkadaşımla gelmem gerekiyor" dedi.

"Ve ilk başta hayır dedi" diye ekliyor Taylor, "çünkü o onurlu ve dürüst bir adam."

Koç homurdanıyor.

"Ama sonra ağlamaya başladı ve garipleşti."

"Sonunda kabul etti, ancak ona beş yıldızlı bir inceleme yaparsam."

"Peki ya siz iki çılgın çocuk?" Koç'a söylüyorum. "Güvende misin?"

"Zorlama Edwards."

"Hayır, o haklı baba." Kötü Brenna artık benim tarafımda. Ben bu şekilde tercih ediyorum. "Konuşmayalı epey oldu biliyorum, bu yüzden..."

Taylor gülmesine ve Iris mutlu bir şekilde rahatsız olmamasına rağmen Brenna'ya "Başlama," diye homurdandı.

Taylor bana geçimini sağlamak için yaptıklarının ötesinde annesi hakkında fazla bir şey söylememişti ve yakınlardı. Bu yüzden , ağzından sigarası sarkmış bir deri ceket ve *Sid ve Nancy* gömleğiyle Boston sokaklarında yürürken hâlâ bakışlar gösteren bir kadın beklemiyordum . Bir punk rock doktorası. Çok çekici, gözleri ve saçları Taylor'ınkiyle aynı tonda. Ama yüz hatları daha keskin; çıkık elmacık kemikleri, narin bir çene. Uzun boylu ve podyum modeli inceliğinden bahsetmiyorum bile. Taylor'ın bazı güvensizliklerini nereden aldığını anlayabiliyorum.

"Bir keresinde..." Brenna tekrar konuşmaya başladı ve onu susturdum, bakışlarım Taylor'a kaydı.

Kendini güvensiz hissetmesi için hiçbir sebep yok. O muhteşem. Bilmiyorum, bazen ona bakıyorum ve tekrar aklıma geliyor. Beni ne kadar seksi yapıyor, onu ne kadar çok istiyorum.

Elim hâlâ onun kucağında ve aniden, onu akşam yemeğine almadan önce oyalanacak vaktimiz olmadığının kesinlikle farkındayım çünkü ikimizin de bitirmesi gereken ödevleri vardı ve o hazırlanmak için biraz geride kalıyordu.

Elimi yukarı kaldırdım, sadece biraz. Taylor bana bakmıyor, çekinmiyor. Kalçaları birbirine yapışıyor. İlk başta, haddimi aştığımı düşünüyorum, ama sonra... onları yayıyor. Elimi daha yükseğe dolaşmaya davet ediyor.

Brenna, ESPN'deki stajı ve birkaç futbol yorumcusu arasında patlak veren, ebeveynleri eğlendiren bir kavga hakkında bazı süslü zırvalıklar yapıyor, parmaklarım Taylor'ın eteğinin altında dolaşırken. Dikkatliyim, metodik. Kendimi belli etmemeye özen göstererek.

Brenna büyük el hareketleri yapıp hikayesiyle masayı sallarken, parmak uçlarım Taylor'ın külotunun kumaşına dokunuyor. İpek ve dantel. Tanrım, bu çok sıcak. Dokunuşum altında biraz titriyor.

Aniden ağzımı dolduran tükürüğü yutarak, avucumu örtülü amının üzerine kaydırıyorum ve *kutsal lanet* , iç çamaşırından ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Parmaklarımı içeri sokmak istiyorum ve...

Garson aniden belirip çeki masaya koyduğunda elimi geri çektim.

Herkes fatura için savaşma dansına atlarken. Gözlerinin yaramazlıkla parladığını görmek için Taylor'a gizlice bir göz attım. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama bu kız beni sürekli şaşırtmanın bir yolunu buluyor. Onu masanın altında hissetmeme izin vermek, oyun kitabında bulacağımı düşündüğüm bir şey değildi, ama onun bu tarafının var olmasına bayılıyorum.

Hepimiz iyi geceler dedikten ve kendi araçlarımıza doğru yola çıktıktan sonra, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?" Sesim biraz boğuk.

"Benim için burada olmak." Jeep'e doğru yürürken kolumdan tutarak beni öpmek için parmak uçlarında kalktı. "Şimdi benim evime dönelim ve restoranda başladığınız işi bitirelim."

24

TAYLOR

Pazar sabahı, Conor adamlarla birlikte Koç Jensen'ın mutfağını düzenlemesine yardım ederken, ben çamaşır yıkıyor ve kendi felaketim olan bir apartman dairesini temizliyorum. Sömestr ne kadar derine inerse, yaşam alanım kafamın içinde dönüp duran rahatsız edici kaosa o kadar çok benzemeye başlar.

Telefonum çaldığında katlamaya çalıştığım çarşafı düşürüp kendi kendime sırıttım. Kim olduğunu anlamak için ekrana bakmama bile gerek yok. Bu aramanın geleceğini biliyordum ve bu sabah olacağını biliyordum. Çünkü annem gezegendeki en öngörülebilir insan ve temelde şu şekilde düştü: Cumartesi öğleden sonra Cambridge'e döndükten sonra, bir kadeh şarapla kağıtları okumaya ve not vermeye devam eder, sonra bu sabah kalkıp işe başlardı. kendi çamaşırları ve elektrikli süpürgesi, bu konuşmanın nasıl gideceğini kafasında prova ederken.

"Merhaba anne," dedim telefonu cevaplayıp kanepeye çökerek.

Yumuşak bir açılışla hemen konuya giriyor: "Eh, bu bir akşam yemeğiydi."

Ben de kibarca gülerek anlaşarak ve "Tamam, sıkıcı değildi" diyorum.

Sonra kabul eder ve iyi börekler de der. O yere geri dönmemiz gerekecek.

Bu yüzden iki dakika boyunca, annem nihayet “Çad hakkında ne düşündün?” diye sormak için cesaretini toplayana kadar pad thai ve erik şarabı hakkında bir ping-pong klişe maçında sıkışıp kaldık.

Bu bize nasıl oldu?

"İyi biri," diye yanıtlıyorum. Çünkü bu gerçek ve yeterince güven verici. "Sanırım havalı görünüyor. Ve Conor onun hakkında iyi şeyler söylüyor, yani bu bir şey. Eli nasıl?"

"Çok ciddi değil. Birkaç hafta içinde iyileşir."

Bundan nefret ediyorum. İkimiz de ne demek istediğimizi söylemiyoruz - annemin çıktığı adamdan nasıl hoşlanacağımı bilmediğimi ve karşılığında Chad ve ben bir yol bulamazsak onun kalbinin kırılacağını söylemiyoruz. Arkadaş. Ya da arkadaş değilse, o zaman en azından uzaktan yeterince yakın görünen bir şey, çünkü alternatif, üçümüz birlikte bir odadayken korkunç bir eksiklik duygusu olurdu.

Hiçbir zaman bir babaya ihtiyacım olmadı. Annem fazlasıyla yeterliydi ve ona sorarsanız o da aynı şeyi söylerdi - benim de ona yeterli olduğumu. Yine de, onun derinliklerinde gömülü programlanmış ataerkil bir ses

olduğunu hissediyorum, belki de onu yetiştiren toplumun kalıntıları, hayatında bir erkek yoksa veya veremiyorsa, bir anne ve bir kadın olarak başarısız olduğunu söylüyor. tek kızı bir erkek rol modeli.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye soruyorum. "Çünkü gerçekten, bu daha önemli. Onda belki bir daha fırının yanına yaklaştırmamak dışında göze batan bir kusur görmedim."

"Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ediyor. "Sanırım dün gece gergindi. Chad özel biri. Basit şeyleri sever ve çok fazla yaygaradan hoşlanmaz. Bence siz iki kızı ilk kez bir araya getirmek, hepimizin bir araya gelmesi herkes için çok büyük bir baskıydı. Ondan nefret etmenden endişeleniyordu."

"Ondan nefret etmiyorum. Ve eminim o ve ben iyi geçinmenin bir yolunu bulacağız, bilirsin, bu bir şey olacak."

Gerçi bunun zaten bir şey olduğunu *düşünüyorum* . Dün gecenin konusu bu değil miydi? Neden hepimiz bir rosto ya da o kararmış pislik her neyse, yemek için neredeyse yanarak ölüyorduk?

Annem gitti ve kendini bir Çad ile bir şeye bulaştırdı. Önyüklemek için bir hokey Çad. Bizimle hokey arasında ne var?

Babam hokey oynadı mı? Rusya'da da büyük bir spor değil mi?

Bu, tüm bu zaman boyunca uyku halindeki bir virüs gibi DNA'mda iltihap mı oldu?

Büyüyünce babasıyla evlenen o kahrolası klişelerden biri mi olacağım?

Conor'la evleneceğimi mi ima ettim?

Kahretsin.

"Yine de uzun vadede nasıl çalışacak?" Soruyorum. "Yani, eğer uzun vadeli bu nereye gidiyorsa. Yola devam edecek misin yoksa..."

"Bunu tartışmadık," diye araya giriyor. "Bu noktada değil..."

Ara verme sırası bende. "Çünkü MIT'den ayrılamayacağının farkındasın, değil mi? Bir erkek için. Züppe ya da orospu ya da buna ne derseniz deyin olmak istemiyorum ve kaba olmaya çalışmıyorum. Ama onun için MIT'den ayrılmıyorsun, tamam mı? "

"Taylor."

"Anne."

İçimden bir titreme dalgası geçti ve belki de bu yeni gelişmenin bana kabul etmeye istekli olduğumdan daha fazla geldiğini fark ettim. MIT ve Briar birbirinden o kadar uzakta değil. Ama orada bir an için annemin

evimizi, çocukluğumun evini sattığını hayal ettim ve bir başka korku sarsıldı. Evet, kesinlikle henüz her şeyi tam olarak işlemedim.

"Taylor. Bir şeyi bilmene ihtiyacım var," dedi kararlı bir şekilde. "Her zaman önce sen geleceksin."

"Evet."

"Hep. sen benim kızımsın Tek çocuğum. Tüm hayatın boyunca bir takım olduk ve bu değişmeyecek. Ben hala senin için her şeyin üstündeyim. Ve başka biri. Eğer karar verirsen-"

"Sana onunla görüşmeyi bırakmanı söylemeyeceğim," diye patladım çünkü bununla nereye varacağını anlayabiliyorum.

"Hayır biliyorum-"

"Mutlu olmanı istiyorum."

"Biliyorum. Sadece diyorum ki, eğer söz konusu olursa, kızımı her zaman her şeye ve herkese tercih edeceğim. Bu bir soru bile değil. Doğru olduğunu biliyorsun?"

Ama yapmadığı zamanlar oldu ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Görev süresi ve terfi için yarıştığı, kitap yazdığı ve konuşmalar için kampüsleri gezdiği zamanlar oldu. Bütün günü kampüste geçirdiğinde, bütün gece ofisinde kilitli kaldı veya bir uçaktan diğerine atladı. Hangi saat diliminde olduğunu unutmak ve gecenin bir yarısı beni aramak için uyandırmak.

Onu zaten kaybedip kaybetmediğimi merak ettiğim zamanlar oldu ve tam da böyle olması gerekiyordu: ailen seni yürüyüşe ve konuşmaya ve kendi Sıcak Ceplerini ısıtabilmene ve sonra kendi hayatlarını yaşamaya devam etmelerine izin veriyordu. kendi hayatlarınızı yaratmaya başlamanız gerekirken. Artık anneme ihtiyacım olmaması gerektiğini düşündüm ve kendime bakmaya başladım.

Ama sonra değişecekti. İyileşmek. Aylardır birlikte yemek yemediğimizi fark edecekti; Ne zaman döneceğini sormayı ya da arabayı ödünç almak için izin almayı bıraktığımı fark ederdim. Kanepede pizza yerken benim kendi bakkallarımla eve geldiğimi fark edecek ve ikimizin de diğerini kontrol etmeyi düşünmediğini fark edecektik. İşte o zaman oda arkadaşı olacağımızı anlayacaktık ve her şey daha iyi olacaktı. çaba sarf edecektik. Tekrar annem olacaktı ve ben onun kızı olacaktım.

her zaman önce geldiğimi ve geleceğimi söylemek ?

"Evet, biliyorum," diye yalan söylüyorum.

"Yaptığını biliyorum," diye arkasına yaslandı. Gözlerimdeki bulanıklığı silerken burnunu çektiğini duydum.

“Conor'u sevdim” diye ekliyor ve bu beni gülümsetiyor.

"Ben de yaptım."

"Onu Bahar Galasına mı götürüyorsun?"

"Ona henüz sormadım, ama muhtemelen."

“Bu ciddi mi, yoksa… nokta, nokta, nokta.”

Conor ve ben dahil herkesin yanıtlamak istediği soru bu. İkimiz de doğrudan bakmak istemediğimiz soru, bunun yerine onu bir anlığına yakalamak ve gözümüzün köşelerinden dışarı fırladı. Vizyonumuzun çevresinde yüzen hareketli hedef. Ciddi ne anlama geliyor ve neye benziyor? İkimizden birinin bir fikri var mı yoksa görsek bilir miydik?

İyi bir cevabım yok ve Conor'un da olduğundan emin değilim.

"Hala yeni," diyebileceğim tek şey.

"Bir şeyler denemek sorun değil, unutma. Hata yapmana izin var."

“Şu an için her şeyi olduğu gibi seviyorum. Her neyse, muhtemelen finallerden hemen önce birbiri üzerine çok fazla beklenti koymak iyi bir fikir değil ve sonra yaz tatili, yani… nokta, nokta, nokta.”

"Bu bir çıkış stratejisi gibi görünüyor." Duraklıyor. "Bu kötü bir şey değil, eğer ihtiyacın olan buysa."

"Sadece gerçekçi olmak." Ve gerçeğin, hiç beklemediğiniz bir anda yüzünüze vurmanın bir yolu vardır. Yani, evet, Conor ve ben şu anda iyi giden bir şeyler olabilir ama tüm bu tesadüfi ilişkinin nasıl başladığını unutmadım. Tam gelişmiş bir durum gemisine dönüşen bir intikam planına dönüşen bir cesaret.

Bir gün, bundan yıllar sonra, bir mezunlar ziyafetinde yollarımızın kesişeceğini ve kalabalık odanın karşısından birbirimize gözlerimizi kısarak, birbirimizin pantolonuyla geçirdiğimiz dönemi hatırlayacağımızı hissediyorum. Buna güleceğiz ve eğlenceli anekdotu heykel gibi süper model karısıyla ve eğer varsa, onunla çıktığım her kimseyle paylaşacağız.

"Ondan hoşlanıyorum," diye tekrarlıyor.

Neredeyse ona yaz boyunca beni Kaliforniya'ya davet ettiğini ve sonra onu ısırdığını söyleyeceğim. Büyük bir şey yapacağını hissediyorum.

annemle tanışmasına izin verdiğimde o aptal kapıyı çoktan açmıştım .

Conor'u dün akşam yemeğe getirmenin, onu annemle tanıştırmak gibi büyük bir ilişki eşiğini aştığı aklıma bile gelmedi. Akşama kadar biraz destek olmadan oturma fikrine katlanamıyordum.

Conor'a vermelisin - o ürkmedi ya da telaşlanmadı bile. Sadece omuz silkti ve "Elbette, eğer kıyafetlerimi seçmenin sakıncası yoksa" dedi. En büyük endişesi traş olması gerekip gerekmediğiydi ve ben ona traş olmam gerekiyorsa söyledim, o zaman o da yaptı. Sakalının bir hafta boyunca çeneme ham bir yama sürtmesinin ardından, ayağımı sakal durumu üzerine koymuştum. Şimdi düşününce, bu başka bir ilişki dönüm noktasıydı.

Ben dairemin etrafında dolaşırken annem ve ben bir süre daha sohbet ediyoruz. Bahar Galası ve finaller hakkında konuşuyoruz ve yaz boyunca dairemi Hastings'te tutmak mı yoksa eşyalarımı depoya mı taşımak isteyip istemediğimi konuşuyoruz… başka yaz planları belirlenene kadar ertelediğimi fark ettiğim bir karar.

Daha sonra, Conor paket servisiyle geleceğini söylemek için mesaj attığında, onu Bahar Galasına davet etmenin bir yolu olarak ayrıntılı bir lise gösterisi hazırlamayı düşünüyorum. Göğsüme kırmızı rujla yazmak ya da yerde iç çamaşırıyla yazmak gibi. Sonra, büyük bir soru sormanın randevuyu çok önemli hale getirdiğini ve belki de bunun yanlış mesaj verdiğini fark ediyorum. Bu yüzden onu rahat tutuyorum ve lokantadan en sevdiğim domates çorbası ve ızgara peynirden oluşan bir kaseye getiriyorum.

"Hey, demek ki Kappa galası yaklaşıyor. Ben de diğer sahte erkek arkadaşımdan flörtüm olmasını isteyecektim…"

Conor eğlenerek kaşını kaldırdı.

"Başka bir okula gidiyor, onu tanıyamazsınız. Her neyse, o zaman düşündüm ki, zaten annemle tanıştığına ve yanan bir evden birlikte kaçtığımıza göre, belki benimle gelirsin?"

"Bu, beni odanın içinde sürükleyerek diğer kızları kıskandırdığın ve genellikle bana ayaklı bir pislikmişim gibi davrandığın partilerden biri mi?"

"Evet."

"O zaman kabul ediyorum."

Baş döndürücü bir gülümseme kurtulmakla tehdit ediyor. Conor her şeyi o kadar basitleştiriyor ki onunla bu kadar rahat olmama şaşmamalı. O benim için kolaylaştırıyor.

Çizburgerinin son parçasını da mutlu bir şekilde yerken ağzına atışını izliyorum ve neşem biraz bozuluyor.

Ne kadar rahat hissetsem de, her zaman o şüphe, korku fısıltıları var. Beyaz gürültü gibi, uykuya dalarken kafamda bir uğultu, belki de birbirimizi hiç tanımadığımıza dair ısrarlı bir uyarı. Ve her an, tasarladığımız ayrıntılı fantezi tamamen ve tamamen çökebilir.

25

TAYLOR

Conor, bir gerbilin sanatsal yeteneğine sahip.

Bu rahatsız edici gerçeği, Çarşamba günü Econ dersinden sonra gelip beni pijamalarımla ve dirseğimi inşaat kağıdına iyice dalmış halde bulduğunda öğrendim. Çocuklar bu hafta Bayan Gardner'ın sınıfında kağıttan yağmur ormanları yapıyorlar ve bu gece onlar için kesmem gereken yaklaşık iki yüz kağıt çiçek, kuş ve diğer canlı var. Conor yardım etmeyi teklif ettiğinde, iz sürme ve makas kullanmada temel insansı beceriler konusunda en az beşinci sınıf eğitimi olduğunu varsaydım. Benim hatam.

"Bu ne olmalı?" diye soruyorum, kahkahamı bastırarak. Biz oturma odasının halısına otururken arka planda çizgi film oynuyor. Bir ilkokulda çalışmanın sevdiğim yanlarından biri, kendinizi fazla ciddiye almanıza izin vermemesidir.

"Kurbağa." Genetik tiksintisine hayran kalıyor, yaşasaydı hareket halindeki bir arabanın önüne atılmadan önce acı içinde hırıldayacak olan grotesk yaratıkla o kadar tatlı bir şekilde gurur duyuyordu ki.

"Siğilleri olan bir boka benziyor."

"Lanet olsun, Marsh." Samimi bir hakaret bakışıyla kurbağanın kulaklarının olduğu yeri kapatır. "Ona bir kompleks vereceksin."

"İyi bir merhamete ihtiyacı var Edwards." Kıkırdamalar ağzımdan çıkıyor ve Conor'un deforme olmuş yaratımına olan bağlılığına neredeyse üzülüyorum.

"Boş saatlerinizi geleneksel olarak çekici tavşan yavrularından daha azını zehirleyerek mi harcıyorsunuz?"

"Burada." Ona zaten birkaç çiçeğin izini sürdüğüm birkaç yaprak renkli kağıt verdim. "Kes şunları."

Surat asıyor. "En acımasız öğretmen olacaksın."

"Sırada kalmaya çalışın lütfen."

Nefesinin altında "her neyse" diye homurdanan Conor, neşesiz işi olan çiçekleri kesme işine geri çekilir.

Yüzündeki sevimli konsantrasyon ifadesini hayranlıkla seyrederek yoluna gizlice bakmadan edemiyorum.

Bu nasıl gerçek? Altı fit, iki inçlik sağlam kas ve zeminde yayılmış bir adam var. Conor çalışırken sürekli saçını alnından savurur.

Bazen onun ne kadar çekici olduğunu unutuyorum. Sanırım onun etrafta olmasına alıştım, dudaklarının yumuşak şeklini ve omuzlarının

erkeksi kıvrımını sorgusuz sualsiz kabul ettim. Dokunmak istemesek bile teninin benimkine değmesi sinirlerimi bozuyor. O benim üstümdeyken nasıl hissettiriyor.

Onu içimde hayal ettiğimde.

Birkaç dakika sonra, ilerlemesini kontrol ederek zamanını protesto siklerini kesmek ve oturma odamın zeminine düzgünce dizmek için harcadığını keşfettim. Fark ettiğimi fark edince kollarını kavuşturdu ve gururla gülümsedi.

"Sikleri açıklamak ister misin?"

Meydan okuyan bir tonda, "Onlar çiçekler," diyor ve Conor'un daha genç bir versiyonunu lise öğretmenlerine gözlerini devirerek ve onları arkalarından kuşa çevirdiğini kolayca hayal edebiliyorum.

“Testisleri var!” püskürtüyorum.

"Böyle? Çiçeklerin testisleri vardır. Onlara anter denir. Bak." Sırıtıyor, hepsi tavır ve yaramazlık dolu. Baş belası olurken bu kadar çekici olması hiç adil değil. Lisede tanışmış olsaydık, beni nasıl bir belaya sokacağını tahmin edebiliyorum. Muhtemelen şimdiye kadar kaçak olurduk.

"Ya senin siklerinden biri çiçek yığınına girerse ve yarın öğretmenlerine neden sınıfının her tarafına altı yaşındaki iki düzine çocuğun penisini sıvadığını açıklamak zorunda kalırsam?" Sinirli bir iç çekerek sikleri toplayıp çöp kutusuna atıyorum.

Yağmur ormanı kelimesini bir örtmece olarak kullandığını sanıyordum ," diye yanıtlıyor Conor, ikna edici olmayan ve kendinden oldukça memnun bir şekilde. "Bilirsin, kuşlar ve arılar gibi."

"Onlar birinci sınıfta."

"Birinci sınıftayken, Kai ve ben bir keresinde ağabeyinin arkadaşlarının *Girls Gone Wild* DVD'lerini izlediğini gözetlemek için mutfak lavabosunun altındaki dolaba saklandık."

"Bu çok şeyi açıklıyor." Bir gazoz almak için buzdolabına gittiğimde arkamdan geldi ve belimden yakalayarak vücudunu benimkine bastırdı. O sert ve bu bilgi tenimin altında bir akım atışı gönderiyor.

"Aslında," diye mırıldandı boynuma karşı, "sadece seni soyunmak için biraz ara verebileceğimizi umuyordum."

Avuçları kaburgalarımda gezinirken dudakları kulağımın altından ve büyük beden kısa gömleğimin aşağı sarktığı omzumun üzerinden öpüşüyor. O sıkı eller göğüslerimi kavradığında ve sıktığında, sırtımı bükmeden edemiyorum.

İnleyerek beni kendi etrafında döndürdü ve beni buzdolabına dayadı. Dudakları şaşkınlık sesimi boğuyor, dili ağzıma giriyor.

Bu gece onunla ilgili farklı bir şey var. Aç. Tişörtüne uzanıyorum ama Conor ellerimi yakalayıp başımın üzerine kaldırdı. Bir eliyle bileklerimi tutarken, diğer eliyle pijama şortumun önündeki fiyonkları serbest bırakarak bacaklarımdan aşağı düşmesine izin verdi. Hâlâ beni öpüyor, parmakları bikini iç çamaşırımın altında bacaklarımın arasında kayıyor. Buzdolabının paslanmaz çeliği sırtıma karşı soğuktu, o nazikçe yarığımı aşağı yukarı ovuşturarak girişimi alay etti.

Nefesimi tutuyorum, bir parmağını ve ardından içimdeki ikinci parmağını kaydırırken dudaklarından uzaklaşıyorum. Muhteşem dolgunluk hissi ve Conor'un başparmağı klitorisimi ovuştururken dizlerim kendiliğinden büküldü.

Seni buraya getirmeye bayılıyorum, dedi sert bir sesle. "Bana izin verecek misin?"

Yuvarlanan bir uyarılma dalgası içimden geçerken, tenimde heyecanlı şişlikler patlıyor. Conor'a teslim olurken bedenim biraz gevşedi. Göz kapaklarım titreyerek kapandı. "Evet," diye yalvarıyorum.

Aniden uzaklaşıyor.

Gözlerimi açıp şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Sorun nedir?"

"Sana bakmama müsaade et."

Onun dik sikini kotunun içinden geçirmesini izleyene kadar ne demek istediğinden emin değilim. Kotun altından çıkan uzun, kalın çerçeve kalbimi hızlandırıyor. Sıkıyor, benim uymamı bekliyor.

Zaten ışıklar açıkken bu eşiği hiç geçmedik. Ama hayır demek istemiyorum. Artık onun önünde utanmış veya utanmış hissetmek istemiyorum. Conor beni güvende, güzel ve arzulanan hissettiriyor. Ve şu anda, burada, aramızda duran şey olmak istemiyorum.

Yavaşça gömleğimi başıma geçirip soğuk fayans zemine bırakıyorum. Sonra külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum ve bir kenara tekmeliyorum.

Sıcak bakışları sanki onun sahibiymiş gibi çıplak vücudumda serbestçe dolaşıyor. "Harikasın Taylor."

Bir kez daha iki elimi başımın üzerine kaldırdı ve göğüslerimi şehvetten sırılsıklam olmuş gözlerine maruz bıraktı. Sarı başını eğiyor ve dudaklarını bir meme ucunun etrafına sarıyor, ben ona karşı kıvranana kadar, başka bir yerde ilgiye muhtaç hale gelene kadar yalayıp emdi.

"Kon. Hadi yatalım. Ya da en azından kanepe."

"Hayır."

Tanrım, şu California sörfçü çocuğu beni her seferinde öldürüyor. Karnımı öpüp önümde diz çöküp bir bacağını omzunun üzerinden çekerek ağzını açarken titredim.

Dili yarıkımı yaladığı anda inliyorum. Klitorisimin üzerine hafifçe vuruyor ve bilerek emiyor. Beni pratik bir hassasiyetle yutuyor ve kalçalarım ağzına karşı hareket ederken omuzlarını tutmak için yapabildiğim tek şey bu.

Orgazmın karnımda arttığını hissederken uyluklarım sıkıştı. "Bunu yapmaya devam et," diye yalvarıyorum. "Durursan seni öldürürüm."

Boğuk kıkırdamaları çekirdeğimde titreşiyor. Ama durmuyor. Yakın olduğumu bildiğinden, diliyle klitorisimi ıslattı ve uzun bir parmağını içime soktu, beni doruğa ulaşmaya ikna ederken yavaşça itti. Paramparça oluyorum, sığ nefesler içinde nefes nefese kalıyorum, zevk çekirdeğimde patlıyor ve vücuduma yayılıyor.

Ben tamamen iyileşmeden önce, Conor ayağa kalktı ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, orgazm sonrası etkilerden titremeye devam ederken etimi öpüp emdi.

"Sana o kadar bağımlıyım ki, Taylor." Sesi çakıl. Başını kaldırıyor ve gözlerinin ihtiyaçla parladığını görüyorum.

Sonra aniden beni kollarına aldı ve boğazımdan bir itiraz çığlığı çıkardı.

Ellerim içgüdüsel olarak kıçıma düşmemek için boynuna dolanırken, "Beni yere bırak," diye bağırdım. "Senin için çok ağırım."

Gülüşü başımın tepesini gıdıklıyor. "Bebeğim, yavaş bir günde senin ağırlığının iki katı gibi oturuyorum."

Beni yatak odama götürürken biraz rahatladım. Kollarında tüy gibi hafif hissetmiyorum ama hiç de mücadele ediyor gibi görünmüyor, bu cesaret verici. Kendime not: her zaman senin ağırlığının iki katı bench press yapabilen biriyle çık.

Beni şiltenin ortasına yatırdı ve başımı dikkatlice yastığa dayadı. Sonra yatağın ayakucunda duruyor, elleri gömleğinin yakasına gidiyor.

"Çıplak olma izni mi?" Sevimli bir şekilde sırıtıyor.

"İzin verildi." Dostum, şimdi *sesim* çakıllı geliyor.

Tişörtünü, kot pantolonunu ve boxer külotunu çıkarırken kapüşonlu gözlerle izliyorum. Ona bakmaktan asla bıkmam. Göğsünün düzlemleri,

kaslı kollarını vurgulayan gölgeler. Güzel, geniş, atlet fiziği nefesimi kesiyor. O mükemmel.

Gözlerim onun uzun, kalın penisine takıldı ve bunun sonucunda bacaklarımın arasından bir sıcaklık dalgası geçti.

Bu onun için de bir ilk. Karşımda tamamen çıplak olmak. Ve bunu onun için zor bir adım olduğu için değil, benim rahat olmamı istediği için yaptığını takdir ediyorum.

Conor yatağa tırmanıyor ve vücuduyla beni sarıyor. Dudakları benimkileri buldu ve ikimiz de derin nefesler almaya başlayana kadar açgözlü ve çaresiz dillerle öpüşmeye başladık. İkimiz de çıplakken kimseyle sevişmedim. Conor'un siki bacaklarımın arasında ağırlaşıyor ve açıklığımı hafifçe dürtüyor. Evet demek çok kolay olurdu, kalçalarımı biraz daha açar, onu yakalar ve içeri yönlendirirdim.

Dili yine benimle dalga geçiyor ve bir an için tek istediğim bu.

evet demek istiyorum.

Ancak.

“Sanırım…biliyorsun… henüz orada değilim,” diye fısıldadım ağzına doğru.

Başını kaldırır. Puslu uyarılma gözlerini kararttı.

"Yani, olmak istiyorum."

"Peki." Conor yanıma yuvarlandı. Siki tam selam veriyor ve uçta biriken inci damlası ağzımı sulandırıyor.

Yutkunuyorum, oturuyorum. "İçimde sadece bunu yapmak ve bitirmek isteyen büyük bir parça var, ama-"

"Benim için acele etmene gerek yok," dedi kolayca. "Acelem yok."

"Numara?" İfadesinde herhangi bir rahatsızlık belirtisi arıyorum.

"Hayır," diye söz veriyor, o da oturarak. "Hazır olduğunda, umarım benimle olur. Değilse, burada olanlardan memnunum. Şunu demek istiyorum ki."

onu öpüyorum. Çünkü tüm itirazlarına rağmen Conor iyi bir adam. O tatlı ve komik ve bence bir şekilde en iyi arkadaşım bile oldu. Sik faydaları olan en iyi arkadaşım.

Dudaklarını serbest bırakarak, sikini elime alıyorum. Hala sert, zonkluyor. Parmaklarımı etrafına doladığımda ve yumruğumu yukarı aşağı kaydırdığımda tüm vücudu geriliyor.

"Bebeğim," diye nefes alıyor ve bununla ne amaçladığını bilmiyorum - *bebeğim, dur mu? Bebeğim, devam et?*

İlkiyse, yere kaydığımda ve önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde hızla ikinciye dönüşüyor. Elleri yatağa yaslandı ve dilimin uzunluğu boyunca ilk hareketiyle başı öne düştü.

Ben onu emerken Conor'un bacakları titriyor. Tüm konsantrasyonunu alıyormuş gibi yavaş ve derin nefes alıyor.

"Durma," diye mırıldandı onu ağzımın derinliklerine alırken. Kalçaları hafifçe öne doğru hareket ederek hareket etmeye başlar. "Lütfen hiç durma."

Dudaklarım onun etrafına sımsıkı sarılıyken gülümsemek zor ama ruhumla gülümsüyorum. Bunu ona yapmayı seviyorum, onu mutlu bir çaresizliğin sınırına götürmeyi seviyorum. Onu neredeyse yakaladığım zamanı biliyorum çünkü elleri göğüslerime uzanırken inliyor ve kalçaları yataktan birazcık kalkıyor.

Bunu yapmama neyin sebep olduğunu bilmiyorum, ama karnının üzerinde bitirmesine izin vermek yerine, onu elime alıp göğüslerimi serbest bırakana kadar okşadım. Bana beklemediğim küçük bir heyecan veriyor, keskin bir yaramazlık iğnesi. Titremeyi bıraktığında, muhteşem yüzüne bakıyorum ve bana bakan ham şehvet görüyorum.

"Siktir," diyor, nefesini tutup terli saçlarını gözünün önünden çekerek.

garip bir şekilde gülüyorum. "Ben sadece temizleneceğim."

Ben tuvalete gitmek için kalkarken telefonu yerde titredi. Ben duşun ısınmasını beklerken o cevapladı. Tam olarak ne dediğini çıkaramıyorum ama karşı tarafta kimin olduğunu duyduğunda sesi üzgün geliyor.

"Yapamam," diyor sanırım. “Unut gitsin… Cevap hala hayır.”

Yine Kai, bundan hiç şüphem yok. Conor'ın eski arkadaşı neyin peşindeyse, bunun peşini bırakmıyor.

Ve Conor herhangi bir ayrıntı sunmuyor. Ben duştan çıktıktan sonra, ruh hali üzerinde belirgin bir fırtına bulutu var, ta ki sonunda gece kalma davetimi geri çevirip eve erken dönene kadar.

Lanet olası Kai. Keşke çekip gitseydi. Açıkça bu ikisi arasında hâlâ bir şeyler var, Conor'u içten içe yiyip bitiren korkunç bir sır. Benimle konuşmasını ne kadar istesem de onu zorlamayacağım.

Umarım onu tamamen tüketmeden önce bununla başa çıkmanın bir yolunu bulur.

26

CONOR

Su donuyor. Dalgıç giysime rağmen, hareket etmeye devam etmezsem hala ayak parmaklarımı sokuyor. Sadece vücut ısımı yüksek tutmak için daireler çiziyorum ama bu beni rahatsız etmiyor. Ben tahtadayken ve altımdan dalgalar geçerken hiçbir şey başıma gelmiyor. Kıyıya çarpan dalgaların kükremesinden hiçbir şey geçmiyor ve martı tepemde ağlıyor ve tuzlu su dilimde. Bir kar küresinin içinde olmak gibi. Her şeyden ve herkesten ayrı mükemmel bir huzur küresi. Sakin.

Sonra okyanusun beni çektiğini, emişin çekildiğini hissediyorum. Dalgamın geldiğini biliyorum ve sıraya gireceğim. Göğsümde düz. Tırnakların balmumuna batması. Hazır. Ve şimdi hissetmelisin.

Önünde durmak için kürek çekiyorum, sonunda ortaya çıkana, titreşim bacaklarıma tırmanana kadar.

Dengeyi bulun.

Dalgayla tanışın.

Burada uzun sürmezler. Kırılıp düşene ve nazikçe yıkamaya girene kadar sadece birkaç saniye.

Güneş sabah gökyüzüne tam olarak yerleşmeden önce suda yaklaşık bir saat kalıyorum. Jeep'te Hunter'ın Bucky, Foster, Matt ve Gavin ile birlikte Land Rover'ıyla geldiğini gördüğümde dalış giysimi çıkardım. Bir dakikadan kısa bir süre sonra Jesse, Brodowski, Alec ve Trenton'ı taşıyan ikinci bir araç otoparka girer. Dokuzda tüm ekip SurfRider Vakfı ile bir temizlik yapmak için sahile çıktı.

Gönüllü koordinatörü Melanie, çocukları tanıttığımda bana "Güzel katılım" dedi. Sanki daha önce hiç kadın görmemişler gibi onu selamlamak için üzerlerine çökerler. "Yerli misiniz?"

"Hastings'de yolun biraz yukarısında," diyorum. "Biz Briar'lıyız."

"Pekala, sana sahip olmak harika. Desteği takdir ediyoruz."

Sahilde kurdukları çadırdan hepimiz bir kova, birkaç eldiven ve çöp toplayıcı direkler alıyoruz. Foster, yanından geçen bir grup sevimli BU kız öğrenci yurdu kızıyla alay ediyor ve elini kaldırıyor. "Ah, evet, yeniyim ve iyi bir yüzücü değilim. Bir arkadaşımla eşleşebilir miyim? Sarışınları tercih ederim."

"Kapa çeneni, pislik." Hunter onun kaburgalarına dirsek atıyor. Endişelenme, diye temin ediyor Melanie. "Ben onun refakatçisiyim."

O sırıtıyor. "Teşekkür ederim. Şimdi işe koyulun beyler."

Evet, kaptan, dedi Matt. Melanie, kendinden en az beş yaş büyük olmasına rağmen, herhangi bir yaştaki hiçbir kadının Anderson'ın gamzelerine karşı bağışık olmadığını kanıtlıyor.

Huntington Beach'teki vakfa dahil olmuştum, bu yüzden yerel bir bölümleri olduğunu görünce hiç düşünmeden kaydoldum. Ancak herkes bunu olumlu bir tavırla almıyor. Temizliğe sadece bir saat kala, Bucky şimdiden kriz geçirmeye başladı.

"Mahkemeye gittiğimi hatırlamıyorum," diye homurdanıyor, elinde bir kovayla kumların arasında yalpalayarak. "Bunu hatırlayacağımı hissediyorum."

Hunter, "Şikayet etmeyi kes," diye azarladı.

"Ve bir düşününce, tutuklandığımı da hatırlamıyorum."

Kapa çeneni, dedi Foster.

"Öyleyse biri bana izin günümde neden bir çete çetesinde olduğumu söylesin." Bucky eğilir ve kuma gömülü bir eşyayla güreşmeye başlar. O yaptığı gibi, geri kalanımız kötü bir şeyin kokusunu alıyoruz. Kanalizasyonda haşlanmış ölü bir hayvan gibi.

"Ah kahretsin, bu nedir?" Matt yüzünü buruşturur ve gömleğiyle yüzünü kapatır.

Bırak onu Buck, dedi Hunter. "Muhtemelen birinin köpeği."

"Ya bu bir cesetse?" Jesse, kanlı ifşayı yakalamak için telefonunu çıkarır.

Aptal direğime yapıştı, dedi Bucky sinirle. Yolun üzerindeki kumu kazmaya devam ediyor, çekerek, çekerek, sonunda geriye doğru uçana kadar kurtulmayan korkunç kokuşmuş şeyle savaşıyor.

Başımıza kum fışkırıyor. Bucky'nin kıçı, atılan bir voleybol ağına dolanmış dolu bir bebek bezinin üzerine düştüğü anda yere çarpıyor. Kazdığı çukurun kalıntılarında birkaç atılmış et lokantası tavuk karkasından daha fazlası gibi görünüyor.

"Vay canına dostum, bebek pisliğine bulanmışsın!" Hepimiz korku şovundan uzaklaşırken Foster bağırıyor.

"Ah kahretsin, kusacağım."

"Bu çok kötü."

"Her şey senin yüzünden!"

"Çek onu üstümden! Kaldır onu!" Bucky kumda kıvranırken, Hunter kapma aletiyle bebek bezini yakalamaya çalışır ve Foster nedense üzerine daha fazla kum tekmelemeye devam eder.

Matt önümüzde gelişen sahnede kıkırdayarak. Bucky'ye, Yıka, salak, dedi.

Matt'in Bucky'nin otoparkın yukarısındaki duşları kullanmasını istediğinden oldukça eminim.

Bunun yerine, Bucky boksörleri dışında her şeyi çıkarır ve dondurucu sörfe doğru koşar.

Ah oğlum. Karada elli dört derece ve rüzgar iyi bir hızda esiyor. Ama meseleyi önemseme, sanırım çünkü Bucky kafa üstü dalar ve yüzerek dışarı çıkar, öfkeyle ovma ve durulama.

Hepimiz onun gelişimini izliyoruz. Adam için gerçek bir hayranlık hissediyorum. Daha önce orada bir dalgıç giysisiyle kıçımı donduruyordum. Çıplak taşaklarımı gıdıklayan o soğuk suyu düşününce titriyorum.

Bucky sonunda sudan çıktığında, maviye döndü ve bir ASPCA reklamındaki bir köpek gibi titriyor. Henley'imi çabucak çıkarıp ona veriyorum. Gavin bir havluyla onu bekliyor. Şortlara gelince, o biraz şanssız.

"Git Jeep'te ısın." Anahtarları Bucky'ye verdim.

Onları kapar. "Çevreden nefret ediyorum."

Duyma mesafesi biter bitmez, adamlar gülmekten dizlerinin üstüne çökerler.

"Bundan sonra hayatı boyunca travma geçirecek," diyor Foster, hala kıtır kıtırlarla uğraşıyor.

Gavin, "Dostum bir daha asla sahile gelmeyecek," diye kabul ediyor.

"Onu suçlamıyorum." Hunter, dışkıyla kaplı tüm çöpleri çöp bidonuna atmak için aylak aylak dolaşmadan önce sırıtıyor.

Bucky dışında, adamlar cumartesi sabahlarını bırakmak konusunda oldukça iyiler. Ve dürüst olmak gerekirse, benim için önemli olan bir şeyle ilgilenmeleri çok şey ifade ediyor. Doğu Sahili'ne geldiğimden beri, tutkularımla yeniden bağlantı kurmak için fazla zamanım olmadı. Hokey ve sınıflar, sörf yapmak veya sahile çıkmak için hiç zaman bırakmadı. Tekrar gönüllü olmanın yollarını aramamı düşündüren Taylor'dı. Bugün bize katılmayı teklif etmişti ama bunun tüm adamları bir araya getirmenin iyi bir yolu olacağını düşündüm. Sezon bittiğinde, artık herkesi neredeyse aynı odaya almıyoruz. Ya da olduğu gibi aynı plaj.

Yalan söylemeyeceğim - bir parçam onları özledi. Yani, evet, bu pisliklerin yarısıyla yaşıyorum ama bu birlikte buzda ter atmakla aynı şey

değil. Paten matkapları. Otobüste saatler geçirmek. Doksan dakikalık saf tırnak yeme kararlılığı. Sanırım onlarla oynayana kadar hokeyin benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Bu takım beni sevdirdi. Bu adamlar benim kardeşim oldular.

Telefonum cebimde titriyor. Taylor'ın ne zaman döneceğimi merak etmesini bekliyorum ama ekranda bilinmeyen bir numara beliriyor. Artık bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Kai.

Cevap vermemeliyim. Onu tatmin etmekten iyi bir şey gelmez. Yine de, onu sesli mesaja göndermeme engel olan bir dırdır duygusu var. Çünkü Kai Turner'a gelince, onun geldiğini görmeyi tercih ederim. Yapabileceğim en kötü şey, beni tekrar gizlice yakalamasına izin vermek.

"Ne?" cevap olarak havlıyorum.

"Kolay kardeşim. Sakin ol."

"Meşgulüm."

"Bunu görebiliyorum."

Kanım donuyor. Dikkat çekmemeye çalışarak etrafa baktım, sahili, otoparkı taradım. Uzaktan, tuvaletlerin yakınında aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak dolaşan sıska bir adam görüyorum. Ağabeyinin kılığına girmiş küçük bir çocuk gibi görünüyor ve bilmek için yüzünü görmeme gerek yok.

"Beni burada nasıl buldun?" Hunter ve diğerlerinden birkaç adım uzaklaşıyorum.

"Dostum, her yerde gözlerim var. Bunu şimdiye kadar bilmiyor musun?"

"Demek beni takip ettin." Kahretsin. Daha da çaresizleşiyor.

Beni Buffalo'da takip etmek bir şeydi. Şimdi de Massachusetts'e mi geldi? Hastings'ten Boston yakınlarındaki bu plaja. Kim bilir ne zamandır beni izliyor ya da bu seferki oyunu ne? Kai'nin tehlikeli olduğunu söylemekte tereddüt ediyorum. Birkaç arbede dışında şiddetli olduğunu hiç bilmiyordum. Sadece çocuk işi. Kara gözler ve çürük egolar.

Sonra tekrar, onu artık gerçekten tanımıyorum.

"Benimle sadece bir erkek gibi konuşsaydın, buna gerek duymazdım" diyor.

Bir laneti bastırırım. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Evet, ama yapıyorum. Yani buraya gelebilirsin ve bunu arkadaş gibi yapabiliriz, yoksa oraya gelip seni havalı yeni şımarıkların önünde utandırırım."

Siktir et onu.

Huntington Beach'e ilk taşındığımda da böyleydi. Sanki bu konuda bir seçeneğim varmış gibi, mahalleyi terk ettiğim için kendimi suçlu hissettiriyordu. Sanki o zamanlar hiç arkadaşım varmış gibi, onu vakıf fonu pislikleri için geride bıraktığım için benimle alay ediyorsun. Annemin bana yeni kıyafetler alması için üzerime dövüyorlar. Ne yaptığını, ince psikolojik manipülasyonu anlamam uzun zaman aldı. Çok uzun.

"İyi, pislik."

Hunter'a işeyeceğimi söylüyorum, sonra tuvaletlerin yanındaki otoparka gidiyorum. Jeepimin yanındaki sıralara gitmeden önce bir dakika erkekler tuvaletine giriyorum. Buraya yanında kimi getirmiş olabileceğine dair hiçbir bilgi yok ve beni kalabalıktan çok uzağa çekmesine izin vermemeyi tercih ederim. Bütün bu zahmete girdiyse, bu çok kötü bir şey istediği anlamına gelir. Çaresiz bir Kai'ye güvenemem.

"Bunu zorlaştırıyorsun," dedi yanıma oturarak.

"Bu sana bağlı. Yalnız kalmayı tercih ederim."

"Dostum, seni anlamıyorum Con. Sen benim bineceğim ya da öleceğim oldun. O gün-”

"Kahretsin. Sadece dur." Onu incelemek için dönüyorum, geçen her yıl bir hatıradan çok bir kabusa dönüşen çocukluğumun bu hayaleti. "Günün zamanı geçti, Kai. Artık çocuk değiliz. Artık senin için bir hiçim."

Bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorluyorum ama onda kendimden nefret ettiğim her şeyi görüyorum. Sonra böyle düşündüğüm için kendimden biraz daha nefret ediyorum. Çünkü en azından Kai kim olduğunu biliyor. Evet, berbat biri ama ortalıkta kuruntularla dolaşmıyor, kendini onun ve *bizim gibi adamları* dışarıda tutmak için yapılmış bir kalıba sokmaya çalışmıyor.

Yorgun bir sesle, "Ne istersen, alamıyorsun," diyorum. "Ben çıktım adamım. Senin dramanla işim bitti. Bırak da hayatıma devam edeyim."

"Bunu yapamam kardeşim. Henüz değil." Başını eğiyor. "Yine de bana yardım edersin, ben de giderim. Beni bir daha görmene gerek yok. Benimle ilgili her şeyi unutabilirsin."

Kahretsin. Lanet olsun.

"Başın belada," diyorum düz bir sesle. Tabikide o. Bu onun sesinde. Sıradan bir adam değil, başım *belada, beni görebiliyor musun* saçmalık. O korkmuş.

"Ben batırdım tamam mı? Bu adamlar için bir şey yapmam gerekiyordu..."

"Bir şey."

Kai gözlerini devirdi, başı bıkkınlıkla sallandı. "Sadece küçük bir ürünü hareket ettiriyordum."

"İnsan ticareti, Kai." Kahrolası aptal. "Ticaret demek istiyorsun. Lanet olsun senin sorunun mu?"

"Öyle değil kardeşim. Bazı adamlara bir iyilik borçluydum ve bu yerden bir paket alıp o yere götürürsem, haklı olduğumuzu söylediler. Yeterince kolay."

"Ancak?" Kai'nin tüm hayatı, bir dizi kolay çıkış ve ardından bir dizi kritik amaca sahiptir. *Ama evde kimsenin olduğunu bilmiyordum. Ama biri konuştu. Ama boşa gittim ve parayı kaybettim.*

"Bana söylediklerini aynen yaptım," diye itiraz etti. "Oğlunun elinden paketi aldı, oraya götürdü, bir adamla birlikte düşürdü..."

"Ve şimdi de adamlarının asla anlamadığını söylüyorlar."

Kai, cevabın ne kadar açık olduğunu söyleyerek havasını söndürdü. Çünkü herhangi bir geri zekalı bunun geleceğini görebilirdi ve Kai asla görmez. "Önemli olan bu," diye mırıldanıyor. "Bunu benim için kimin çıkardığını bilmiyorum. Biri bu konuda beni mahvetmeye çalışıyor ve bu düşmanlığı anlamıyorum."

"Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun? Saklanacak bir yer arıyorsanız, ilerlemelisiniz. Etrafımda o tür bir statik yaşamıyorum. Oda arkadaşlarım var."

"Hayır, öyle bir şey yok." Duruyor ve pişmanlık duyan omuzları her şeyi söylüyor. "Onlara geri ödemeliyim, değil mi, yoksa paralarının karşılığını başka bir şekilde alacaklar, tamam mı? Daha önce burada bulunduğumuzu bildiğim gibi Con. anladım. Ama bu insanlar onların bokunu çaldığımı düşünüyor."

Yüzünü ovuşturur. Sonra kırmızı, telaşlı gözlerle bana bakıyor, bana yalvarıyor. Yine iki çocuğuz, karanlık bir odada anlaşma yapıyoruz. Avuçlarımızı çakı ile açıp dilimliyoruz.

"Conor, beni ya da daha kötüsünü öldürürler. Bundan eminim."

Lanet olsun. Kendini sürekli olarak bir tuğla kola veya bir kutu hapın sokak fiyatına indirmenin yollarını bulduğu için lanet olsun. Bir grup Scarface özentisinin hayatını yönetmesine izin verdiği için lanet olsun. Kafasına silah dayayıp, ona gerçekten değer verirsem ona daha çok kurşun vereceğimi söylediği için lanet olsun.

Soruyu sorarken bile cevabı bilmek istemiyorum. "Ne kadar?"

"On bin."

"Lanet olsun Kai." Daha fazla oturamam. Kanım endişeli bir enerjiyle kaynarken, banktan tökezledim ve adımlamaya başladım. Bir işe yarayacaksa onu döverdim.

"Bak, biliyorum."

"Orospu çocuğu." Bir çöp tenekesine tekme atıyorum, midemde köpüren öfke ve çaresizlik.

Bunun neden beni bu kadar mahvetmesine izin verdiğimi bile bilmiyorum. Bu Kai. O asit. Dokunduğu her şeyi yiyen güçlü, aşındırıcı asit. Sana dokunmasına izin verdiğinde, kemiğe sızar. İçinizde bir delik açar.

"Hayır," diyorum sonunda.

"Kardeş." Kolumu tutuyor ve bunu bir daha yapamayacağını söyleyen bir bakışla onu sallıyorum. "Bana yardım etmelisin. Şaka yapmıyorum. Peşimden *gelecekler* ."

"O zaman koş dostum. Idaho'ya ya da Kuzey Dakota'ya giden bir otobüse atlayın ve saklanın. Artık umurumda değil."

"Sen ciddisin? En iyi arkadaşını asılı bırakırdın—"

"Biz en iyi arkadaş değiliz. Ve belki de hiç olmadık." Başımı birkaç kez sallıyorum. "Bu senin çözmen gereken problem ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Üzgünüm dostum." Tavrı değişiyor. Gözleri sertleşir. Ve şimdi beni neden korkuttuğunu hatırlıyorum. "Gitmene izin verememem."

"Beni denemek istemezsin." Onu uyararak uyarıyorum.

Bir zamanlar mahallede onu takip eden bir kaykay üzerinde sıska bir sürtüktüm. Artık değil. Bu günlerde, bu serseriyi dizlerimin üzerinde kırabilirim. Gerçekten aptalca fikirler edinmeden önce bunu hatırlaması daha iyi.

"Şu anda gitmene izin veriyorum. Seni bir dahaki görüşümde her şey farklı olabilir."

"Yok kardeşim." Neşeli bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor. "Bak, kıçının hâlâ sahibi olduğumu unutuyorsun. 10 bin. Bugün."

"Aklını kaçırdın. O kadar param yok. Bilseydim bile, sana vermezdim."

Alabilirsin, dedi hala kararlı. "Git ve üvey babandan parayı iste."

"Siktir git."

Kai bana gülümsüyor. "Bunu böyle oynamak istediğini sanmıyorum Con. Bana o parayı vermezsen, Max Baba, malikaneye alarm kodunu verenin sen olduğunu öğrenir ve birinin içeri girip evi çöpe atmasına izin verir." Tek kaşını kaldırıyor. "Belki ona ofisinden kayıp parayı alan kişinin *sen olduğunu* bile söylerim , bu nasıl bir ses?"

"Sen bir pisliksin Kai, biliyorsun değil mi?"

"Dediğim gibi kardeşim. Bunu kolaylaştırabiliriz—sadece Max'e aptalca bir saçmalık için paraya ihtiyacın olduğunu söyle. Bir şeyler uydur. Bana parayı getir ve hepimiz iyiyiz. Ben barışıyorum ve herkes mutlu."

Çocukken bilmediğiniz şey, en iyi arkadaşlarınız tüm dünyanız olduğunda ve her gün hayatınızın ilk ve son günü olduğunda, her şey acil ve tehlikeli olduğunda, her düşünce ve duygu bir gezegen çarpışma kuvvetinin patlaması olduğunda. , şimdiye kadar yaptığın en kötü hatanın tüm bunlardan daha uzun süre yaşayacak olmasıdır. Kısa, kör edici bir öfke anı, ömür boyu sürecek bir suçluluk ve pişmanlığa dönüşür.

Kai hakkında en çok nefret ettiğim şey onun gibi olmam. Tek fark, bunu kabul edebilmesidir.

Titreyen bir elimi saçlarımdan geçirerek bakışlarımı ufka sabitledim ve sözcükleri gergin, yanan boğazımdan dışarı çıkmaya zorladım.

"Sana parayı getireceğim."

27

TAYLOR

Ben o kızlardan biri oldum.

Her beş saniyede bir saplantılı bir şekilde telefonumu kontrol ediyor ve hayalet titreşime atlıyorum.

Telefonu kapatıp tekrar açıyorum çünkü belki sorunludur ve bu yüzden son üç kısa mesajıma cevap alamadım.

Geçip gitmediklerinden emin olmak için kendime mesaj atıyorum ve sonra telefonların nasıl çalıştığını bilmediğim için Sasha'nın bana mesaj atmasını sağlıyorum.

Kendimden daha çok nefret ederek bu çaresizlik ve kendinden nefret etme sarmalına düşüyorum. Bir güvensizlik çukurunun üzerinde bu dalda sallanmak.

Evet, *o* kızlardan biri. Geçen her dakika, beni aldattığı, benden vazgeçtiği, bana güldüğü yeni bir senaryo uydurabileceğim başka bir dakika. Kendimden nefret ediyorum. Daha doğrusu, bir oğlanın beni mutlu edebileceğine inandığım için dönüştüğümden nefret ediyorum.

"Telefonunu bana ver." Yatak odasının zemininde, ders kitaplarımız aramıza yayılmış halde yanımda oturan Sasha, elini uzatıp bana parmaklarını uzatıyor. Soğuk, kara gözlerinde iki saat önce *bıktım yazıyor*.

"Numara."

"Şimdi, Taylor." Ah evet, o benim pisliğimden bıktı *ve senin aptal kızının işi çabucak bitmek üzere* .

"Onu kaldıracağım, tamam mı?" Hızla telefonu arka cebime tıktım ve defterimi aldım.

"Onu şimdiden altı kez kaldırdın. Ama garip bir şekilde, uzak durmayacak gibi görünüyor. ” Bir kaşını kaldırıyor. “Bir kez daha çıkar ve el koyacağım, beni duydun mu?”

"Seni duyuyorum." Ve sonraki on dakika boyunca ders çalışıyormuş gibi görünmek için gerçekten çaba sarf ediyorum.

Bu öğleden sonra Kappa'nın evine, dikkatimi dağıtacak başka yollarım kalmadığında geldim. Conor dün sahilden Hastings'e döndüğünde bana hiç mesaj atmadı. Cumartesi gecesi içki içmek için Malone's'ta arkadaşlarla buluşmak için geçici planlar yapmıştık ama öğleden sonra geceye döndü ve sabaha döndü ve ondan hâlâ haber almamıştım.

Bugün ona tekrar mesaj atmayı denedim. İki defa. Sadece "Üzgünüm, bir şey oldu" demek için cevap verdi ve ne olduğunu sorduğumda beni tekrar hayaletledi.

Belki farklı koşullar altında bu kadar çok sinirlenmezdim ama o Çarşamba gecesi de tuhaf bir ruh hali içinde ayrılmıştı. O sırada Kai'den gelen telefona üzüldüğünü düşündüm. Ama sonra aklıma başka bir fikir geldi: o gece seks yapmaya en yakın olduğumuz geceydi ve ben onu geri çevirmiştim. Buffalo'nun peşinden ne zaman takılsak, sınırı biraz daha zorlamamıza izin verdim, ama hiçbir zaman tam bir ilişki başlatmaya çalışmadı.

Çarşamba gecesine kadar.

O zamanlar güven veriyordu. Beni rahatlatmak için her şeyi söylemişti. Ama geriye dönüp baktığımda, bunun sadece onu bitirmemi sağlamak için olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü bir kez sahip olduğunda, zıpladı.

Titrek bir nefes verdim.

"Ne?" Sasha defterini bir kenara itiyor ve endişeli gözlerle bana sorular soruyor. "Kafanda ne dönüyorsa onu tükür kızım."

"Belki bu..." Dişlerim alt dudağıma battı. “Belki de herkesin geldiğini gördüğü şey budur?”

Cevap vermekte tereddüt ediyor.

Tanıştığımız gece bana kız arkadaş yapmadığını söyledi. Birkaç haftadan fazla kimseyle çıkmadığını." Kalbimin keskin sıkışmasını görmezden geliyorum. “Bu zaman dilimini oldukça fazla zorluyoruz.”

Gözleri yumuşar. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Sanırım oral seksten bıktı ve bu noktada beni bir çarşafla sekiz saniyelik misyoner seksine terk eder."

Sasha siner. "Bu görsel için teşekkürler."

Acımı yutuyorum. "Bir kızı soğumadığı için terk eden ilk erkek o olmaz."

“Çok fazla BJ için bir kızı terk eden bir adam duymadım” diye belirtiyor.

Bu da onu tek eşlilik sorununa geri getiriyor. “Belki BJ'ler değil, onlara kim veriyor…”

"Taylor. Sanırım kafasında neler olduğunu hayal etmeye çalışırken kendini delirteceksin” diyor.

"Şey, mesajlarımı geri vermesini sağlayıp sağlayamayacağımı hayal etmem gerekmez."

"Dinlemek." Sasha, hayal kırıklığını rahatlatıcı bir şeyle gizlemeye çalışıyor ama sesi sabırsız geliyor. Deniyor ama teselli etmek onun işi değil. "Onu tanımıyorum, o yüzden senin sikini fısıldayan kişi olamam, ama

şunu söyleyeceğim: Eğer onun gerçekten o adam olduğunu düşünseydin, onun için zamanını boşa harcamazdın. Yani bu bana belki başka bir şey olduğunu söylüyor."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum, belki erkek regl oluyordur. Demek istediğim, yaptığı anlaşma her neyse, o sen değilsin. Kafanın gitmesi gereken ilk yer orası değil."

"Numara?"

"Hayır bebeğim. Bana öyle geliyor ki, siz ikiniz sahte flört etmeye başladığınızdan beri senin için deli oluyor. Yani ya bir bokla uğraşıyor ya da sadece bir pislik. Ve eğer ikinci durumdaysa, ondan kurtulduğunuz için şanslı olacaksınız. O yüzden stres yapmayı bırak. Siz ikiniz bir noktada konuşacaksınız ve sonra karar verebilirsiniz. O zamana kadar, olsun. Kendini desteklemeye başlamalısın, Taylor. Bunu senden başka kimse yapamaz."

Bir yandan, o haklı. Yanlış bir şey yaptığımı, yeterince iyi olmadığımı varsaymak, aklımın her zaman ilk gittiği yerdir. Bu, gelişim yıllarınızda zorbalığa uğradıktan ve şişmanlıkla utandıktan sonra olan şeydir.

Öte yandan, nasıl Sasha kadar soğukkanlı olacağımı bilmiyorum. Derimin altına pislik girmesine izin vermemeyi bilmiyorum. Beynimin duvarları tırmalayan kısmını nasıl kapatabilirim.

Kendimi uyarmama rağmen onu ne kadar önemsemeye başladığımı bilmiyor. Hayatımın katmanlarını nasıl aştığını bilmiyor. Kumaşı boyayamazsın, kahretsin. Ayrılıklar yıkıcıdır ve birini varlığınızdan tamamen arındırmak imkansızdır. Her zaman arkalarında bıraktıkları o renk, seni asla bırakmayan bir leke vardır.

Conor'un o lekelerden biri olmasını önleyebileceğimi ummuştum.

"Bununla birlikte," dedi, arabanın anahtarlarını komodinden almak için kalkarken. "Eğer seni kirletirse ve arabasını ateşe vermek ya da patenlerini sabote etmek ve böylece ayak bileğini kırmak istersen, senin için buradayım kızım."

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. Onu seviyorum. Cesedi gömerken, yağan yağmurda yanımda kürekle yanımda durmasını isteyeceğim kişi Sasha.

"Haydi, seni aptal sürtük." Dilini dışarı çıkarıyor. "Bir kez bara giderken evinin önünden geçebiliriz."

bir Pazar gecesi için ÇARPTI . Devam eden bir dart turnuvası var ve birkaç dakika önce tüm Sigma Phi evi, açıkça başka bir yerde parti öncesi parti verdikten sonra kapılardan içeri girdi. Şimdiye kadar, Sasha, altın bilezikleriyle mermileri saptıran Wonder Woman gibi acıklı toplama hatlarını aşağı çeken üç sarkık gözlü sarhoşu savuşturmak zorunda kaldı.

"Bana neden burada olduğumuzu hatırlat," diye bağırdım yüksek sesle adamlar grubunun üzerinden "chug, chug, chug!" yakındaki bir kabinde.

Sasha bana bir Malibu ve ananas daha itti ve bardaklarımızı tokuşturdu. "Sik doygunluğuna ihtiyacın var."

"Bunun benim sorunum olduğunu sanmıyorum." Asık suratla, neredeyse tüm kokteylimi uzun bir yudumda emdim, sonra bara yaslandım ve insanları izliyorum.

"Evet, peki, yanılıyorsun." Votkasını ve Red Bull'u geri fırlatıyor. "Kapsamlı bilimsel çalışma, bir adam kafanı karıştırdığında, sadece önemli miktarda hem sik hem de alkolün arızanı iyileştirebileceğini kanıtladı."

"Bu verilerle ilgili bazı akran değerlendirmelerini görmem gerekecek."

Sasha beni tersliyor.

"Tam zamanındayım." Önümüzde Briar Basketbol tişörtlü uzun boylu bir adam beliriyor. Parlak bir diş macunu ticari gülüşü ve baskılı model gamzeleri var.

Sasha ondan tamamen tiksinmemeli, çünkü o yemi alıyor. "Ne için?"

"İkinizin bir içkiye daha ihtiyacı var." Neredeyse boş bardaklarımıza ve barmene el sallıyor. "Ne isterlerse, bir rom ve kola lütfen. Teşekkür ederim."

dalgın bir şekilde kısılmasını özlemiyorum ve *teşekkür ediyorum* . Bakın, Sasha Lennox hakkında anlaşılması önemli olan şey, büyürken en iyi arkadaşının, hayatının çeşitli aşamalarında İkinci Dünya Savaşı Ordusu posta taşıyıcısı, hapishane GED öğretmeni ve kısaca Katolik bir rahibe olan baba tarafından büyük büyükannesi olduğudur. . Yani terbiyeli bir çocuk sadece kibar davranarak Sasha'yı oyun süresinin yarısına kadar götürür.

"Ben Eric," dedi bize, o bakımlı dişlerini Sasha'ya göstererek.

"Sasha," diyor utangaç bir şekilde. "Bu Taylor'dı. Etrafta yatan uzun boylu, esmer ve yakışıklı arkadaşlarla tanışmayı çok isterdi."

Ona görmezden geldiği bir bakış atıyorum. Eric'in... görgü kurallarının derinliklerinde boğulmakla çok meşgul. Odanın karşısındaki masada

bulunan arkadaşlarına her şeyi açıklıyor ve iki adam biralarıyla bize doğru geliyorlar. İsimleri Joel ve Danny ve beşimiz rahat ve tanışıyoruz, Sasha ve ben bugünlerde Briar'ın kolej basketbolcuları olarak işe aldığı gökdelenlere boyun eğiyoruz.

Danny bana biraz daha yaklaştığında, Sasha kaçmama izin vermediğini söylemek için tırnaklarını koluma sapladı. Onu birkaç adım öteye dürttüm, böylece baş başa konuşabiliriz.

"Bir erkek arkadaşım var," diye hatırlattım ona. Sasha'nın alaycı bir kaşını kaldırdığı. "Bence."

"Onların siklerine atlamana gerek yok," diye yanıtlıyor. "Sadece gülümse ve başını salla ve iç. Biraz zararsız flört kimseyi öldürmez."

"Conor'u başka bir kızla flört ederken görseydim..."

"Ama onu görmüyorsun çünkü mesajlarına geri dönmeyecek. O halde birkaç saatliğine hayattaymış gibi davran ve keyfine bak," diyor Danny, hepimize tekila ısmarlamakta ısrar edince bana ateş ediyor.

"Basketbol için," Sasha kadehini kaldırıyor.

"Kappa Chi'ye," diye yanıtlıyor Eric.

"Hokey için," diye mırıldandım nefesimin altından.

Çekimlerimizi bitirdikten sonra, Sasha telefonunu çıkardı ve beşimizin bir grup özçekimini çekmek için havaya kaldırdı.

"İşte," diye cıvıldadı.

"Orada ne?"

Resmi birkaç hashtag ile göndermeden önce resmi kırpıyor ve bir filtre ekliyor.

#girlsnight #kappachi #briaru #fuckpucks #bigballs

Conor'un bunu görmezden gelmesine izin ver, dedi sırıtarak.

Mesele şu ki, intikam istemiyorum. Onu kıskandırmak ya da neler kaçırdığını hatırlatmak istemiyorum. Sadece neyin değiştiğini anlamak istiyorum.

Daha sonra daireme döndüğümde, yatağıma girdiğimde ve Conor'a tekrar mesaj atmaktan vazgeçtiğimde, ondan daha önce bir mesajı kaçırdığımı fark ettim.

O: *Üzgünüm. Yarın konuşuruz. İyi geceler.*

Her nasılsa, bu onun hiç cevap vermemesinden daha kötü.

28

CONOR

Bir psikolog, geçen haftaki davranışlarımı kendime zarar verici olarak sınıflandırır. Ya da en azından Hunter'ın kız arkadaşı bugün beni bununla suçladı ve Demi psikiyatrist olmanın yarısına geldi, yani yasal. Görünüşe göre daha önce kampüste Taylor'a rastlamış ve bana "Ona ne yaptın ???" şeklinde bir mesaj atmasını istemiş.

Bunu sadece Taylor'ı da mahvetmeyi başardığım anlamına gelebilirim. Olmasını beklediğimden başka bir şey değil. Tam olarak hak ettiğim şey. Çöp yığınına parfüm sıkmaya ve kokmuyormuş gibi davranmaya devam edemezsin.

Onu aramak istedim. Geçen hafta sonu sahilden sonra Taylor'ın dairesine gittim ama içeri giremedim. Yüzüne bir kez daha yalan söyleyemezdim ve ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyemezdim. Gerçekte ne olduğumu bilmektense, benim başka bir pislik olduğumu düşünmesini tercih ederim.

O zamandan beri birkaç kez kampüste dersler arasında kahve içerken buluştuk ama onun evinden kaçtım ve onu benimkine çağırmadım. Kahve randevuları zaten yeterince garip, söyleyecek bir şey düşünemediğim ve beni korkutmaktan korktuğu sağlam bir saat. Ve neyin yanlış olduğunu merak ederek gönderdiği her mesaj bıçağı biraz daha derine itiyor.

Daha iyi bir insan olsaydım ona gerçeği söylerdim. Temize çıkar ve bana ihanet ve tiksinti dolu o güzel turkuaz gözlerle bakmasına izin verirdim. Bana zavallı bir zavallı demesine izin ver ve ona başından beri söyleyemeyecek kadar boktan bir şeyi sonunda anlamasını izlesin: o daha iyisini hak ediyor.

TAYLOR: *Bu gece gelmek ister misin?*

Ama ben bir korkağım. Kendime Kai'den kurtulduğumda Taylor'la aramın normale dönebileceğini söyleyip duruyorum. Bir bahane uyduracağım ve o isteksizce beni affedecek ve ben de önümüzdeki ayı onu geri kazanmak için harcayabilirim.

Ama mesajlarının sonundaki soru işaretini her gördüğümde onunla tekrar yüz yüze gelmeyi hayal etmek daha da zorlaşıyor.

Ekranımda başka bir metin yanıp sönüyor. Bu sefer Kai'den.

KAİ: *Zaman kaybediyorsun…*

Artık ekrana bakmamak için telefonu çevirdim. Pazartesi sabahı ve hala yatakta yatmamalıyım. Felsefe dersim bir saatten az bir sürede başlıyor.

Kafamda bir sürü felsefe yapıyor olmama rağmen, belki de bunu atlamalıyım. Çok fazla iç gözlem ruh için iyi olamaz.

Yatak odamın tavanına bakıyorum ve düzensiz bir nefes alıyorum. Sonra tembel kıçımı yataktan kaldırıyorum ve kendimi giyinmeye zorluyorum.

Telefonum tekrar titredi ve fark etmemiş gibi yaptım. Ya Taylor ya da Kai. Ya da belki annem.

Şu anda Taylor'ı hayal kırıklığına uğratmak beni daha çok üzen tek kişi annem. O kadar para istemek için onu arayamam. Max'i doğrudan aramak için cesaretimi toplayabileceğimi düşündüm, ona takım arkadaşlarımdan birinin başının belaya girdiği ve annemi bu konuda endişelendirmek istemediği hakkında saçma sapan bir hikaye anlatabildim. Ya da birinin arabasını mahvettim diyebilirim. Ama sonra onun yapacağı yüzü hayal ettim.

Ona nakit para vermek, benim hakkımda her zaman inandığı şeyi daha fazla doğrulamasını sağlardı: benim çöp olduğum, her zaman çöp olacağım ve hiçbir miktar para, mesafe ya da eğitim bunu değiştiremezdi.

Başka seçeneğim yok. Dersten sonra Hunter'ın evine gittim ve ona konuşmamız gerektiğini söyledim.

Demi kanepede yanında, bana lazer gözleriyle ateş ediyor. Televizyonda bir suç belgeseli izlerken onların sözünü kestim ama bana kızmasının nedeninin bu olmadığını biliyorum.

"Taylor'a burada olduğumu söyleme," diye sordum, sesim sertti. "Lütfen."

Nefes alıyor ve gözlerini deviriyor. "Sana ne yapacağını söylemeyeceğim..."

"Güzel," diyorum, sonra topuklarımın üzerinde dönüp mutfağa dalıp buzdolabından bir bira alıyorum.

Oturma odasına döndüğümde Demi, "Ama onu ipe çekmemelisin," diyerek sözlerini bitirdi.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Değilim."

"Bunu biliyor mu?"

Bunun retorik bir soru olduğunu varsayıyorum ve değilse de önemli değil. Buraya Demi ile Taylor hakkında konuşmaya gelmedim.

Biradan uzun bir yudum aldım ve rahatsız görünen Avcı'ya başımı salladım. "Odanda konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

" Taylor'ı *seviyorum !*" Hunter'ı kapıya kadar takip ederken Demi arkamdan seslendi. "Koca pantolonunu giy ve onunla aranı düzelt, Conor Edwards."

Kız arkadaşı ben odada yokken bile beni cezalandırmaya devam ederken, üzgün bir Avcı, "Üzgünüm," dedi.

Hunter'ın yatak odasında, ben kapıya yaslanıp şişemdeki etiketi ararken o masasına oturuyor. Beni bir şeyleri düzeltecek kadar iyi tanıyor. Hunter benim takımdaki en iyi arkadaşım. Cehennem, muhtemelen herhangi bir yerdeki en iyi arkadaşım. Bir hafta önce, Taylor hemen yanındaydı.

"Neler oluyor?" diye soruyor, ipuçları için beni izliyor. "Bu sen ve Taylor hakkında mı?"

"Tam olarak değil."

"Orada ne işin var? Demi siz ikiniz ayrıldınız mı diye sorup duruyor ve ben ona işine bakmaktan başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama Demi'yi bilirsiniz. Ona ne yapacağını söylememe izin vermeden fındıklarımı ısıracak."

"Hayır, ayrılmadım." Çok fazla fark görmek zorlaşıyor olsa da. "Taylor'la alakası yok. Bu, uhh..." Bir anda kendimi aptal gibi hissederek uzaklaşıyorum.

Bu düşündüğümden daha zor. Hunter benim tek çıkışım. Ailesi dolu - Max'in malikanesini hizmetçi odası gibi gösteren türden- ve paraya erişimi var.

Bütün yol boyunca, bu konuda rahat olabileceğimi düşündüm, sıradan. *Hey dostum, bana birkaç Gs bul. Hayır* . Ama bu acıtıyor. Hayatımda bu kadar aşağılandığımı, bu kadar tamamen moralimin bozulduğunu hatırlamıyorum. Yine de başka seçeneğim yok. Bu, yoksa Kai'nin Max'e ne yaptığımı söylemesine izin ver.

Ve bunu anneme yapamam.

"Kon. Beni biraz korkutuyorsun. Neler oluyor?"

Sanki beynime güç veriyormuş gibi ayaklarımı hareket ettirmeye ihtiyaç duyarak kapıdan uzaklaşıyorum. "Bak, sana karşı dürüst olacağım. On bine ihtiyacım var ve sana nedenini söyleyemem. Söz veriyorum, bir tefeciyle ya da uyuşturucu taşımayla ya da başka bir şeyle uğraşmayacağım. Sadece halletmem gereken bir şey var ve ailemin yanına gidemiyorum. Başka seçeneğim olsaydı sana gelmezdim." Yatağının kenarına çöküp oturdum, ellerimi saçlarımdan geçirerek. "Söz veriyorum

sana geri ödeyeceğim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hızlı olmayacak, ama hayatımın geri kalanını alırsa, sana her kuruşunu alacağım."

"Peki." Avcı yere bakar. Sanki ağzımdan çıkan kelimelerle onun arasında bir zaman gecikmesi varmış gibi başını sallıyor. "Ve sen kimseyi öldürmedin."

Bunu beklediğimden daha iyi alıyor.

"Yemin ederim."

"Ülkeyi atlamıyorsunuz" diyor. "Doğru?"

Yalan söylemeyeceğim - bu düşünce aklımdan geçti. Ama hayır. "Kalmak."

Omuz silkiyor. "Serin."

Ben gözümü kırpamadan, Hunter masasının çekmecelerinden birinde bir çek defteri aramaya başladı. Bir tanesini Cash'e doldururken, şaşkına dönmüş bir halde orada oturuyorum. "Hadi bakalım."

Aynen öyle, bana veriyor. 10 bin. Dört sıfır.

Ben tam bir götüm.

"Beni ne kadar kurtardığını sana anlatamam." Rahatlama hissi anında, pişmanlık daha da hızlı. Bunun için kendimden nefret ediyorum. Ama çeki katlayıp cüzdanıma yapıştırmayacak kadar değil. "Bunun için üzgünüm. Sen-"

"Con, her şey yolunda. Biz takım arkadaşıyız. Her zaman arkandayım."

Duygu boğazımı sıkıyor. Dostum, bunu hak etmiyorum. Buraya gelmem bile tam bir kaza. Briar'da, bu takımda. Los Angeles'tan defolup gitmem gerektiğini düşündüm ve birkaç telefon görüşmesinden sonra Max beni mezun olduğu okula kaydettirdi.

D1 takımında yer almak veya Hunter Davenport gibi adamların arkadaşlığını kazanmak için hiçbir şey yapmadım. Birinin birine bir iyilik borcu vardı ve ben takıma gençken adım attım. Ben iyi bir hokey oyuncusuyum, hatta bazen oldukça iyiyim. Daha seyrek olarak, iyiden daha iyi bile olabilirim. Ama iyiden daha iyi olan ve bağlantıları olmayan kaç kişi daha vardı? Kendi ailesini soyduğu için kendisine şantaj yapan adamı satın almak için arkadaşlarından sadaka istemeyen, daha fazlasını hak eden biri olduğundan hiç şüphem yok.

Kendinden kaçmanın olayı budur - her zaman doğrudan soruna koşarsın.

Hunter'ın evinden ayrıldıktan sonra, sadece sürüyorum. Aklımda hiçbir yer yok ve kendimi sahilde buluyorum, kumda oturuyorum ve dalgaları izliyorum. Gözlerimi arkamda batan güneşe kapatıyorum ve bir zamanlar beni kurtaran sesi dinliyorum. Normalde beni merkeze alan ses, beni ruh dediğimiz şeye, vicdana bağlar. Ama okyanus bu gece bana yardım etmiyor.

Hastings'e geri dönüyorum ve içimden bir sesin daha iyi bir seçim, doğru seçim sunmasını bekliyorum ama kafamın içinde yalnızım.

Bir şekilde kendimi Taylor'ın dairesinde buluyorum. Jeep'i park ettim ve ekranımı dolduran metinleri izleyerek yaklaşık bir saat orada oturdum.

TAYLOR: *Akşam yemeği yemek.*

TAYLOR: *Erken yatmak.*

TAYLOR: *Yarın öğle yemeğinde görüşürüz?*

Torpido gözüne doğru eğilip açtım ve geçen gece Foster'ın oraya ittiği küçük tenekeyi bulana kadar ortalığı karıştırdım. Rulo mafsalı çıkardım, orta konsolda bir çakmak buldum. Yanıyorum ve açık pencereden bir duman dumanı üfliyorum. Şansımı bildiğimden şu anda bir polis geçecek ama umurumda değil. Sinirlerimin biraz rahatlamaya ihtiyacı var.

KAI: *Anladın mı?*

KAI: *Bana gel*

Derin bir nefes daha alıyorum, bir duman bulutu daha üfliyorum. Düşüncelerim benden uzaklaşmaya başlıyor, neredeyse kendi akıllarını geliştiriyor. Kendi kafamda o kadar derindeyim ki kendimi nasıl kazacağımı bilmiyorum. Ölüme yakın deneyimler yaşayan insanlardan, tüm hayatlarının gözlerinin önünden geçtiğini duyuyorsunuz ve ben buradayım, yaşıyor ve nefes alıyorum, ancak aynı gerçeküstü fenomen bana da oluyor.

Ya da belki kafan iyi, adamım . Evet, belki bu.

Başka bir metin mesajı görünür.

KAI: *Beni deneme kardeşim*

Neredeyse komik, değil mi? Karşıda bir çocuk görüyorsun. Okulda yanına otur. Sokağın ortasında kaykay numaraları yapan komşuları kızdırın. Kanlı burunlar ve kazınmış dirsekler alın. O zaman eklemi nasıl tutacağınızı, nasıl nefes alacağınızı öğreniyorsunuz. Sahte dudak piercingi olan o sevimli kızla konuşmak için birbirlerine meydan okuyorlar. Okul konferans salonunun arkasındaki merdiven boşluğunda birbirlerine çengelli iğneler yapmak. 7-Eleven'da pantolonuna bira şişeleri doldur.

Zincir bağlantılı çitleri kesmek ve tahtalı pencerelerden kendinizi sıkıştırmak. Çürüyen bir şehrin yer altı mezarlarını keşfederken, çeşmeleri kuru ama çatıları her zaman sızdıran otuz yıllık karanlık alışveriş merkezleri. Radio Shacks ve Wet Seals'ın oyulmuş leşlerinin yanından kaykay yapmak. Etiketlemeyi öğrenmek. Daha iyi etiketlemeyi öğrenmek. İçki dükkanının arkasına atlamak. Neşeli. Polislerden kaçmak ve çitlerden atlamak.

Eklemi bir kez daha çekiyorum, sonra bir tane daha, tüm çocukluğum aklımdan geçiyor. Hiçbir şey bizi arkadaşlarımız gibi şekillendirmez. Aile, kesinlikle. Aileler bizi büyük ölçüde mahvediyor. Ama arkadaşlar, onları tuğla çivi ve alçıpan gibi topluyoruz. Onlar taslaktaki parçalar, ama o plan her zaman yenileniyor. Hepimiz her zaman olmamız gereken kişiye doğru karar veriyoruz, seçiyoruz, mutasyona uğruyoruz, kendi içimizde büyüyoruz. Arkadaşlar, özümsemek istediğimiz niteliklerdir. Ne olmak istiyoruz.

Bir duman bulutu bırakıyorum. Mesele şu ki, arkadaşlarımızın kendilerine ait tasarımları olduğunu unutuyoruz. *Onların* planlarındaki parçalar olduğumuzu . Sürekli çapraz amaçlar içindeyiz. Kendi aileleri var. Kendi büyüklük derecelerinde hasar. Onlara ilk içkiyi, ilk birayı veren kardeşler.

Geriye bakıyorum ve açıkçası Kai ve ben her zaman burada olacağız. Çünkü bir parçam ona ihtiyaç duyuyor, onun gibi olmak istiyordu. Ama sonra, bazılarımızın yükseklikten korkmasına ve bazılarımızın uçaklardan atlamasına neden olan o hayatta kalma duygusuna ulaştık. Benim için başladı ve savaş ya da kaç gibiydi. Eğer izin verirsem Kai'nin benim ölümüm olacağına dair doğuştan gelen bir hayvan içgüdüsü.

Bu yüzden koştum ve bir süreliğine hayatımı değiştirdim. Ama belki de bu temel atıldıktan sonra insanlar asla değişmeye muktedir olamazlar. Belki Kai ve ben her zaman birbirimizin yıkımı olacaktık. Şu anda yükseklik korkum var ve o paraşüt takmayı bıraktı. Uçaktan eğiliyor ve bir elim gömleğinin üzerinde ve bıraktığım anda uçuyor. Sadece, beni de yanına çekiyor ve ikimiz de düşüyoruz.

Eklemi pencereden dışarı fırlatıp telefonuma uzanıyorum.

BENDE: *Cuma gecesi. Seninle buluşacağım.*

KAİ: *Sonra görüşürüz*

Bundan sonra ne olacağını ya da bundan nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Hunter ve benim aramdaki şeyler değişirse. California'ya eve

gidip o evde uyuduğumda ve annemin gözlerinin içine bakmak zorunda kaldığımda ne olur?

Sonra tekrar, geçen sefer bir yol buldum, bu yüzden belki de yalan söylemenin doğal olmadığı ve suçluluğun kalıcı olduğu konusunda kendimi kandırmayı bırakmalıyım. Belki de kendimi kötü hissediyorsam, tamamen kusurlu olmadığım anlamına geliyormuş gibi davranmayı bırakmalıyım. Cehennem, belki de kendimi kötü hissetmeyi bırakıp kayıtsızlığı kucaklamalıyım. İyi bir insan olmadığımı ve hiçbir zaman da olmadığımı kabul edin.

Eve vardığımda, yukarı yatak odama çıkıyorum ve Taylor'a yarın öğle yemeğini dağıtması için mesaj atıyorum.

Ve ertesi gün.

Çünkü kaçınmak daha kolaydır.

29

TAYLOR

Her yıl Bahar Galasının ne kadar zor olduğunu unutmuşum. Cuma sabahı geç uyanıyorum ve apartmandan fırlamam gerekiyor. O andan itibaren gün ileri sarılmış gibi.

Sınıfa koşarken üzerime kahve dök. Doğru not defterini getirmedi. Sürpriz sınav. Kıçını başka bir sınıfa götür. Otomat benim dolarımı yiyor. Açlıktan ölme. Sasha ile tanışmak için Kappa'ya koşun. salona koşun; bir saat gerideler. Biz beklerken öğle yemeğini ye. Saçımızı yapalım. Kappa evine geri dön. Ben tırnaklarını yaparken o benim makyajımı yapıyor. Ben elbiselerimizi buğularken o makyajını yapıyor. Ve son olarak - Abigail, kurulum ekibinin mekanda yardıma ihtiyacı olduğunu bağırarak evin içinde tekmelemeye başlayana kadar yere çökün.

Şimdi Sasha ve ben ziyafet salonunda dizüstü bilgisayarıyla kiralık ses sistemini takıyoruz. Bebek bezi duşu almak ve elbiselerimizi almak için Kappa evine geri dönmeden önce terlerimizle yerde sürünürken kafalarımız tokalar düşürüyor.

“Bunun ya da onun gibi bir şey için sözümüz yok mu?” Dolly'nin lastiği patlak olduğu için, biz yükleme alanından bir başka büyük hoparlörü içeri çekerken Sasha kıvranıyor.

"Sanırım birinci sınıf öğrencileri mutfakta peçeteleri katlıyor."

"Gerçekten?" diyor. Hoparlörü yerine bırakıyoruz ve nefesimizi yakalamak için biraz zaman ayırıyoruz. "Siktir, gidip kıçımın üstüne oturacağım ve lanet origami katlayacağım. Şu lakros hatunu buraya getirip sırtına bunlardan birkaç tane atsın."

"Sanırım Charlotte'a hiçbir plebenin pis ellerini teçhizatına geçirmesini istemediğini söyledin."

"Evet, şey, ağır şeyleri kastetmedim."

sırıtırım. "Haydi. Bir tane daha. Sonra, sen ses kontrolü yaparken ben de kabloların geri kalanını geçireceğim."

Sasha derin bir nefes alır ve süveteriyle saçındaki teri siler. "İyi bir arkadaşsın, Marsh."

Hoparlörü taşırken yolumuza tanıdık bir yüz çıkıyor. Bu, Malone'dan basketbolcu çocuk Eric, altı büyük kutu donut taşıyor. Hoparlörü yerine yerleştirdik ve onunla Sasha'nın DJ kabininde vahşi aç gözlerle buluştuk.

"Kendinize yardım edin," diyor kolayca.

"Aman Tanrım, sen en iyisisin." Sasha ağzına bir çörek tıkıyor ve iki tane daha alıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ağzı doluyken.

Diğer kız kardeşler çekirge sürüsü gibi çöreklerin üzerine inerler. Herkes bu gece tek beden çok küçük elbiselerine sığabilsinler diye bir hafta veya daha uzun süredir yeşil meyve suyu ve havuçla yaşıyor.

Smokinimi almak için şehre koşmam gerekiyor, dedi Eric, parmaklarındaki kremayı yalarken Sasha'ya. "Kızların şeker takviyesine ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim. Bunu gerçekten takdir ediyoruz."

"Gerçekten," katılıyorum.

Kızlar gelir gelmez kutuları temizliyorlar. Görevlerine koşuştururken bir damla jöle dolgusu kalmadı.

Büyük odaya onaylarcasına baktım. Ha. Burası yarı prezentabl görünmeye başladı. Masalar düzenlendi. Afişler ve süslemeler asıldı. Aslında bunu kaldırabiliriz.

"Sekizde burada buluşalım mı?" Sasha, Eric'e diyor.

"Evet hanımefendi. görüşürüz o zaman." Yanağına bir öpücük kondurdu ve ayrılırken bana veda etti.

Başım ona doğru dönüyor. "Şey. Senin flörtün olduğunu bilmiyordum," diye suçluyorum.

Omuz silkiyor. "Yine bekarlığa veda edecektim ama bu şekilde DJ'lik yaparken bana içki ısmarlayacak biri var."

Boş çörek kutularını bir çöp kutusuna tıkıyoruz, sonra sözde herkes için şişelenmiş su olduğu iddia edilen soğutucuyu aramak için yola çıkıyoruz. Önce mutfağı deniyoruz, sekiz birinci sınıf öğrencisi beyaz bez peçete yığınları arasında karanlıkta kambur ve yorgun bir şekilde oturuyor. Burası lanet olası bir eşofman gibi ve sessizce geri çekiliyoruz. Birinci sınıf öğrencileri korkutucudur.

"Peki ya Conor?" Başka bir koridorda yürürken soruyor.

Peki ya Conor… Onunla tanıştığımdan beri, bu soru her gün hayatımın biraz daha fazlasını tüketiyor gibi görünüyor. İkimiz sürekli gelişen bir belirsizlik durumuna yakalandık.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtlıyorum. "Son iki gündür planlarımızı iptal etti."

Kaşlarını çatmak mükemmel dudaklarını gölgeliyor. "Hiç konuştun mu?"

"Bir miktar. Çoğunlukla kısa mesajlar ve pek bir şey söylemez. Sadece meşgul olduğunu, bir şeylerle uğraştığını, yada yada. Ve tabii ki, o her zaman üzgün."

"O sadece... bu gece gelmeyecek, değil mi?" Sasha beni yakından izliyor, sanki öfkeye kapılabileceğime ya da tamamen sinir krizi geçirebileceğime dair bir işaret ya da sinyali izliyormuş gibi.

"Olmaz," diyorum kararlı bir şekilde. "Bunu asla yapmaz."

"Merhaba, Taylor." Olivia yükleme iskelesinin köşesinden geliyor. "Bunu dışarıda bıraktın. Vızıldadı."

Telefonumu ondan alıyorum ve Conor'dan cevapsız bir arama fark ettiğimde rahatlama yüzüme çarptı. En sonunda. Beni alacak mı yoksa burada buluşacak mı bilmem gerekiyor.

Şeytandan bahset, dedi Sasha.

Bir mesaj geldiğinde onu geri aramak üzereyim.

CONOR: *bu gece yapmayacağım*

ekrana bakıyorum. Sonra titreyen başparmaklarla bir yanıt yazıyorum.

BENDE: *Bu komik değil.*

O: *Üzgünüm*

"Sorun nedir?"

Onu aramayı denerim.

Doğrudan sesli mesaja.

Yapmadı, dedi Sasha, ifademi okurken sesi sertti.

onu görmezden geliyorum. Onu tekrar ara.

Doğrudan sesli mesaja.

BENDE: *Benimle konuş*

BENDE: *Neler oluyor?*

BENDE: *Siktir git Conor*

Telefonumu odanın diğer ucuna fırlatmak için kolumu geri sardım ama daha ben bırakamadan Sasha bileğimi yakaladı. Telefonu elimden alıp sert bir bakışla beni düzeltti.

Beni koridorun karşısındaki tuvalete çekmeden önce, Acele kararlar vermeyelim, dedi. "Benimle konuş. Ne dedi?"

"Gelmiyor. Açıklama yok. Kusura bakma, yine seni kovalıyorum," diyorum, köpürerek, yumruğumu aynaya sokmamak için lavabonun kenarını tutuyorum. "Yani, gerçek sikişmede ne var? Buna sadece bugün karar vermedi, veremezdi. Bütün hafta beni başından savdı. Demek ki gelmeyeceğini *biliyordu* . Bana söyleyebilirdi! Bunun yerine bıçağı gerçekten içeri sokmak için son saniyeye kadar bekler."

Bir çığlık attım ve onun yerine bölme kapısını yumrukladım. Kapı zorla açıldığında pek tatmin edici değil. Hala acıyor ama en azından parmak eklemlerimi parçalamadım.

"Tamam, She-Ra, sakin ol." Sasha, huysuz bir gergedanı hallediyormuş gibi, elleri havada beni bir köşeye sıkıştırıyor. "Gerçekten bunu sana zarar vermek için yaptığını mı düşünüyorsun?"

ondan uzaklaşıyorum. Hareketsiz duramıyorum. "Başka ne açıklaması var? Bu muhtemelen üzerimde yürüttüğü uzun bir dolandırıcılığın parçası. Belki de baştan beri cüretkardım. Bazıları takım arkadaşlarıyla bahse girer. Şimdi oyun bitti ve hepsi bana gülüyorlar. Zavallı zavallı şişman kız."

"Hey." Sasha, öfkeli adımlarımı durdurmak için yüzümün önüne geçti. "Kapa çeneni. Zavallı değilsin ve görünüşün ya da vücudunun şeklinde bir sorun yok. Güzelsin, komiksin, kibarsın ve zekisin. Conor Edwards'ın lanet olası bir arızası varsa, bu senin hatan değil. Bu onun kaybı."

Onu duyamıyorum. Pek sayılmaz. İçimde bembeyaz bir öfke küresi var ve verecek cevabım olmayan her saniye artıyor.

Elimi uzatarak, "Arabanı ödünç almam gerekiyor," diye patladım.

"Şu anda araba kullanacak durumda olduğunu sanmıyorum..."

"Anahtarlar. *Lütfen* ."

Sasha içini çeker ve anahtarları verir.

"Teşekkür ederim." Kıçım yanıyormuş gibi banyo kapısından fırladım, Sasha sıcacıktı.

"Taylor, bekle," diye seslendi arkamdan bıkkınlıkla.

Beklemek yerine koridoru lobiye doğru yıkıyorum. Adımlarım o kadar hızlı ki köşeyi döndüğümde kız öğrenci yurdundaki kız kardeşlerimden birine çarpıyorum. Yarım düzine kadar Kappa, sandalye çeken birkaç Sigma adamıyla birlikte lobide öğütüyor.

Az önce buldozerle vurduğum esmer öne doğru sendeledi. Uzun saçları gözlerinin üzerine düşerken onun Rebecca olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

"Kahretsin, üzgünüm," diyorum ona. "Seni orada görmedim."

Dengesini yeniden kazanarak, sesimi duyunca anında gözlerini aşağı indirdi. Conor'a karşı duyduğum öfke sayesinde, Rebecca'nın somurtkan bakışlarının başka bir öfke patlamasını tetiklediğini şimdiden imrendim.

"Tanrı aşkına," diye tersledim ona. "Birinci sınıfa girdik ve sen benim göğüslerime dokundun, Rebecca. AŞ bunu."

Birkaç metre ötede durup beni duyan Jules, "Miyav," diye kıkırdadı.

Ona doğru, "Kapa çeneni Jules," diye çıkıştım ve sonra onun ve Abigail'in ahmak Sigma erkek arkadaşının yanından fal taşı gibi açılmış gözlerini arkamda bırakarak geçtim.

Tam girişteki çift kapıdan birini açarken Sasha bana yetişti.

" *Taylor* ," diye emretti. "Durmak."

Kendimi durmaya zorluyorum. "Bu ne?" Soruyorum.

Yüzünde endişeyle oynuyor, koluma dokunuyor ve hafifçe sıkıyor. "Hiçbir erkek kendine olan saygını kaybetmeye değmez, tamam mı? Bunu hatırla. Ve emniyet kemeri takın."

30

TAYLOR

Konağına gittiğimde Conor'un Jeep'i garaj yolunda. Foster beni gördüğünde kocaman aptal bir sırıtışla kapıya cevap veriyor. Con'un üst katta odasında olduğunu söyleyerek soru sormadan içeri girmeme izin verdi. Bir an için Foster'ı sorgulamak aklımdan geçti. Oda arkadaşlarından biri çatlayacak, biraz dekolte görmek için çayı dökecekse, o Foster olurdu. Ama şu anda Conor'u duvara çivilemek istiyorum.

Onu tamamen yalnız bulmak için odasına daldım. Sanırım bir yanım yatağında sıska çıplak bir kadın olmasını bekliyordu ama bunun yerine sadece o, bir yere gidiyormuş gibi giyinmiş ve gitmek üzereydi.

Beni gördüğüne şaşırmış görünmüyor bile. Hayal kırıklığına uğradım, belki. "Şu anda konuşamam, T," dedi içini çekerek.

"Pekala, zorunda kalacaksın."

Arkamdan yatak odasının kapısını açmaya çalışıyor ama ben onun yolunda duruyorum. "Taylor lütfen. Bunun için zamanım yok. Gitmek gerek." Sesi soğuk, kayıtsız. Bana bakmayacak. Sanırım onun kızmasını, sinirlenmesini istiyordum. Bu daha kötü.

"Bana bir açıklama borçlusun. Akşam yemeği planlarını alt üst etmek başka bir şey ama Bahar Galası benim için önemliydi." Gözlerim sıcak ve acıyor. zor yutkunuyorum. "Şimdi de olaydan saatler önce beni kefaletle mi bırakıyorsun? Bu soğuk, son zamanlarda senin için bile."

"Üzgünüm dedim."

"Üzgünüm hastayım. Ayrılmışız gibi hissediyorum ama sen bana söylemeyi unuttun. Kahretsin Con, eğer bu" - ikimizi işaret ediyorum - "bittiyse, söyle bana. Bu kadarını hak ettiğimi düşünüyorum."

Benden uzaklaştı, ellerini saçlarının arasından geçirdi ve nefesinin altından bir şeyler mırıldandı.

"Ne? Sadece tükür," diye emrediyorum. "Ben tam buradayım."

"Seninle alakası yok tamam mı?"

"Sonra ne? Bana sadece neden olduğunu söyle." Üzüntü üzerime çöküyor. Beni çıldırtmak için değilse, tüm bu kaçamaklardan ne kazanacağını anlamıyorum. "Bu gece beni ekmeni gerektirecek kadar önemli olan ne?"

"Sadece yapmam gereken bir şey var." Sesinde hayal kırıklığı büyüyor. Yüzündeki çizgiler derinleşiyor ve omuzları şimdiye kadar gördüğümden daha fazla gerginliğe sahip. "Keşke yapmasaydım ama durum bu."

"Bu bir cevap değil!" diyorum hayal kırıklığı içinde.

"Aldığın tek şey bu." Yanımdan geçti ve masa sandalyesinin üzerine örttüğü cekete uzandı. "Gitmeliyim. Ayrılman lazım."

Ceketi kaparken, kol dayanağına takılır ve ceplerden birinden tuğla boyutunda kalın beyaz bir zarf düşer. Zarftan, yirmi dolarlık banknotlardan oluşan birkaç bağlı şerit yerde uzanıyor.

Conor parayı yerden kaldırıp zarfa geri koymaya başlayana kadar ikimiz de sessizce paraya baktık.

"Bu kadar parayla ne yapıyorsun?" ihtiyatla soruyorum.

Zarfı ceketinin cebine sokarken, "Önemli değil," diye mırıldandı. "Gitmek zorundayım."

"Numara." Kapıyı iterek kapattım ve kendimi kapıya yapıştırdım. “Hiç kimse, hiçbir işe yaramadığı sürece bu tür bir parayla ortalıkta dolaşmaz. Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar bu kapıdan çıkmana izin vermeyeceğim. Başın beladaysa, sana yardım etmeme izin ver.”

"Anlamıyorsun" diyor. "Lütfen, sadece yolumdan çekil."

"Yapamam. Bana gerçeği söyleyene kadar olmaz."

"Siktir," diye mırıldandı, saçlarını çekiştirerek. "Sadece gitmeme izin ver. Senin dahil olmanı istemiyorum, T. Bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun?”

Maskesi sonunda başarısız oldu. İçindeki ıstırabı gizlemek için elinden gelenin en iyisini yaparken, bütün hafta yerinde tuttuğu uzak, kayıtsız yüz gitti. Şimdi tek gördüğüm acı, çaresizlik. Bu şey onu yiyip bitiriyor ve bitkin görünüyor.

"Anlamıyor musun?" Diyorum. "Sana değer veriyorum. Başka ne sebebi var?”

Conor söner. Yatağının kenarına çöküp başını ellerinin arasına alıyor. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, sanırım pes etti.

Ama sonunda konuşuyor.

"Geçen Mayıs ayında, California'da, Kai bir gün bana geldi -onu haftalardır görmemiştim- ve paraya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Çok para gibi. Bir uyuşturucu satıcısıyla arası kötüydü ve ona geri ödemek zorunda kaldı, yoksa adam onu mahvederdi. Bende o kadar nakit olmadığını söyledim. Yani diyor ki, bilirsiniz, Max'ten para isteyin." Conor, üvey babasıyla ilişkisi hakkında bana söylediklerini hatırlayıp hatırlamadığımı kontrol ediyormuş gibi gözlerini kaldırdı.

Yavaşça başımla onaylıyorum.

"Doğru, ben de hayır dedim, bunu yapamam. Kai sinirleniyor, siktir git, arkadaş olduğumuzu sanıyordum, onca saçmalık, ama zorlamadı. Sadece başka bir yol bulacağını söylüyor ve gidiyor. O sırada, içinde bulunduğu belayı abarttığını, belki de yeni bir telefon ya da aptalca bir şey istediğini ve dev bir altın kasaya girebileceğimi ve ne istersem alabileceğimi düşündüğünü düşündüm.

Conor bir nefes alır ve yüzünü ovuşturur. Sanki enerji topluyormuş gibi.

"Öyleyse belki birkaç hafta sonra Max ve ben aptalca bir tartışmaya girdik. Henüz bir ana dal ilan etmemiştim ve o benim hayatımla ne yapacağımı bulmakla ilgili davamı ele alıyordu. Bu yüzden elbette savunmaya geçiyorum çünkü onun gerçekten demek istediği, tıpkı onun gibi olmazsam asla bir anlamı olmayacak bir kaybeden olduğum. Dolu dolu bir bağırma maçına dönüşüyor ve sonra sinirlenip ayrılıyorum. Sonunda Kai'nin evine gittim, ona ne olduğunu anlattım ve dedi ki, hey, bilirsin, ondan tamamen geri dönebiliriz. Sadece kelimeyi söyle."

Yatağa çekingen adımlarla yaklaştım ve aramızda birkaç metre boşluk bırakarak oturdum. "Ve sen ne dedin?"

"Lanet olsun dedim. Haydi Yapalım şunu."

Derin bir iç çekerek başını sallıyor. Tüm bunları kabul etmenin ne kadar zor olduğunu, endişenin onu sardığını hissedebiliyorum. Cesareti bulmak için kendi içinde ne kadar uzağa ulaşması gerekiyor.

Kai'ye alarm kodunu verdim ve Max'in acil durumlar için masa çekmecesinde her zaman üç bin dolar nakit tuttuğunu söyledim. Ne zaman olacağını bilmek istemediğimi söyledim. Max'in onun kayıp olduğunu fark etmesi bile aylar alacaktı ve ayrıca bu tür bir para adam için hiçbir şeydi. Bunu bir hafta içinde akşam yemeğine ve şaraba harcardı. Kimse zarar görmez."

"Ancak…?"

Conor bana bakıyor. En sonunda. Bir haftadır ilk kez bana gerçekten bakıyor.

"Bir hafta sonu hepimiz Tahoe'ya gidiyoruz. Geride kalmak istedim ama annem birlikte kaliteli zaman geçirme konusunda bana bir suçluluk duygusu yaşattı. Böylece ev birkaç gün boş kalır ve Kai hamlesini yapar. Muhtemelen sarhoştu ya da bir bok için sarhoştu - çocuğun hiçbir zaman lanet olası bir kısma düğmesi olmadı, anlıyor musun? Yeterince sessizliğe süzülür, ama sonra yeri çöpe atar. Garajdan Max'in golf sopalarından birini

alır ve Max'in ofisini ve oturma odasını paramparça eder. Birkaç gün sonra eve geldik ve bariz bir şekilde yer soyulmuş. İşin berbat yanı, Max kendini suçladı. Alarmı kurmayı unutmuş olmalı diye düşündüm. Ama ne olursa olsun, büyük bir şey yok, diyor. Sigorta zararı karşılayacaktır."

Alnım kırışıyor. "Başka hiçbir şeyin neden çalınmadığını merak etmediler mi?"

Conor alaycı bir kahkaha patlatıyor. "Hayır. Polisler, bazı gençlerin muhtemelen sadece burayı çöpe atmak istediğine karar verdi. Milyonlarca kez gördüklerini, bir fırsat suçu olduğunu ve belki de gençlerin bir şeyden korktuklarını söylediler."

"Yani ondan kurtuldun."

"Evet, ama olay bu, değil mi? Eve adım attığımız andan itibaren suçluluk beni paramparça etti ve Kai'nin ne yaptığını gördüm. Ben ne yaptım. Bir şekilde, Max'in yüzündeki ifadeyi görmenin iyi hissettireceğine kendimi inandırdım. Ama fena acıdı. Ne tür bir pislik kendi evini çöpe atar? Annem haftalarca bunu yapanın geri geleceğinden korktu. Uyuyamadı." Sesi çatlıyor. " Bunu ona *ben yaptım*."

Kalbim onun için acıyor. "Ya Kai?"

"Birkaç hafta sonra beni sahilde buldu ve nasıl gitti diye soruyordu. Ona artık onunla takılamayacağımı, çok ileri gittiğini ve başlamanın kötü bir fikir olduğunu söyledim. Ve bu kadardı, biz bittik. Kafasında iyi bir arkadaş olduğunu düşündü, sanki benim için uğraşıyormuş gibi. Bu muhtemelen birinin size beyninin nasıl çalıştığına dair verebileceği en iyi örnek."

"Sanırım ayrılığı iyi karşılamadı mı?"

"Hayır. Sanırım her şeyden çok onu ispiyonlamamdan endişeleniyordu. Ama bunu yapmanın karşılıklı olarak garantili bir yıkım olacağını ona hatırlattım. Ve yollarımızı ayırdık."

"Buffalo'ya kadar."

"Buffalo," diye kabul ediyor kederle. "Sonra cumartesi sahilde. Beni oraya kadar takip etti, bana aynı eski hikayeyi anlattı. Kötü insanlara borcu var ve alamazsa onu öldürürler. Ama bu sefer on bine ihtiyacı var."

"Kahretsin," diyorum içimden.

Conor yanıt olarak ne yazık ki gülüyor. "Doğru?"

"Ona parayı veremezsin."

Başını bana eğiyor.

Hayır, ciddiyim Conor. Ona parayı veremezsin. Bu sefer on, bir dahaki sefere on beş, yirmi, elli. Sana şantaj yapıyor, değil mi? Bütün bunlar bununla mı ilgili? Karşılıklı garantili yıkım mı? Ve o zarfın içindekiler...Bahse girerim parayı ailenden almamışsındır."

"Başka seçeneğim yok, Taylor." Gözleri öfkeyle dönüyor.

"Evet yaparsın. Max'e ve annene gerçeği söyleyebilirsin. Eğer temize çıkarsan, Kai'nin kaldıraç gücü kalmaz. Seni rahat bırakacak ve sonunda tüm hayatını raydan çıkarmak için tekrar ortaya çıkacağı günü düşünmeden hayatına devam edebileceksin."

"Sen ne dediğinin farkında değilsin. senin yok-"

"Hissettiğin bu utanç ve mahcubiyet yüzünden beni alt ettiğini, aileni siktiğini ve kim bilir o parayı nasıl alacağını bildiğini biliyorum. Ne zaman duracak? Ne zaman yeterli?" Ona başımı sallıyorum. "Karşı koymak için yapabileceğin tek bir şey var ya da sonsuza kadar bu sırrın kölesi olabilirsin."

"Evet, biliyorsun..." Conor ayağa kalktı. "Bu seni gerçekten ilgilendirmiyor. Sana gerçeği söyledim ve şimdi gitmem gerek."

Ayağa kalkıp onu durdurmaya çalışıyorum ama kapıya giderken çok az bir çabayla beni atlattı. Bana sırtını dönerken elini tutuyorum. "Lütfen. Sana yardım edeceğim. Bunu yapma."

Elini çeker. Konuştuğunda, soğukluk ve mesafe geri döndü. "Yardımına ihtiyacım yok, Taylor. istemiyorum. Ve kesinlikle bir pilicin bana ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım yok. Haklıydın. Birlikte olmamalıyız."

Arkasına bakmaz. Koridorda ve kapıdan çıkın. Tek bir tereddüt yok.

Beni orada bu odanın zehirli anılarıyla, makyajım bulaşmış ve saçlarım dökülmüş halde bırakıyor.

Conor Lanet Edwards.

31

CONOR

Ben büyürken bir kız vardı. Papatya. Benim yaşlarımdaydı, eski mahallede birkaç kapı aşağıda oturuyordu ve tebeşiri olmadığı için garaj yolunda saatlerce küçük taşlarla veya kırık çimento parçalarıyla çizim yapardı. Güneş beton levhayı ızgaraya çevirdiğinde ya da yağmur tenini buruşturduğunda, ergenlik öncesi Kai ve ben kaykaylarımızla yanından geçerken bize bir şeyler fırlatırdı. Taşlar, şişe kapakları, rastgele çöpler, etrafta ne varsa. Babası bok gibi biriydi ve onun da onun gibi olduğunu düşündük.

Sonra bir gün verandamdan izledim. Okul otobüsünden indiğini, ön kapısını çaldığını gördüm. Babasının kamyonu garaj yolundaydı ve içerideki televizyon o kadar gürültülüydü ki bütün mahalle sporun önemli anlarını duyabiliyordu. Bu sıska kızı ve sırt çantasını çalmaya devam etti. Ardından, bir hırsızlık sırasında parmaklıkların koptuğu ve asla değiştirilmediği pencereyi denemek. Ve sonunda pes etti, istifa etti ve sokağın kenarından mahallenin çürüyen bir kısmından sonunda ona doğru yuvarlanan başka bir taş aldı.

Sonra Kai'nin kaykayıyla kaldırımda yuvarlanışını izledim. Onunla konuşmak, onunla alay etmek için durmak. Onun çizimlerinin üzerine çörekler yapmasını izledim, sonra resimlerin üzerine bir soda döküp şişe kapağını saçına geçirdim. Ve o zaman anladım, ne zaman yanından geçsek neden bize bir şeyler fırlattığını. Kai'yi hedefliyordu.

Bir dahaki sefere garaj yolunda tek başına oturduğunda, kendi kayamı getirdim ve ona katıldım. Sonunda araba yolundan ayrıldık ve dünyayı keşfettik. Otoyolu uzun bir ağaçtan izledik, çatılardan uçakları saydık. Ve bir gün Daisy bana gideceğini söyledi. Okul otobüsü bizi bıraktığında, çekip gidecek ve başka bir yere gidecekti. Başka herhangi bir yer. *Sen de gidebilirsin,* diye ısrar etmişti.

Yosemite'nin bir dergi fotoğrafı vardı ve orada, kamp alanında ya da başka bir yerde yaşayacağını kafasına koymuştu. *Çünkü ihtiyacın olan her şeye sahip olacaklar ve kamp yapmanın hiçbir maliyeti yok, değil mi?* Haftalarca bunun hakkında konuştuk, planlar yaptık. Gerçekten ayrılmak istediğimden değildi ama Daisy'nin onunla gitmem için çok şeye ihtiyacı vardı. En çok korktuğu yalnızlıktı.

Sonra bir gün otobüse bindi ve kollarında morluklar vardı. Ağlıyordu ve birdenbire bu bir oyun olmaktan çıktı. Okul ve uyku arasındaki zamanı geçirmek için büyük bir macera hakkında yazdığımız bir hikaye değildi.

Okulda otobüs durduğunda, omuzlarında normalden daha ağır olan sırt çantasıyla beklenti içinde bana baktı. *Bugün öğle yemeğinde mi çıkıyoruz* dedi . Ona ne diyeceğimi, yanlış şeyi nasıl söylemeyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden çok daha kötü bir şey yaptım.

Yürüdüm.

Sanırım o an kimse için iyi olmadığımı öğrendiğim andı. Elbette, neredeyse on bir yaşındaydım, bu yüzden elbette kuzeye sırt çantası ve kaykaydan başka bir şeyle koşmuyordum. Ama Daisy'nin bana inanmasına izin verirdim. Bana güvenmesine izin verirdim. Belki o sırada evinde gerçekte neler olup bittiğini anlamadım ama kavramsal düzeyde ana fikri anladım ve yine de ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadım. Sadece uzun bir hayal kırıklığı dizisinde başka biri oldum.

Gözlerini asla unutmayacağım. Onlarda kalbinin kırıldığını nasıl gördüm. Onları hala görüyorum. Şimdi.

Ellerim titriyor. Direksiyonu tutuyorum, yolu zar zor görüyorum. Tünel görüşü gibi, her şey dar ve uzak. Görmekten çok hafızayla ilerliyorum. Göğsümde günlerdir biriken bir sıkışma şimdi boğazıma tırmanıyor. Aniden nefes almak acıtıyor.

Bardaklıktaki telefon titrediğinde neredeyse karşıdan gelen trafiğe doğru savruluyorum, kafamda daha yüksek gibi gelen sesle irkildim.

Hoparlör düğmesine bastım. "Evet," diye cevap verdim, sesimi çalışmaya zorlayarak. Kendimi duyamıyorum. Zihnimdeki statik su altındaymışım gibi hissettiriyor.

Kai, "Hala geldiğinden emin ol," diyor. Arka planda gürültü var. Sesler ve boğuk müzik. O zaten orada, buluşmayı ayarladığımız havasız Boston kolej barında.

"Yolumun üzerinde."

"Tik tak."

Aramayı sonlandırıp telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım. Göğsümdeki ağrı dayanılmaz hale geldi, öyle bir sıktı ki kaburgamı kıracakmışım gibi geldi. Tekerleği kestim ve omzuna döndüm, frene bastım. Karısını dövüp terleyene kadar çılgınca kat kat giysilerimi yırtarken boğazım düğümleniyor. Jeep'i soğuk havayla doldurmak için camları indiriyorum.

Ben mi yapıyorum?

Baş ellerimin arasında, yüzünü görmeden duramıyorum. Gözlerindeki hayal kırıklığına uğramış bakış. Daisy değil, geçmişimdeki küçük kız. Ama Taylor, hediyemin kadını.

Benden çok daha iyisini bekliyordu. O zamanlar yaptığım şeyi değil, şimdi yapmayı seçtiğim şeyi. Bana şans verdiğinde doğru kararı verecek kadar güçlü olsaydım, bu hafta böyle bir ahmak gibi davrandığım için beni serbest bırakırdı.

Kahretsin, Edwards. Bir çift büyütün .

Kendime onun için daha iyi olacağıma ve kendimi onun gözünden görmeye çalışacağıma söz verdim. Kendimi zırdeli bir serseri, amaçsız bir ezik ya da yürüyen tek gecelik bir ilişkiden daha fazlası olarak görüyorum. Ben bulamasam da o değeri bende buldu. Öyleyse neden Kai'nin bunu benden almasına izin vereyim? Çünkü o sadece hayatımı çalmadı, Taylor'dan da çalındı. Yol kenarında panik atak geçirmeden kız arkadaşımla aptal bir dansta olmalıyım.

Başımı tiksintiyle sallayarak, atılan süveterimi alıp üzerime geçirdim. Sonra vitese uzandım ve Jeep'i sürdüm.

Hayatımda ilk defa kendime saygı duyma cesaretini buluyorum.

İLK DURAĞIM Hunter'ın yeri. Demi kapıya cevap veriyor ve beni biraz düşmanca olsa da meraklı bir bakışla selamlıyor. Taylor'la son konuşmamdan beri ne duyduğunu ya da Hunter'ın bana çeki yazdıktan sonra ne diyebileceğini bilmiyorum.

İçeri girmeme izin verdiğinde onu yanağından öpüyorum.

Demi tepki olarak geri tepiyor. "Bu ne için, garip?"

"Haklısın," diyorum göz kırparak.

"Açıkçası." Duraklıyor. "Ne hakkında ama?"

"Hey dostum." Hunter temkinli bir şekilde bize yaklaşıyor. "Her şey yolunda?"

"Olacak." Nakit zarfı çıkardım ve ona uzattım.

Demi, geçişte gözlerini kısıyor. "Bu da ne?" o talep ediyor.

Hunter parayı alır, kafası karışır. "Ama neden?"

Cevap ver bana keşiş, diye homurdanıyor Demi, Hunter'ın kolunu çekiştirerek. "Ne oluyor?"

Omuz silkip Hunter'a cevap verdim. "Artık ona ihtiyacım yok."

Anlaşılır şekilde rahatlamış görünüyor, ancak kız arkadaşından katlanmak üzere olduğu sorgulamayı kıskanmıyorum.

Demi'ye, "Ona kolay gelsin," diyorum. "O iyi bir adam."

Kalmak ve pizza sipariş etmek ister misin? Avcı teklifleri. "Bu gece sadece dinleniyoruz."

"Yapamam. Dansa geç kaldım."

Hunter'ın evinden ayrılırken Kai'yi aradım. Göğsümdeki sıkışma çoktan azaldı ve telefon çalarken ellerim sabit kaldı.

"Buradasınız?" diyor.

"Senin paran bende değil."

"Benimle dalga geçme kardeşim. Bir telefon görüşmesi yapıyorum..."

"Max'e benim hatam olduğunu söyleyeceğim." Sesimdeki kararlılık beni şaşırtıyor. Ve her kelimemde kararımdan daha çok emin oluyorum. "Adını çıkarıyorum. Şimdilik. Ama beni bir daha ararsan, burnunu çektiğini hissedersem, seni bir çırpıda öldürürüm. Beni deneme, Kai. Bu senin son şansın."

ona takılıyorum. Sonra sinirlerimi zorlayarak bir arama daha yapıyorum.

32

TAYLOR

Şiddetle burada olmak istemiyorum.

Olduğu gibi, en yakın masadan bir biftek bıçağı almayı ve kaçmak için paramparça bir pencereden çıkarken bir rehine almayı düşünüyorum.

Sasha ve ben, diğerlerini bizimle konuşmaya çalışmaktan caydırmak için bir konuşmacı yığınının yakınında stratejik bir pozisyon aldık. Ayrıca, Charlotte'un dans pistinde koşuşturup kız kardeşlerini ilgili boomer'ların önünde flört ettikleri için azarladığını izlerken, biz doğrudan şişeden içtiğimizde elbiselerimizden aşağı süzülen pahalı bir şampanyaya el koydu. Mezunlar Sasha'dan Neil Diamond ve ABBA'yı oynamasını istediğinden DJ kabininden ayrılmak zorunda kaldık ve o da bir sonrakinin gözünü çatalla çıkarmakla tehdit etti, ben de onu ara vermeye zorladım.

Onu yerde fark ederek, "Eric'le dans etmelisin," dedim. Randevunun onu kurtlara terk etmesine rağmen harika zaman geçiriyor gibi görünüyor.

"Ve herkesi köşeden küçümseyici bir şekilde yargılama şansını mı kaçırdın? Beni tanımıyor musun bile?"

"İçtenlikle söyledim. Kendime acımaya razı olmam, benimle birlikte acı çekmen gerektiği anlamına gelmez."

"Tam olarak bu anlama geliyor" diyor. "Ya da bu şişenin geri kalanını içebilir ve beyaz kızı aşırı giyimli bir vakıf fonu çocuğu için dans pistinde heba edebilirsiniz."

"Havasında olmamak."

"Ah, hadi ama." Sasha şampanyadan bir yudum daha alır ve koluyla ağzını silip rujla boyar. "Hepimiz giyindik ve bacaklarımızı traş ettik. En azından sabah pişman olacak bir şeyler yapabiliriz."

Ha. Zaten pişmanlıklarım var. Örneğin, bu saçma elbiseyi aldığımda ne düşünüyordum? Sıkı siyah kumaş, göğüslerimi iki ezilmiş jambon gibi gösteriyor ve her kıvrım ve yumru, bir tüpten diş macunu gibi dökülüyor. İğrenç hissediyorum ve aynaya bakıp Conor'un beni gördüğünde yüzünü hayal ederken neden bu kadar heyecanlandığımı hatırlayamıyorum.

Ah bir dakika, nedenini hatırlıyorum çünkü Conor'un beni güzel olduğuma inandırmasına izin verirdim. Tombul bir kız ya da sadece bir çift göğüs görmediğini, ama beni. Her şeyim. Beni arzu edilir bir şey olduğuma inandırdı. Sahip olmaya değer.

Ve şimdi olabileceklere dair uygunsuz bir hayal kırıklığıyla baş başa kaldım.

Yanaklarımdan damlayan yaşları fark ettiğimde rahatsız oldum ve Sasha'ya o şampanyanın birazını boşaltacağımı söylüyorum. Tuvalet, makyajlarına rötuş yapan Kappalarla dolu, bir durakta iki Kappa'nın saçını geri tutan yüksek sesle kusmuk biri oturuyor. Başka bir ahırda, kendini telefonuyla kilitleyen ve kız kardeşlerinin kapıya vuran protestoları üzerine şimdi eski Cory'ye sarhoş mesaj atan Lisa Anderson var.

Tuvaleti kullandıktan sonra, Abigail ve Jules gülerek içeri girdiğinde lavaboda ellerimi yıkıyorum. Kötü bakışları beni ve lekeli maskaramı aldığında midem düğümleniyor.

"Taylor," Abigail herkesin dikkatini verdiğinden emin olmak için yeterince yüksek sesle seslendi. "Conor'u bütün gece görmedim. Seni ayağa kaldırmadı, değil mi?"

"Beni rahat bırak Abigail."

Elbette mükemmel görünüyor. Parıldayan gümüş pullu elbise ve mükemmel kıvrılmış platin saç, yerinde bir tutam değil. Saç çizgisinde boncuk boncuk ya da boynundan aşağı damlayan makyaj yok. Az insan.

"Uh-oh." Arkamda durup aynada alaycı bir surat ifadesiyle bizi izliyor. "Sorun nedir? Hadi ama, biz senin kardeşlerin Tay-Tay. Bize söyleyebilirsin."

"Seni ayağa kaldırdı, değil mi?" Jules, sanki bir hayvanla konuşuyormuş gibi küçümseyici tatlı bir sesle söylüyor. "Oh hayır! Ve farelerin bütün gün seni balo için güzel bir elbise yapmak için köle yaptı."

"Şaka sana," diye tersledim kuru bir sesle. "Ayrıldık."

Abigail güldü, sonra bana alaycı bir sırıtış attı. "Eh, tabii ki seni terk etti. Yani, bir ay sonra komik olmayı bırakıyor ve sonra sadece üzücü. Beni dinlemeliydin Tay-Tay. Kendini bu utançtan kurtarabilirdin."

"Aman Tanrım, Abigail, siktir git." Son ipim kopuyor. Banyo ölüm sessizliğine büründü ve herkesin bize baktığını fark ettim. "Anladık tamam mı? Sen kaltaklığı kişilik sanan sefil bir amcıksın. Lanet bir hayat yaşa ve sikimden defol."

Derim uğuldayarak oradan uzaklaşıyorum. Ziyafet salonuna döndüğümde bir tür çılgın yüksek beni bunaltıyor. Müziğe titreşen ışıklardan, dans pistinde gümbürdeyen bedenlerden başım dönüyor. Tanrım, onu azarlamak o kadar güzeldi ki, birkaç saniyeliğine geri dönmek istiyorum. Abigail'i serbest bırakmanın bu kadar harika hissettireceğini bilseydim, bunu günde altı kez yapıyor olurdum.

Neredeyse yarım şişe şampanyadan sonra, tat alma duyularım bulanık ve belki kafam da bulanık hissediyor, bu yüzden bara gidiyorum ve limonlu soda istiyorum.

Arkamdan bir ses, "Taylor," dedi. "Hey. Seni neredeyse tanıyamadım."

Yanıma bir adam kayıyor. Ona bakmak için başımı arkaya çevirdiğimde, geçen gece Malone'un gökdelenlerinden biri olan Danny olduğunu anlamam birkaç santim aldı. Keskin bir smokin içinde güzelce temizler.

O zaman bana bir iyilik yap, dedim, geçen sömestr ilk matematik dersinde olduğunu düşündüğüm barmenden içkimi alırken. "Örtümü patlatma. Kılık değiştiriyorum."

"Ah evet?" Danny bir bira ısmarlar ve biraz daha yaklaşır. "Ne olarak?"

“Bunu henüz anlayamadım.”

Söyleyecek daha iyi bir şey bulamayınca gülüyor. Doğrusu ben de bilmiyorum. Son zamanlarda gerçekte ne olduğumdan ve diğerlerini memnun etmek için oynamaya çalıştığım rolün ne olduğundan emin değilim. Tanımlaması her gün biraz daha zorlaşan bir beklentiyi karşılamaya çalıştığımı hissediyorum. Kendim için belirlediğim imaja hiçbir zaman tam olarak ulaşamadım ve ilk etapta fikre nereden ulaştığımı hatırlamakta zorlanıyorum.

İnsanlar hep üniversiteye kendimizi bulmak için geldiğimizi söylerler ama yine de her sabah daha az tanınır hale geliyorum.

"Güzel görünüyorsun, demek istediğim buydu," diyor utangaç bir şekilde.

"Kiminle buradasın?" ona soruyorum.

Ah, hayır, kimse, dedi bana. “Ailem, arkadaşları Rachel Cohen'in ebeveynleri tarafından davet edildi, bu yüzden biraz gelmem söylendi.” Birasından garip bir yudum alıyor ve kendini buna ikna ettiği anı neredeyse görebiliyorum. "Biliyorsun, geçen gece bir şey söylemek istedim. Yani, almalıydım ama biriyle görüştüğün izlenimini edindim?”

Ah. "Evet, hayır, sadece... sıradan bir şeydi."

"Öyleyse bir ara sana çıkma teklif etmek istesem sorun olur mu?"

Sasha ve ben odanın karşısında birbirimizin bakışlarını yakaladık ve gözleri onayla parladı. Bana *buna vurman gerektiğini söyleyen bir başını salladı* . Sonra Eric'i tutuyor ve bize doğru geliyorlar.

Bir şeyi taahhüt ediyormuşum gibi görünmeden sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, bu yüzden oyalandım ve Sasha yaklaşırken içkimden uzun bir yudum aldım.

Fazla heyecanla, "Birbirinizi buldunuz," dedi. Sonra bir şekilde cezalandırılıyormuşum gibi bana sırıtıyor. "Ve ikinizin de randevusu yok, yani her şey yolunda gitti."

"Aslında," diye başladım, "gitmeyi düşünüyordum-"

Eric, Sasha'ya kaçmamı engellemek için kolunu omzuma koyarken, Bana hâlâ bir dans borçlusun, diye hatırlattı.

"Taylor dans etmeyi sever."

Onu uykusunda öldüreceğim.

"Benimle dans et?" Danny. Tatlı, utangaç Danny. Filmlerdeki gibi kolunu uzatıyor ve iyi niyetli olduğunu biliyorum. Ya isteyerek gidebileceğim ya da Sasha'ya olay çıkarabileceğim için davetini kabul ediyorum.

Dördümüz dans pistine çıkıyoruz. Neyse ki yüksek tempolu bir şarkı, bu yüzden Danny bana tutunmak zorunda hissetmiyor. Serbest bir dörtlüyle başlıyoruz, Eric ve Sasha'nın bütün gece birlikte olmak için bir bahane aradıkları ortaya çıkana kadar ve sonra kendi karar veremeyen bir gökdelenin garip hareketleriyle baş başa kalıyorum. ayak numarası. Adil olmak gerekirse, ona birlikte çalışması için fazla bir şey vermiyorum.

"Onunla dans et," Sasha eğilip bana tısladı, kendini Eric'in pençesinden ancak yarı yolda kurtardı.

"Ben," diye geri çekiliyorum.

Beni ona doğru itiyor, bu da onu beni yakalamaya zorluyor. Danny'nin gülümsemesi, bunun benim nazlı, *lütfen, beni daha yakına tut deme şeklim olduğunu düşündüğünü söylüyor ve buna* mecbur. Ben gerginim ama o fark etmiş gibi görünmüyor. Sasha yine *DENEYİN, KAHRAMAN! diyen ısrarlı bir bakışla karşımda duruyor.*

Ama yapamam. Kafam Conor ve Kai'ye ne olduğunu merak etmekle meşgul. Damla yaptı mı? O güvende mi? Conor'ın kendi başının çaresine bakamayacağını sanmıyorum ama ya bir şeyler ters giderse? On bin dolaşmak için çok para. Polis tarafından durdurulabilirdi, ya da daha kötüsü. Bu gece onun için yanlış gitmiş olabilecek yüzlerce yol var ve onun iyi olup olmadığını bile öğrenemiyorum. Çağrımı görmezden gelirdi ve sonra başladığım yere geri dönerdim - onun için endişeleniyor, onun için korkuyordum.

Aklıma daha fazlasını yapabilirdim. Oda arkadaşlarına veya Hunter'a onu durdurmalarını söylemeliydim. Ya da en azından arkasını kollamak için. Lanet olsun, bunu neden yapmadım?

Conor'a bir şey olursa, kendimi asla affetmem.

Alçak bir uyarı sesi duyduğumda bir arama yapmam gerektiğine karar verdim ve Danny ve ben birdenbire çekildik.

33

TAYLOR

"Ne var, adamım?" Danny, davetsiz misafirle yüzleşmek için ileri atılırken, ben orada şaşkınlık içinde göz kırparak duruyorum.

Gerçekten de ne cehennem. Conor'un burada ne *işi* var?

Smokin giymiş bir Conor, "Burada işiniz bitti," diye yanıtlıyor, ses tonu soğukkanlı ve etkili.

"Üzgünüm, ne?" Danny kaşlarını çattı. Bir adım daha atar. Birkaç santim daha uzun olmasına rağmen, yapısı Conor'un daha kaslı çerçevesine kıyasla hafif.

"Beni duydun." Üzerinden gerilim fışkırıyor ve benimkileri yakıp kavururken gözlerinde zar zor kontrol edilen bir öfke var. "Çok teşekkür ederim ama şimdi gidebilirsin."

"Hey." Eric takım arkadaşının yanına gider. "Kim olduğunu bilmiyorum ama olamazsın..."

"Ben onun erkek arkadaşıyım," diye çıkıştı Conor ama yoğun bakışları bana sabitlenmiş halde kaldı.

"Taylor?" Danny sorar. "O senin erkek arkadaşın mı?"

Danny'ye, sonra Conor'a bakıyorum ve bir an ürktüm. Conor, özel dikim siyah bir smokin içinde yanıp sönen ışıkların altında, saçları yüzünden geriye doğru taranmış olarak duruyor... onunla ilk kez karşılaşıyormuş gibi.

Bu adamın saf cinsel çekiciliğine hayran kaldım. Geçen hafta ona kızmakla o kadar meşguldüm ki ne kadar ateşli olduğunu unutmuştum. Odadaki hemen hemen her kadının kafasını çevirecek kadar. Orta yaşlı kocaları bütün gece yirmi yaşındaki çocuklara baktıktan sonra kendilerini yetersiz hissetmeye başlarken, birkaç mezun bile omuzlarının üzerinden bakıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sonunda Danny'nin sorusunu görmezden gelerek sordum.

Sasha elimi tuttu ve sıktı. Manevi destek için mi yoksa benimle kaçmayı düşünüyor mu bilmiyorum ama gözlerimi Conor'dan alamasam da kendimi geri çektim.

"Beni davet ettin," dedi kalın bir sesle.

"Sonra beni terk ettin." Öfke uyarı vermeden geri dönüyor ve en iyi arkadaşımın eline daha sıkı sarılıyorum. “Davetinizin iptal edildiğini düşünün. Bu aynı zamanda kiminle dans edeceğim konusunda söz hakkınız olmadığı anlamına da geliyor.”

"Kahretsin istemiyorum," diye hırlıyor. Diğer elimi de tutuyor ve beni öne doğru çekiyor. Bir aptal gibi, ellerimin Sasha'nın elinden kaymasına izin veriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Dilimde yakıcı bir acıyla talep ediyorum.

Beni kendine doğru çekiyor ve kendine yakın tutuyor ve sanki kafam unutmaya çalışsa da vücudum hatırlıyor gibi. "Seninle dans etmek."

"Dans etmek istemiyorum."

Ve yine de onun içinde eriyorum. Yapmamı istediği için değil, öfke ve incinmeme rağmen sinirlerim dokunuşuna tepki verdiği için. Onunla olması çok doğal.

Danny'nin bakışlarını arayarak omzumun üzerinden bakıyorum ve gözlerimden özür dilediğini okuduğunu biliyorum çünkü üzgün bir şekilde başını sallıyor. Tatlı, utangaç Danny. Kalbimin çarptığı kişi o olsaydı hayat çok daha kolay olurdu, ama değil. Çünkü hayat hiç adil değil.

Conor, "Konuşmamız gerek," dedi.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Güzel, bu işimizi kolaylaştıracak," diye yanıtlıyor ve bizi ritme yönlendiriyor. O hareket ediyor ve ben onunla hareket ediyorum. Müziği duymamak, niyetini hissetmek kadar. Sanki bedenlerimiz kendilerini tekrar bir araya getirmek için savaşıyormuş gibi, ateşli, ateşli, tutkulu bir değiş tokuş. "Üzgünüm Taylor. Hepsi için. Seni görmezden gelmek ve bu gece havaya uçmak. Hiçbirini kastetmedim."

Geçen hafta içimde biriken tüm bastırılmış öfkeyle, "Sen gittin," dedim. "Üzerime yürüdün."

Hüzünle başını salladı. "Utandım. Olanları seninle nasıl konuşacağımı bilemedim."

"Benden ayrıldın."

İddia havada kalıyor. Bedenlerimiz birbirine değip gözlerimiz buluşsa bile aramızda mesafe var. Pişmanlıkların ve ihanetlerin elektrikli çiti.

"Beni köşeye sıkıştırdın. Başka ne yapacağımı bilmiyordum."

"Sen bir pisliksin," diyorum, bu hafta bana yaşattığı acıyla köpürerek. Sırf burada smokin içinde güzel görünerek ortaya çıktı diye bu yok olmuyor.

"Bu gece harika görünüyorsun."

"Kapa çeneni."

"İçtenlikle söyledim." Boynuma bir öpücük kondurdu ve aklım en son birlikte olduğumuz zamana döndü.

Yatağımda uzanıyorum. Onun ağzı. Çıplak teni benimkine karşı.

"Yapma." Onu ittim çünkü bana dokunduğunda düşünemiyorum. nefes alamıyorum. "Beni bir kenara attın ve bu senin için çok kolay oldu. Sadece beni kırıp benden ayrılman değil. Benimle konuşmak yerine bunu yapmayı seçtin. Gerçeği söylemektense beni kaybetmeyi tercih edersin." Gözlerim yanmaya başlıyor. "Beni bok gibi hissettirdin Conor."

"Biliyorum bebeğim. Kahretsin," diye ısırdı, ellerini ovuştururken saçlarını karıştırdı.

Aniden başkalarının dramayı izlemek için durduğunu fark ettim ve bir masanın altına koşma dürtüsüyle savaştım.

"Ona parayı ben vermedim, Taylor."

"Ne?"

"Boston yolunu yarılamıştım ve yüzünü aklımdan çıkaramadım. Ben de arkamı döndüm. Bize ne yaptığımı bile bile buna katlanamazdım." Sesi çatlıyor. "Çünkü tüm bunlarla ilgili en kötü şey, yapabileceğim en kötü şey, saygını kaybetmekti. Benden nefret ediyorsan başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Eğer bu gerçekten doğru olsaydı..."

"Lanet olsun T, sana aşık olduğumu söylemeye çalışıyorum."

Ve ben daha gözümü kırpamadan beni öptü, tüm pişmanlığı ve inancı dudaklarımızın buluşmasının sıcak, içine çeken hissine damıtıldı. Kollarında kendimi tekrar sabit hissediyorum, çarpık savrulduktan sonra nihayet ayağa kalktım. Çünkü birlikte olmadığımız zaman, dünya yanlış hizalanmış hissediyor. Conor bana denge sağlıyor, yeri tekrar düzleştiriyor.

Dudaklarımız ayrıldığında, bir eliyle yüzümü kavradı ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Ciddiyim - sana aptalca aşığım. Daha erken söylemeliydim. Tekrarlanan kafa travmasını suçlardım ama ben sadece bir aptaldım. Üzgünüm."

"Sana hâlâ kızgınım," dedim dürüstçe, ama biraz daha az gaddarlıkla.

"Biliyorum." O gülüyor. Biraz üzgün. Hala tatlı. "Oldukça yoğun bir şekilde yalpalamaya hazırım."

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım ve Charlotte'un çatık kilise hanımı gözleriyle bizim için bir kestirme yol yaptığını görmek için döndüm.

“Eh, olay çıkardın ve herkes bize bakıyor” diyorum. "Böylece bizi buradan çıkarırsan beni bağışlamaya başlayabilirsin."

Conor dans pistini incelerken, gümüş gözleri Kappa'ları ve onların tarihlerini izleyenlerin üzerinde geziniyor ve skandallaşmış mavi kanlı mezunlar onaylamazca sırıtıyor. Sonra kalabalığa o tanıdık şeytani sırıtışla bahşeder.

"Gösteri bitti millet," diye duyuruyor. "İyi geceler."

Parmaklarını benimkilere doladı ve birlikte kaçmayı başardık.

Zaten partilerden her zaman nefret etmişimdir.

34

CONOR

Taylor beni dairesine davet ediyor ve sırayla nerede duracağımızı veya nasıl oturacağımızı bilmeden dönüyoruz. Önce kanepeyi deniyor ama söyleyecek çok şeyi var ve her şey söylemek istediği sırayla gelmiyor, ta ki ayaklarının altında biraz çekişme hissedip odanın içinde dönmeye başlayana kadar. Bu yüzden sıradaki koltuğa geçiyorum, ancak kaslarım hala adrenalini yakıyor ve laktik asit birikiyor. Bu yüzden, beni tekrar sevip sevemeyeceğini ya da onu tamamen kaybettim mi diye anlamaya çalışarak kendimi bir köşeye yapıştırdım.

"Bütün bu zamanı neden böyle davrandığını anlamaya çalışarak geçirdim" diyor, "ve senden herhangi bir bilgi almadan tüm bu en kötü senaryolarla baş başa kaldım."

başımı asıyorum. "Anladım."

"Sanki ben bir bahismişim gibi. Ya da sonunda beni çıplak gördün ve evet, hayır dedin. Ya da hasta bir parçan bana zarar verebileceğini bilmekten hoşlanıyordu."

"Asla yapmazdım-"

Taylor sessizce, "Ve şimdi her şey netleşmiş olsa da, bu senaryoları kafamda zaten yaşadığımı anlamalısın," dedi. “Bunlar olmadı, ama oldu da, biliyor musun? Kalbimde, bu hafta beni terk ettin çünkü ben seni becermedim, çünkü adamların seni buna zorladı, çünkü başka biriyle tanıştın. Benimle iletişim kuramayacak kadar korkak olduğun için kendimi zor durumda bıraktım."

Biliyorum, dedim ellerim cebimde, yere bakarak.

Artık zararın verildiğini, büyük jestler ve samimi özürler ne olursa olsun, bazen insanları çok fazla incittiğinizi ve onları çok ileri ittiğinizi anlıyorum. Birinden senin saçmalıkların için katlanmasını isteyebileceğin şeylerin bir sınırı var.

Ve Taylor'ın benimle sınırına ulaşmasından korkuyorum.

"Bana bundan fazlasını vermelisin Con. Üzgün olduğuna inanıyorum ama kendimi tekrar ezilmek için yazmayacağımı bilmeliyim."

Orada biriken çakıllardan kurtulmak için boğazımı temizliyorum. "Beni bu şekilde tanımanı istemedim. Briar'a daha iyi olmak için geldim ve bir süreliğine geçmişimden kaçtığımı düşündüm." Ben yutarım. "Kendimi o kadar iyi bir iş çıkardım ki temiz bir kaçış yaptığımı inandırarak omzumun üzerinden bakmayı bıraktım. Kahretsin, farklı bir insan olduğuma bile inanmaya başladım. Yol boyunca bir yerde, insanları neden uzak

tuttuğumu unuttum sanırım. Ve sonra sen oldun. Taylor, geldiğini hiç görmedim. Bizim için boktan bir zamanlamaydı ama denediğime pişman olamam."

"Ne oldu?" o soruyor.

"Ha?"

"Bu gece," diye açıklıyor. "Parayı aldın ve beni evinde bıraktın. Sonra ne?" Taylor kollarını kavuşturarak beni izliyor.

Yüz ifadesini tam olarak anlamak zor çünkü dairesi karanlık. İçeri girdiğimizde salonun ışığını açtı ama oturma odasındaki lambayı açmadı. Sanki ikimiz de kendimize bakmaya korkuyor gibiydik, gölgelere çekilmemiz gerekiyordu.

Panjurların arasından süzülen sokak ışıklarından gelen dar siyah elbisesini turuncu çizgiler kesiyordu. Onun için hazırlarken bu satırlara konsantre oluyorum. Nasıl yolun kenarında titreyen bir sinir çuvalına dönüştüm, Kai'ye nasıl haber verdim ve parayı Hunter'a geri aldım.

"Ve Hunter'dan ayrıldıktan sonra annemi aradım," diye itiraf ediyorum. "Telefonu Max'e de verdirdim. Üç saat arkamızda olduklarını düşünürsek bu pek iyi olmadı, bu yüzden annem hastanede falan olduğumu sandı."

Taylor karşı duvara yaslandı. "Nasıl gitti?"

"Onlara her şeyi anlattım. Özür dilerim, işi batırdığımı ve uzun zaman önce açıklamam gerektiğini söyledim ama korktum ve utandım. O halde bıraktık. Annem belli ki şok olmuş ve hayal kırıklığına uğramıştı. Max fazla bir şey söylemedi." Yanağımın içini ısırırım. "Elbette bir düşüş olacak. Ama şimdilik sanırım işliyorlar."

Max'in okul ücretimi ödemeyi bırakması veya annemin beni Kaliforniya'ya geri çekmesi ihtimalinden bahsetmiyorum. Cehennem, Briar'ın dekanı kendi evimde bir B&E düzenlediğimi bilseydi, muhtemelen okuldan atılırdım. Tüm bu acı ve ıstırap ve hala Taylor'ı, ailemi, ekibimi ve uğruna çalıştığım her şeyi kaybetmemin bir düzine yolu var. Ki bu hak ettiğimden daha az olmazdı. Kötü bir sonuç eksikliğinden muzdarip ilk kişi ben olmazdım. borcum var.

Bu kadar büyük bir şey hakkında bu kadar uzun süre yalan söylediğin konusunda ciddi şüphelerim var, dedi Taylor ve aramızda hâlâ koca bir oda var.

"Anladım."

"Ve hatanı örtmek için bana bu kadar acı çektirmeye istekli olman hala acıtıyor."

"Haklısın."

"Ama ben kısmi krediye inanıyorum." Bana yaklaşıyor, yavaş, çekingen.

O kıvrımlı elbisesi, boğucu makyajı, sarı saçları mükemmel bir şekilde yapılmış kahrolası bir hayal. Bu gece için bu kadar zahmete girmesi kalbimi kırıyor ve ben onu olasılıklardan mahrum ettim.

"Buraya gelmek için bir düzine yanlış seçim yaptın. Ama sonunda doğru olanı yaptın. Bu bir şey için önemli."

"Peki bu beni nereye bırakıyor?" Soruyorum, cevap için daha da gerginleşiyorum.

"Katı bir C eksi derdim."

"Yani..." Ağzıma umut dolu bir sırıtış yerleşti ve bu boku çabucak boğdum. "Hâlâ geçiyor mu?"

Taylor, aralarındaki ince ışık dilimini göstermek için başparmağını ve işaret parmağını kaldırdı.

"Onu alacağım."

Sonunda bana ulaştı ve ellerini smokin ceketimin saten yakalarından aşağı kaydırdı. "Galada biraz kıskanç görünüyordun."

Sana dokunursa o herifin elini kırarım, dedim ona tereddüt etmeden.

"Ayrıldık," diye hatırlatıyor bana. Bu sözler dudaklarından her çıktığında, biraz daha derine iniyor.

"Ben bir salağım," diye itiraf ediyorum. "Ama bunu yapmaya çalışacağını düşündüyse intihara meyilli."

Günlerdir omuzlarımda dolanan gerilimi eriten bir gülümseme attı. Onu hala güldürebiliyorsam, belki bizim için hala umut vardır.

Dalgın, başını hafifçe yana yatırıyor. “Biraz sıcaktı.”

"Öylemiydi?" Bu kulağa daha az bir reddetme gibi geliyor.

"Ah, kesinlikle. Kıskançlığın bir karakter kusuru olduğunu düşünen aşırı olgun insanlardan değilim. O boku ben yiyorum."

Sırıtmam özgürce yayılıyor. "Bunu hatırlayacağım."

"Evet, biliyorsun, Abigail'in erkek arkadaşı sürekli olarak göğüslerimin üzerine salya akıtıyor, bu yüzden daha sonra federasyonunun bahçesinde çörek yapmak istersen, ben o küçük hayat hakkındayım."

"Siktir, seni seviyorum." Bu kız, işler ağırlaştığında bile beni başka hiç olmadığı gibi güldürüyor. Ve özellikle garip olduklarında. Sevinci en derin emmede bulur.

"Bununla ilgili," diye başladı gömleğimin düğmeleriyle oynayarak. Tereddüt bir an için alnını kırıştırıyor.

"İçtenlikle söyledim. Tüm kalbimle. Böyle biriyle sevişmem."

"Beni seviyorsun."

Bunun bir soru mu yoksa bir ifade mi olduğunu söyleyemem ama ona eskisi gibi davranıyorum. "Seni seviyorum T. Bunu ne zaman anladığımı bile bilmiyorum. Belki arabayı kenara çektiğimde ya da geri dönerken. Ya da parmaklarım o kadar titriyordu ki bu aptal papyonu zar zor bağlayabiliyordum. Tek düşünebildiğim sana ulaşmaktı ve senin orada umurumda olmadığını düşündüğün her dakika beni nasıl öldürüyordu. Sadece biliyordum.

Kalın, isli kirpiklerinin altından bana baktı. "Göster bana."

"Yapacağım. Eğer bana bir şans verirsen-"

"Numara." Parmakları göğsümde gezindi, ceketimi omuzlarımdan itti ve yere düşmesine izin verdi. "Göster bana."

Dişlerinin alt dudağını çekmesinden daha fazla cesaretlendirmeye ihtiyacım yok.

Onu kollarıma alarak ağzımı onunkilere getirip öpüyorum. Bir çift olarak bocalamış olabiliriz ama bu kısım hala doğru geliyor. Öpüştüğümüzde, bazı şeyleri anlayabiliyorum. Kollarımdayken, ne olabileceğimiz için önümü görebiliyorum.

Yatak odasına doğru yürürken ve yatağının ucuna otururken Taylor bacaklarını belime doladı. Kucağıma yerleşti, narin parmakları saçlarıma dolandı. Tırnakları nazikçe boynumun arkasını çiziyor ve her sinirimi ateşe veriyor.

Sikimimi ezdiği kadar sertim. Tek yapmak istediğim onu bu elbiseden çıkarmak ama yavaş gitmem gerektiğini biliyorum yoksa onu kendimden uzaklaştıracağım. Bunun yerine ellerimi kalçalarının dışına kaydırarak kumaşı yolumdan çektim. Kıçının çıplak derisini bulana ve iç çamaşırının narin dantelini hissedene kadar beni cesaretlendirerek kıpırdandı. Planları vardı, tamam.

"Seni özledim" diyorum ona. Ona gerçekten bakmayalı çok uzun zaman oldu. Sanırım bir parçam Kai'yi kullanıyordu ve Taylor'a karşı hislerimin derinliğini kabul etmemek için koltuk değneği olarak itiraf etme korkusuydu. Çünkü onlar gerçek olmasaydı kaybedecek bir şeyim yoktu. Eğer beni terk ederse, onun için nasıl yeterince iyi olacağımı bulmak zorunda değildim.

"Bizi özledim." Taylor gömleğimi belimden çıkardı. Düğmelerini açmaya, kravatımı çözmeye başladı. Parmaklarını çıplak göğsümde gezdirene kadar katmanları atmasına izin verdim. "Tanrım, çok güzelsin."

Onun dokunuşu altında kaslarım seğiriyor. "Çok güzelsin," diyorum ona ciddiyetle.

Bunu söylediğimde hep kızarır, gözlerini devirir. Anlıyorum - kendini o şekilde göremiyor, benim hâlâ düzgün bir insan olabileceğime inanmaya istekli olduğumdan daha fazla. Sadece inanmasına yardımcı olacak birine ihtiyacı var.

"Seni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim," diye uyarıyorum.

"Senden istemiyorum." Beni öpüyor, sonra sırtı bana dönük durmak için kucağımdan iniyor. "Bana yardım et."

Nabzım hızlanırken fermuarını yavaşça aşağı indirdim, sonra elbisesinden çıkışını izledim. Bu kadar açıkta kaldığı için gergin olduğunu biliyorum, bu yüzden ona kendini rahat hissetmesi için bir dakika bile vermiyorum. Onu kollarıma sararak, yastıklara yaslanması için yatağa geri çektim ve bacaklarının arasına yerleştim. Göğsünü öpmek için sutyenini çekip göğüslerini sıkarken, düz bir bacağını kalçalarıma doladı. Dudaklarım güneye, meme uçlarından midesine doğru ilerliyor, parmaklarım dantelli külotunu bacaklarından aşağı kaydırıyor ve dilim için amını yayar.

Yorganı çekiştirdiğini, tırnaklarını kumaşa gömdüğünü hissettiğimde orgazma yakın olduğunu biliyorum. Vücudu titriyor, sırt kavisli. İki parmağımı inanılmaz sıkı kanalının içine kaydırdım ve benim için paramparça olmasını izlemek için dizlerimin üzerinde yükseldim.

Gördüğüm en sıcak şey. Dudağını ısırdığı için boğuk bir inilti ile titreyip elimi sıktı.

"İşte bu bebeğim," diye ikna ettim, yanaklarının kızarmasını, göğüslerindeki aynı pembe tonu, ağzından çıkan seksi nefesleri seviyorum.

Parmaklarım hâlâ onun içindeyken, Taylor beni aşağı çekti ve elleri fermuarımı ararken derinden öptü.

"Seni istiyorum," diyor güçlükle nefes alarak. Düğmeyi açtı, sonra fermuarı açtı, sonra pantolonumu kalçalarımdan aşağı itti.

Sabırsızlığına sırıtarak, pantolonumu ve külotumu bacaklarımdan kurtardım ve onları odanın öbür ucuna fırlattım. Tamamen çıplak olduğum an, aceleci bir Taylor kalçalarımı onunkilerle buluşmaya teşvik ediyor ve şimdiye kadar duyduğum en tatlı iki kelimeyi fısıldıyor.

"Ben hazırım."

Gözlerini arıyorum, aletim sert onu kedi karşı. "Emin misin?" Sesim biraz kısık. "Bunu bu gece yapmana gerek olmadığını biliyorsun değil mi? Daha önce söylediğim şeyi kastetmiştim. Acelem yok."

Komodine uzanıyor ve bir prezervatif çıkarıyor. "Eminim."

Ağızlarımız tekrar çarpışıyor ve bu sanki birbirimizi ilk kez öğreniyormuş gibi yeni hissettiriyor. Ağırlığımı ön koluma vererek, prezervatifi şaftımdan aşağı kaydırmak için boştaki elimi kullanıyorum.

Ben bir kez daha bacaklarının arasına yerleştiğimde, Yavaş ol, dedi.

"Söz vermek." O sevimli küçük köstebeği ağzının kenarından öptüm, sonra dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Rahatla."

Çok sıkı, vücudu hala sıkı.

"Sakin ol bebeğim. Anladım."

Derin bir nefes alarak bırakıyor. Vücudu yumuşar. Olabildiğince yavaş, onu içeri ittim. Dişlerimi gıcırdatarak tekrar hareket etmeden önce alışmasına izin verdim. Sadece biraz. İkimizin de keskin bir nefes almasına yetecek kadar.

"İyi misin?" Fısıldıyorum.

Taylor, turkuaz gözleri güvenle, ihtiyaçla ve uyarılmayla parlayarak başını salladı. Bir nefes daha çekti, sonra beni daha da yakınlaştırmak için kalçalarımdan tuttu.

O mükemmel. Sıcak ve sıkı, her geri çektiğimde sikimi sıkıyor ve nazikçe, acıyarak ona geri daldım. Bundan daha fazlası. Tırnakları yumuşak bir şekilde sırtımı aşağı çekiyor ve sanki lanet ruhum titriyor. Boynumu yalıyor ve aklım sesi, tadı dışında her şeyi siliyor. Nerede olduğumu, kim olduğumu unutuyorum. Sadece bu an ve aramızdaki boşluk var. Yumuşaklığı ve nefesi tenimde.

Çok hızlı olsa da, doruk noktam oluşuyor. Bunu onun için devam ettirmek istiyorum, ama bu çok iyi hissettiriyor ve sırtını her büktüğünde, yardım edemem ama vücudundan alabildiğim her zevki çekiyorum.

"Bebeğim," diye boğuluyorum.

"Hımm?" Yüzünde yüzen zevk beni tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarına getiriyor.

"Söz veriyorum, bu ilişkinin her saniyesini seni çok iyi becererek ve sana yüzlerce ve binlerce orgazm vererek geçireceğim, ama şu anda..." Boynuna karşı inliyorum, kalçalarım hızlı ve düzensiz bir şekilde öne doğru esniyor. "Şu anda... ihtiyacım var....."

O kadar sert geliyorum ki, vücudu olan mükemmelliğe karşı titreyen yıldızları görüyorum. Zevk telaşı azaldığında, komodinin altındaki küçük çöp sepetindeki prezervatifi atmak için dışarı çıkıyorum.

Sırt üstü yatarak Taylor'ı göğsüme yaslayıp parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirdim. Birkaç dakika sonra, çenemin köşesinin altına bir öpücük kondurmak için başını kaldırdı.

"Ben de seni seviyorum."

35

TAYLOR

İlkokulda iş birliği dersime giderken Sasha bana mesaj atıyor. "Hey, kaltak, eğer bir şansın varsa, o hokey sopasını ağzından beş saniyeliğine çıkar ve bana mesaj at" gibi bir şey. Beni özlediğini söylemenin sevecen yolu da bu.

Kızların azalan zamanının tüm sorumluluğunu alıyorum; Conor'la aramızı düzelttikten sonra, o ve ben geçen haftanın her gününü birlikte geçirdik. Şimdi Mayıs, finallere sadece birkaç hafta kaldı ve bir zamanlar Sasha ile Kappa evinde çalışma zamanı olan zamanın, biz vazgeçene kadar Conor ile benim evimde çalışmakta başarısız olmaya başladığını itiraf etmekten biraz utanıyorum. çıplak.

Seksin iyi olduğu ortaya çıktı. Kesinlikle seksten hoşlanıyorum. Özellikle Conor'la seks.

Her ne kadar *ortaya* çıktığı gibi, seks çok dikkat dağıtıcıdır. Ne kadar denesem de, kıyafetlerimi yırtmaya çalışırken okuduğunu anlama becerilerim depolanıyor.

Ancak seçim için Kappa evine gittim. Orada sürpriz yok - Abigail kazandı. Ona sormama rağmen, o sadece yaşam için en büyük lider seçildi. Yakında her odada asılı yunuslara binen ve gözlerinden lazerler fırlatan portrelerine sahip olmasını umuyorum. Sasha ve ben ona karşı alınan dört protesto oyundan ikisiydik. Ben kötümserim ve hatta direnişin evde bundan daha fazla sayıda olduğunu düşündüm. Sanırım hepimiz yeni yüce liderimize boyun eğmeye alışmamız gerekecek.

Abigail'in yönetimi altında bir yıl geçirme düşüncesi midemi bulandırıyor. Gizli oy olabilirdi ama oylardan birini ona karşı kullandığımı çok iyi biliyor. Ve bu muhalefet gösterisinin bedelini bana pahalıya ödeteceğinden hiç şüphem yok. Nasıl, henüz emin değilim ama Abigail'i tanımak hiç hoş olmayacak.

Kappa Chi'ye harcadığım tüm zaman ve çaba olmasaydı, kız öğrenci yurdundan ayrılmayı düşünürdüm. Ama en azından bir müttefik olarak Sasha'm var. Ayrıca Kappa olmak, yaşam boyu profesyonel bağlantılardan oluşan bir destek ağı anlamına gelir. Sona bu kadar yakın gelecekteki sermayemi havaya uçurmak için kolektife asimile olmadım.

Yani bir yıl daha. Abigail gerçekten işleri rayından çıkarırsa, Sasha ve ben ayaklanmayı başlatabiliriz.

Şimdi Bayan Gardner'ın birinci sınıf sınıfında, çocukların bu hafta sınıfta okudukları kitaplar hakkında yaptıkları kolajlar üzerinde

çalışmalarına yardım ediyorum. Oda, tüm gün boyunca en sessiz olanıdır. Herkesin kafası eğik, gözleri odaklanmış durumda. Eski dergilerden resimler kesiyorlar ve yarattıklarını poster panosuna yapıştırıyorlar.

Tutkal çubukları için çok şükür. Bugün sadece bir kızın saçındaki yapıştırıcıyı yıkamak zorunda kaldım. Bayan Gardner, büyük bir felaketin üç acil saç kesimine yol açmasının ardından sıvı yapıştırıcıyı yasakladı. Çocukların kendilerini birbirlerine bağlamak için sürekli yeni yollar bulmayı nasıl başardıklarını asla anlayamayacağım.

"Bayan Marsh?" Ellen masasında elini kaldırdı.

"İyi görünüyor," dedim odanın etrafından koltuğa geldiğimde.

"Fare bulamıyorum. Bunların hepsini inceledim."

Ayaklarının dibinde bir yığın yırtık dergi ve yırtık sayfa var. Bütün ay Bayan Gardner ve ben Hastings'i istenmeyen dergiler için aradık. Doktor muayenehaneleri, kütüphaneler, kullanılmış kitapçılar. Neyse ki her zaman otuz yıllık *National Geographics* ve *Highlights'ı* rehin almaya çalışan birileri vardır . Sorun şu ki, bir fare hakkında okuyan yirmiden fazla çocuğunuz olduğunda, kemirgen arzı biraz azalma eğilimindedir.

"Renkli bir kağıda bir fare çizersek ne olur?" Öneririm.

"Çizim konusunda iyi değilim." Somurtarak başka bir boş sayfa yığınını yere itiyor.

Bu hissi biliyorum. Çocukken, kendini eleştirmeye meyilli, gergin bir A tipi mükemmeliyetçiydim. Kafamda büyük bir tasarım olur ve onu hayata geçiremediğimde bokumu kaybederdim. Hatta Cambridge'deki birkaç çömlek boyama yerinden yasaklandım.

En büyük anım değil.

"Herkes çizimde iyi olabilir," diye yalan söylüyorum. "Sanatla ilgili en iyi şey, herkesin farklı olmasıdır. Kural yok." Birkaç yeni renkli kağıt çıkardım ve örnek olarak birkaç basit şekil çizdim. "Bak, üçgen bir kafa ve biraz ayakları ve kulakları olan oval bir gövde çizebilir, sonra bunları kesip bir kolaj faresi yapmak için birbirine yapıştırabilirsiniz. Buna soyut deniyor; müzelerde böyle şeyler asıyorlar."

"Onu mor bir fare yapabilir miyim?" Ellen, mor saçlı bir toka ve mor ayakkabılarla uyumlu mor tulum giyen kız, soruyor. Şok edici.

"İstediğin renkte yapabilirsin."

Memnun olarak, boya kalemleriyle çalışmaya başlar. Sınıf kapısı çaldığında başka bir sıraya geçiyorum.

Conor'un pencereden baktığını görüyorum. Bugün beni alacak ama hala birkaç dakika erken.

Ben yürürken kafasını içeri uzatıyor. "Özür dilerim," diyor etrafına bakınarak. "Sınıfta nasıl göründüğünü merak ettim."

Bu hafta ona bir hafiflik geldi. Yine gülümsüyor, her zaman enerjik ve iyi bir ruh halinde. Conor'un güzel bir yanı, sürmeyeceğini bilsem bile. Hiç kimse her zaman bu kadar mutlu değildir. Sorun değil. Ben de huysuz Conor umurumda değil. Olumlu tavrının bir kısmının benim sayemde olduğunu bilmekten zevk almama engel olamıyorum. Ve seks. Belki de çoğunlukla seks.

"Farklı mıyım?" ona soruyorum.

Conor bana tepeden tırnağa uzun bir sınav veriyor. "Öğretmen kıyafetlerini beğendim."

Yalan söylemeyeceğim, sömestr başında bütün bir Zooey Deschanel havasıyla biraz aşırıya kaçtım. Bir sürü retro etek ve ana renkler. Sanırım kafamda oynamak istediğim kısım buydu, çünkü yirmi bire bir küçük yaratıkların sayıca üstün olduğu bir odaya girdiğinizde kendinize güven duymanız önemlidir. Yoksa seni canlı canlı yiyecekler.

"Evet?" Diyorum ki, biraz kıvrılıp reverans yapıyorum.

"Mmm-hmm." Dudaklarını yalıyor ve ellerini ceplerine sokuyor, öğrendiğim kadarıyla kirli düşünceler düşünürken bir yarıyı saklamaya çalışıyor. "Eve döndüğümüzde bunu devam ettireceksin."

Bu, kelime dağarcığımıza sızan başka bir şey. *ev* . Onun ya da benimki, birine gittiğimizde ya da geceyi geçireceğimiz zaman, her zaman evdedir. Aralarındaki ayrım bulanıklaştı.

Kızlardan biri bana, "Bayan Marsh," diye sesleniyor. "Bu senin booooyyyyyy arkadaşın mı?"

Sınıfın geri kalanı ah ve kahkahalarla cevap verir. Neyse ki, Bayan Gardner odadan çıktı, yoksa Conor'u bir an önce çıkartırdım. Son değerlendirmeme bu kadar yakınken, çocuklara odaklanmadığımı düşünmesine izin veremem.

"Tamam," dedim ona, "komşudaki Bayan Caruthers güvenliği çağırmadan önce buradan git."

"Dışarıda görüşürüz." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve bizi izleyen çocuklara göz kırptı.

"Gitmek." Gülümseyerek kapıyı suratına kapatıyorum.

"Miss Marsh'ın bir erkek arkadaşı var, Miss Marsh'ın bir erkek arkadaşı var," diye tezahürat yapan çocuklar, alay ederken daha yüksek sesle ve daha da heyecanlandılar.

Kahretsin, buna devam ederlerse, Bayan Caruthers gürültüden şikayet etmek için içeri girecek. İşaret parmağımı dudaklarıma götürüp diğer elimi kaldırdım. Her öğrenci, hepsi tekrar sessizleşene kadar birer birer pozu taklit eder. Bana sadece fısıldayan çocuk deyin.

"Bayan. Gardner birazdan dönecek ve zil çalmak üzere," diye sınıfa hatırlattım. "Kolajlarını bitirsen iyi olur, yoksa bugün çizelgede gülen yüzler olmayacak."

Bunun üzerine başları yere yığılır ve öfkeyle kesme ve yapıştırma işine geri dönerler. Olumlu davranış çizgilerini sürdürürlerse pizza partisi kazanmalarına sadece birkaç gün kaldı. Ve onları uysal tutabilirsem, kooperatif değerlendirmemi geçmeme sadece birkaç gün kaldı. Hepimiz

---

sistemin kölesiyiz.

BİLMİYORUM ama evine giderken bile patilerini kendine saklayamıyor. Bir eliyle araba sürerken, diğeri eteğimin altında, uyluğumda yolunu buluyor ve sonra ben dişlerimi sıkarken ve kırmızı ışıkta yanımıza yanaşan motosikletteki adamı uyarmamaya çalışırken o amımı ovuşturuyor.

"Yola dikkat et," diyorum, bacaklarımı daha da açıp koltuğuma kamburlaşırken bile.

"Ben." Parmaklarını klitorisime bastırıyor, külotumu ovuşturuyor.

"Eminim bu, dikkati dağılmış sürüş olarak kabul edilir." Parmaklarını içimde istiyorum. O kadar kötü ki, kaslarımda büyüyen gerginlikle göğsüm ağrıyor. Dişleri meme uçlarımı çekerken elini gıcırdattığını hayal edince gözlerim kapandı.

"Sen orada otururken hep dikkatim dağılıyor."

Evine vardığımızda, odasına çılgınca bir koşu geliyor. Oda arkadaşları henüz evde değil, umarım onlar gelmeden önce oynamak için biraz zamanımız olur.

Conor, beni duvara yaslayıp hırkamı açmadan önce kapıyı arkamızdan zar zor kapatıyor. Tamamen açmıyor, sadece kazağımı göğüs dekoltemin etrafına yaymak için son birkaç düğmeyi sağlam bırakıyor.

İyi. Belki de bugün bunu sevdiğini bildiğim için giydim.

Conor köprücük kemiğimi yalayıp öpüyor, ardından göğsümü açığa çıkarmak için bir sutyen fincanını yavaşça aşağı çekerken diğerini sıkıyor ve masaj yapıyor. Meme ucumu yalıyor, emiyor. Kalçalarım onu içimde hissetme ihtiyacıyla kıvranıyor. Bir bacağımı kalçalarına doladım ve kalın ereksiyonunu ezdim.

Çok seksisin, diye mırıldandı, diğer mememi emmek için sutyenimi daha da aşağı çekerken.

Kendini bana bastırıyor, acil ve aç. Sonra kotundan kurtulmaya çalıştığını hissediyorum. Onları bir elinde tuttuğu ve ucunu kedime sürtünerek çıkardığı horozunu çıkarmaya yetecek kadar açıyor.

Cebimde bir prezervatif var, diye mırıldandı.

Onu bulup yırtıyorum, sonra sikinin üzerine indiriyorum. Ağzını benimkine getirerek, külotumu kenara çekerken beni derinden öpüyor. İçime girdiğinde boğazımdan mutlu, rahatlamış bir inilti kaçıyor.

Conor beni duvara dayadı. İlk başta nazikçe, ikimizin de bu pozisyona alışmasına izin verin. Sonra daha sert, daha derin. Ellerim saçlarına dolanıyor, tırnaklarım tutunmak için ensesine batıyor. Bir kolunu daha yükseğe kaldırmak için bacağımın altına sardı ve beni onun için daha da açtı. Her itiş, vücudumda bir zevk patlamasına neden oluyor. Sesimin kontrolünü kaybediyorum, yoğunluğun üstesinden geliyorum.

Aniden durur. Yatağa bakmam için beni çeviriyor ve beni kenara doğru büküyor. O eteğimi kaldırıp kıçımı ortaya çıkarırken, ellerini çıplak tenimde gezdirirken ve yanaklarımı sıkarken nefes nefese kalıyorum.

"Bu tamam mı?" diye soruyor usulca, horozunun başını kıçıma karşı çalıştırıyor.

"Evet," diyorum, yeniden içimde olmasını umarak.

Külotumu aşağı itti ve kalçalarıma tutunarak derinlere daldı. Dolgunluk hissiyle inledim ve onu geri ittim. İstiyorum, beni kurtarması için ona ihtiyacım var.

Kıçımın *tam orada,* açıkta, açık panjurlardan içeri sızan ikindi güneşi ışınlarında gözden kaçırılması imkansız olduğunu düşünüyorum. Ve yine de artık önemli değil gibi görünüyor. Conor'la tüm çıplak karşılaşmalarımda öğrendiğim şey, adamın yumuşak karnımı ve popomdaki gamzeleri umursamadığıydı.

Kahretsin, *umursamayı unut* - fark etmiyor bile. Geçen gece kalçalarımda ki selülitten şikayet ederken, arkamda durdu ve beni beş dakika boyunca

aradı, gözlerini kıstı ve hiçbir şey göremediği konusunda ısrar etti. Sonra beni yedi ve neden şikayet ettiğimi unuttum.

Harika seksin kendine güvenini inşa etmenin bir yolu var sanırım. Ya da belki biraz büyüyorum.

Her vuruşta sesimiz daha da yükseliyor. Çarşafları ellerime yumruk yapıyorum, bacaklarım titriyor, onun derin hamlelerini karşılamak için geri itiyorum.

"Siktir, bebeğim. Çok iyi hissediyorsun." Conor beni orgazma davet ederken klitorisimi ovmak için elini etrafıma doladı.

Dudağımı ısırarak, sonunda gelip aletini sürerken sesi hala boğamıyorum.

"Hey!" Yatak odasının kapısına üç yüksek sesle vurur. "Bazılarımız okumaya çalışıyoruz. Bizi katılmaya davet etmeyeceksen orada kal!"

"Siktir git Foster," diye bağırıyor Conor.

Bir kahkahayı bastırdım, bu da Conor'un dişlerinin arasından inlemesine neden oldu, vücudum onu sararken ve sallarken. Kendi doruğunu bulmak için kısa, hızlı hamleler yaparken, beni yatağının ayakucunda dik tutuyor, göğüslerimi arkadan elleriyle sıkıyor. Çok geçmeden titriyor, içime girerken bana sımsıkı sarılıyor.

“Neden sadece daha iyi oluyor?” diye hırlıyor, çenesini omzuma koyuyor.

Kondomu attıktan sonra, mutlu bir yorgunluktan kurtularak yatağında birlikte yatıyoruz.

"Muhtemelen bunu senin dairende daha fazla yapmaya başlamalıyız," diye homurdandı. "Sanırım bizi yakalamak için eve daha erken geliyorlar."

"Evet, buradan gitmem için onların gitmelerini sağlaman gerekecek. Hımm. Ya da belki bir ip merdiven almalıyız, pencerene asabilirim."

Conor'un göğsüne yatarken karnına küçük şekiller çizmeyi seviyorum. Onu hafifçe gıdıklarken, dokunuşumla kasları kasılıyor. Nefret ediyor ama beni eğlendirdiğini bildiği için hoş görüyor. Sonra gerçekten gıdıklanan bir noktaya çarptım ve bitiremeyeceğim bir şeye başlamamam için bir uyarı olarak kıçımı çimdikledi.

Kaçma fikirlerime cevaben, "Hayır, acele etme," diyor. “Kırmızı halıda bir yürüyüş kadar utanç verici bir yürüyüş değil. Bugünden sonra alkış bekliyoruz.”

Güldüm. "Bu daha iyi mi bilmiyorum."

"Yoksa onları tehdit edebilirim." Conor başımın üstünü öpüyor. "Sizin için ne işe yararsa."

Yaklaşık bir saat sonra, Foster lokantada onlarla bir şeyler yemek isteyip istemediğimizi sormak için tekrar kapıya vurdu. Açlıktan ölüyorum, bu yüzden sırayla Conor'un en-suite banyosunun duşunu alıyoruz ve sonra giyiniyoruz.

Saçımı topuz yaparak, "Yani," dedim, "annen ve Max ile daha fazla konuştun mu?"

Conor yatağın kenarına oturup yeni bir gömlek giyerken içini çekti. "Numara. Yani annemle konuştum. Ve Max'i aramam için birkaç kez mesaj attı. Ders, ders çalışma ya da her neyse bir bahane uydurdum. Daha sonra yapacağımı söyledi."

"Yani ondan kaçıyorsun." Bunun Conor için kolay olmadığını biliyorum. İtiraf etmek doğru yönde atılmış büyük bir adımdı, ancak zor iş henüz bitmedi. Ancak şu anda üvey babasıyla konuşma konusundaki endişesi, daha iyi muhakeme etmesine karşı çıkıyor.

“Bir gün daha beklersem onunla nasıl konuşacağımı düşünüp duruyorum, anlıyor musun? Ne diyeceğimi bileceğim. Ben sadece..." Yüzünü ovuşturarak parmaklarını öfkeyle nemli saçlarının arasından geçirdi.

"Gergin," diyorum. "Anladım. Ben de korkacaktım. Ama sonunda bu olacak. En iyi tavsiyem, gözlerini kapat ve ısır."

"Utandım," diye itiraf ediyor, çoraplarını giymek için öne eğilerek. "Max'in benim hakkımda pek düşünmediğini her zaman biliyordum ve şimdi gittim ve onu haklı çıkardım. daha iyi biliyordum. O zamanlar, yani. Sadece çok sinirlendim ve sıçtım."

"Söylemeniz gereken tek şey bu." Bacaklarının arasında durup kollarımı geniş omuzlarına sardım. "Ona gerçeği söyle. Pişman olacağın aptalca bir hata yaptın, kontrolden çıktı ve pişmansın.”

Conor beni kendine çekip göğsüne bastırdı. "Haklısın."

"Kai'ye ne olacağı hakkında bir şey söylediler mi?"

"Adını anmadım. Kai'ye beni yalnız bırakırsa yapmayacağımı söyledim. Olduğu gibi, Max, sigorta ödendiği için suçlamada bulunmak istemiyor. Değerinden daha fazla güçlük olurdu. Yani bu küçük bir zafer, sanırım.”

"Doğru olanı yapacaksın." onu yanağından öpüyorum. Çünkü ona inancım var. Ve sana inanan insanlar olduğunda bunun ne kadar fark yarattığını herkes kadar iyi biliyorum. “Diğer bir haber, doğum günüm

perşembe. Malone'da insanları bir araya getirmeyi düşünüyordum. Büyük bir şey yok. Sadece takıl, birkaç içki iç."

"Nasıl istersen bebeğim."

"Ya! Hadi gidelim!" Foster kapıya tekrar vurur. "Ya da oraya geliyorum ve tuhaflaşıyorum."

36

CONOR

Perşembe günü dersten sonra kampüsten ayrıldığımda Max'ten iki cevapsız arama var. Ondan daha fazla kaçamayacağımı biliyorum ama denemeye devam ediyorum. Ona ve anneme ilk itirafta bulunduğumda, kör bir suçluluk ve panik sersemliği içindeydim. Şimdi kafam daha net olduğuna göre, yaklaşan konuşmayı yapmak isteyen bir parçam olmadığını anlıyorum. Özellikle bugün değil.

Kai ile olan bu saçmalık yüzünden Taylor'ı cehenneme attım. Şu anda endişelendiğim tek şey ona mükemmel bir doğum günü yaşatmak. Daha önce hiç ciddi bir erkek arkadaşı olmadığını biliyorum ve bunu her zamanki klişelerin onun için hala yeni olduğu anlamına geliyor. Çiçekler demektir.

İğrenç sayıda çiçek.

Ekolojik bir çiçek katliamı.

Hastings'deki çiçekçide, nedense beklediğimden daha zor olan bu isteği iletmeye çalışıyorum.

"Durum ne?" orta yaşlı kadın sorar. Vermont hippi havası var ve her yer baş dükkan gibi kokuyor. Çiçekli bir kafa dükkanı.

"Kız arkadaşımın doğum günü." Mağazanın içinde dolaşıp buzdolaplarında önceden hazırlanmış aranjmanları ve buketleri inceliyorum. "Çok istiyorum. Gerçekten büyük bir şey. Ya da belki birkaç tane."

"En sevdiği çiçekler nelerdir?"

"Fikrim yok." Güllerin iyi olacağını hissediyorum ama sonra belki daha eşsiz bir şey düşünüyorum. Daha az bekleniyor.

bana *saygı duymayacağından korktuğum için seni terk ettiğim için üzgünüm ama aynı zamanda seni sevdiğim ortaya çıktı, o yüzden beni geri al? Ve seninle seks oldukça harika ve ben buna devam etmek istiyorum?*

"Favori renkler?"

Bilmiyorum. Çok fazla siyah, gri, mavi giyiyor. Ders verdiği zamanlar hariç. O zaman tam tersi. İki aylık flörtten sonra bunu bilmem gerektiğini hissediyorum. Bunca zamandır bunu mu yapıyordum? Çoğunlukla amını yiyor.

Görünüşe göre rahatsızlığımı hisseden kadın, “Eh, o bir Boğa, bu yüzden pembe ve yeşil genellikle iyi bir bahis. Dünyevi ama sofistike ve rafine bir şeyi takdir edecek. ” Hippi Hanım, çiçeklerin vitrinleri arasında dükkânda dolaşıyor, hepsine dokunuyor, sanki bir şey dinliyormuş gibi

kulaklarını onlara doğru çeviriyor. "Snapdragons," diye ilan ediyor. "Yükselen ve pembe güller. Sukulentler ile. Evet, bu mükemmel olur."

Bunların ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Ama *gül kelimesini anlıyorum* . "Kulağa harika geliyor. Büyük bir şey," diye hatırlatıyorum ona.

Hippi arka odaya koşarken ön kapının üzerindeki zil şıngırdadı. Omzumun üzerinden baktığımda Koç Jensen'den başkasının içeri girdiğini görmedim.

"Merhaba Koç."

Aile yemeği gecesi gibi gergin bir aurası var. Soyunma odasında ya da buzda taştan bir güven duvarı olduğu zaman onu bu şekilde görmek garip. Sanırım bunu bize kadınlar yapıyor.

Ağır bir iç çekiyor. "Edward."

Evet, ilişkiler kötü şöhretli yangından beri ısınmadı. Anladım. Sezon dışında Koç, asi uyumsuzlar grubuyla uğraşmak zorunda kalmamayı tercih ederdi. Onunla şehirde karşılaşmak, yaz tatilinde öğretmeninizi alışveriş merkezinde görmeye benziyor. Sezon bittiğinde ve sömestr bittiğinde bizi tanımak istemiyorlar.

"Iris için mi buradasın?" Soruyorum. Taylor bana annesiyle bir doğum gününü paylaştığını söyledi. Bu da Taylor'ın aslında bir çeşit süper uyuyan ajan yaratmak için bir Rus insan mühendisliği deneyinin ürünü olduğu teorimi destekliyor. Ne doğruladı ne yalanladı.

"Hayır," diye alay ediyor, "sadece haftada birkaç kez gelip köpük banyom için yaprak toplamayı seviyorum."

Alaycılığın Koç'un umursadığını gösterme yolu olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Yoksa bu adam bana dayanamaz. "İkinizin büyük planları var mı?"

Sırtını dönerek davalardaki düzenlemeleri araştırır. “Boston'da akşam yemeği.”

"Eh, siz iki çocuk güvende olun ve çok geç saate kadar dışarıda kalmayın. Unutma, canlı gel."

"Tatlı olma Edwards. Hâlâ üzerinde senin adın yazan bir çöp tenekesi var."

O bunu söyleyince göt deliğim büzüşüyor. "Evet efendim."

Birkaç dakika boyunca garip bir sessizlik içinde durduk, ikimiz de çiçekçinin dönmesini beklerken küçük dükkana göz atıyormuş gibi yaptık. Brenna'nın erkek arkadaşı Jake için bunun nasıl olduğunu hayal edemiyorum. Edmonton için profesyonel oynarken uzun mesafeli bir ilişki

içinde oldukları için şanslı, çünkü Koç bana bir adam kızı için geldiğinde mutfak masasında silahını cilalayan türden bir adam gibi görünüyor. Sonra Brenna, cebinde mermilerle dolu yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı çalıp dışarı çıkıyor.

Iris, ebeveynlerle tanışma korku hikayeleri konusunda kolaydı. Yani, aile arasında küçük bir ateş nedir, değil mi?

"Taylor'la planın ne?" O kadar ani bir şekilde havlıyor ki, acaba bunu hayal etmiş miydim?

"Önce akşam yemeği. Sadece ikimiz. Sonra arkadaşlarla Malone'da buluşuruz."

"Hı-hı," diyor ve ardından boğazını temizliyor. "Eh, yanımızdaki masaya gelme, anladın mı?"

"Sorun değil, Koç."

Sonunda çiçekçi kocaman bir vazoda bir kucak dolusu çiçekle döner. Mükemmel. Lanet şey neredeyse benim kadar büyük. Üzerine emniyet kemeri takmak zorunda kalacağım.

Koç çiçeklerden bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. Düzenleme o kadar büyük ve hantal ki, onu kapıdan çıkarmak ve kaldırıma park etmiş cipime götürmek için onun yardımına ihtiyacım var. Az önce çiçekleri ön koltuğa bağladım, sokağın karşısında ait olmayan bir yüz görüyorum. Ve beni görüyor.

Bok.

Bize doğru koşmadan önce birkaç arabanın geçmesini bekliyor. Kalbim gırtlağımda ve ciddi ciddi sürücü koltuğuna geçip dışarı çıkmayı düşünüyorum.

Çok geç.

"Conor," diyor. "Sonunda sana yetiştim."

Hayatımı sikeyim.

Coach'a bir bakış. "Selam. Tanıştığıma memnun oldum." İkisi de benden bir cevap beklerken elini Koç'a uzattı.

"Koç Jensen," diyorum, kendi dilimde boğulacak gibi hissediyorum, "bu Max Saban, üvey babam."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Koç." Max'le ilgili olan şey, o her zaman çok iyi biri. güvenmiyorum. Kimse bu kadar gülmüyor. Çok garip. İyi bir ruh halinde olan ve genellikle bir şeyler saklayan herkes. "Conor annesine senden çok bahsetti. Programınızı gerçekten çok seviyor."

"Chad," diyor Koç kendini tanıtarak. "Tanıştığıma memnun oldum." Bana sorgulayıcı bir bakış attı, bunu sadece bu boktan gösterinin garipliğini hissettiği ve neden benim kişisel dramamın daha fazla içine sürüklendiğini merak ettiği anlamına gelebilir. “Conor takıma harika bir katkı. Gelecek yıl bize geri dönmesinden dolayı mutluyuz.”

Ha. Keşke bilseydi. Tepkisini okumak için kendimi Max'in gözleriyle buluşturamıyorum.

Pekala, gitmem gerek, dedi Koç, beni bu havada yüzen buz tabakasının üzerinde yalnız bırakarak. "Tanıştığıma memnun oldum Max. İyi eğlenceler." Koç dükkâna geri döndü ve saklanacak hiçbir yerim ya da arkasına saklanacak kimsem kalmadı.

"Ne zaman girdin?" Max'e soruyorum. Sesimi rahat tutuyorum çünkü o şimdi burada ve artık ondan kaçamıyorum. Beni kıvranırken görmesi en son isteyeceğim şey.

Bu yüzden kaygıyı bastırıyorum. Çocukken Kai'yi terk edilmiş binalarda ve karanlık sokaklarda takip ederek bunda iyiydim. Zayıflık gösteremeyeceğimi ya da kıçıma tekmeyi basacağımı bilerek, beni korkutan boka bulaşmak. Bu, buza her çarptığımda, savaşa hazır bir adama karşı sıraya girdiğimde taktığım yüz. Kişisel bir şey değil, ama biraz tahribata yol açmak istiyoruz. Acı oyunun bir parçasıdır. Dişlerimizi kaybetmek istemiyorsak evde kalıp örerdik.

"Daha bu sabah," diye yanıtlıyor Max. "Kırmızı gözü aldım."

Siktir et beni, sinirlendi. O sessiz WASP-y tarzında. Ne kadar yumuşak konuşurlarsa, hayatın tehlikede o kadar fazla.

"Evine uğradın ama sen çoktan gitmiştin."

"Perşembe günü erken dersim var."

"Pekala," diyor, birkaç vitrin ötedeki lokantayı işaret ederek. "Seni daha sonra tekrar denemeden önce bir kahve alacaktım. Madem buradayız, bana katılır mısın?"

Pek iyi hayır diyemem, değil mi? "Evet tabi."

Pencere kenarında bir stant tutuyoruz ve garson hemen gelip kupalarımızı dolduruyor. Kahveyi bile sevmem ama benimkini çok hızlı, çok erken içiyorum, dilimi haşlıyorum çünkü ellerimle başka ne yapacağımı bilmiyorum ve bu dizimin zıplamasını engelliyor.

"Sanırım başlamalıyım" diyor.

Max'le ilgili ikinci en iğrenç şey, 2000'lerin başında bir aile sitcom setinden yeni çıkmış gibi görünmesidir. O, dik bir beyefendi saç kesimi,

ekose oxford gömleği ve pahalı bir outdoor markasının yeleğiyle sürekli neşeli babalardan biri, adamın yürüyüş yaptığını hiç görmediniz.

Belki de işin bir parçası bu—kablomuz olmadığı için çocukken hiç izlemediğim bir dizideki karaktere benzediğinde onu ciddiye alamıyorum. Hayatımızdan eksik olan gerçek erkekler için bizi mahveden babalar. Benim gibi çocuklar, kendi kırık çocukluklarının fantezilerini gerçekleştiren televizyon yazarlarının söylediği yalanlarla büyüdüler.

Max, "Açıkçası, telefonla bağlantı kuramadığımız için buraya geldim," diye devam ediyor Max. "Ayrıca belki de bunun şahsen yapmamız gereken bir tartışma olduğunu düşündüm."

Bu asla iyi değil. Şimdi düşünüyorum da bu konuşmayı önce annemle yapmalıydım. İşbirliği yapmadığım düşünülürse, beni Max'in merhametine bırakmaktan başka şansının olmaması ihtimaller dışında değil. Maddi durumu kes, okul yok, ev yok. Kendi yaptığım bir salda başıboş bırakın.

"Yıllardır pek fazla iletişim kurmadığımızı biliyorum Conor. Bunun suçunu üzerime düşeni yapabilirim." Bu başlangıcı tam olarak nasıl gördüğüm değil. "Söyleyerek başlamak istiyorum, yaptığınız eylemleri kesinlikle onaylamasam da, yaptığınız seçimi neden yaptığınızı anlayabiliyorum."

Ne?

"O yaşta duyguların bizi nasıl alt ettiğini biliyorum ve bazen dış baskı tam olarak doğru noktaya uygulandığında, başka türlü asla olamayacağımız şekilde kararlar alıyor ve hareket ediyoruz. Bir hata yaptın, büyük bir hata. Yalan söyledin. Bana göre evet ama daha da önemlisi annene. Bunun sana ne kadar ağır geldiğini ilk telefon görüşmenden anladım. Ve cesaret verici bulduğum şey, istediğimizden biraz daha uzun sürmüş olsa da, hatanızı kabul ettiniz. Şimdi zor kısım geliyor," diyor tereddütlü bir gülümsemeyle. “Sorumluluk almak.”

"Bunu beklediğimden daha iyi karşıladığını söylemeliyim," dedim ona. "İşlerin daha öfkeli tarafında olduğun için seni suçlamam."

"İlk tepkimin sürpriz olduğunu kabul ediyorum. Belki biraz kızgın sonra geldi. Sonra on dokuz yaşımdayken ne yaptığımı düşündüm.” Garson kız bardaklarımızı doldurmak için geri geliyor ve kahvesinden uzun bir yudum alıyor. "Mesele şu ki, hepimizin birkaç sikişmeye hakkımız olduğunu söylemek istedim."

Küfür ettiğini duyunca gülümsedim. *Full House* babasının aynı zamanda en şehvetli stand-up komedisini de yaptığını ilk kez fark ettiğiniz gibi .

"Bize gerçeği söylediğine sevindim Conor ve bana kalırsa hepimiz meseleye devam edebiliriz."

"Bu kadar?" Gerçekten?

"Eh, annen ülkenin diğer tarafından yirmi bir yaşında bir adamı pek iyi cezalandıramaz," dedi sırıtarak.

Bu bir tuzak gibi geliyor. "Beni okuldan atacağınızı ya da en azından okul ücretini ödemeyi bırakacağınızı düşünmüştüm."

"Bu verimsiz görünüyor, sence de öyle değil mi? Üniversite eğitimine ara vermek nasıl yapıcı bir ceza olur?"

"Beni kesmek için bir içgüdü olacağını varsaydım. Finansal olarak." Ona yaptıklarımı göz önüne alırsak daha adil olurdu. Gerçek şu ki, tüm geçim kaynağım Max'in banka hesabına bağlı. Hepimizi destekliyor. Bu düzenlemeyi yeniden düşünebileceğini düşünmek zor değil.

"Conor, belki de sana gidip bir iş bulmanı ve haftada seksen saat çalışmanı, yine de kirayı ödemeye yetmemeni ve okulu bitirmeni -eğer başka biriysen- söylemenin bir hikmeti vardır. Ama kimsenin size dışarının ne kadar zor olduğunu veya bir doların değerini söylemesine gerek yok. En azından ben." Kupasını bırakır. "Sen ve annen yeterince zorluk yaşadınız. Daha fazla zarar vermek iyi olmaz ve gerçek şu ki, hatanızın maliyeti ne olursa olsun, bu aileye verdiğim değerle karşılaştırıldığında önemsiz bir meblağ."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Max benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı, ne aile hakkında ne de annemle o gelmeden önce nasıl yaşadığımız hakkında. Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca bu kadar çok şey söylediğimizden emin değilim. "Böyle hissettiğini bilmiyordum."

"Aile hayatımdaki en önemli şeydir." Kupasına bakıyor ve tavrı değişiyor, yüzüne bir ciddiyet çöküyor. "Biliyorsun, babam ben Briar'dayken öldü. Benim için zordu ama daha çok annem için. Ondan sonra sadece ikimiz ve babamın olmadığı tüm boş yerler kalmıştık. Biri öldüğünde, her şey onun orada olmadığının bir anısı olur. Tatiller ve özel günler, biliyor musunuz? Sonra annem ben yüksek lisans yaparken öldü ve benim iki katı boş anım oldu."

Bir şey göğsümü sıkıştırıyor. Pişmanlık, belki. Bir akrabalık duygusu. Max ve benim nasıl benzer olabileceğimiz hiç aklıma gelmedi. Demek

istediğim, kaçak bir baba ile çok erken ölen düzgün bir baba arasında büyük bir fark var ama ikimiz de annelerimizin herhangi bir şeyi düzeltmek için mücadele edip çaresiz kalmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz.

“Söylemeye çalıştığım şey, annenle tanıştığımda, seni kendi başına büyütme konusunda ne kadar başarılı olduğuna büyük saygı duydum. Ve senin için ne kadar zor olduğunu anladım. Naomi ve ben evlendiğimizde, ilk işimin her zaman ikinize de bakmak olacağına söz verdim. Elimden geldiğince emin olmak için bu aile mutlu bir aileydi.” Sesi hafifçe yumuşar. "Sen ve ben söz konusu olduğunda her zaman bu sözü yerine getirmediğimi biliyorum."

"Adil olmak gerekirse," diyorum, "sana hiçbir zaman fazla şans vermedim." Başından beri Max'i takım elbiseli bir alet olarak gördüm. Asla ilişki kuramayacağım biri, o zaman neden denemekle uğraşayım. "Annem için geldiğini düşündüm ve talihsiz bir uzlaşmaydım. Bizden çok farklı bir dünyadan olduğun için beni çabaya değmeyen zavallı bir çocuk olarak gördün.”

"Hayır Conor, hiç de değil." Kahve kupasını kenara itip dirseklerini masaya dayadı.

Belli bir çekiciliği var, bunu inkar edemem. Birinin toplantı odasının karşısında oturduğunda, sattığı her şeyin onları zengin edeceğine inanmadan edemiyorlarmış gibi hissediyorum.

"Dinle, bu işe nasıl iyi yapılacağına dair hiçbir fikrim olmadan geldim. Sana baba olmaya mı yoksa arkadaş olmaya mı çalışmam gerektiğinden emin değildim ve her ikisini de başaramadım. Seninle annenin arasında kendimi öne sürmekten o kadar korktum ki, belki de seninle bir ilişki kurmak için yeterince çaba göstermedim.”

"Senin için kolaylaştırmadım," diye itiraf ediyorum. "Bana katlanamıyorsan, senden nefret etmekte de iyi olabilirim diye düşündüm. Belki..." Gözlerimi kaçırarak güçlükle yutkundum. “Başka bir baba tarafından reddedilmek istemedim. Bu yüzden önce seni reddettim."

"Neden böyle düşündün?" Gerçekten şaşırmış görünerek arkasına yaslandı.

"Yani bize bak. Hiç benzemiyoruz." Pekala, bazı ortak noktalarımız olduğunu bildiğim için bu biraz daha az doğru olabilir, ama yine de, sokaktan uzakta bir yabancı olsaydım bana pek faydası olacağını hayal edemiyorum. "Daha çok senin gibi olmam, ticaret ve finansla ilgilenmem,

şirketinde çalışmam ve senin yolunu takip etmem gerektiği gibi bir fikrin olduğunu biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, bu beni çok sıkıyor. Bunu düşünmek bile tüm varlığımdan neşeyi alıyor. Bu yüzden asla yeterince iyi olmayacağım hissiyle baş başa kaldım. Bu hafta aramalarından kaçındım çünkü utandım ve kendimle ilgili korktuğum her şeyin doğru olduğuna dair onaya ihtiyacım yoktu."

Ellerim kucağımda, minderlerin arasındaki boşluğa çekilip tozla yaşamak istiyordum. En azından şimdi çıktı. Bundan sonrası ne olursa olsun, bu an kadar aşağılayıcı olmayacaktır. Bu olamaz.

Max uzun süre sessiz kalır. Tepkisini okuyamıyorum ve geçen her saniye sessizliğini bir anlaşma olarak kabul ediyorum. Onu suçlamıyorum bile. Başarıyı benden farklı tahmin etmesi onun suçu değil. Biz sadece farklı insanlarız ve birini diğerine karşı ölçmeye çalışmak anlamsız. Denemeyi bırakmaya karar verirsek daha iyi hissederim.

Conor, dedi sonunda. "Bunu uzun zaman önce söylemeliydim - hiçbir zaman yeterince iyi *olmadın* . Seni hiçbir zaman komik, çekici, zeki ve olağanüstü bir genç adama dönüşen bir çocuk olarak görmedim. Haklısın, sana akıl hocalığı yapma, rol model olma fikrini seven bir baba tarafım var. Seni şirkete getirmek ve ben yokken yönetimi devralmayı öğretmek için. Kalbinin olduğu yer orası değilse, buna saygı duyarım. Muhtemelen ipucunu biraz daha erken almalıydım, ha? Ama hayatın ve kariyerinle ilgili ne yapmayı seçersen seç, annen ve ben seni destekleyeceğiz. Takım olarak. Bir aile olarak. Çünkü sizin için doğru kararları vereceğinizi biliyoruz. Yardımcı olabilirsem, sevinirim. Aksi takdirde," diyor kendini küçümseyen bir kahkahayla, "Yolundan uzak duracağım. Her iki durumda da seninle son derece gurur duyduğumu bilmeni isterim."

zayıf gülüyorum. "Hadi ama, burada çıldırmayalım."

Seninle gurur duyuyorum, diye tekrarladı, telefonunu çıkarmak için cebine uzandı.

Masasında otururken fotoğrafının bulunduğu bir web sitesine gitmesini şüpheyle izliyorum. Şu kurumsal PR çekimlerinden biri. Sonra telefonu aramızdaki masaya koyup yakınlaştırıyor. Arkasında, tüm ödüllerin ve plaketlerin yanında annemle benim çerçeveli bir fotoğrafımız var.

Nefesim hafifçe tıkanıyor ve umarım duymaz. Fotoğraf, düğünden birkaç gün sonra balayına ait. Hepimiz Hawaii'ye gittik ve oradaki son gecemizde Max gün batımını izlerken bir fotoğrafımızı çekti. Ondan önce Kaliforniya'dan hiç ayrılmamıştım. Hiç uçağa binmedim. Her zaman

boktan bir ruh halindeydim çünkü birkaç şey yapıyorlardı ve takılacak kimsem yoktu, ama o akşam annemle sahilde geziden en iyi hatıramdı.

Seninle her zaman gurur duydum, dedi Max sert bir şekilde, gözlerim acımaya başlarken. "Seninle her zaman gurur duyacağım Conor. Seni seviyorum."

"Pekala, kahretsin," diyorum, boğazımdaki taşları temizlemek için öksürerek. "Sanırım pislik benim."

İkimiz de gizlice gözlerimizi ovuştururken ve kesinlikle ağlamayan erkeksi gırtlaktan sesler çıkarırken o gülüyor.

"Şimdi ne diyeceğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Sorta, bunca zaman birbirimizin yanında tuhaf davranarak geçirdiğimiz bok gibi geliyor." Adamın en iyi arkadaşı olmaya ya da ona baba demeye başlamayacağım ama bu konuşmayı daha önce yapmış olsaydık son birkaç yıl çok daha kolay olurdu.

“Kulağa sevimsiz gelse de, baştan başlayabilirsek memnun olurum” diyor. "Arkadaş olmaya mı çalışıyorsun?"

Daha kötü şeyler var. "Evet, bunu yapabilirdim."

Biraz yemek ısmarlamayı teklif etmek üzereyim, ama sonra ön koltuğumda büyük bir çocuğun kuruyan çiçekleri olduğunu ve randevumuz için Taylor'ı almadan önce yapmam gereken birkaç işim olduğunu hatırlıyorum.

“Şehirde ne kadar kalacaksın?” Soruyorum.

"Yarın sabah dönmeyi planlıyorum. Neden, ne var?”

"Eh, bu gece kız arkadaşımın doğum günü ve arkadaşlarıyla planlarımız var. Ama biraz daha burada kalmanın sakıncası yoksa, belki üçümüz yarın akşam yemek yiyebiliriz? Annemle kızımın bu yaz Kaliforniya'da beni ziyarete gelmesi hakkında konuşuyordum."

Max'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve ardından başını sallayarak boğmaya çalıştı. "Problem değil. Uçuşumu değiştirebilirim. Sadece bana nerede ve ne zaman haber ver. Onunla tanışmayı çok isterim.”

Taylor'ın şu anda benimle gurur duyacağını düşünmeden edemiyorum.

37

TAYLOR

Conor bir şeylerin peşinde. Onun hakkında kesin bir yaramazlık duygusu var. Söylediği hiçbir şey yok, tam olarak, sadece daha çok bir hava alıyorum. Bu sabah bana mutlu yıllar dilemek ve bu akşam giyinmemi söylemek için mesaj attı. Bu alışılmadık bir şey, çünkü son zamanlarda beni soyundurmakla daha çok ilgileniyor. Ardından, "özel işleri" olduğu için dersten sonra benimle buluşamayacağına dair bir ipucu bıraktı.

Bu geceki randevumuz için her ne planlamışsa, içimden tamamen aşırıya kaçmış gibi bir his var. Ve ona kızacağımı söyleyemem. Gerçek şu ki, daha önce doğum günümde hiç erkek arkadaşım olmadı, bu yüzden televizyonun bana vaat ettiği tam Hallmark film tedavisini almak için sabırsızlanıyorum. Her şeyden çok, Conor'un geleceği ve benim anılar biriktirdiğim için heyecanlıyım.

Tabii ki, giyinmek güzellik danışmanımla görüşmeyi gerektiriyor. Sınıftan çıkarken Sasha'ya mesaj attım.

BENDE: *Bu gece sıcak randevu. yüzüme yap?*

İyi yüz veriyor. Son birkaç yıldır değişen kariyer hedeflerinden biri, makyaj sanatçısı olarak çalışmaktı. En azından müzik çıkarlarını desteklemenin bir yolu olarak ve eğer tüm bu süper kötü şeyler işe yaramazsa.

Eve giderken sokağıma ulaştığımda, mesaj atıyor.

ONA: *Neden rahatsız? Conor'ın sikini emmek her şeyi mahvedecek.*

ONA: *JK eve geldi, gel.*

BENDE: *hadi gel dedin*

ONA: *Boş ver, pis kız.*

BEN: *Sen başlattın.*

Bir dizi saçma ama bağlamsal olarak açık emoji ekliyorum, sonra elbisemi dairemden alıp bir Uber'i Greek Row'a götürüyorum.

Zamanımı dengelemede daha iyi olmam gerekiyor. Tamamen birkaç kozanın içinde olmak eğlenceliydi ama arkadaşlarımı ihmal etmek istemiyorum. Sasha, özellikle. Son birkaç yıldır zor zamanlarda bana herkesten daha fazla destek oldu. O olmasaydı muhtemelen tam bir sinir krizi geçirir ve saçımı bir kereden fazla ateşe verirdim. Ama son zamanlarda hayatında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyorum, bu da verdiğimden fazlasını aldığımın bir işareti. Benim açımdan büyük dostluk hayır-hayır. Bunu bir an önce değiştirmeliyim.

Sonunda havalar ısınmaya başladı, bu da hafta içi öğleden sonra Greek Row'un tipik sessiz çimlerinin daha aktif olduğu anlamına geliyor. Verandalar, okuyan insanlarla noktalı. Çimlerdeki birkaç şezlongda yaz tatili için bronzlukları üzerinde çalışan kızlar var. Sigma frat evinde, adamlar araba yolunda bira pong oynuyorlar. Uber'den çıkıp ayaklarımı kaldırıma koyarken onların bağırışlarına ve çağrılarına pek dikkat etmiyorum.

Dernek çocukları, o evden tipik çöp kızlarının aldığı "bize göğüslerini göster" üzerine yaratıcı olmayan varyasyonlarla duş alıyor. Sonra bir şey dikkatimi çekiyor.

"Hey süperstar! Bir resim alabilir miyiz?"

"İmzanızı alabilir miyim?"

"Canlı kamera için nereye kaydolabilirim?"

Bu kulağa… özel geliyor. Garip bir şekilde öyle.

Kappa evinin ön yolundan hızla çıkarken gözlerimi dümdüz ileriye diktim ve yavaşlamadım. En iyi savunma, onlara bir yanıtın tatminini vermemektir. Düşünerek, aptal bir şakaya bağladım. Abigail'in erkek arkadaşı bana "şişko Marilyn Monroe" demeyi seviyor, bu yüzden tüm *süperstarın bana verdiği imza çöplüğünün bu anlama geldiğini varsayıyorum* .

O ve ahmak Sigma kardeşleri hemen siktirip gidebilirler. *Bazı* erkeklerin, özellikle Conor Edwards adındaki erkeklerin kıvrımlardan hoşlandığını biliyorum .

Eve girerken yüzümdeki gülümsemeyi zar zor tutabiliyorum. Onu bu gece görmek için sabırsızlanıyorum. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum, ama o adam için çok gittim. Sadece onu düşünmek bile ilk aşkına bir ergen gibi kıkırdamak istememe neden oluyor.

Üst katta, odasına girdiğimde Sasha'nın masasında benim için bir güzellik istasyonu kurdu. Çantamı yatağın üzerine atıp elbisemi dolabın kapısına astım. "Sen en iyisisin," diye bilgilendiriyorum onu.

"Açıkça. Devam et ve yüzünü yıka," diyor göz farı paletlerini karıştırırken.

Yan taraftaki yatak odasına bağlanan ortak banyodaki lavabonun yanında durarak, "Hey, emin olmak istiyorum," diye seslendim. "Oyunda sürpriz bir parti senaryosu yok, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Durulayıp yüzümü bir bezle kuruladım. Döndüğümde, Sasha beni masasına oturttu ve sonra bana nemlendirici sürmeye başladı.

"Soruyorum çünkü Conor'ın kanıtlayacak bir şeyi olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden Malone's'ta sade bir takılma yapacağımızı söylediğimde, bunu büyük bir olaya dönüştürürse şaşırmam."

"Sanmıyorum." Yüzümü kurutmam için bana küçük bir elektrikli vantilatör uzatıyor.

Ardından, Sasha'nın bana her zaman makyaj rutinime eklememi söylediği astar geliyor ve ben de *ona her zaman* makyaj yaptığım zamanlar dışında makyaj yaparsam yapacağımı söylerim, bu yüzden makyaj ürünleri almama gerek yok çünkü benim makyaj ürünlerim var. ona. Mükemmel bir sistem. Yaşlandığımızda yan evde yaşayacak ve ben de tombala salonundaki ateşli randevularıma hazırlanmak için tekerlekli sandalyemde yuvarlanacağım.

"Senden ne haber?" Vakfıma başlarken soruyorum. "Ben ayrıldıktan sonra galada Eric'le işler nasıl gitti?"

"Fena değil."

Detaylandırmasını bekliyorum. Bunu yapmaya niyeti olmadığı anlaşıldığında, hikayenin daha fazlası olduğunu biliyorum.

"Demek derin dondurucuda beynini dağıttın, değil mi?"

"Bu hijyenik değil" diyor.

"Seni sessiz müzayede masasının altında yemesine izin mi vereceksin?"

"Bu bağışlar çocuklar için, yozlaşmışsınız."

Sasha sert bir cevizdir. Başkalarının özel dramalarına karışmayı Olimpik bir spor olarak görüyor, ancak kendi hayatı hakkında son derece özel. Bu onun en saygı duyduğum özelliklerinden biri. Sınırları belirlemede ve kendini savunmada iyi, bu konuda daha iyi olmayı hedefliyorum. Ancak, endişelendiğim kadarıyla bu sınırlar benim için geçerli değil.

"Ona âşıksın ve zaten kaçıp Reno'da evlendin," sanırım.

"Aslında çantamda bir çift kanlı stiletto var. Şehre bir dahaki gidişinizde bunları bir köprünün üzerinden atabilirseniz, bu süper olur."

"Haydi. Kanlı detayları sormuyorum. Sadece bir güncelleme." somurtkanla alay ediyorum. "Kendimi dışlanmış hissediyorum ve bir Sasha özetine ihtiyacım var."

Gözlerini devirdi, gölge sürerken gözlerimi kapatmamı söylerken sırıttı.

"Gala iyi geçti. O zamandan beri birkaç randevumuz oldu."

"Tamam..." Bu iyi oldu. İyi birine benziyor. Çekici, çekici. Sasha'nın seçici olmasıyla ünlüdür ve bazı insanların soğuk algınlığına yakalanma

şeklini alır. En son ne zaman biriyle ikiden fazla randevuya çıktığını hatırlamıyorum.

"Ondan hoşlanıyorum," diye devam ediyor.

"Evet…"

"Sanırım kız kardeşini daha çok seviyorum."

"Lanet etmek." Bu, söylemekten nefret ediyorum, bu ilk kez olmuyor. Ve asla iyi bitmez.

"Evet." İkilem sesinde kendini belli ediyor, hayatının adaletsizliğine bir tür teslimiyet. "Gerçekten tüm potansiyel ortakları bir slayt gösterisinden geçirmeye başlamam gerekiyor. Çekici kardeşleri varsa, bu işe yaramaz. Ben sadece çirkin ağaçlardan düşen meşe palamutlarıyla uğraşıyorum."

"Kızlardan hoşlanıyor mu?"

Bilmiyorum, dedi Sasha. "Altmış kırk evet gibi. Ama birlikte yaşıyorlar, bu yüzden…"

"Lanet etmek."

"Evet."

"Peki ne yapacaksın-"

Ben bitiremeden, Sasha'nın yatak odası kapısı hızla açıldı ve duvara çarptı. İkimiz de irkilerek sıçradık.

"Hey, ne sikim?" Saşa bağırır.

"Ne yaptın?" Rebecca kapıda duruyor, yüzü kızarmış ve şişmiş, gözyaşları yüzünden akıyor. Titriyor, dişleri kenetlenmiş, gözle görülür şekilde öfkeli. "Sen ne yaptın?"

"Orospu, sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama..."

"Sen değil. *onun* ." Parmak beni işaret etti, Rebecca elinde bir iPad tutarak odaya girdi. "Bundan haberin var mıydı? Bunu bana neden yaparsın?"

Histerik biri. Korkunç hatta. Aklımın ilk gittiği yer, bunun Conor'la bir ilgisi olduğu.

"Ben sana şimdiye kadar ne yaptım?" diye bağırıyor. "Neyin var?"

Ayağa kalktım, Sasha saç fırçasıyla onu yere bırakmak zorunda kalacakmış gibi arkamdan geliyor. "Rebecca," dedim düz bir sesle. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Açıklarsan-"

" *Şuna bak* !"

Artık bir seyirci var. Kappalar koridorda toplanmış ve izlemek için yatak odalarından dışarı bakıyorlar.

Rebecca öne atılıp iPad'ini yüzümün önünde tutuyor. Tarayıcı bir porno sitesine açılıyor ve bir video gösteriliyor.

Vurmadan önce bile midem bulanıyor. Bana göstermek üzere olduğu şeyi sadece ekrandaki hareketsiz görüntüden anlayabiliyorum.

Kappa evinin mutfağı. Dışarısı karanlık, gece. Tek aydınlatma, tavana asılmış peri ışıklarından geliyor ve kız kardeşlerin etrafımızda yanıp sönen ve aşırı yorgun gözlerimizi şaşırtmak için yanıp sönen el fenerleri. Oda, kötü bir kardeşlik korku filminden bir sahne gibi, duvarları ve zeminleri korumak için muşamba ve plastik örtü ile kaplanmıştır. Kappa Chi'nin kıdemli üyeleri, beyaz atletler ve külotlardan başka bir şey giymemiş altı kişiyiz etrafında bir daire içinde duruyorlar.

Söz Haftası. Birinci sınıf öğrencisi. Abigail yanımda duruyor. İkimiz de utangaç ve korkmuş durumdayız, neden bunların herhangi birinin iyi bir fikir olduğunu düşündüğümüzü sorguluyoruz. Yorgun çünkü o zamana kadar otuz saattir uyanıktık. Kız kardeşler için çamaşır yıkamak, onları derslere gidip gelmek için eşlik etmek, evi temizlemek ve altı saat boyunca "karakter kanıtlama"ya tabi tutulmak için harcanan zaman, çünkü artık buna taciz demelerine izin verilmiyor. Hepsi bu sahnede son buldu.

Yaşlılardan biri, altımıza bir sıra halinde birbirimizin vücutlarını çekmemizi emrediyor, sonra yan kapıya besledikleri bahçe hortumunu bahçeden alıyor ve bize püskürtüyor. Korkup titriyoruz, su tükürüyoruz. İliklerine kadar ıslatılmış. Sonra başka bir kız kardeş beni işaret ediyor.

"Cesaret veya cesaret."

Titreyerek gözlerimdeki suyu ve saçı silip, "Cesaret et" diyorum.

Sırıtıyor. "Seninle öpüşmene cüret ediyorum..." Dikkati önce Abigail'e çevrildi. Ama ikimizin bu rehin sınıfının muhtemelen en yakınları olduğumuzu bildiğinden, daha büyük bir utanç faktörünü seçti. Gözleri sağa kaydı. "Rebeka."

Bir çift boğulmuş kedi gibi hissederken, sadece sırıtarak ve korkunç derecede seksi olmayan öpüşme olayına katlanmak için bir baş sallamasıyla, Rebecca ve ben birbirimize dönüp öpüşüyoruz.

"Hayır, siktir et dedim. Demek istediğin gibi, rehin. Ağzını sikeyim."

Öyle yaparız. Çünkü her şeyden çok, rehin haftası kendinizi koruma duygunuzu, iradenizi bozar. Bu noktada yanıtlarımız neredeyse otomatikti. Zıpla derler, uçmayı öğreniriz.

Yani internette azgın heriflerin onu masturbasyon yapması için var: ben ve Rebecca, sıcak ve ağır, giysilerimiz sırılsıklam ve neredeyse şeffaf. Göğüsler ve vag tam görünümde.

Ve hatırladığımdan çok daha uzun süre devam ediyor. Sonunda bitene kadar döngüye alınması gerektiğini varsayıyorum ve hala ağlayan Rebecca'ya bakıyorum. Artık öfkeyle değil, aşağılanmayla. Video sadece birkaç saat içinde binlerce kez izlendi. Zaten yayılıyor.

Kappa'ya.

Greek Row'a.

Tüm kampüs.

Ve onu yükleyebilecek tek kişi bu evde.

38

TAYLOR

Hasta olacağım.

Mide spazmlarım ve kusmuğum boğazımdan yükseldikten sonra bu düşünce beynime çok iyi ulaşıyor. Sasha'nın banyosuna koştum ve ağzımı dolduran sıcak sıvıyla boğulmadan önce zar zor tuvalete gittim. Ağzımı çalkalarken banyo kapısının kapandığını duydum ve Sasha'nın beni kontrol etmeye geldiğini varsaydım. Bunun yerine arkamı döndüğümde Rebecca'yı küvetin kenarında otururken gördüm.

Kendisi besteledi. Yüz hala kırmızı, gözler şiş. Gözyaşları kurudu. Onların yerine donmuş bir istifa görüntüsü.

Demek sen değildin, dedi donuk bir sesle.

Yüzümü sildim, Sasha'nın az önce uyguladığı makyajı bulaştırdım. "Numara."

"Seni böyle suçladığım için özür dilerim."

Tuvaletin kapağını kapatarak oturdum, hala kendi kalp atışımı kontrol altına almaya çalışıyorum. Hurling paniğimi hafifletmek için çok şey yaptı, ama ne kadar uzun süre ayakta kalırsam, düşünceler o kadar hızlı yüzeye çıkıyor.

"Anlıyorum," diyorum.

Videoyu ilk izleyen ben olsaydım, daha iyi tepki verirdim emin değilim. Belki çığlık atarak evin içinden geçmiyor ama kesinlikle şüpheli. Gerçek şu ki, Rebecca ve ben hiç arkadaş olmadık. O zamanlar rehin sınıfımızın en utangaçtı ve rehin haftasından sonra bir daha neredeyse hiç konuşmadık. Benim açımdan denemediğim için değil - her zaman bir odaya girdiğimde, diğer tarafa geçmenin yolunu bulmuş gibi görünüyordu.

Şimdi, bir şeyler değişti. Bariz olanın yanı sıra, demek istediğim. Orada oturmuş bana bakıyor, mağlup olmuş, sanki bunca zaman benden kaçmaya çalışmış ve sonunda dizinden kurtulmuş gibi.

Rebecca başını eğerek, "Ailem beni öldürecek," diye fısıldıyor. İç çekiyor. Büyük bir yük altında salıverme, sanki sonuçlardan korkmak yerine, onları kabul etmekten neredeyse rahatlıyor.

“Videonun çıkması için seni gerçekten suçlamazlardı, değil mi? Bunun senin hatan olmadığını anlamaları gerekiyor.”

"Anlamıyorsun." Tırnakları iPad'inin folyo kapağına batıyor ve suni deride hilal şekilleri bırakıyor. "Ailem aşırı muhafazakar, Taylor. Kendi kiliselerinin dışında kimseyle pek ilişki kurmazlar. Babam bir kardeşlik

sözü vermemi bile istemedi ama annemi Kappa'nın temelde bir İncil çalışma grubuna katılmak gibi olduğuna ikna ettim. Bunun bana nasıl düzgün bir genç bayan olacağımı öğreteceğini umduklarını söyledi."

Dudaklarıma bir inleme dokunuyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Kendi annemin bana ne yapacağımı söylemeye çalışan bir ebeveyn tekmelemesi olduğunu hayal etmek zor. Sanırım bana odamı temizlememi en son söylediğinde sınıf gelinciği bir aylık çamaşır yığınında bir yerde kaybolmuştu.

Rebecca, gözlerim buluşarak, "İlk kız arkadaşımı sekizinci sınıftayken yaşadım," dedi. "Sadece birkaç haftalığına birlikteydik, bir kız bando odasında bizi öpüşürken yakaladı ve annemle babamla kiliseye giden annesine söyledi. Babam, kız arkadaşımın ailesine, onu gruptan çıkarana ve birlikte yaptığımız tüm derslerden transfer ettirene kadar zorbalık etti. Birbirimizi görmemiz yasaktı." Acı acı başını sallıyor. "Ondan sonra her yaz babam beni İncil kampına gönderdi. Bana kiliseden erkekler ayarlamaya başladı. Genellikle, acı verici bir şekilde sahnelenen flört resimlerinde bir kızı öpmeye zorlanmaktan utanan ve depresyona giren bazı eşcinsel çocuklar. Liseden mezun olduğumda, onları reforme edildiğime ikna etmiştim. Tekrar güvenilebilirdim. Bir kız öğrenci yurdunda yaşamanın en azından ailemin odamı gözetlemek ya da duvarlarıma kamera gizlemek istediklerinde içeri girmesini engelleyeceğini düşündüm."

"Siktir, Rebecca. Hiç bir fikrim yoktu. Üzgünüm."

Omuz silkiyor. Hüzünlü bir sırıtış kısa bir süreliğine belirir, sonra kaybolur. "Hiç arkadaş olamadığımız için üzgünüm."

"Hayır, anladım." dudağımı ısırırım. "Nasıl hissettiğini biliyormuş gibi yapamam ama anlıyorum."

Çoğumuz kendi hayatımızın içinde hapsolmuş durumdayız. Yanlış yaptığımızı söyledik, eksik. Sanki kendimiz olmak bir şekilde topluma hakaret gibi. Bazılarımız, acıyı sevmeyi ya da tamamen pes etmeyi öğrenene kadar sürekli bir uyum çubuğuyla dövülür. Hala o tuzaktan çıkış yolumu bulamadım. Yine de, o çubuğun diğer ucunda kendi ailen olduğunda daha kötü bir şey yoktur. Bu da Rebecca'yı tanıdığım en güçlü insan ve müthiş bir müttefik yapıyor.

"Peki ne yapacağız?" sessizce söylüyor.

Dişlerim dudağıma daha çok batıyor. "Yalnızca bir Kappa bu videoyu paylaşabilirdi."

"Kabul."

"Kim olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim var."

Telefonu kimin tuttuğunu hatırlamıyorum. Sanırım kıdemlilerden biri. Ritüeller dışında, tüm rehin faaliyetleri "gelecek nesiller" için kaydedildi.

Asıl soru, videoya kimin erişimi olduğu. Onaylardan sonra her zaman ilk akşam yemeğinde çalışan vurgulama makarası dışında benimki veya başka bir rehin haftasından herhangi bir görüntü görmedim. Bu arşiv üzerinde kontrol sahibi olacak kişinin başkan olması mantıklı.

Ve onun başkan yardımcısı.

Alt katta, Rebecca ve ben salonda Charlotte ile karşılaşıyoruz. Yalnız, yüksek arkalıklı bir koltuğa kıvrılmış, dizüstü bilgisayarı açık ve kulaklıkları takılı. Birkaç dakika önceki kargaşayı göz önünde bulundursak, onun vagonları olduğu gibi dolaşmasını beklerdim.

"Konuşmalıyız," diyorum ona.

Charlotte kulaklıklarından birini kulağından iterek, ekrandan bakmadan sinirli kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Konuşmamız gerek," diye tekrarladım.

"Yapar mıyız?"

"Evet," diye ısrar ediyor Rebecca.

Charlotte'un bakışları dizüstü bilgisayarda kaldı. Son zamanlarda tamamen kontrol edildi. Mezun oluyor ve Abigail halefi olarak seçildi, bu yüzden Charlotte'un anahtarları teslim etmekten ve diğer eski başkanlarla duvara asılacak bir fotoğraf için poz vermekten başka yapacak bir şeyi kalmadı. Bu konudaki tavrındaki değişikliği hepimiz fark ettik. Tam kıdemlilik.

"Charlotte," diye çıkışıyorum.

Gözlerini devirerek kulaklıkları çıkardı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "İyi. Bu ne?"

"Bu." Rebecca, iPad'ini Charlotte'un yüzüne dayadı ve videoda tekrar oynat düğmesine bastı.

İlk başta, Charlotte sıkılmış, kafası karışmış gibi görünüyor ve bir açıklama için bize bakıyor. Sonra onun üzerine aydınlanmanın doğuşunu izliyorum. Yorumları okumak için aşağı kaydırıyor. Sayfanın üst kısmındaki web sitesi adına bakmak için yukarı kaydırır. Şaşkın gözleri bizimkilere doğru fırladı.

"Bunu kim yayınladı?" talep ediyor, sesinde ateş. Charlotte Cagney, hesaba katılması gereken bir güç, bu yüzden ilk etapta başkan seçildi.

Herkes ona karşı çıkanlara ne olacağı korkusuyla oy verdi. Kimse ona karşı koşmaya cesaret edemedi.

"Bunu sana sormaya geldik," dedim anlamlı bir şekilde. "Bilmiyorum mu diyorsun?"

"Bunu ilk kez görüyorum." Dizüstü bilgisayarını kenara itiyor ve ayağa kalkıyor. "Mezuniyet provasından yeni döndüm ve finallere çalışmaya çalışıyordum. Bunu nasıl buldun?"

Rebecca'nın dudakları gerildi. "Az önce eve geldim ve Nancy ile Robin'i mutfakta onu izlerken buldum."

"Sigma da gördü," diye ekledim. "Yani şimdiye kadar kampüsün her yerinde olduğuna bahse girebilirsiniz."

Charlotte'un gözlerindeki ani değişimi görüyorum. Küçük mutfak ateşinden kavurucu cehenneme. iPad'i Rebecca'ya doğru itti ve odadan hızla çıktı, sanki bizi kendi tozu içinde bırakmamış gibi konuşmaya devam etti.

"Herkesi mavi odaya götürün" diyor. Sonra bağırarak, "Ev toplantısı, orospu çocukları!" Charlotte ikinci kata çıkar ve kapılara vurmaya başlar. "Herkes aşağıya insin hemen!" Sonra aşağı inin ve her odadan geçin. Beth ve Olivia, TV odasında bir grupla birlikte, arkaları dönük, Charlotte başlarına bir muz fırlattığında. "Mavi oda. Uyanmak."

Mermi muzunu nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Hepimiz mavi odada toplandığımızda Rebecca biraz arkamda duruyor. Birkaç dakika bekleriz, herkes birbirine bakar, çarpışmaya hazırlanırken, son kalanlar toplantı için kıçını eve geri çekerler. Abigail daha sonra Charlotte başlamadan önce hepimizin burada olduğunu onaylamak için ruloyu alıyor.

Gözlerim odanın karşısında Abigail'inkilerle buluştu. Herhangi bir ipucu veya anlatım için onu okumaya çalışıyorum ama o duygusuz.

"Pekala, etrafta dolaşan bir video olduğu dikkatimi çekti." Charlotte'un bakışları, en azından pişman görünme nezaketine sahip olan Nancy ve Robin'in üzerine düşer. "Ve görünüşe göre hiçbiriniz ev başkanınızı bu ciddi güven ve mahremiyet ihlalinden haberdar etmeyi uygun görmemişsiniz."

Sasha, benimle ve Rebecca'nın yanında durmak için odadan çıkıyor. Parmaklarını benimkilerin arasından kaydırdı ve ben de varlığına şükrederek elini sıktım.

"Robin, Kappa inancının ilk ilkesi nedir?" Charlotte talep ediyor.

Başparmağını çiğneyen Robin gergin bir şekilde ayaklarına bakıyor. "Kız kardeşimi kendim gibi koruyacağım."

Sonra Charlotte, öfkesini pancarı kıpkırmızı olan kız kardeşine çevirir. "Nancy, Kappa inancının ikinci ilkesi nedir?"

Nancy konuşmaya çalışıyor ama sadece hava çıkıyor. Ardından ses titreyerek, "Onur ve dürüstlükle hareket etmek."

Evet, dedi Charlotte, dolu bir tabancası varmış gibi odanın içinde volta atarken, ben de öyle düşündüm. Ama görünüşe göre bazılarınız bunu unutmuş. Bu yüzden kız kardeşin kim olduğunu bilmek istiyorum. Kappa arşivinden özel bir video çalan ve onu bir porno sitesine yükleyen bencil küçük bok kim?"

Odaya şok edici bir sessizlik çöküyor.

O zaman kimin hala karanlıkta olduğu ortaya çıkıyor. Sorgulayan gözler odayı taramaya başlar, gruplar suçlayıcı bakışlar atmaya başlar. Beklediğimden daha fazla kafası karışmış yüzler görüyorum. Sanırım evdeki her kızın videoyu zaten izlediğini ve arkamızdan güldüğünü düşündüm. Ama Nancy ve Robin dışında, tanıdığından şüphelendiğim birkaç kız daha seçiyorum.

Doğal olarak, Abigail'i incelemem en uzun sürüyor. Alnında derin bir oyuk açıldı ama bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Afalladı mı? Şaşkın mı?

Yeşil gözleri, kız kardeşlerimizin yüzlerini incelemek için etrafta gezinip duruyor. Suçluyu mu arıyorsunuz... yoksa müttefik mi arıyorsunuz?

Hayır, uh-uh, dedi Charlotte parmağını sallayarak. "Şimdi bana susma. Koca kıçın bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü - şimdi o boku geri getiremezsin. Biri itiraf edecek yoksa bütün gece burada oturacağız. Tüm gün. Siz küçük veletlerden biri doğruyu söyleyene kadar lanet zamanın sonuna kadar."

Abigail kollarını kavuşturmuş öylece duruyor. Tek kelime etmeden.

Artık dayanamıyorum.

"Abigail," diye sesleniyorum ve odadaki oksijen emiliyor. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Ürküyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Şey, sadece saatime bakıyorum ve, oh, bak, hain-orospu-otuz, bu yüzden belki bu sohbete ekleyeceğiniz bir şey vardır."

Yavaş çekimde bana dönerken Sasha'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor. Ve belki de var. Bu canını sıktı.

"Beni mi suçluyorsun?" Yüzü inkar edercesine kırışırken Abigail'in sesi iki oktav zıplıyor. “Onunla hiçbir ilgim yoktu!”

"Yok canım? Çünkü bu odadaki bitmeyen görevini hayatımı mahvetmeyi başaran tek kişi sensin, yani..."

Charlotte, şimdi dikkatini Abigail'e vererek, "Arşivin depolandığı sunucunun parolası yalnızca iki kişide var," diyor. "Sen ötekisin."

"Ben yapmadım." Yalvararak ellerini havaya kaldırıyor. "Yemin ederim. Tamam, kabul ediyorum, orada bir sığır eti var ama asla başka bir kadının intikam pornosunu yüklemem.”

"Nefret ettiğin bir kadın bile mi?" geri çekiliyorum.

Abigail ellerini indirdi. Yıllar sonra ilk kez bana içtenlikle bakıyor. "En kötü düşmanım bile değil. Ben bu değilim."

Odaya sessizlik çöker. Bakışlarım, hayatımı bu kadar uzun süre perişan eden platin sarışına kilitlenmiş durumda.

Siktir et beni, ama ona inanıyorum.

"O zaman kim o?" meydan okuyorum. "Kim beni küçük düşürmek istedi?"

Çünkü bunun benimle ilgili olduğunu biliyorum. Rebecca ve ben birinci sınıftan beri birbirimizden habersiz kalmış olabiliriz ama onu bu şekilde küçük düşürecek kadar ondan birazcık bile hoşlanmayan birini düşünemiyorum. Hedef ben olmalıydım.

Abigail gözle görülür bir şekilde endişelenerek, "Şifre telefonuma kaydettim," dedi. "Eğer biri telefonuma girdiyse..."

Bakışları odanın arkasındaki saksı bitkisine karışmaya çalışan Jules'a kaydığında bunu yapmak istediğinden ya da bilinçli olarak farkında olduğundan emin değilim.

Jules dışlandığını fark ettiğinde, ihanet tarafından çabucak üstesinden gelinen paniklemiş bir ifade ortaya koyuyor.

"Telefonumu sen mi hackledin?" Abigail en iyi arkadaşına sesinde bir korku notu sorar.

İlk başta inkar edebilecek gibi görünüyor, ama sonra bahane düşüyor. Jules homurdanıyor, gözlerini deviriyor. "Sadece bir şakaydı tamam mı? İkisinin de kıyafetleri vardı. Problem ne?"

Abigail'in ağzı açık kalır. "Niye ya?" o talep ediyor. "Neden böyle bir şey yaptın ki?"

Jules omuz silkiyor, vücut dili her şeyi önemsiz göstermeye çalışıyor. "Geçen gece, hatırladın mı? Kev, *Taylor'ın memelerinin PornHub'da kaç kez izleneceğini merak ediyorum* gibi bir şey söyledi . Daha sonra Duke'ü ziyaret etmek için Sigma evindeydim ve Kevin oradaydı. O ve ben konuşuyorduk ve ben de, şey, göğüslerinin videosunu tamamen alabilirim. Ve bir dahaki sefere telefonunu dışarıda bıraktığında, kilidi açana kadar birkaç şifre denedim." Jules meydan okurcasına başını sallıyor. "Önemli bir şey değilmiş gibi. Sadece aptal bir şaka. Neden herkes bu kadar şekilsizleşiyor?"

"Tanrım, Jules, kendi aklını geliştirmek seni öldürür mü?"

"Siktir git, Saşa. Taylor, Abigail'in eski sevgilisini öperek başladı! O kız kardeş. Ve senin her zaman onun için savaş vermeni istemeseydi, şimdiye kadar Kappa'dan ayrılmış olurdu."

"Sen gerçek bir amcıksın Jules, bunu biliyor musun?"

Gözlerim büyüdü, çünkü o Rebecca'dan geldi.

"Oh, kuzenine doldur Rebecca. Biri onu on yaşındaki bir çocuğa çekmek isterse rahip olur."

"Hepiniz susun!" Charlotte bağırır. Gözlerini kapatıyor, bayılmadan hemen önce bir anne gibi şakaklarına masaj yapıyor ve yeni bebeğini beşiğinde boğuyor.

"Acil oylama çağrısı yapıyorum."

Abigail'in açıklamasına kaşlarımı çattım. Nedenini pek anlamış gibi görünse de hareketi saniyesine alan Olivia'yı yanında dürttüğünü görmek için ona baktım.

Charlotte yavaşça başını salladı. "Tamam, oyunuzu arayın."

"Jules'in Kappa Chi kız öğrenci yurdundaki üyeliğini iptal edip onu evden kovmaktan yana olanlar, ellerinizi kaldırın."

Beklemek.

ne ?

Nedense Abigail'in Jules'u, Charlotte'un da Abigail'i koruyacağını varsaydım. O kadar uzun zamandır kız öğrenci yurdunun kilit noktasıydım ki, beni destekleyecek ve arkamı kollayacak yakın arkadaşlarımın olmasıyla ilgili tüm eski umutlarımı ve kardeşlik hayallerimi unuttum.

Ancak Abigail'in açıklaması, oylama sırasında herkes bir araya geldiğinden Kappa evine beklenmedik bir kurtuluş getiriyor. İlk kalkan Rebecca'nın eli. Lisa, Sasha, Olivia ve Beth tarafından yakından takip

edildi. Her biri artan çoğunluk tarafından teşvik edilen daha fazla el yükselir. Sonunda elim havaya kalkana kadar.

İyi, oybirliğiyle, dedi Charlotte başını sallayarak. "Julianne Munn, oybirliğiyle alınan bir kararla, Kappa Chi'nin Briar bölümünün üyeliği, ortak kardeşlik ilkelerimize olan bağlılığınıza olan inancınızı kaybetti ve işbu vesileyle aforoz edildiniz ve sahadan sürüldünüz." Başkanımız duraksadı, Jules cevap vermeyince ona baktı. "Pekala, siktir git."

"Beni sikiyor musun? Bu adil değil," dedi Jules, onu kurtarmak için Abigail'e bakarak. Odayı arar, kimse kurtarmaya gelmediğinde şok olur ve üzülür. "Gerçekten? İyi. Hepinizi sikeyim. İyi bir hayatın olsun."

Kız kardeşlerin geri kalanı az önce olanlar karşısında afallamış halde otururken Jules hızla odasına çıkar. Bu hissi biliyorum.

"Taylor," diye boğuk bir ses yükseldi. Odanın karşısından bana hüzünle bakan Nancy'ye ait. "Bu saçmalığı izlediğimiz için gerçekten üzgünüm. Rebecca bizi yakaladığında nasıl bir şey söyleyeceğimizi bulmaya çalışıyorduk."

Robin, Rebecca'ya bakarak, "Shep, sen eve gelmeden beş saniye kadar önce bana bağlantıyı gönderdi," diye ekliyor. "Gülmüyorduk, yemin ederim."

Rebecca ve ben ikimiz de başımızı sallayarak karşılık verdik. Onlara inandığımdan pek emin değilim ama en azından özür dilediler.

Charlotte herkesi kovduktan sonra, Abigail dikkatimi çekerek odada dolaşıyor.

"Taylor bekle. Konuşmak istiyorum," diye yalvarıyor.

Söyleyecekleriyle sıfırdan daha az ilgim var. Vicdanını geliştirmek ve doğru olanı yapmak için bu anı seçti. Onun için iyi. Ama bunun için sırtını sıvazlamayacağım. Biz arkadaş değiliz.

Bunun yerine, Sasha ile merdivenleri aceleyle çıkıyorum. Rebecca odasında kaybolur. Keşke onu nasıl daha iyi teselli edeceğimi bilseydim, ama Sasha ve ben yalnız kaldığımızda ve aynada kendime bir bakış attığımda, bugünün benim doğum günüm olduğunu ve Conor'un yolda olduğunu hatırlıyorum.

Her an burada olabilir ve ben içten dışa lanet olası bir pisliğim.

Bunu yapamam, diye mırıldandım, yüzümdeki makyajı silmek için Sasha'nın banyosuna girdim.

Kapının eşiğinde durarak, "Öyleyse buradan gidelim," dedi. "Conor'a söyle, bizimle senin evinde biraz likörle buluşsun, biz de içeride kalıp eşyalarımızı toplayalım."

"Hayır, yani onu göremiyorum."

Bundan sonra onunla yüzleşme fikri beni tekrar rahatsız ediyor. En ufak bir dürtme beni tuvalete sarılmaya sevk edebilirmiş gibi.

"Onu aramamı, hasta olduğunu falan söylememi ister misin?" Gözlerimiz aynada buluşuyor. Yüzümü okuyan Sasha'nın ifadesi ayıklandı. "Ona söyleyecek misin?"

Ona ne söyle? Dünyanın en popüler porno sitelerinden birinde gündemde olan bir konu olduğumu mu?

Annesine ve üvey babasına benden bahsettiğinde internete girip göğüslerimi görmelerini mi?

Annemin Profesörüme Değer Ver yorumlarının her birinin şimdi kızına bir bağlantı içereceğini mi?

Panik bir kez daha içime hücum ederken boğazımdan safra yükseliyor.

Aman tanrım. Bu benim tüm hayatımı etkileyecek. İlkokul müdürleri ve veliler, Bayan Marsh'a ve ünlü rafına baktıklarında ve bir kadının vücudu bir el bombasından daha tehlikeli olduğu için ülke çapındaki her okul bölgesinden men edildiğimde ne olur?

"Taylor-"

Sasha'nın elini üzerimden ittim ve tekrar tuvalete atıldım ve orada kuru bir şekilde diz çöktüm.

Bunu ben seçmedim. Sergilenmek üzere. Aşağılanma nesnesi olmak. Conor'ın da bununla başa çıkmak zorunda olduğu düşüncesi bende tekrar ağlama isteği uyandırıyor.

Takım arkadaşları videoyu görecek. Yorganın altına şaplak at ve beni her gördüklerinde sırıt. Ekran görüntülerini soyunma odasına asın. Bir kız arkadaşı için lanet olası bir utancı, hayır, *şakayı* hak etmiyor . Ve sonra ne? Sonsuza kadar beni savunmak zorunda mı kalacak? Şimdi geleceğimde tasavvur ettiğim sayısız çılgınlık sırasında sonsuz sabırlı ve anlayışlı olmaya devam mı ediyorsun?

Böyle yaşayamam, sürekli tanıştığım herkes beni çıplak görüyormuş gibi hissetmek ve erkek arkadaşımı utandırdığımı bilmek, aksini iddia etse bile. yapamam. Artık onu göremiyorum.

Yapamam . _

"Beni eve götür," diyorum titreyen bacaklarım üzerinde yükselerek. "Yolda ona mesaj atarım."

Sasha başını salladı. "Neye ihtiyacın olursa."

Eşyalarımı topladıktan sonra aşağı indik. Ama evren benden nefret ediyor, bu yüzden Conor'un erken olduğunu keşfetmek beni şaşırtmadı.

Biz kapıyı açarken karanlık garaj yolundan yukarı çıkıyor. Muazzam bir çiçek aranjmanının arkasında keskin siyah bir takım elbise giymiş. Onu tamamen preslenmiş ve cilalanmış görmekten asla bıkmam. Seksin kişileştirilmiş hali gibi. Yürüyen bir fantezi.

Ve uzaklaşıyorum.

Beni görünce kocaman gülümsüyor, sonra buruşmuş halimi fark ediyor ve mahcup bir bakış atıyor. "Bok. Hazır değilsin. Üzgünüm, birkaç tur daha atmalıydım." Heyecanlı olduğu zaman sevimlidir. Ve şimdi onu bir pompalı tüfekle dışarı çıkarmak üzereyim. "Biraz fazla endişeleniyordum. Ama bekleyebilirim."

"Üzgünüm," diyorum, "iptal etmem gerekiyor."

Sözler başka birinin sesinden çıkıyor. Uzak ve garip. Evin ışıklarının altında dururken bile kapandığımı hissediyorum. Zihnim bedenimden sıyrılıyor, her şeyden geri tepiyor.

"Niye ya? Ne oldu?"

Kocaman çiçek aranjmanını yere bırakıp bana uzanmaya çalışıyor ama ben onun elinden kurtuluyorum. Bana dokunmasına izin verirsem, kararlılığım kırılacak. Conor Edwards'ın dokunuşuna dayanacak kadar güçlü değilim.

"Taylor, sorun ne?" Gözlerindeki acı ani ve mide bulandırıcı.

Kelimeleri oluşturamıyorum. Geçen ay benimle iletişim kurmadığında ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı hatırlıyorum, ama yine de buradayım, aynı şeyi yapıyorum. Ama ailesine gerçeği söylemesi ve Kai'nin etkisinden uzaklaşması onun bokunu düzeltti.

Benim pisliğim gitmiyor. Gerçeğin zerre kadar yardımı olmayacak çünkü İnternet *sonsuza kadar lanetlenecek* .

Ondan uzun vadede kendini bu saçmalığa bağlamasını nasıl isterim? Şimdiden çok sabırlı ve cesaret verici oldu, ama bu kimsenin kaldıramayacağı kadar fazla. Benim için çok fazla .

Yüzündeki alarmı görüyorum ve sonra ne olacağını biliyorum. Acı, ihanet. Bunu ona yapmak istemiyorum. Daha iyisini hak ediyor ve muhtemelen her zaman olmuştur. Baştan beri bir karmaşa içindeydik ve

belki de sonunun da dağınık olması uygun olabilir. Anlamayacak, ama üstesinden gelecek. Her zaman yaparlar.

"Üzgünüm Conor. Bitti."

39

CONOR

Bu komik değil. Çünkü benimle dalga geçiyor olmalı, değil mi? Kötü bir şaka fikri. *hediyeler yerine Seni fena halde korkutacağım.*

"Taylor, dur."

Ciddiyim, dedi ayaklarına bakarak.

Kaçıyormuş gibi şüpheli davrandığını görmek için Kappa'nın evine geldim. Çanta omzuna asıldı. Yıpranmış, yıpranmış görünüyor ve daha iyisini bilmesem akşamdan kalma olduğunu düşünürdüm. Yine de onda bir soğukluk var. İfadesi sert ve duygusuz, sanki benim Taylor'ım artık orada değilmiş gibi.

"Dinle, üzgünüm ama kabul etmek zorundasın. Bitti." Omuz silkiyor. "Gitmeliyim."

Cehennem gibi. "Konuş benimle" diye emir verdim.

Yanında Sasha var ve evin yanına park etmiş kırmızı bir arabaya doğru yürümeye başladılar. Çiçekleri takip etsinler diye geride bırakıyorum çünkü bugün bu boku o çekmiyor.

"Cidden benden ayrılıyor musun? *Doğum gününde* mi ? Lanet olsun, Taylor?"

"Bunun boktan olduğunu biliyorum," dedi hızla yürüyerek ve bana bakmayı reddederek, "ama böyle olması gerekiyor. Sadece... Üzgünüm."

"Sana inanmıyorum." Gözlerimin içine bakmasına ve bana doğruyu söylemesine ihtiyaç duyarak önüne geçtim. Sasha'nın bizden uzaklaşmaya çalıştığını fark ettim ama Taylor panikle bana baktı ve Sasha durdu. Birkaç adım ötede duruyor ama gitmiyor.

Neye inandığınızın bir önemi yok, diye mırıldandı Taylor.

"Seni seviyorum." Ve dün onun da beni sevdiğini söylerdim. "Bir şey oldu. Sadece bana ne olduğunu söyle. Eğer biri seni düşündürecek bir şey söylediyse..."

"Bir kaçıştı, Conor. Kendi rotasını yürütüyor. Geri döneceksin." Bakışları kaldırıma düşüyor. "İkimiz de kafayı yemişiz."

"Bu da ne anlama geliyor?" Bu kadın cidden sinir bozucu. Aklımı kaybetmiş gibi hissediyorum. Her şey yukarı aşağı ve sol doğru. Dün benim yatağımda olması ve bugün beni görünce koşması hiç mantıklı değil. "Gerçekten bu işin içindeydim. ben onun *içindeyim* Ve biliyorum ki sen de öyleydin. Neden yalan söylüyorsun?"

"Yalan söylemiyorum." Öfkesi inandırıcı olmaktan çok uzak ve bana bu saçmalıkları ne kadar çok beslerse, neden hala burada, kalbime tekme atan

bir ahmak gibi durduğumu daha az hatırlayabiliyorum. "Her ne demek istersen..."

"Bir ilişki," diye hırladım. "Bu lanet olası bir ilişki."

"Pekala, artık değil." İçini çekti ve bu noktada, onu kabul etmek isteyeceğinden daha iyi tanıdığım gerçeği olmasaydı, beni umursamadığına inanırdım. "Nasıl olsa sömestr bitiyor. Sen California'ya geri dönüyorsun ve ben de Cambridge'e eve gidiyorum. Uzun mesafe şeyi asla işe yaramaz."

"Benimle kalmanı istedim. Max ve annemle zaten anlaştık." Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Seninle tanışacakları için heyecanlılardı, T. Annem senin için boş yatak odalarından birini yeniden dekore ediyordu."

"Evet, şey..." Kıpırdanıyor, gözleri yerden yola fırlıyor. Benden başka her yerde. "Yazı ailenle geçirmek istediğim fikrine nereden kapıldın bilmiyorum. Hiç evet demedim."

Taylor zalim biri değil. İnsanlara böyle davranmıyor. Ben bile. Onunla yüzleşmekten çok korktuğum için kalbini kırarken bile. O bu kadar kalpsiz değil.

Ve henüz.

"Bunu neden yapıyorsun?" Bu rol, giydiği bu yüz, son birkaç aydır tanıdığım kişiye hiç benzemiyor. "Eğer bu Kai ile ilgiliyse, özür dilerim. Düşündüm ki biz-"

Sasha, dikkatini Taylor'a vererek, "Belki de bir gece uyuyup yarın tekrar konuşmalısınız," diyerek araya girdi. Sasha'yı pek tanımıyorum ama o bile yarım yamalak bir hava veriyor.

Taylor benim etrafımda dolanmak için hareket ediyor, ben de onun yolunu kapatıyorum. Bana öfkeyle değil, yenilgiyi andıran bir bakışla bakıyor.

"Benimle aynı seviyeye gel, Taylor." Bu çok yorucu ve aramıza diktiği bu engeli aşmak için ona başka nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Tanıştığımız ilk gece bile ondan hiç bu kadar uzak hissetmemiştim. Sanki arkamdan bakıyormuş gibi. Görünmez. Alakasız. "Bana o kadar borçlusun. Bana sadece doğruyu söyle."

Seni erkek arkadaş olarak istemiyorum tamam mı? Şimdi mutlu musun?"

Silah o zaman doluydu. Kurşun tam göğsümden geçiyor.

"Cidden Conor, harika bir adamsın ve yakışıklısın ama başka neler oluyor? Hayatının geri kalanında ne yapmak istediğine dair hiçbir fikrin

yok. Hırsın yok. Plan veya beklenti yok. Ve bu senin için iyi. Ailenizin evinde yaşayabilir ve hayatınızın geri kalanını kumsalda geçirebilirsiniz. Ben kendim için daha fazlasını istiyorum. Eğlenceliydi ama gelecek yıl son sınıf olacağız ve ben büyümeye hazırım. Değilsin."

Bunun üzerine Sasha'nın elini tutuyor ve beni iterek geçiyor.

Bu sefer gitmesine izin verdim.

Çünkü sonunda, her zaman bildiğim ve göz ardı etmesini umduğum şeyi - iki farklı yolda olduğumuzu - kafasına çiviyi vurdu. Taylor parlak ve motive. Aklına koyduğu her şeyi başaracaktır. Ben... bir pisliğim. Kendi amacım veya dürtüm olmadan akıntıda taşınan çok yıllık bir serseri.

Sasha'nın arabası garaj yolundan çıkıyor ve köşeyi dönünce gözden kayboluyor.

Bir kayıp acısı midemi bulandırıyor. Derin, gömülü bir acı hatırası yüzeyi kırar. Bir çocuğun karanlık bir odada ağladığı, yalnız ve teselli edilmemiş olduğu anısı. İlk defa babamın olmadığını fark ettim, bunun diğer çocukların sahip olduğu bir şey olduğunu anlayacak kadar büyüdüğümde, ama bende değil. Öldüğü için değil, yeterince iyi olmadığımız için. *Yeterince* iyi değildim. Terk edilmiş. Tek kullanımlık. Çöp.

Gerçekleşmesi gerekiyordu. O an Taylor uyandı ve benim ligimin dışında olduğunu fark etti. Kai yüzünden ondan vazgeçtiğim için beni çok çabuk affettiğini. Onu asılı tuttum ve ona olan hislerimi anlamak için çok uzun süre bekledim. Niyetimi netleştirmek ve ilişkimizi tanımlamak için çok bekledim. Bana ihtiyacı olduğunu, beni istediğini, sabırlı olacak kadar bencildim. Onu hafife aldım çünkü hiç kimse beni onun kadar rahat ve kabul görmüş hissettirmemişti. O benden önce hiç kimse bana bu öz-değer duygusunu vermemişti.

Ve şimdi başıma gelen en iyi şey birden uzaklaştı.

40

TAYLOR

Artık sadece İngiliz aksanlı dizileri izliyorum. Pantolon giymeden tatile çıkmak gibi. Cuma günü dersi atladım - zaten bu sadece bir incelemeydi - telefonumu kapattım ve aylardır yok olan izlenecekler listeme daldım. Bu beni yeterince rahatsız etmediğinde, yaklaşık bir düzine ücretsiz akış denemesi için kaydoldum.

Şu ana kadar çıkardığım sonuç, seri katillerin şirin köylerde çok yaygın olduğu. Ayrıca, flört şovları da aksanlarla daha iyidir. Fark ettiğim bir şey olsa da, gerçeklik programlarında aşırı derecede aşırı içme eksikliği var - yani, insanlar sürekli ayıksa nasıl sandalye fırlatmaya ve bok kırmaya başlayacaklar? Yine de dudak dolgularını ve saç uzatmalarını seviyorlar.

"Uygun" diyeni çok seviyorum," dedim, aslında Tinder olan bir şovu izlerken hoparlörden Sasha'ya söylüyorum, ancak hepsi birlikte yaşıyor. "Ve kızlara *kuş* derler . Sadece Küba ve İngiltere'de hala ellilermiş gibi hissediyorum."

Hı-hı, dedi Sasha can sıkıntısıyla sesinde. "Bugün duş aldın mı?"

Açıkça sofistike televizyonu takdir etmiyor.

"Bugün cumartesi," diyorum ona.

"Cumartesileri artık duş almıyor muyuz?" Her zaman çok yargılayıcı.

"Ağaçlarda su yetişmez, biliyorsun."

Sasha Perşembe gecesi beni Kappa'nın evinden eve bıraktıktan sonra, terledim, kanepeye gittim ve bir kutu Cheerios yerken İngiliz Kulübe Cinayet Dedektifi Rahip'i izledim ve aynı pozisyonda uyuyakaldım, bu sabah uyandım. daha fazla mısır gevreği teslim etmek ve izleme programıma devam etmek. Artık bu benim hayatım olacak. Instacart ve çevrimiçi derslerle kimin evden çıkması gerekiyor?

"Sömestr sonu," diye ekledim. “Üniversite öğrencilerinin yapması gereken bu değil mi? Kendi tüy döken derimizin yuvasında uzanıp, televizyon seyrederek ve işlenmiş gıdaları mideye indirerek.

"Y kuşağının hepsi startup kurduğundan beri değil, Taylor."

"Eh, ben yaşlı bir ruhum."

"Gizliyorsun," dedi sertçe.

"Böyle." Ne olmuş. İzinli miyim? Öğrenci birliğinin ortasında sürüklendim, soyuldum ve tüm kampüs tarafından azarlandım. Nasıl olsa öyle hissettiriyor. Tek yapmak istediğim kendimi içeri kilitleyip bir süreliğine başkalarının hayatlarına kaçmaksa beni dava et.

"Demek tecavüze uğradın," diye başladı, sesi yumuşadı.

"Farkındayım." Teşekkürler.

"Bununla ilgili bir şey yapmak istemiyor musun? Videoyu kaldırabiliriz. Polise gidebiliriz. Sana yardım edeceğim. Bunun olduğunu kabul edip bunun için acı çekmenize gerek yok."

"Ne yapacağım, Jules'u tutuklatacak mıyım?"

"Evet," sesi hoparlörden çıkıyor. "Ve Abigail'in bok kafalı erkek arkadaşı. Ya da, sanırım, dün gece odasından gelen çığlıklara dayanarak. O ikisinin yaptığı suç, Taylor. Bu onları bazı yerlerde seks suçlusu yapar."

"Bilmiyorum."

Polisler ifadeler demektir. Ben onun için aşağılanmamı anlatırken, bir odada oturan bir adam göğüslerime bakıyor.

Ya da daha kötüsü, video olmasaydı, kendimi o duruma sokmasaydım bunu söyleyen ahlaklı bir kadın olmayacaktı.

Siktir et şunu.

"Ben olsam boğazımı keserdim."

"Sen değilsin." Sasha'nın zehrini takdir ediyorum. Onun hakkında sevdiğim şey bu. O, olmadığım her şey, intikamcı ve kendinden emin. Ben öyle inşa edilmedim. "Denediğini biliyorum. Teşekkür ederim. Ama yine de düşünmek için zamana ihtiyacım var. Henüz orada değilim."

Gerçek şu ki, daha büyük sonuçlar bir yana, bunun olduğu fikrine kafamı zar zor yerleştirdim. Dün sabah ders için alarmım çaldığında, kaslarımda şiddetli ve ani bir panik duygusu patladı. Kampüsün karşı yakasında kalan gözlere ve sessiz sohbetlere doğru yürüme düşüncesi midemi bulandırdı. Odaya girdiğimde kafalar dönüyor. Telefonları kucağında olan sınıf arkadaşları, video oynatıyor. Güler ve bakar. Yapamadım.

Bu yüzden evde kaldım. Televizyon molalarımdan birinde Rebecca'ya bile mesaj attım. Neden bilmiyorum, sanırım sefalete birlikte ortak olmak. Cevap vermedi, ki bu muhtemelen en iyisiydi. Belki bunu ve birbirimizi görmezden gelirsek, öylece gider.

"Conor'dan haber aldın mı?" Sesi endişeli, sanki sormaya cüret ettiğim için telefonu kapatacağımdan endişe ediyormuş gibi.

Neredeyse yapacağım. Çünkü sadece isminin sesi kalbime bir bıçak acısını gönderiyor. "Birkaç kez mesaj attı, ama mesajları görmezden geliyorum."

"Taylor."

"Ne? Bitti," diye mırıldandım. "Onu terk ettiğimde oradaydın."

"Evet, öyleydim ve açıkça düşünmediğin belliydi," dedi öfkeyle. "Onu kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yaptın. anladım, tamam mı? Bu kriz seviyesindeyken, en kötü güvensizliklerimize geri döneriz. Seni yargılayacağından ya da senin adına utanacağından endişeleniyordun..."

"Şu anda psikoloji dersine ihtiyacım yok," diye araya girdim. "Lütfen. Sadece kendi haline bırak."

Kısa bir sessizlik olur.

"Tamam bırakıyorum." Başka bir vuruş ve sonra kasvetli bir şekilde, "Senin için buradayım. İhtiyacınız olan her şey. Her şeyi bırakacağım."

"Biliyorum. Sen iyi bir arkadaşsın."

Sesinde bir gülümsemeyle, "Evet, öyleyim" diye yanıtlıyor.

Sasha ile telefonu kapattıktan sonra şovlarıma ve stresten yemeye geri dönüyorum. Birkaç bölüm sonra kapı çalar. Bir anlığına kafam karıştı, başka bir şey sipariş ettiğimi unuttum mu diye merak ettim, ta ki bir tıkırtı daha duyana ve Abigail'in onu içeri almamı isteyen sesini duyana kadar.

Kahretsin.

Kapıyı isteksizce açtığımda, "Bana siktir olup gitmemi söylemeden önce," dedi, "Huzur içinde geliyorum. Ve özür dilemek için."

"Sorun değil," diye yanıtladım, sırf ondan kurtulmak için. "Özür diledin. Hoşçakal."

Kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama o iterek açıyor ve ben daha ayağını kapı pervazına vuramadan sıska kıçını içeri sokuyor.

"Abigail," diye mırıldandım, "sadece yalnız kalmak istiyorum."

"Evet..." Başka bir insan tarafından asla görülemeyecek olan ter topluluğuma yüzünü buruşturarak, "Bunu görebiliyorum," diyor.

"Neden buradasın, kahretsin?"

Abigail olduğu için küçük mutfak adasındaki taburelerden birine vals yapar ve oturur. "Conor'dan ayrıldığını duydum."

"Gerçekten? Bununla başlamak ister misin?" İnanılmaz.

"Öyle demek istemedim," dedi çabucak ve baştan başlamadan önce bir nefes aldı. "Yani, bence bir hata yaptın."

İddiaları düşüyor. O kalıcı sürtük havası. Uzun zamandan beri ilk kez bana zalimce ya da alaycı bir gülümsemeyle bakıyor. Bu...biraz ürkütücü.

Hâlâ niyetine güvenmeye hazır değilim, onun tam tersi karşısında duruyorum. "Neden umurunda?" Ne düşündüğü umurumda değil.

"Tamam bak. Ben de bunu yapıyorum." Sesinde bir sempati tonu var. "Üzgünsün ve utanıyorsun ve herkesi kendinden uzaklaştırmak istiyorsun.

Özellikle size en yakın kişiler. Böylece çektiğin acıyı görmezler. Seni kendin hakkında hissettiğin gibi görmüyorlar. Anladım. Gerçekten ediyorum."

Önce Sasha, şimdi Abigail? Neden herkes beni rahat bırakmıyor?

"Herhangi bir şey hakkında ne biliyorsun?" diye mırıldanıyorum. "Erkeklerin içinden makyaj mendili gibi geçiyorsun."

"Benim de sorunlarım var," diye ısrar ediyor. "Güvensizliğimi görmemeniz, onların orada olmadığı anlamına gelmez. Hepimizin içinde yara izleri var."

"Evet, peki, derin kişisel travmaların için üzgünüm ama sen benimkilerdensin, yani..."

Abigail kıçı yüzüme patladığı için biraz pişmanlık duyuyorsa, bağışlanmak için başka bir yere dönmesi gerekecek. O bana sempati duyabilir ama benim ona hiç sempatim yok.

"Tam olarak demek istediğim bu," diyor kederle. "Aptalca bir cesaretle çıktığım bir adamı öpmenden o kadar emindim ki, bununla nasıl başa çıkacağımı bildiğim tek yol, acımı senden çıkarmaktı. Öpücükten sonra *onun kocaman göğüsleri hakkında susmazdı* ve hiç implantları ve her türlü boku *düşündün mü ?* Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun?"

Alnımda bir kırışık kesiliyor. Bunu bilmiyordum. Yani, elbette, onun kızgın olduğunu biliyordum. Ama görüştüğüm bir adam konuşmaya devam ederse, bizi karşılaştırırsa, ben de kendimi kaybederdim.

"Lisede," diye itiraf ediyor tezgahın üzerine desenler çizerek, "Bana krep deniyordu. Antrenman sutyenini dolduracak kadar bile yoktu. Muhtemelen bunun aptalca bir şey olduğunu düşündüğünü biliyorum ama hayatım boyunca tek istediğim kıyafetlerimin içinde iyi hissetmekti, anlıyor musun? Seksi hissetmek için. Erkeklerin bana diğer kızlara baktığı gibi bakması için."

"Ama muhteşemsin," dedim bıkkınlıkla. "Mükemmel bir vücudun ve güzel bir yüzün var. En son ne zaman bikini giydim biliyor musun? Hâlâ gece lambasıyla uyuyordum." Göğsümü işaret ediyorum. "Bunlar koca bir yük. Ağırlar. İnsanoğlunun bildiği hiçbir alete uymuyorlar. Yetmiş yaşında gibi sorunlarım var. Tanıştığım her erkek, dikkatimi geri kalanımdan uzaklaştırmak için göğüslerime bakıyor."

Conor hariç. Bu da bağırsaklarımı bıçaklayan başka bir yalnızlık acısı gönderiyor.

"Yine de kendimi asla yeterince iyi hissetmiyorum. Kim olduğumdan asla emin değilim," diye karşı çıkıyor Abigail. "Bunu telafi edeceğim..."

"Orospu olmak."

Gülümsüyor, gözlerini deviriyor. "Çoğunlukla, evet. Demek istediğim, kendimi bok gibi hissettim ve insanları kendimden uzaklaştırdım. Conor'la yaptığın şey bu ve bu çok kötü. Hangi noktada benimle uğraşmayı bıraktığınızı bilmiyorum ya da umurumda değil - ve inkar etme zahmetine girmeyin. Bu saçmalığın içinden gördüm. Ama bir noktada değişti ve siz bunu resmileştirdiniz. Evet, bunu ben de fark ettim. Belli ki seni seviyor ve son birkaç haftadaki ani tavır değişikliğin herhangi bir belirtiyse, sen de onu sevdin. Öyleyse başka biri boktan bir şey yaptı diye bunu kaybetmenin ne anlamı var?"

"Anlamıyorsun." Çünkü yapamaz. Ve ona mazeret gibi gelmeyen başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bundan sonra Conor'la yüzleşme düşüncesi bile boğazımı sıkıyor ve bacaklarım titriyor. "Geldiğiniz için teşekkürler, ama-"

"İyi." Sadece Manchester aksanıyla yapılan konuşmalara geri dönebilmem için ona onu yenmesini söyleyeceğimi hissederek döndü. "Conor hakkında konuşmayacağız. Ya da sana bıraktığı çiçekler şimdi tüm oturma odası sehpasını kaplıyor. Polise gitmedin mi daha?"

Şaka yapıyor olmalısın. "Seni buraya Jules mu gönderdi?" İstiyorum.

"Hayır," diyor hızla. "Öyle bir şey yok, söz veriyorum. Eğer videoyu şikayet edeceksen, ben de seninle geleceğim. Jules'un ona nasıl eriştiğini ve her şeyi açıklayabilirim. İstersen şahit ol."

Bu konu yorucu olmaya başladı. "Biliyor musun, insanların beni zorlamasından biraz bıktım. Herkesin ne yapmam gerektiğine dair bir fikri var ve bu oldukça ezici. Bir dakika alabilir miyim?"

Abigail, "Bunun korkutucu olduğunu biliyorum ama gerçekten polise gitmelisin," diye ısrar ediyor. "Buna şimdi saldırmazsanız, yayılacak. Bir gün bir işe başvurduğunuzda ya da kim bilir ofis için falan aday olmak istediğinizde ve bu video karşınıza çıksa ne olur? Sonsuza kadar seninle yaşayacak." Kaşlarını yukarı kaldırıyor. "Ya da bu konuda bir şeyler yapabilirsin."

"Bana tavsiye verecek en iyi kişi sen değilsin," diye hatırlattım ona.

Başkaları için yapılması gerekenin bu olduğunu söylemesi kolay, bana bunu emmemi söyle. Pozisyonlarımız tersine dönseydi, ben de aynı şeyi söyleyebilirdim. Gerçi bu tarafta işler çok daha farklı görünüyor. Yapmak

istediğim son şey, mahkeme davalarının ve ifadelerin, manşetlerin ve haber arabalarının etkisini tartmak, kendimi battaniyemin altına sokmak ve bir daha asla dışarı çıkmamak. İkincisi çok daha rahat.

"Haklısın. Sana çok kötü davrandım. Duygularımla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum." Abigail tırnaklarını karıştırarak ellerine baktı. "Rehin sırasında en iyi arkadaşımdın."

"Evet, hatırlıyorum," dedim acıyla.

"Kardeş olmamız beni çok heyecanlandırdı. Sonra her şey ters gitti. Bu benim hatamdı, o zaman bu konuda bir şeyler yapmalıydım, konuşmalıydım ya da her neyse ve bunun yerine daha da kötüye gitti. Bir arkadaşımı kaybettim. Ama bunu telafi etmeye çalışıyorum. Sana yardım edeyim."

"Neden yapayım?" Abigail'in tezahürüne ulaşması her şey yolunda ve güzel, ama bu artık kanka olacağımız anlamına gelmiyor.

"Çünkü böyle şeylerde kadınlar bir arada olmak zorunda," dedi ciddiyetle. "Bu, diğer tüm saçmalıkları aşıyor. Jules yanıldı. Kimse onun yaptığını hak etmiyor. Onun senin için değil hepimiz için cezalandırılmasını istiyorum. Bundan sonra benimle hiç konuşmasan bile, arkandayım. Her bir Kappa yapar."

Kabul ediyorum, kulağa samimi geliyor. Sanırım bu, onun tamamen insanlıktan yoksun olmadığı anlamına geliyor. Ve buraya gelmek cesaret isterdi. Kendi pisliğini ortaya koyduğu ve suçu üstlendiği için bonus puan alıyor. Bu bütünlük gerektirir.

Belki de daha iyi bir insan olmak için asla geç değildir. İkimizden biri için.

Polise gideceğime söz vermeyeceğim, dedim ona. "Ama bunu düşüneceğim."

"Adil," diyor, umut dolu bir gülümsemeyle. "Bir öneride daha bulunabilir miyim?"

Gülümseyerek gözlerimi deviriyorum. "Gerekirse."

"En azından annemin videoyu barındıran sitelere yayından kaldırma bildirimleri göndermesini sağlayayım. O bir avukat," diye açıklıyor Abigail. "Çoğu zaman sadece antetli kağıdıyla insanları korkutabilir. Bir şey yapmana ya da kimseyle konuşmana gerek yok."

Aslında, bu harika bir fikir. Bütün bu saçmalıkları çözmeye çalışmaktan korkuyordum. Abigail'in annesi süslü hukuk diplomasını kullanıp bunu ortadan kaldırabilirse harika olur.

Gerçekten minnettar olurum, dedim, sesim can sıkıcı bir şekilde titriyordu. "Ve geldiğin için minnettarım."

"Yani..." Taburesinde bir çocuk gibi kıvrılıyor. "Artık yeminli düşman değil miyiz?"

"Belki daha çok üvey kızkardeşler gibi."

"Bununla yaşayabilirim."

41

CONOR

Bir korna çalar. Sarsıldım, ayağa kalktım ama kafam çarpmadan sadece birkaç santim önce ne olduğunu bilmiyorum. Bacaklarımı hissetmiyorum. Bir şey benim tarafımı kazıyor. Kolum bedenimin altında sıkıştı ve diğeri uyuşmuş, altına sıkışmış...

Başka bir korna. Sarsıcı. Kulak ayırma. Uzun bir arka arkaya sağır edici feryatlar.

Sik beni.

"Uyan, sik kafalı."

Çığlık atan korna durur. Parlak mavi gökyüzüne ve Avcı Davenport'un yüzüne bakarken başım kör edici ışığa doğru düşüyor. O zaman Land Rover'ının arka koltuğunun zeminine tıkıldığımı fark ettim, şimdi kafam açık yolcu kapısından dışarı sarkıyor.

"Lanet mi?" Homurdanıyorum, uzuvlarımı ya da düşüncelerimi üzerimde toplamaya çalışıyorum. Ama kendimi karmaşık bulmacadan kurtaramıyorum.

"Dün geceden beri seni arıyoruz salak."

Hunter kollarımdan tuttu ve beni SUV'den çıkardı, sonra kaldırıma bir yığın halinde bıraktı. Uyuyan her sinirde uğuldayan çaba ve karıncalanmalarla ayağa kalktım ve kendimi desteklemek için araca uzandım. Beynim bulanık, gözlerim odaklanmamış. Başım ağrıdan patlıyor. Bir an için kontrol altına aldığımı düşünüyorum. Ardından, Fireball, Red Bull ve Jäger gibi tatları almak için çimenlere dengesiz ve beceriksizce koşuyorum.

Kendimden çok nefret ediyorum.

"Daha iyi hissetmek?" diye sordu Hunter neşeyle, bana bir şişe su uzatarak.

"Numara." Birkaç yudum alıp çalıların arasına tükürüyorum. Bu çalıları biliyorum. Araba yolumun yakınındayım. Yine de partiyi şehrin öbür ucunda bıraktığımı hatırlamıyorum. Ve kesinlikle Hunter'ın arabasına bindiğimi hatırlamıyorum. Jeep'im nerede? "Beklemek. Beni aradığını söyledin mi?"

"Dostum, dün gece MIA'ya gittin."

Ceplerimi kontrol edip anahtarlarımı, telefonumu ve cüzdanımı buldum. Yani en azından o bölümde iyiyim.

Hunter's Rover'a geri dönüyoruz ve ben son hatıralarımın envanterini çıkarırken bagaja yaslanıyoruz. Demi'nin bir arkadaşında ev partisi vardı.

Adamların hepsi oradaydı. Her zamanki gibi bira pong oynadık. Foster ve Bucky ile atış yaptığımızı hatırlıyorum. Bir kız. Bok.

"Nereye giderdin?" diye sordu Hunter, anlaşılan bu farkındalığın yüzümde dolaştığını görerek.

"Bir piliçle seviştim," dedim yarım bir soru olarak.

"Evet, hepimiz gördük. Siz ikiniz mutfakta birbirinize karşıydınız. Sonra ortadan kayboldun."

Kahretsin. "Beni yatak odalarından birine aldı. Biz de gidiyorduk, biliyorsun. Öpüşmek falan. Sonra beni havaya uçurmak için pantolonumu çıkarmaya çalıştı ve ben dışarı çıktım. Yapamadım."

"Viski çük?"

"Bir parça çiğ tavuk gibi topalla." beynimi ararım. "Sanırım onu orada bıraktım."

Hunter, "Demi onun aşağı indiğini gördü, ama ondan sonra seni bulamadık" dedi. "Kimse yapamaz. Hepimiz aramaya başladık. Seni aramak için dışarı fırladı."

Her şey oldukça bulanık. Boşluklar var. Titrek bir resmin başlar ve biter. "Sanırım evi arkadan terk ettim. Avlu çok kalabalıktı ve çitin içindeki kapıyı bulamadım, bu yüzden sanırım atladım."

ellerime bakıyorum. Hepsi çizik ve kot pantolonumda yeni bir yırtık var. Bir dağın yamacından aşağı yuvarlanmış gibi görünüyorum.

"Sonra eve yürüyerek gideceğimi düşündüm ama hangi yöne işaret edildiğimi veya evin nerede olduğunu çözemedim. Nerede olduğum konusunda kafamın çok karıştığını hatırlıyorum ve sanırım telefonum öldü, o yüzden siktir et, birinizin beni eve götürmesini bekleyeceğim dedim. Neden bilmiyorum ama sanırım arka koltuğuna emekledim."

"Tanrım, dostum." Hunter bana gülerek başını sallıyor. Haklısın. "Aramayı askıya aldıktan sonra dün gece partide arabayı bıraktım. Demi ve ben eve yürüdük çünkü ikimiz de içiyorduk. Foster bu sabah aradı ve eve hiç gelmediğini söyledi, ben de senin için hendekleri kontrol etmek için arabama geri döndüm. Seni arka koltuğumda buldum ve eve bıraktım."

"Üzgünüm dostum." Dışarıda bir gece geçirdikten sonra garip bir yerde uyandığım ilk sefer değil bu. Ama Briar'a geldiğimden beri ilk kez oluyor. "Sanırım dün gece biraz kontrolden çıktım."

"Bütün hafta biraz kontrolden çıktın." Hunter kollarını kavuşturarak bana döndü. Kaptanının yüzünü aldı. Ben *senin baban değilim ama* yüzüm. "Belki de partiyle birlikte bir çentik almanın zamanı gelmiştir. Daha önce

Sisteminizden İçki Takımı olduğumu biliyorum, ama şimdi ona sesleniyorum. On iki saat boyunca kaybolmak sınırdır."

O haklı. Taylor beni terk ettiğinden beri her gece dışarı çıkıyorum. Sanki benim işimmiş gibi içkileri devirmek, başka bir kızın yüzünde onun anısını kaybetmeye çalışmak. Sadece, çalışmıyor. Ne kalbim için ne de aletim için.

Onu özledim. sadece onu özlüyorum.

Onunla tekrar konuşmayı denemelisin, dedi Hunter sert bir şekilde. "Birkaç gün oldu. Belki de gelmeye hazırdır."

"Ona mesaj attım. Bana geri mesaj atmayacak." Muhtemelen şimdiye kadar numaramı engellemiştir.

"Bak, orada neyin yanlış gittiğini anlayamıyorum. Ama hazır olduğunda, ikinizin çözebileceğinizi biliyorum. Taylor'ı pek tanımıyorum ama birlikte mutlu olduğunuzu herkes görebilir. Bir şey yaşıyor. Daha önce olduğun gibi." Omuz silkiyor. "Belki de bir şeyleri çözme sırası ondadır."

O zaten var . Sonunda benim için fazla iyi olduğunu anladı. Hayatımı iyileştirmek için adımlar atıyor olabilirim ama henüz orada değilim ve Taylor bunu biliyordu ve o da beklemek istemedi sanırım. Neredeyse onu suçlamıyorum bile. Ona biraz orgazm vermekten ve onu bir dansta ayağa kaldırmaktan başka ne yaptım ki?

Boğazımı dolduran acının akışını bastırdım. Hey, en azından artık kusmuk değil.

"Her neyse, neye ihtiyacın olursa, dostum. Senin için burada olduğumu biliyorsun." Hunter sırtımı sıvazladı ve sonra beni itti. "Şimdi defol git arabamdan. Gidip arka koltuktaki sidiği yıkamalıyım."

"Siktir git. Orada çiş yok." duraklıyorum. "Belki biraz kusmuk."

"Pislik."

Bindiğin için teşekkürler, dedim gülerek geri çekilirken. "Daha sonra görüşürüz."

Dün gece hakkında oda arkadaşlarımdan bir paçavra aldığım eve giriyorum. Bunu uzun süre yaşamayacağım. Beni lokantada brunch'a davet ediyorlar ama çok yorgunum ve birkaç gün içinde Cali'ye dönmeden önce yapmam gereken bir ton bavul işi var. Ben de duş almaya gidiyorum ve dışarı çıkıp bana biraz waffle ve domuz pastırması getiriyorlar.

Çamaşır ve paketleme kutularına yaklaşık bir saat kala kapı zilimiz çalıyor. Çocuklar bir video oyununun içindeler, ben de ön kapıya gidip cevap verdim.

Diğer tarafta, kötü şöhretli Abigail tarafından yönetilen yarım düzine Taylor'ın Kappa kızkardeşini buldum.

Ben tek kelime edemeden, "Ateşkes," diyor. Aynı taraftayız."

göz kırpıyorum. "Ha?"

Kendisini davet ettiği kadar onu içeri davet etmiyorum. Ayrıca arkadan gelen diğer altı kız. Eve girerler ve oturma odasının ortasında bir grup öfkeli kasabalı gibi tavır alırlar.

Foster kanepeden bana temkinli bir bakış attı. "Hunter daha fazla parti olmadığını söyledi."

"Kapa çeneni, aptal." Açıkça bu istilanın lideri olan Abigail'e odaklanıyorum. Taylor'la bir ilgisi varsa, duymak isterim. "Neden buradasın?"

"Dinle." Öne doğru adım atıyor, elleri kalçalarında. "Taylor seni terk etmedi çünkü artık seni sevmiyor."

"Oha çabuk!" Foster haykırıyor ve ona uyarı niteliğinde bir bakış fırlattığımda dudaklarını ilikliyor.

"Seni terk etti çünkü birinci sınıfta rehin verme haftasından bir video dolaşıyor. Asla halka açık olmaması gerekiyordu, ama biri onu utandırmak için yükledi. Şimdi aşağılanmış ve korkmuş ve bunu senin bilmeni istemediği için önce senden ayrıldı."

"Ne tür video?" Bunun belirsizliği ile karıştırarak talep ediyorum. "Ve eğer bilmemi istemiyorsa, neden buradasın?"

"Çünkü," diyor Abigail, "onun için yara bandını koparırsam, belki korkmayı bırakıp savaşabilir."

Eğer söylediğini kastediyorsa, sanırım artık tam olarak düşman değil. Bu ani fikir değişikliğine neyin yol açtığını bilmiyorum, ama bu tamamen başka bir konuşma ve benimki olduğundan emin değilim. Ona tamamen güvenmeye hazır değilim ama bu bir şaka yapmak için çok uzun bir yol olurdu.

"Neye karşı savaş?" Matt koltuktaki yerinden soruyor.

İyi soru. Diğer adamlar endişeli ve ilgili bir şekilde otururlar. Kontrolörler ve oyun tamamen unutuldu.

Abigail garip bir şekilde etrafına bakındı. "Rehin haftasının son gecesinde, bizi kolsuz bluz ve iç çamaşırlarıyla tuttular ve kıdemliler, Taylor ve başka bir kıza öpüşme emri verirken bizi hortumladılar. Onu kaydettiler. Geçen hafta biri videoyu çalıp bir porno sitesine yükledi. Bu… grafik. Olduğu gibi, görebilirsiniz, bilirsiniz, şeyler."

"Hayatta olmaz." Foster gözleri fal taşı gibi açılmış bana bakıyor.

Orospu çocukları. Bir duvarı yumruklamak için karşı konulmaz bir dürtü zihnimde yanıp sönüyor, ama bir an duraksadım, en son yaptığımda duvara bir saplamaya çarptığımı ve elimi kırdığımı hatırladım.

Öfkenin çıkışı yok ve bunun yerine kanımda geziniyor. Kalpten parmaklara ve tekrar ayağa kalk. Aklıma hücum eden görüntülere eşlik eden sıcak, kaynayan bir öfke - rastgele adamlar onu izliyor, ona sırıtıyor. Kız arkadaşıma mastürbasyon yapıyorum.

Kahretsin. Tek yapmak istediğim kafaları koparmaya başlamak. Alec ve Gavin'e baktım, ikisi de koltuklarından fırlayacakmış gibi öne eğildiler. Yumruklar sıktı, tıpkı benimkiler gibi.

"Etrafta dolaştığını söylersen şimdi bu videoyu nasıl duyabilirim?" İstiyorum.

“Dürüst olmak gerekirse, daha önce bilmemenize şaşırdım.” Memnun bir baş işaretiyle Kappa arkadaşlarına bakıyor. "Sanırım çabalarımız işe yarıyor."

"Çabalar mı?" kaşlarımı çattım.

“Kapatmak ve kampüse yayılmasını durdurmak için. Greek Row'daki herkese video hakkında çenesini kapamasını ve başkasına dağıtmamasını emrettik ama o ahmakların, özellikle de fratların gerçekten dinlemesini beklemiyordum. Bu saçmalığın viral hale gelmesini durdurmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.”

"Kim?" Sıktığım dişlerin arasından hırlıyorum. "Kim yükledi?"

“Kappa kardeşlerimizden biri. Şimdi eski kızkardeş,” Abigail hemen ekliyor. "Ve eski erkek arkadaşım."

Adamların duyması gereken tek şey buydu - kıçına tekmeyi basabileceğimiz başka bir adam daha var.

Vakit kaybetmeden ayağa fırlarlar.

"Bu pisliği nerede bulacağız?" Foster homurdanmaları.

"Yüzünü frenlemeli."

"Bütün gününü mahvetmek üzere."

"Dostum bir vasiyetin olsa iyi olur."

Hayır, diye emretti Abigail, ellerini bir abluka gibi havaya kaldırarak. "Buraya geldik çünkü Taylor'ı polise gitmeye ikna etmeniz gerekiyor. Videoda onun ve diğer ablanın üzerinde çalışmaya çalıştık ama korkmuşlar. Taylor'a ulaşırsanız, diğer kızı yapılacak doğru şeyin bu olduğuna ikna edeceğini umduk.”

"Hayır, siktir et," diye mırıldandım. "İstediğini yapabilir. Bu ahmağı parçalayacağım."

"Yapamazsın. Güven Bana. Kevin sümüklü küçük bir pislik ve ona yardım edersen kesinlikle polise gider. Sonunda hapse gireceksin ve o zaman Taylor'ı kim koruyacak? O yüzden sakin ol koca adam ve dinle."

Bana aptalmışım gibi bakan kızlara, Taylor benimle konuşmuyor, dedim. "Denedim."

"Öyleyse daha çok dene." Abigail gözlerini devirerek yüksek sesle iç çekiyormuş gibi yaptı. "Duy."

Bir başkası, "Sırtınızı buna verin" diyor.

"Zihin, maddeden üstündür." Bu, bir keresinde lokantada olan piliçlerden birinden geliyor. Olivia bir şey ya da başka bir şey.

Haklılar ama. Bu pisliği cipimin arkasına sürüklemeyi çok istesem de şimdi tutuklanmak için korkunç bir zaman olurdu. Taylor'ın videosu orada olduğu sürece, o bir hedef. Kim bilir ne tür hasta bir sapık onunla uğraşmak için gerçekten aptalca bir fikir edinebilir. Arkamı kollamak için burada olmalıyım, olduğumu bilmese bile.

Onu güvende tutmak için her şeyi yapardım.

"Deneyeceğim," diye söz veriyorum Taylor'ın kız kardeşlerine. Sesim boğuk çıkıyor, bu yüzden boğazımı temizledim. "Şimdi onun evine gideceğim."

Abigail'in Taylor'ın neden ayrıldığına dair hikayesi doğruysa onu geri almalıyım. Bu noktaya kadar Taylor'ı fazla zorlamak istememiştim. Evet, muhtemelen bitirdiği gece telefonunu çok fazla patlattım ama penceresinin önünde taşınabilir bir hoparlörle durmadım ya da bir afişle sınıfının dışında beklemedim. Zorba olmak ve onu daha da uzağa götürmek istemedim.

Ama şimdi ben de saklandığımı anlıyorum. O gece söylediği şeyler gerçekten acıtmıştı. Tüm güvensizliklerimi karıştırdı ve o zamandan beri gururumu besliyorum. Onu kovalamadım ya da beni geri alması için yalvarmadım çünkü bunu yapması için bir sebep olduğunu düşünmüyordum. Çünkü ona layık değildim.

Bundan da öte, sanırım geri dönüşü olmayan nihai bir reddedilmekten korkuyordum. Konudan kaçınırsam, uzak bir zamanda birbirimize geri dönme şansımız olduğuna inanmaya devam edebilirdim. Kutuya bakmasaydım, kedi hem canlıydı hem de ölüydü.

Bu her şeyi değiştirir.

42

TAYLOR

Bu hafta beş kilo vermiş gibi hissediyorum ve umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. İki gün sonra aldığım ilk duştan sonra üzerime bir köylü bluzu ve bir kot pantolon giyiyorum. Annem dün beni Chad ve Brenna Jensen ile başka bir aile yemeğine davet etmek için aradı, yani çabalamaktan başka çarem yok. Bu da saçımı taramak anlamına geliyor. Ah.

Bu sefer, başka bir yemek pişirme felaketini riske atmak yerine, kasabadaki İtalyan lokantasında yemek yemek için güvenli bir oyun oynuyorlar. Reddetmek için bir bahane bulmaya çalıştım ama annem buna sahip değildi.

Ve sonra, tabii ki, Conor'u davet etmemi söylediğinde konusuna atlamak zorunda kaldım. Ona meşgul olduğunu söyledim ve ayrıca, Koç ne derse desin, muhtemelen bir oyuncusunun tüm randevularında yanında olmamasından memnun olacaktır. Kuşkuyla da olsa satın aldı. Annem beni bir kitap gibi okuyabilir - ilişkinin bittiğini tahmin ettiğinden eminim ama ayrıntılar için baskı yapmayı zarif bir şekilde reddediyor.

Bu gece ne kadar korksam da, bariz olandan bir oyalama, sonsuz tıkınırcasına ve kendine acıma partimde ticari bir mola sunuyor sanırım.

Kapı çaldığında saçımı at kuyruğu yaptım. Telefonumu saat için kontrol ediyorum. Erken geldiler. Her neyse. Zaten içimden makyaj yapmak gelmiyordu.

"Ayakkabılarımı bulmam için bana bir saniye ver," dedim kapıyı açarken.

O benim annem değil.

Brenna da değil.

Conor kapımın eşiğinde duruyor. "Hey," diyor kabaca.

Bir an ondan etkileniyorum. Sanki kalbim yüzünü unutmuş gibiydi. Onun aurası. Onun manyetizması ve ruhu. Ne zaman aynı mekanda olsak etrafımızda çatırdayan elektrik havasını unuttum, vücudum hala temel içgüdülerinin kölesi.

"Burada olamazsın," diye mırıldandım.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Beni inceliyor, şaşırıyor.

"Planlarım var." Kollarımı ona dolamayı ne kadar istesem de, silahlarıma tutunmak için kendimi zorluyorum. Isır ve dayan. "Burada olamazsın Conor."

Şimdiden sinirler göğsümü sıkıştırıyor, midemde kelebekler uçuşuyor. Utanç ve mahcubiyet zaten hissettiğim karmakarışık duygulara katılırken, kapıyı suratına kapatıp saklamaya yönelik güçlü dürtü başını kaldırdı. Ben savaş içinde bir savaşım, kendimle çelişiyorum ve kaybediyorum.

"Konuşmamız gerek." Conor tüm kapıyı, geniş omuzları ve geniş göğsü kaplıyor. Gerginlik onu elle tutulur bir davul gibi vuruyor.

"Şu an iyi bir zaman değil." Ona kapıyı kapatmaya çalışıyorum. Bunun yerine, sanki ben burada durmuyormuşum gibi kaslarını güçlendiriyor.

"Evet, üzgünüm," diyor, dalarak, "ama bu bekleyemez."

"Senin derdin ne?" Ben de ondan sonra oturma odasına giriyorum.

Sesi düz, mutsuz. “Her şeyi biliyorum, T. Abigail evime geldi ve her şeyi anlattı. Video indir, benden neden ayrıldın. Biliyorum."

İçimden şok geçiyor. O ciddi mi? Ve burada Abigail ile anlaştığımızı düşündüm. Gerçekten iletişimimiz üzerinde çalışmamız gerekecek.

"Eh, seni karıştırdığı için üzgünüm," diye mırıldandım, "ama gerçekten seni ilgilendirmez, yani..."

"Üzgün değilim," diye araya giriyor. "Hiç değil. Bu süreçte yanında olmak istemediğimi sana düşündüren ne olabilir? Seni korumak için burada olmak istemediğimi mi?"

Kalbimin keskin sıkışmasını görmezden geliyorum, yalvaran gözlerinden kaçınıyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Hadi ama Taylor. Bu benim. En derin, en karanlık sırlarımı benden çekip aldın çünkü neredeyse tüm bunlara mal oldu," dedi ikimizi işaret ederek. "Benimle konuşabilirsiniz. Hiçbir şey sana karşı hissettiklerimi değiştirmiyor." Derin sesi hafifçe titriyor. "Yardım etmeme izin ver."

"Bunun için zamanım yok." Ya da duygusal bant genişliği. Ben gerginim, yorgunum. Bu sefer içimde kavga kalmadı. Tek istediğim gözlerimi kapatıp her şeyi yok etmek. "Annem akşam yemeği için Chad ve Brenna ile yola çıkıyor."

"Öyleyse iptal et. Polis karakoluna gidelim. Söz veriyorum, yanında olacağım."

"Anlamıyorsun Conor. yapamam . _ Annenle ve Max'le Kai ve içeri girme hakkında konuşurken ne kadar aşağılanmış olsan da, bu yüz kat daha kötü."

"Ama yanlış bir şey yapmadın," diye karşı çıkıyor. "Ortalığı karıştıran sen değilsin."

“Aşağılayıcı!” diye bağırırım.

Aman Tanrım, bunu herkese açıklamak zorunda kalıyorum. Anlamıyorlar mı? Görmüyorlar mı?

"Oraya giriyorum, bir rapor hazırlıyorum - o zaman videoyu izleyen bir düzine insan daha var," dedim çaresizce, adımlarımı hızlandırmaya başladım. "Dava açıyorlar, mahkemeye gidiyorlar - bu da bir düzine, iki düzine daha. Yaptığım her hareket daha fazla insanı beni böyle görmeye davet ediyor."

"Ne olmuş?" o çırpınır. "Sana cehennem kadar ateşli olduğunu söylememden bıkmış olmalısın, Taylor. Bazı zavallı enayiler, senin bir kızı öpmekten başka bir şey yapmadığını izleyerek birkaç saniyelik sevinç yaşarlar."

"Ve bir grup yabancının beni neredeyse çıplak görmesi umrunda değil mi?"

"Umurumda," diye homurdandı. "Ve yirmi millik bir yarıçap içinde sana komik bakan her erkeği dövmemi istiyorsan, yaparım. Ama bu konuda utanman gereken bir şey yok. Yanlış bir şey yapmadın. Kurban *sensin* . Abigail gelip bana ve adamlara söylediğinde, her biri senin şerefine yıkılmaya hazırdı. Kimse şaka yapmıyor ya da telefonlarını almıyordu. Biz sadece sizin için endişeleniyoruz. Tek umursadığım sensin, Taylor."

Kalbim kırıldı. Benim için değil, ama neredeyse olduğumuz her şey için. Jules ilişkimizin ortasında bir el bombası atmasaydı ne kadar iyi olabilirdi.

"Nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun," diye fısıldıyorum. "Sadece üstesinden gelemem."

"Kimse senden bunu istemiyor. Sadece kendin için katlanmak için."

"Ve belki benim için bu, patlamasını beklemek ve kendimi unutmak için kandırmaya çalışmak anlamına geliyor. Bütün dünya seni çıplak görmüş gibi hissetmek nasıl bir şey bilemezsin."

"Haklısın." Bir vuruş için duraklar. "Belki de yapmalıyım."

Gözlerimi kırpıştırdım ve Conor aniden gömleğini çıkardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Empati yapmak." Ayakkabılarını fırlatır.

"Dur," diye emrediyorum.

"Numara." Çorapları devam ediyor. Sonra pantolonunu oturma odamın ortasına düşürüyor ve boxerını bacaklarından aşağı itiyor.

"Conor, kahrolası pantolonunu tekrar giy." Ve yine de gözlerim onun sikinden kendilerini ayıramıyor. Aynen öyle… işte.

Başka bir şey söylemeden ön kapıdan dışarı çıktı.

"Buraya geri dön, seni deli."

Merdivenlerde ayak seslerini duyduğumda, atılan kıyafetlerini alıp peşinden gittim. Ama ahmak hızlıdır. Otoparkın karşısına geçip yola bitişik çimenlerin üzerinde durana kadar ona yetişemiyorum.

Conor, kaslı kollarını iki yana açarak, "Telefonlarınızı çıkarın millet," diye bağırıyor havaya. "Bunu her gün görmeyin."

"Kahrolası aklını kaçırdın." Dönmesini izliyorum, muhteşem ve gülünç. Sadece havalı fantezilerde görebileceğiniz bir vücudu var, ancak ön bahçede kıpırdanması gerekmiyor. "Aman Tanrım Conor, dur. Biri senin için polisi arayacak."

"Kırık bir kalp yüzünden geçici delilik iddiasında bulunacağım" diyor.

Neyse ki, burası yalnızca üniversite öğrencilerinin istila ettiği bir cadde. Kampüsten her yöne en az beş blok ötede hiçbir kasabalı adım atmaya cesaret edemez. Aileler uzun zaman önce hafta ortası partilerinden kaçtı ve sarhoşlar çalıların arasında bayıldı, yani bu travmatize olmuş çocuklar da yok demektir.

Kapılar caddede bir aşağı bir yukarı açılmaya başlar. Pencere panjurları ayrılıyor. Artık seyircisi var. Çığlıklar ve ıslıklar çalıyor, bir azgın şaka patlaması.

"Onu cesaretlendirmeyi bırak," diye bağırıyorum seyircilere. Dikkatimi Conor'a ve onun inanılmaz, sallanan penisine ve hayal kırıklığı içinde inlemeye odakladım. "Lütfen durur musun!"

"Hiçbir zaman. Senin için tamamen çıldırdım, Taylor Antonia Marsh."

"Bu benim göbek adım bile değil!"

"Bu *bir* göbek adı ve umurumda değil, eğer utancını gidermek için yapmam gereken buysa, yapacağım. Her şeyi yaparım."

"Hastaneye yatırılman gerekiyor," diye ilan ediyorum, kahkahalarımı taşmakla tehdit eden boğmaya devam ederken.

Bu adam... gülünç. Conor Edwards gibi biriyle hiç tanışmadım, sadece bir şeyi kanıtlamak ve kendimi yalnız hissetmemi sağlamak için tüm mahalleyi aydınlatan bu seksi çılgın avuç.

"Edward!" birisi gök gürültüsü.

Bir araba yanaşıyor ve sürücü tarafındaki camdan Chad Jensen kafasını uzatıyor. "Pantolonsuz etrafta koşuşturup ne yapıyorsun? Lanet sikini kaldır!"

Conor tamamen etkilenmemiş bir şekilde arabaya bir bakış attı. "Hey Koç," diye çekiyor. "Naber?" Annemin yolcu tarafında olduğunu fark edince mahçup bir gülümseme sunuyor. "Doktor anne, seni tekrar görmek güzel."

Inanılmaz. Conor'un kıyafetlerini ona doğru ittim. O çuvalını örterken anneme bakıyorum ve dudaklarının gülmemek için titrediğini ve gözlerinin sulandığını görüyorum. Öte yandan Brenna arka koltukta histerik, kahkahaları binalardan yankılanıyor.

"Tamamen bitirdin mi?" Altın kalpli bu aptal aptala soruyorum.

"Sadece polise gitmeye hazırsan."

"Polis?" Annem pencereye doğru eğiliyor, gözle görülür bir şekilde paniğe kapıldı. "Sorun nedir?"

Conor'a bir bakış fırlatıyorum.

yalan söyleyebilirdim. Annemin satın almayacağı ama tartışmak istemediğime dair açık belirtiye alternatif olarak kabul edebileceği zararsız bir hikaye uydur. Conor'un ortalıkta dolaşan bir sarmaşığı kovaladığını söyleyebilirim. Sikle ya da her neyse, sikle dövüş. Annem sınırları anlıyor—kararlarıma güveniyor ve beni rahatsız edici kararlar almaya zorlamaz.

Ve belki de bu yüzden yapmıyorum ve asla olmadım. Hiç kimse beni zor seçimler yapmaya teşvik etmedi ve ben de kendimi bunu yapmak için asla zorlamadım. Tüm hayatım boyunca sadece kendi içime çekildim, benimle bana acı verebilecek her şey arasında giderek büyüyen bir uçurumun oluşmasına izin verdim. Beni reddedebilecek herhangi bir şey.

Kendi güvenli alanımı yarattım ve dikkatleri üzerime çekmekten kaçındım. Beni göremeyen kimse parmakla gösteremez. Ben orada olmazsam gülecekleri bir şey yok. Balonumun içinde, güvende ve yalnız kaldım.

Hayır, özellikle dostlarımın, düşmanlarımın ve aşıkların güçlerini birleştirerek elimi sıkmasını sevmiyorum. Ben böyle çalışmıyorum. Ve yine de… belki de tam ihtiyacım olan şeydi. Kıçına iyi bir tekme. Onlar haklı ya da ben haksız olduğum için değil, kendime hizmet etmediğim için. Korkularıma hizmet ediyordum. Onları besliyorum ve artık kendim olmayana ve başka bir şey olduğumu hatırlayamayana kadar içimde daha fazla yer kaplamalarına izin veriyorum.

İnsanlar böyle büyür ve yaşlanır. Yorgun ve kinci. Dünyanın ve içindeki kötü aktörlerin onları neşeden yoksun bırakmasına ve yerine şüphe ve güvensizlik getirmesine izin verdiklerinde.

Bu kadar mutsuz olmak için çok gencim ve bu kadar yalnız olmak için çok seviliyorum. Kendime daha iyi borçluyum.

Bakışlarım, ciddi gri gözleri, yanımda durmasına izin verirsem yanımdan ayrılmayacağını söyleyen Conor'a kaydı. Sonra endişesi görünen ve bu konuda desteği benim olan anneme dönüyorum. Benim için savaşmak isteyenler var. Kendim için savaşmak istemeliyim.

Annemin bakışlarıyla karşılaştım ve ona güven verici bir gülümseme gönderdim. "Karakola giderken söylerim."

43

TAYLOR

Conor ve ben daireme döndüğümüzde saat geç oluyor. Uzun, sıcak bir banyo yaparken onu kanepede televizyon seyrederken bırakıyorum. Gevşeme şarkı listemi açıp banyo tezgahındaki birkaç mum dışında ışıkları kapatıyorum ve bir haftadır ilk defa vücudumdan bir miktar gerginliğin ayrıldığını hissediyorum.

Conor bu gece cipiyle üçümüze binerken durumu anneme açıklamak beni çok üzdü. Chad ve Brenna'yla akşam yemeğini iptal etmesinin sebebi ben olduğum için üzgünüm ama planlarını bozduğum için özür dilemeye çalıştığımda kabul etmeyecekti.

Kızım *önce gelir* , dedi kararlı bir şekilde ve sanki geçmişte beni ihmal ettiği tüm zamanlar ortadan kaybolmuş gibiydi. Bugün onun ilk önceliği, tek endişesi bendim. Benden başka onun için her şey sona ermişti ve bunun için minnettardım.

Bir dizi kısa mesajdan sonra Abigail, Sasha ve Rebecca bizimle karakolda buluştu. Bir rapor doldurmaya karar vermeden önce Rebecca ile iyi bir sohbet ettik. İkimiz de tereddütlüydük. Anne ve babasının ne düşünebileceğinden dolayı; Eklenen maruz kalma nedeniyle bana. Sonunda, bunu olumlu bir şey için bir fırsata dönüştürebileceğimiz fikrine vardık. Bunu biz istemedik ama saklanmak, utanmak yerine gücümüzü geri alabilirdik. Yani bir planın başlangıcını göz önünde bulundurarak oraya birlikte yürüdük. Daha güçlü.

Abigail'in annesinin telefonda bize açıkladığı gibi, Massachusetts'in belirli bir intikam pornosu yasası yok. Örneğin, Abigail videoyu yüklemiş olsaydı, bu bir suç olmayabilirdi. Ancak Jules ve Abigail'in eski Kevin'i, Abigail'in telefonuna, Kappa bulut sunucusuna yetkisiz erişim, videoyu kopyalama ve izinsiz yükleme nedeniyle diğer eyalet yasalarına göre suçlanabilir. Bayan Hobbes, güçlü bir dava olduğuna inanıyor ve konuştuğumuz memur hemfikir.

Jules ve Kevin'e ne olacağını veya ne zaman olacağını sormadım. Cezalandırıldıkları sürece özellikle umurumda değil. Ancak annem, Briar'ın evindeki öğrenci dekanını aradı ve yarın sabah ilk iş onunla bir görüşme ayarladı. Günün sonunda, Briar'ın bu ikisini kovma sürecine başlayacağından şüpheleniyorum.

Beynim hala dönüyor. Aklımdaki dominolar henüz düşmedi. Sadece *tıklama, tıklama, tıklama,* gelecekteki bir yerde, uzak bir zamanda nihai bir sonuca doğru hızla çarpışan binlerce sonucun tıklaması.

Yine de panik azaldı. Boynumdaki ezici korku ipi gevşedi. Bunun yerine, adrenalinle dolup taşan fikirlerle doluyorum. Eminim kimyasal uyarım yakında kaybolacak ve bundan birkaç gün sonra bir hafta boyunca uyumak için çökeceğim. O zamana kadar, nokta, nokta, nokta.

Banyodan çıkıp pijamalarımı giydikten sonra koridorda bir an durup kanepede Conor'u izliyorum. Gözleri kapalı, başı bir omzuna eğik. Göğsü derin, dinlendirici nefeslerle inip kalkıyor.

O olağanüstü. Pek çok erkek duruma onun gibi tepki vermezdi, aşağılanmamı hafife almaktansa ihlalin ciddiyetini takdir etmezdi.

Ama bu Conor. Çoğu erkekte olmayan bir empati içgüdüsü var. Kendisi için hiçbir kişisel kazanç sağlamasa bile etrafındaki insanların kendilerini iyi hissetmelerini sağlamayı tercih eder. Her şeyden çok, aşık olduğum şey buydu.

Onu korumam gerektiğini düşünmekle aptallık ettim. O tanıdığım en güçlü, en dirençli insan.

Bir süre daha uyumasına izin vermek içimden geldi ama sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi gözleri kırpışarak açıldı ve beni gölgelerde buldu.

"Üzgünüm," diyor boğuk bir sesle. "Sana çarpmak istemedim."

"Hayır, bu iyi. Uzun bir gün oldu."

Sinirsel bir sessizlik oluşur. Conor arkasını dönüp koltuğun minderlerinin arasından telefonunu ve anahtarlarını aldı.

"Her neyse, ben senin yolundan çekileceğim. Her şeyden sonra iyi olduğundan emin olmak istedim." Ayrılmak için kalkar, kanepenin etrafından döner.

Hayır, dedim onu durdurarak. "Kalmak. Bir şey istiyor musun? Aç mısın?" Kolunu yakaladım ve sonra beni ısırmış gibi bıraktım.

Şimdi onun yanında nasıl olacağımı bilmiyorum. Aramızdaki rahatlık şu anda burada değil. Zorlanmış ve zorlanmış hissediyor. Ama aynı zamanda, o burada olduğu sürece güçlenen, yanında olmak için tarifsiz bir dürtü de var.

“Pek değil” diyor.

"Evet, ben de."

Bok. Bu garip. Anladığım kadarıyla hala ayrıyız. Son birkaç haftadır birbirimizle yaşadığımız onca şeye rağmen, konuya nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum. Yani, Kappa evinin önünde durdum ve bu sandığa bir bıçak sapladım. İhtiyacım olduğunda bana yardım etmek için geri geldi ama bu her şeyin affedildiği anlamına gelmiyor.

"Film izleyelim mi?" Öneririm. Bebek adımları.

Conor başını salladı. Sonra dudaklarında neredeyse belli belirsiz bir sırıtış dans ediyor. "Beni Netflix'e davet ediyorsun ve sakinleşiyor musun?"

"Lanet olsun, sen kolaysın. Tanrım Conor, kendine biraz saygı duy. Sütü her zaman bedavaya verirsen asla iyi bir kadın bulamazsın."

Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Annem aynı şeyi söyleyip duruyor ama ben asla öğrenemiyorum."

Gülüyoruz, hala dairemin ortasında aptal ve gergin duruyoruz. Sonra ifadesi ayıklaşıyor.

"Konuşmalıyız" diyor.

"Evet."

Oturmam için beni kanepeye götürüyor. Yüzü bana dönük ama kucağındaki ellerine bakarken başlamak için bir yer bulmakta zorlanıyor.

“Kafanızın nerede olduğunu veya beklentilerinizin ne olduğunu bilmiyorum. Bende yok, bilmeni isterim. Bir şeyler yaşıyorsun, anlıyorum ve senin için burada olmak istiyorum, ama senin istediğin kadar.” Garip bir şekilde omuz silkiyor. "Nasıl görünüyorsa."

Araya girmek için ağzımı açtım ama henüz bitirmediğini söylemek için elini kaldırdı.

Derin bir nefes aldıktan sonra devam ediyor. "Dün gece bir partide başka bir kızla seviştim."

Gözlerimi kısaca kapatıyorum. "Tamam."

Yutkundukça boğazı daralıyor. “Dövüldüm ve oldu. Daha fazlasını yapmam için beni bir yatak odasına götürdü, ama bunu fiziksel ya da duygusal olarak yapamadım. Dürüst olmak gerekirse, daha çok fiziksel bir bozukluktu. Ekipman çalışıyor olsaydı, bununla başa çıkabilirdim.”

Yavaşça başımla onaylıyorum.

"Doğru düşünemiyordum. Sonra sonra, bu konuda hasta hissettim. İntikam almak ya da başkasıyla seni unutmak için yola çıkmadım. İncindim, kafam karıştı, sinirlendim, bu yüzden tek yapmak istediğim duygularımı içmekti. İş kontrolden çıktı."

"Ayrıldık," dedim ona içtenlikle. "Açıklamak zorunda değilsin."

"Yaparım. İstiyorum. Çünkü daha fazla sır istemiyorum. Benim değil zaten. Benden şüphelenmek ya da güvenmemek için bir nedenin olmasını istemiyorum.”

"Sana güveniyorum."

Yukarı bakıyor ve soğuk gri gözlerinde açtığım yaraları görüyorum. Benim aşıladığım güvensizlik. Bir ay önce Conor Lanet Edwards'ın herkese ve her şeye karşı duyarlı olduğunu söylerdim. Kalp ağrısına tamamen bağışık.

Ben hatalıydım.

"O zaman neden?" kabaca soruyor. “Neden ayrılmak tek çözüm gibi görünüyordu?”

"Çünkü her zaman yaptığım şey bu. gizlerim.” Utanç boğazıma düğümleniyor. "Gizlenmek daha güvenli bir seçenek, en az utanılacak yol gibi geliyordu. Sadece bağları kes ve kaç, her şey yoluna girecek."

"Keşke senin için orada olacağıma güvenseydin."

Gözlerim büyüyor. "Tanrım, hayır, anlamıyorsun - orada olacağından hiç şüphem yoktu. Güvenebileceğimi *bildiğim* tek şey buydu . Ama sana bunları yaşatmak istemedim."

Sert bir şekilde yutkunuyorum çünkü aniden boğazım çok gergin ve kuru geliyor.

"Bir şeyi bilmene ihtiyacım var," diye başladım. Tekrar yut. "Sana söylediğim o korkunç şeylerin hiçbirini kastetmedim. Bunları söyledim çünkü ayrılığı kabul etmene ihtiyacım vardı. Yanlış ve inciticiydi ve sana gerçeği söyleme cesaretini bulamadığım için çok üzgünüm." Gözyaşlarım göz kapaklarımı yakıyor. "Benim hakkımda ne düşüneceğinden, benden utanacağından korktum. Bütün bunlarla kendim başa çıkmak yeterince aşağılayıcıydı. Ben de senin sorunun yapmak istemedim. Beni farklı görmeni istemedim.”

"Sadece seni görüyorum." Elimi tutuyor, başparmağını bileğimin iç kısmına sürtüyor. "Tıpkı senin gibi. Seni imkansız bir ideal olarak hayal etmiyorum. Bana göre sen… gerçeksin.” Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. “İnatçı, inatçı, saldırgan, komik, zeki, kibar, kendine fazla sert, küstah, alaycı, yorgun ama bir şekilde gizli bir iyimser. Sana senin için aşık oldum T. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey beni utandıramaz. Durmadan."

"Nasıl tanıştığımızı düşünürsek, değil mi?" diyorum gülümseyerek.

"Gergin olduğunu biliyordum. Hatta bok gibi korkmuş." Başparmağı tenimde yumuşak okşamalarına devam ediyor ve beni günlerdir hissetmediğim bir sakinliğe çekiyor. "Yine de cesur ve canlandırıcı bir şekilde dürüsttün. Hemen senin hakkında kötü düşüncelere kapıldım ama o ilk gece seninle ilgili en sevdiğim şey tamamen gösterişsiz olmandı.”

"Evet, benim saçımdı," dedim ciddiyetle. "Ah, ve abs. Karın kasları da iyi."

Conor gülerek başını sallıyor. "Sen tam bir veletsin."

"Gerçekten de, üzgünüm. Hepsi için. Korktum ve ani bir karar verdim. O anda yapabileceğim tek şey bu gibi görünüyordu." Sert bir ton koydum. "Seçtiğiniz kariyer yolu ne olursa olsun, gemide olduğumu bilmenizi istiyorum. Beklentilerin var ve *ne* karar verirsen ver benim için *her zaman* yeterince iyi olacak. Bitirdiğimde sana beslediğim o zırvalık, tam da bu-saçmalıktı. Tek bir kelimesini kastetmedim."

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek sıkıyor. "Anladım. İkimiz de hata yaptık."

"Seni uzaklaştırmama rağmen yanımda olduğun için teşekkür ederim. Bana sırtını dönmediğin için."

"Hiçbir zaman."

Eğilerek dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Sadece bir vuruş için tereddüt ediyor. Sonra birden bunun gerçekten olduğuna inanmış gibi, elleri kaburgalarıma gitti ve vücudumu onunkilere doğru çekti. Öpüşü yumuşak ama açgözlü. Tatlı açlık ve nazik ihtiyaç.

Seni hala seviyorum, diye fısıldadı ağzıma doğru.

"Seni hala seviyorum." diye fısıldadım.

Dizlerimin üstüne çöküp kol dayanağına yaslanmak için kayarken kucağına oturdum. Parmaklarım ensesindeki uzun, ipeksi saç tellerine dolandı.

"Geçici deliliği savunmak için çok mu geç?" Soruyorum.

"Bütün ayrılık canlı bir ateş rüyasıymış gibi davranacağımızı sanıyordum." Conor'ın başparmakları göğüslerimin altında yavaş, acı veren vuruşlar yaptı.

"Bununla birlikte gidebilirim."

Çenesinden, boynundan öpüyorum. Cevap olarak parmakları tenime battı. Bacaklarımın arasında sert, kalçaları benimle buluşmak için yükseliyor. Gömleğini kafasına çekip kenara fırlatıyorum. Sonra telaşsız bir dikkatle ağzımla çıplak göğsünü keşfe çıktım. O muhteşem karın kaslarını öpüyorum, kot pantolonunun belinin hemen üstündeki deriyi, titreyene ve güçlü kasları kasılana kadar ısırıyorum.

"Yapabilirmiyim?" diye mırıldandım, kemerini çekiştirerek.

Conor, sanki hareketsiz durmak için tüm çabasını harcıyormuş gibi çenesini sıkarak başını salladı. Beni her zaman cezbeden ve merak

uyandıran şey onun kıvrımlı, kinetik gücüdür. Aynı anda hem çok huzurlu hem de dinamik bir adam.

Elleri bir yastık tutmak için başının üstüne uzanırken kalın boyunu okşayarak ereksiyonunu kot pantolonundan kurtardım. Beni beklentiyle, kendinden geçmiş ve hevesle izliyor. "Siktir, Taylor, sen gördüğüm en güzel şeysin."

Benim tatlı konuşan adamım. Gülümseyerek onu ağzıma alıyorum. Önce yavaşça, sonra daha fazla niyetle. Onun erkeksi tadı, dudaklarımdan kayarken sikinin sıcaklığı karşısında inliyorum.

"Çok güzel," diye mırıldandı, parmaklarını aşağı kaydırarak başımı kavradı, saçımla oynadı.

O nefes nefese ve inleyene kadar emiyor, yalıyor ve dalga geçiyorum. Bunu sonsuza kadar yapabilirdim, ama çok geçmeden eli yüzümün yan tarafını okşadı ve kalçaları geri çekilip bunun bir an önce bitmesini istemediğim sürece durmam gerektiğini işaret etti.

Bu yüzden, sert horozuna karşı kendimi bastırarak, şaftına sürtünerek tekrar ona bindim. Conor iki eliyle kıçımı tutuyor, hareketlerimi teşvik ediyor.

Gömleğimi başımın üzerine çekiyorum ve dikkati göğüslerime kayıyor. Onları kucaklıyor, iki eliyle yoğuruyor, baş parmakları meme uçlarımla oynuyor. Sonra pozisyonunu ayarlıyor ve ikimizi de desteklemek için bir kolumu arkama sararak doğruldu. Başını eğiyor ve bir meme ucunu ağzına emiyor, parmakları diğeriyle alay ediyor. Saniyeler içinde içim sımsıkı büküldü, klitorisim zonkluyor ve alay etmeye daha fazla dayanamıyorum.

"İçinde olmak istiyorum," diye nefes alıyor.

"Prezervatifler yatak odasında."

Hiçbir uyarıda bulunmadan bizi ayağa kaldırdı ve beni yatağa taşıdı. Ben pijama şortumu çıkarırken o prezervatif takıyor. Artık ikimiz de çırılçıplak, nefes nefese, bakışlar kilitlenmiş durumdayız.

Sonra homurdanıyor, “C'mere” ve gülümseyip üstüne tırmanıyorum.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım ve tam dilimin ağzına girmesine izin vermek için onları ayırırken, kasten sikinin üzerine geldim. İkimiz de bu hissin tadını çıkararak inliyoruz. Beni tamamen dolduruyor, vücudu her ağrıyan ihtiyacımı doyuruyor.

Beni aceleye getirmiyor. Elleri kalçalarımda gevşek bir şekilde durarak hızı ayarlamama izin verdi. Her dalışın sinir uçlarımda sıçrayan zevkler

gönderdiği kendi mükemmel ritmimi bulun. Çok geçmeden, daha büyük bir ısrarla ona binerek hareketlerimi hızlandırdım.

Conor dudağını ısırıyor ama göğsünde yükselen alçak, sessiz iniltileri durduramıyor. Ve vücudunu kontrol edemediğinde, iki eliyle göğüslerimi yakalıyor ve kalçalarını bana doğru itiyor. Daha sert daha hızlı. İkimiz de muhteşem salıverilmeye doğru koşuyoruz.

Vücudumu tanıyor, bazen benden bile daha iyi. İhtiyacımı hissederek başparmağını klitorisime bastırdı ve ovmaya başladı. İlk başta nazik, sonra sikini ileri geri sallarken daha fazla baskı uygulayarak derinlerde olduğu ve en tatlı noktaya çarptığı mükemmel açıyı buldum.

"Ah, lanet kaplumbağalar, geliyorum," diye boğuluyorum ve cevap veren kahkahası etrafımızdaki havayı ısıtıyor.

Gülmek için orgazm konusunda çok akılsızım. Kaslarım saf bir mutluluk çağlayanında gerildi ve vücudum çılgınca titrerken onun üzerine çöktüm. Kendi orgazmını kovalıyor, bir an sonra kendi kurtuluşunu bulana kadar bana pompalıyor, adımı inliyor.

Daha sonra, sıcak ve terliyiz ve birbirimize yapışıyoruz.

Seni özledim, dedi nefes nefese.

"Bizi özledim."

"Ayrılmayı bırakalım, anlaştık mı?"

Conor Edwards'la tanışmak için nasıl yeterince şanslı olduğumdan emin değilim. Dünyanın ayakkabılarıma sıçtığı her zaman olduğu gibi, bu büyük bir *özür dilerim* hediyesine doğru ilerliyordu. Bazen tüm yanlış kararları veririz, yanlış yerlere gideriz ve yine de tam olarak olmamız gereken yeri buluruz. Conor benim mutlu kazam. Benim yanlış yerim, yanlış zaman, kesinlikle doğru adam. En iyi çabalarıma rağmen bana kendimi sevmeyi öğretti, orada olduğuna asla inanmadığım bir görüntümü gösterdi. Güçlü. Güzel. Kendinden emin.

Ve bunu bir daha asla hafife almayacağım.

Dirseğimin üzerinde doğruldum, onun doymuş, ağır kapaklı gözlerine baktım ve gülümsedim. "Anlaştık mı."

SONSÖZ
CONOR

Birkaç çürük ve çok fazla sabır gerektirdi ama sonunda Taylor'ı bir sörf tahtasının üzerinde ayağa kaldırdım.

Dalgaların hemen ötesinde, tahtamın üzerine çıkıp bir dalganın ucunu sığ köpüğe doğru sürmesini izliyorum. Duruşu hala biraz garip ve belirsiz ama bence bunu hissediyor. Kıyıya çıktıktan sonra sudan çıktığında yüzünde kocaman, parlak bir sırıtış var. Elini sallıyor, kendinden geçmiş, onu gördüğümden emin olmak için. Sonra birkaç kez zıplıyor ve kollarıyla zafer işareti yapıyor.

Kahretsin, o çok sevimli.

Son üç hafta onun burada Huntington Beach'te olması ikimiz için de çok rahatlatıcı oldu. Sıfır stres. Sadece uyumak, kumsalda serinlemek, ona manzaraları göstermek. Kampüste baş ağrıları için mükemmel bir panzehir.

Annem ve Max onu seviyor. Öyle ki Şükran Günü ve Noel için şimdiden planlar yapıyorlar. O artık benim geleceğim ve ben onunum.

Koç, Iris'le başka bir aile yemeğinde benimle kaldığını anladığında kıçıma tekmeyi basacak.

Taylor'ın aklını kumsal ya da bizim çıplak şeyler yapmamız dışında herhangi bir şeyden uzak tutabileceğimi ummuştum, ama birkaç kez onu telefonda ya da dizüstü bilgisayarı açık, yoğun bir şekilde çalışırken yakaladım. Görünüşe göre, o ve Rebecca polis raporunu dosyalamaya karar verdiklerinde, önce bir plan yaptılar. Abigail ve Kappa'nın yardımıyla, kampüsteki Yunan Konseyi'ne rıza, cinsel saldırı ve cinsel taciz üzerine bir seminer düzenlemesi için dilekçe veriyorlar. Birkaç konuk konuşmacıyı görüşmelere ev sahipliği yapmak için davet ediyorlar ve sonbahardaki rehin haftasından önce bir aylık sosyal yardım ve farkındalığı teşvik etmek istiyorlar.

Taylor'ı hiç bu kadar tutkulu ve herhangi bir şeyle meşgul görmemiştim. Yalan söylemeyeceğim, ilk başta projenin onun ruh halini olumsuz etkilemeye başlayıp tüm bu duyguları tekrar yüzeye çıkarabileceğinden endişelendim ama bu tam tersi oldu. Topu bu işe soktuklarından beri hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Sanki bir göreve sahip olmak sonunda ona gerçek bir huzur veriyor gibi.

Yanımda kürek çekerken Taylor, Biraz nefes nefese ama genişçe gülümseyerek, Hey, diye seslendi.

"İyileşiyorsun bebeğim. Bu neredeyse iğrenç değildi."

Gülerek bana bir avuç su fırlattı. "Sik."

"Velet."

İkimizin de kıyıya bakması için arkasını döndü. "Bir şeyler içmek için eşyalarımıza döndüğümde telefonun çalıyordu. Ekran Devin dedi."

"Oh iyi. Sana bahsettiğim kâr amacı gütmeyen kuruluştaki adam bu."

"Evet? Bir arama iyiye işarettir, değil mi?"

Taylor birkaç gün içinde Boston'a dönüyor ve Ağustos ortasına kadar dönmeyeceğim, bu yüzden bir süre birbirimizi görmeyeceğiz. Ayrı kalacağımız bir buçuk ay boyunca beni beladan uzak tutacak bir şey bulsam iyi olur diye düşündüm.

"Sanırım," diyorum. "Hayır olsaydı, sadece bir e-posta ya da başka bir şey gönderirlerdi."

Biraz araştırmadan sonra, başka bir çevre koruma grubunun yerel şubesinde bazı yaz stajları olduğunu öğrendim. Bu çoğunlukla bir topluluk sosyal yardım türü bir şey, çiftçi pazarlarında ve festivallerde stantlarda çalışmak, gönüllüleri kaydetmek. Temiz okyanuslara ve kumsallara ve halkı deniz rekreasyonunun keyfini çıkarmanın sürdürülebilir yolları hakkında eğitmeye odaklanıyorlar. Geçen ay üzerinde çok düşündükten ve süper zeki kız arkadaşımla uzun uzun konuştuktan sonra, tutkumun burada yattığına karar verdim. Bu staj, bundan nasıl bir kariyer çıkarılacağını bulmak için herhangi bir adım kadar iyi görünüyordu.

Taylor'ın beni terk ederken Kappa'nın bahçesinde söylediği şeyleri kastetmediğini biliyorum ama yanılmadı. Son birkaç yıldır, hokey dışında bir yönüm olmadı ve sadece Max'in benim için çizdiği yoldan ilerliyorum. Sadece yardım etmek istediğini biliyorum ama ben o değilim. Onun ayak izlerini takip edemiyorum.

Kendi yolumu bulmam gerekiyordu ve sonunda bir amacım olduğunu hissediyorum. Taylor'ın gurur duyacağı bir adam olabilirmişim gibi.

Biz gelgitte sallanırken, Abigail'in annesinden bu sabah bir e-posta aldım, dedi. "Jules daha düşük bir suçlama için yalvarıyor. Sanırım savcı, bilgisayar korsanlığı suçlamalarıyla ilgili bir tehditle onu korkuttu. Ama görünüşe göre Kevin'in ailesi davayla mücadele etmesi için pahalı bir bulldog avukatı tutmuş. Bu nedenle mahkemeye gidebilir" dedi.

"Bunun için uygun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bütün bu çile boyunca çok cesur oldu. Gerçekten onun için çabucak bitmesini umuyordum, ama hayır, görünüşe göre o ahmak, sorumluluk almaktan kaçınmak için ona acı çektirmeyi planlıyor. Kendime sürekli onun yüzüne vurmanın Taylor'a yardımcı olmayacağını söylüyorum. Bu bir mücadele.

“Olmak zorunda kalacağım” diyor. “Gerçekten, beni ne kadar zorlarsa, o kadar çok dahil olmak istiyorum. Sanki bu herif benimle hiç yatmamış olmayı dileyecek."

Dudaklarımda bir sırıtış dolaşıyor. "İşte benim kızım."

Dostum, baskıyı nasıl idare ettiğinden daha fazla etkilenemezdim. Taylor benim kahrolası kahramanım. Davadaki her yeni gelişmeyle birlikte, kendisini alaşağı etmek isteyen insanlara karşı koymak için her zamankinden daha kararlı bir şekilde, meydan okumaya yükselir.

Her gün ona daha çok aşık oluyorum. Bu da midemdeki düğümü daha da sıkılaştırıyor.

"Yani," diyorum, altımızda bir kabarma yuvarlanırken duraklayarak. Alec, Matt ve Gavin'in mezun olduğunu biliyorsun, değil mi? Yani, sadece ikimiz olacağımız için Foster ve ben evin kirasını yenilemekle uğraşmadık.”

"Evet, benimkini mi tutacağıma yoksa başka bir şey mi arayacağıma karar vermem için daha birkaç haftam var."

"Eh, Hunter ile konuşuyordum ve görünüşe göre o ve Demi de anlaşmalarını düşünüyorlar. Brenna ve Summer, erkek arkadaşlarıyla birlikte yaşamak için ayrılıyor ve Mike Hollis şimdi evli, yani… evet…”

Bana bir kaşını kaldırıyor. Kahretsin, bunun bu kadar zor olacağını düşünmemiştim.

yutkunuyorum. "Her neyse, konuyu nasıl ele aldığımızı hatırlamıyorum ama biri bahsetti, bilirsiniz, belki dördümüz bir yer bulabiliriz."

"Bir yer," diye tekrarlıyor.

"Bir arada."

"Benden yanına taşınmamı istiyorsun."

"Olmaz diyorum. Ama evet, biraz."

"Ha." Taylor bana bakıyor. hareketsiz. Dudak seğirmesi bile yok. Hala böyle olması biraz korkutucu. "Ama bu sen ve Demi için garip olmaz mı?"

Kaşlarım havaya kalkıyor. "Ne? Hayır. Biraz bile değil. Yani, beni bir kere öpmüştü ama bu sadece Hunter'ı kıskandırmak içindi. Orada bir *şey* yok."

Taylor, "Hayır," diye düzeltti, aceleyle, "Ben ve Hunter arasındaki son derece bariz cinsel gerilimi kastetmiştim. Bunca zaman sessiz tuttuk ama..."

"Siktir git," diyorum gülerek ve ona bir su sıçratarak. "Sen tam bir pisliksin."

"İtiraf etmeliyim," diye devam ediyor, "En iyi arkadaşın için çok ateşliyim. Ne de olsa kaptan o."

gözlerimi kısıyorum. "Uykusunda bacaklarını kıracağım."

"İstersen seyredebilirsin." Bana kendinden etkilenmiş bir sırıtış fırlatıyor ve kendime engel olamıyorum. Bu kız için aptalım.

"Gel buraya." Tahtasını yaklaştırıyorum ve onu öpüyorum. Derinden ve amaçlı. "Sen benim başımın belasısın."

"Ben de seni seviyorum."

Biri benden mükemmel eşleşmemi tarif etmemi isteseydi, bunu yapamazdım. Muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım her tek gecelik ilişkiye tekabül edecek bir sürü klişe tükürürdüm. Yine de hayat bir şekilde Taylor'ı önüme koydu. Beni daha iyi bir insan yaptı. Bana kendime karşı dürüst olmayı öğretti. Bir insan olarak içimdeki değeri görmeme yardımcı oldu. Kahretsin, ailemi tekrar bir araya getirdi.

O ve ben, her birimiz eski alışkanlıklara ve güvensizliklere geri dönerek, mutluluğumuzu sabote etmenin mümkün olan her yolunu bulduk. Ama bize güven veren şey, her zaman tam buraya geri dönmeyi başarmış olmamız. Bir arada. Sanırım sonuçta birkaç umutsuz bela için umut var.

"Yani bu bir evet mi?" Ona sorarım.

Taylor omzunun üzerinden gelen dalgaya bakıyor. Tahtasını düzenler ve onu yakalamaya hazırlanır. Ardından muzip bir gülümsemeyle kürek çekmeye başlıyor.

"Bunun için seninle yarış."

Son

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.

Bu Kitaplar Ülkemizde yayınlanmamış halihazırda yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, dünyada yayınlanan kitaplar hakkında fikir sahibi olmanızdır